

Служба на изцелението

(По стъпките на великия Лекар)

Елън Уайт

www.maranathamedia.bg

СЪДЪРЖАНИЕ

Нашият пример / 5
Дни на служене / 10
С природата и с Бога / 21
Докосване с вяра / 25
Лекуване на душата / 34
Спасени, за да служат / 45
Сътрудничество между Божественото и човешкото / 53
Лекарят като възпитател / 63
Почаване и лекуване / 72
Помощ на изкушаваните / 87
Работа с невъздържаните / 94
Помощ за безработни и бездомни / 103
Безпомощно бедните / 115
Служба за богатите / 121
В болничната стая / 127
Молитва за болните / 130
Употребата на лечебни средства / 136
Лекуване на ума / 141
В допир с природата / 154
Обща хигиена / 158
Хигиената между израилтяните / 162
Облеклото / 168
Диета и здраве / 174
Месото като храна / 183
Крайности в начина на хранене / 187
Стимуланти и наркотици / 191
Търговията с алкохол и забраната ѝ / 198
Службата в дома / 205
Строителите на дома / 209
Избор и уреждане на дома / 214
Майката / 218
Детето / 223
Влиянията на дома / 228
Истинското възпитание, мисионско обучение / 233
Истинско познание за Бога / 241

Опасност от спекулативно знание / 252
Фалшивото и истинското в образованието / 261
Необходимостта да се търси истинско познание / 270
Познанието, получено чрез Словото Божие / 275
Помощ във всекидневния живот / 281
Контактът с другите / 290
Развитие и служба / 300
Едно по-висше преживяване / 305

Нашият пример

Нашият Господ Исус Христос дойде на този свят, за да служи неуморно на човека. Той „понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари“ (Исая 53: 4), за да може да посрещне всяка човешка нужда. Дойде, за да премахне от човечеството бремето на болестта, нищетата и греха. Неговата мисия бе да възстанови напълно хората; да им даде здраве, мир и съвършенство. {СЗ 8.1}

Разнообразни бяха нуждите на тези, които търсеха Неговата помощ и различни - обстоятелствата, но никой не си тръгваше, без да е получил необходимото. От Него струеше поток на целебна сила и тялото, духът и душата се възстановяваха. {СЗ 8.2}

Делото на Спасителя не зависеше от времето и мястото. Състраданието Му не познаваше граници. За изцеление и поучение към Него се устремяваха толкова много хора, че в цяла Палестина нямаше достатъчно голямо здание, за да ги побере. Неговата лечебница беше навсякъде - по зелените склонове на Галилейските хълмове, по главните пътища и крайморския бряг, в синагогите и на всяко друго място, където можеха да бъдат доведени болните. Във всеки град, във всяко село, във всяко кътче, откъдето минаваше, Той полагаше ръце над страдащите и ги лекуваше. Имаше ли сърца, готови да приемат Неговата вест, Той ги утешаваше, уверяваше ги в любовта на Своя Небесен Баща. По цял ден служеше на прииждащите, а вечерите посвещаваше на онези, които през деня е трябвало да се трудят за прехраната на семействата си. {СЗ 8.3}

Исус се бе нагърбил с огромната отговорност за спасението на хората. Знаеше, че ако не настъпи решителен поврат в принципите, целите и намеренията на човешкия род, всички щяха да погинат. Това тегнеше в душата Му, но никой не можеше да допусне колко тежък товар е. Бе сам и в детството, и в младостта, и в зрялата Си възраст. В Негово присъствие хората се чувстваха като на небето. Ден след ден Той посрещаше изпитания и изкушения; не минаваше ден, без да се докосне до зло и да стане свидетел на неговата власт над онези, които се стремеше да благославя и да спасява. Но въпреки това не се уморяваше, нито се обезсърчаваше. {СЗ 8.4}

Винаги подчиняваше желанията Си на стриктното изпълнение на Своята мисия. Прославяше живота Си, като се оставяше напълно на волята на Своя Отец. Като дете, когато майка Му Го намери в училището на равините и Го запита: „Синко, защо постъпи тъй с нас?“, Той отговори - и отговорът Му е ключът на Неговото жизнено дело: „Защо да Ме търсите? Не

знаете ли, че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?“ (Лука 2:48, 49). {СЗ 8.5}

Животът Му беше живот на непрекъснато посвещение и себепристрашение. В този свят Той нямаше дом, освен когато любезни приятели Му осигуряваха подслон като на странник. Той дойде заради нас, за да покаже пътя, но живееше като най-бедните и работеше сред страдащите и нуждаещите се. Беше непризнат и непочитан от народа, за който бе направил толкова много, но винаги бе търпелив, добронамерен и насърчителен. Затова всички страдащи Го посрещаха като Вестител на живота и на мира. Виждаше нуждите на мъже и жени, деца и младежи; към всички отправяше поканата: „Елате при Мене!“ Докато траеше службата Му, Исус посвещавахе повечето време на лекуване на болни и чудесата свидетелстваха за истинността на думите Му - че е дошъл не да погубва, а да спасява. Накъдето и да се понасяше, вестта за Неговата милост срещаше хора, вече изпитали влиянието Му и радващи се на обновените си сили. Множествата се тълпяха около тях, за да чуят от устата им за делата, които Господ бе извършил. Гласът Му бе първият звук, който мнозина чуваха, името Му - първата дума, която изричаха, лицето Му - първото нещо, което виждаха. Как можеха да не обичат Исус и да не възвестяват славата Му? Минаваше през градове и села като живителен поток, пръскащ живот и радост. {СЗ 8.6}

„Завулоновата земя и Нефталимовата земя край езерото отвъд Йордан, езическа Галилея; людето, които седяха в тъмнина, видяха голяма светлина и на ония, които седяха в страната на мрачната сянка, на тях изгря светлина“ (Матей 4: 15, 16). {СЗ 8.7}

Спасителят използваше всяко изцеление, за да всажда в ума и душата Божествените принципи. Това беше целта на Неговата работа. Той даряваше земните благословения, като предразполагаше сърцата на хората да приемат Евангелието на Неговата благодат. {СЗ 9.1}

Христос можеше да заеме най-високото място сред учителите на еврейската нация; но предпочете да проповядва евангелието на бедните. Ходеше от място на място, за да могат онези по пътищата и кръстопътищата да чуят словата на истината. Гласът Му, обясняващ Писанията, се чуваше край морето, по планинския склон, из улиците на града, в синагогата. Често поучавахе във външния двор на храма, за да могат и езичниците да Го чуят. {СЗ 9.2}

Правеше впечатление колко различно беше Христовото учение от това на книжниците и фарисеите. Равините се занимаваха с предания, с човешки

теории и измислици. Често на мястото на Писанието се поставяше писаното или казаното за него от хора. Предметът на Христовото учение беше Божието слово. Той посрещаше въпросите с ясният отговор: „Писано е“. При събуден интерес, било у приятел или у враг, винаги се позоваваше на Словото. Ясно и мощно изявяваше евангелската вест. Думите Му хвърляха светлина върху ученията на патриарсите и пророците, стигаха до хората като ново откровение. За пръв път слушателите Му осъзнаваха дълбините на Свещените писания. {СЗ 9.3}

Никога не е имало евангелизатор като Христос. Той бе Величието на небето, но се принизи и прие нашето естество, за да може да се срещне с хората там, където се намираха. Христос, Вестителят на завета, възгласи добрите новини на Евангелието за спасението на всички хора - богати и бедни, свободни и роби. Славата Му на най-Велик Лекар се бе пръснала из цяла Палестина. Болните се стичаха натам, откъдето трябваше да мине, за да Го помолят за помощ. Събираха се и мнозина, жадни да чуят думите Му и да бъдат докоснати от ръката Му. Така Той - Царят на славата - облечен в скромни човешки одежди, ходеше от град на град, от село на село, проповядвайки евангелието и лекувайки болните. {СЗ 9.4}

Христос посещаваше големите годишни национални празници и на събралите се, погълнати от външните изяви на церемониите, говореше за вечните неща, приближаваше ги до тях. На всички раздаваше от съкровищата на мъдростта. Езикът Му беше толкова прост, че всички го разбираха. Помагаше по начини, присъщи само Нему, не отминаваше никой в скръб и нужда. С нежност и изпълнена с любов доброта служеше на боледуващата от греха душа, изцеляваше я и ѝ вдъхваше сила. {СЗ 9.5}

Беше най-великият Учител. Опитваше се да стигне до хората по най-познатите за тях пътища; представяше истината така, че винаги да бъде преплетена с най-светите спомени и изживявания за слушателите. Поучаваше така, че хората да чувстват колко тясно е свързан с техните интереси и добруване. Наставленията Му бяха толкова откровени, примерите - така подходящи, думите Му - така изпълнени със съчувствие и любов, че не можеше да не предизвика възхищение. Простотата и сериозността, с която се обръщаше към страдащите, осветяваха всяка дума. {СЗ 9.6}

Колко напрегнат бе животът Му! По колко пъти на ден влизаше в скромните жилища, потънали в мизерия и скръб, носеше надежда на отчаяните и мир на съкрушените. Благ и с изпълнено с любов, нежност и

съчувствие сърце, Той се движеше между тях благодушен, възправяше сломените и утешаваше опечалените. Където и да отидеше, носеше благословение. {СЗ 9.7}

Така Исус служеше на бедните, но се мъчеше да намери пътища и към заможните. Търсеше познанството на богатия и образован фарисей, на еврейския благородник, на римския управник. Приемаше поканите им, присъстваше на тържествата им, опознаваше интересите и заниманията им, за да може да стигне до сърцата им и да им разкрие непреходните богатства. {СЗ 9.8}

Христос дойде на този свят, за да покаже, че получи ли сила от Небето, човек може да заживее свято - с неуморно търпение, със съчувствие и готовност да помага на всеки в нужда. Чрез нежното докосване на благодатта прогонваше от душата всяка тревога и съмнение, превръщайки враждата в любов и неверието в упование. {СЗ 9.9}

Можеше да каже комуто Нему е угодно: „Следвай Ме“ - и човекът ставаше и тръгваше след Него. Омаята и оковите на княза на този свят биваха унищожени. Чуеше ли Неговия глас, духът на алчността и на славолубието напускаше сърцата и хората се възправяха освободени, за да последват Спасителя. {СЗ 9.10}

За Христос нямаха никакво значение националността, рангът и вероизповеданието на човека. Книжниците и фарисеите искаха да ограничат броя на небесните дарби в полза на една нация, като изключат останалите от света от Божието семейство. Но Христос дойде, за да разруши всяка разделяща преграда. Дойде да покаже, че даровете на Неговата милост и любов са така неограничени, както въздухът, светлината или дъждът, който освежава земята. {СЗ 10.1}

Христовият живот установи религия, в която няма касти; религия, при която евреи и езичници, свободни и роби са споени части от едно братство, и всички са равни пред Бога. Никакъв политически въпрос не можеше да повлияе на Неговия начин на действие. Не правеше никаква разлика между близки и чужди, приятели и врагове. Сърцето Му откликваше на всяка душа, жадуваща за животворната роса. {СЗ 10.2}

За Него нямаше недостойно човешко същество, което би могъл да отмине, стремеше се да намери целебно, спасително средство за всяка душа. В каквото и общество да се намираше, Той поучаваше с уроци, съобразени с времето и обстоятелствата. С всяко човешко пренебрежение или оскъряние осъзнаваше още по-силно нуждата от Божествено-човешкото

съчувствие. Опитваше се да вдъхне надежда и на най-грубите и най-малко обещаващите, като ги уверяваше, че могат да станат безупречни и чисти и да изградят характер, чрез който да се изият като Божии деца. {СЗ 10.3}

Често срещаше завладени от Сатана, обезсилени да се избавят от оковите му. На такива обезсърчени, болни, изкушени, паднали души Исус изговаряше думи на най-нежно състрадание, думи, от които те толкова много се нуждаеха и които можеха да разберат. Срещаше и други, борещи се с врага на душите. Тях Той насърчаваше да постоянстват, уверявайки ги, че ще спечелят, защото Божии ангели са на тяхна страна и ще им помогнат да победят. {СЗ 10.4}

На трапезата на бирниците Исус седеше като почетен Гост и чрез съчувствието и любезната Си общителност показваше, че признава човешкото достойнство; и хората закопняваха да станат достойни за Неговото доверие. Думите Му се лееха с благословение и животворна сила в жадуващите им сърца. В тези отхвърлени от обществото хора се пробуждаха нови копнежи, откриваха се възможности за нов живот. {СЗ 10.5}

Макар и евреин, Исус общуваше свободно със самаряните, пренебрегвайки фарисейските обичаи на народа Си. Без да се съобразява с предразсъдъците, приемаше гостоприемството на тези презрени хора. Спеше заедно с тях под покрива им, ядеше с тях на трапезата им храната, приготвена от техните ръце; минаваше по техните улици и беше с тях изключително любезен и учтив. И докато с човешкото съчувствие привличаше сърцата им към Себе Си, Божествената Му благодат им предлагаше спасението, което евреите бяха отхвърлили. {СЗ 10.6}

Лично служене

Христос не пренебрегваше нито една възможност да предаде спасителната вест на Евангелието. Чуйте чудесните Му думи към жената от Самария. Той седеше край Якововия кладенец, когато тя дойде, за да налее вода. За нейна изненада Христос я помоли: „Дай Ми да пия.“ Имаше нужда от глътка студена вода, но търсеше и възможност да я подтикне към животворната вода. „Как Ти, Който си юдеин, искаш вода от мене, която съм самарянка? Защото юдеите не се сношават със самаряните. Исус в отговор и каза: Ако би знаела Божия дар и Кой е Онзи, Който ти казва: Дай Ми да пия, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода... Всеки, който пие от тая вода, пак ще ожадне; а който пие от водата, която аз ще му дам, няма да ожадне довека; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот“ (Йоан 4:7-14). {СЗ 10.7}

Какъв интерес прояви Христос към това човешко същество! Колко сериозни и убедителни бяха думите Му! Когато ги чу, жената остави стомната, отиде в града и каза на близките си: „Дойдете да видите човек, който ми казва всичко, което съм сторила. Да не би Той да е Христос?“ И понататък четем: „И в тоя град много самаряни повярваха в Него“ (Йоан 4:29, 39). А кой може да прецени какво влияние за спасяването на души са оказвали тези Негови думи през всичките години оттогава досега? {СЗ 10.8}

Христос е готов да поучава навсякъде, където има сърца, отворени да приемат истината. Той им разкрива Бог Отец и службата, поета от четящия в сърцето. За такива души не си служи с притчи. На тях, както и на жената, Христос казва: „Аз съм, Който говоря с тебе!“ {СЗ 11.1}

Дни на служене

В рибарската хижа в Капернаум тъщата на Петър лежеше болна от треска. Исус „се допря до ръката ѝ и треската я остави; и тя стана да Му прислужва“ (Матей 8:14) - на Него и на учениците. {СЗ 12.1}

Вестта за това бързо се разнесе. Чудото бе станало в събота и от страх от равините хората не смееха да дойдат за изцеление преди залез слънце. След залеза жителите на града заприиждаха от къщите, магазините, работилниците, пазарищата и започнаха да се тълпят край скромната къщичка. Носеха болни на носилки, други идваха, подпирайки се на патерици или подкрепяни от приятели и близки, и със сетни сили се мъчеха да се доближат до Спасителя. {СЗ 12.2}

Час подир час прииждаха и си отиваха, защото никой не можеше да знае дали на другия ден Великият Лекар ще бъде между тях. Никога преди това Капернаум не бе преживявал часове като тези. Ликуващи викове и възгласи на облекчение изпълваха въздуха. Едва след като бе облекчил и последния страдащ, Исус приключи работата Си. Нощта беше вече доста напреднала, когато множеството се разпръсна и Симоновият дом потъгна в дълбока тишина. Дългият и уморителен ден бе отминал и Исус се отпусна за почивка. Но докато градът все още спеше, Спасителят „стана и излезе, и отиде в уединено място, и там се молеше“ (Марко 1:35). Рано сутринта Петър и другарите му отидоха при Исус и Му казаха, че народът от Капернаум вече Го очаква. С изненада чува Христовите думи: „И на другите градове трябва да

благовестя Божието царството, понеже затова Съм изпратен“ (Лука 4:43). {СЗ 12.3}

Имаше опасност обхваналото Капернаум вълнение да замъгли целта на Исусовата мисия. Той не търсеше това - да привлече вниманието върху Себе Си само като чудотворец и избавител от телесни страдания. Искаше да привлече хората в качеството Си на техен Спасител. Докато народът се настройваше да вярва, че е дошъл като негов Цар, за да въздигне земното му царство, Христос желаше да отклони умовете от земното към духовното. Един само земен успех можеше да попречи на делото Му. {СЗ 12.4}

А и удивлението на равнодушната тъпа дразнеше духа Му. В Неговия живот никога не изпъкваше собственото „аз“. Почитта, която светът даваше на общественото положение, богатство или способности, беше чужда за Човешкия Син. Исус не си служеше с нито едно от средствата, с които си служат хората, за да спечелят благоволение или почитта на другите. Векове преди раждането Му за Него бе предсказано: „Няма да извика, нито ще издигне високо гласа Си, нито ще го направи да се чуе навън. Смазана тръстика няма да пречупи и замъждял фитил няма да угаси; ще постави правосъдие според истината. Няма да отслабне, нито да се съкруши, додето установи правосъдие над земята; и островите ще очакват Неговата поука“ (Исаия 42:2-4). {СЗ 12.5}

Фарисеите искаха да изпъкнат с точното спазване на своите церемонии, стремяха се към пищност на богослужението и парадираха с благотворителните си дела. С постоянните си спорове те доказваха своята религиозна заблуда. Дълги и шумни диспути се водеха между противопоставящите се една на друга секти и не беше нещо необикновено по улиците да се чуват гласове на гневно спорещи и настръхнали един срещу друг книжници и законници. {СЗ 12.6}

На фона на всичко това ярко се открояваше животът на Исус. Той никога не водеше шумни диспути, нямаше я религиозната церемониалност, нито каквато и да било постъпка с цел да се спечели одобрението на другите. Христос беше скрит в Бога и Бог се изявяваше в характера на Своя Син. Исус желаше да отправя мислите на хората към това откровение. {СЗ 12.7}

Слънцето на правдата не огря изведнъж в пълния Си блясък и великолепие света, за да не заслепи със славата Си духовете на хората. За Христос е писано: „Той ще се появи сигурно както зората“ (Осия 6:3). Спокойно и кротко изгрява дневната светлина над земята, разпръсква мрака

и събужда света за живот. Така и Слънцето на правдата изгрява „с изцеление в крилете Си“ (Малахия 4:2). {СЗ 12.8}

„Ето Моя Служител, Който подкрепям, Моят избраник, в Когото благоволи душата Ми“ (Исаия 42:1). {СЗ 13.1}

„Защото си бил крепост на сиромаха, крепост на бедния в утеснението, прибежище от буря, сянка от пек“ (Исаия 25:4). {СЗ 13.2}

„Така казва Бог, Господ, Който е направил небето и го е разпрострял, Който е разстлал земята с произведенията ѝ, Който дава дишане на хората, които са на нея и дух на тия, които ходят по нея: Аз, Господ, Те призовах в правда, и като хвана ръката Ти ще Те пазя, и ще Те поставя за завет на хората, за светлина на народите, за да отвориш очите на слепите, да извадиш запрените от затвор, и седящите в мрак из тъмницата“ (Исаия 42:5-7). {СЗ 13.3}

„Ще доведе слепите през път, който не са знаели, ще ги вода в пътеки, които са им били непознати; ще обърне тъмнината в светлина пред тях, неравните места ще направя равни. Това ще сторя, и няма да ги оставя“ (Исаия 42:16) {СЗ 13.4}

„Пейте на Господа нова песен, хвалата Му от краищата на земята, вие, които слизате на морето и всичко, що е в него; острови и вие, които живеете на тях. Пустинята и градовете ѝ нека извикат с висок глас; селата, где то живее Кидар; нека пеят жителите на Села, нека възклициват от върховете на планините, нека отдават слава на Господа, и нека възвестяват хвалата Му в островите“ (Исаия 42:10-12). {СЗ 13.5}

„Възпей радостно, небе, защото Господ извърши това; възкликнете подолни земни части; запейте весело планини, гора и всички дървета в нея, защото Господ изкупи Якова, и се прослави в Израил“ (Исаия 44:23). {СЗ 13.6}

Той „изяви славата Си и учениците Му повярваха в Него.“ {СЗ 13.7}

В тъмницата на Ирод Йоан Кръстител - великият предтеча на Месия - обезсърчен и объркан относно делото на Спасителя, бдеше и очакваше. Оттам той изпрати двама от учениците си при Исус с въпроса: „Ти ли си Оня, Който има да дойде, или друго да очакваме?“ (Матей 11:3). {СЗ 13.8}

Спасителят не отговори веднага. Докато учениците стояха и се чудеха на мълчанието, към Исус заприиждаха хора с различни страдания. Гласът на Могъщия Лекар проникваше в глухото ухо. Една дума, едно докосване на ръката Му отваряше слепите очи, за да видят светлината на света, красотите на природата, лицата на приятелите и лика на Избавителя. Гласът Му стигаше и до ушите на умиращите и те се изправяха на крака, здрави и силни. Парализирани, обладани от демони, се подчиняваха на словото Му.

Безумието им ги напускаше и те с благодарност Му се кланяха. Бедните селяни и работници, които книжниците смятаха за нечисти и ги отбягваха, се тълпяха край Него, а Той им говореше за вечния живот. {СЗ 13.9}

Така отмина денят и учениците на Йоан видяха и чуха всичко. Най-после Исус ги повика при Себе си и им заръча да се върнат при Йоан и да му разкажат какво са видели и чули. И добави: „И блажен оня, който не се съблазнява в Мене!“ (Матей 11:6). Учениците занесоха вестта и това беше достатъчно. {СЗ 13.10}

Йоан си спомни пророчеството за Месия: „Духът на Господа Йеова е на Мене; защото Господ Ме е помазал да благовествам на кротките, пратил Ме е да превържа сърцесъкрусените, да проглася освобождение на пленниците и отваряне затвора на вързаните; да проглася годината на благоволения Господно и деня на въздаянието от нашия Бог; да утеша всичките наскърбени“ (Исаия 61:1, 2). Исус от Назарет бе Обещаният. Доказателството за Неговата Божественост се съдържаше в службата Му в името на страдащото човечество. Славата Му се извяваше в приемането на тежкото бреме на хората. {СЗ 13.11}

Христовите дела свидетелстваха не само, че Той е Месия, но сочеха и начина, по който ще бъде установено Неговото царство. На Йоан бе разкрита истината, както и на Илия в пустинята, когато „голям и силен вятър цепеше бърдата и сломяваше планините пред Господа, но Господ не бе във вятъра; а подир вятъра - земетръс, но Господ не бе в земетръса; и подир земетръса - огън, но Господ не бе в огъня“ (3Царе 19:11, 12). След огъня Господ говори на пророка с нежен и тих глас. Така и Исус трябваше да върши делото Си не с външен блясък и пищно великолепие, а като стигне до сърцата на хората чрез живот на състрадание и саможертва. {СЗ 13.12}

Царството Божие не идва с външна показност. То се появява чрез гальовното вдъхновение от Божието слово, чрез вътрешното въздействие на Светия Дух, чрез общуването на душата с Бога, Който е неин живот. Най-голямата проява на Неговата мощ е в човешкото естество, достигнало до съвършенството на Христовия характер. {СЗ 14.1}

Последователите на Христос трябва да бъдат светлина на света; но Бог не им заръчва да правят усилия, за да светят. Той не одобрява каквото и да било самолюбиво напрежение с цел да се демонстрира някаква външна доброта. Желаете душите им да бъдат пропити от небесните принципи. И тогава, влизайки в контакт със света, те ще разкриват светлината, която е

вътре в тях. Тяхната устойчива вяроност, проявена във всяка постъпка, ще стане средството за излъчване на светлина. {СЗ 14.2}

Богатство или високо положение, скъпо струващи съоръжения, сгради или мебелировка - всичко това не е важно за напредъка на Божието дело; нито постиженията, които омайват хората и служат на суетата. Светската показност, колкото и великолепна да е, няма никаква стойност в очите на Бога. Той цени невидимото и вечното повече от видимото и преходното. Последното има стойност само когато е израз на първото. Красотата и на най-великолепните произведения на изкуството не може да се сравни с красотата на характера, който е плод на действието на Светия Дух в душата. {СЗ 14.3}

Когато даде Сина Си на нашия свят, Бог надари човешките същества с непреходни съкровища - съкровища, в сравнение с които всички натрупани от както свят светува човешки богатства са нищо. Христос дойде на земята и застана пред човешките чеда с цялата любов на вечността и това е съкровището, което чрез връзката Си с Него ние трябва да приемем, да осъзнаем и да раздадем и на другите. {СЗ 14.4}

Човешките усилия в Божието дело ще имат стойност само дотолкова, доколкото работникът е посветен на Бога - чрез разкриване силата на Христовата благодат за преобразяването на живота. Трябва да се отличаваме от света, защото Бог е поставил печата Си върху нас, защото проявява чрез нас Своя характер, основан на любовта. Нашият Изкупител ни окриля със Своята правда. {СЗ 14.5}

При избирането на мъже и жени за служба Бог не пита дали притежават земни богатства, учени ли са, или красноречиви. Но пита: „Смирени ли са дотолкова, че да мога да ги науча на Своя път? Мога ли да вложя словата Си в устата им? Ще Ме представят ли добре?“ {СЗ 14.6}

Бог може да използва всяка личност само дотолкова, доколкото може да влее Светия Си Дух в храма на душата ѝ. Той ще приеме само онова дело, което отразява Неговия образ. Последователите Му трябва да носят като удостоверение за пред света незаличимите характерни черти на безсмъртните Му принципи. {СЗ 14.7}

„Той ще вземе агънцата Си на ръце и ще ги носи до гърдите си“

Когато Исус изпълняваше службата Си по градските улици, майки с болни и умиращи дечица на ръце се блъскаха в тълпата и се мъчеха да привлекат вниманието на Спасителя върху себе си. {СЗ 14.8}

Тези майки - бледи, уморени, почти отчаяни, бяха решени да издържат докрай. Понесли бремето на страданията, те търсеха Спасителя. Ако развълнуваната тъпна успяваше да ги изблъска, Исус стъпка по стъпка Си проправяше път към тях, докато се доближи. В сърцата им изгриваше надежда, радостни сълзи обливаха лицата им, когато вниманието Му се спираше на тях и поглеждаха в очите, излъчващи толкова любов и състрадание. {СЗ 14.9}

Спасителят се обърна към една от майките и предизвика доверието ѝ, като я запита: „Какво искаш да направя за теб?“ Хълцайки, тя Му изплака голямата си нужда: „Учителю, да излекуваш детето ми!“ Христос взе малкото същество от ръцете ѝ и болестта изчезна още при докосването. Смъртната бледост изчезна, струя на живот се вля в кръвоносните му съдове, мускулите му се изпълниха със сила. Думи на утеха и успокоение бяха отправени към майката. След това се появи друг, също толкова спешен случай. Христос отново прояви Своята животворна сила и всички отдадоха почест и слава на Този, Който вършеше чудодейни дела. {СЗ 14.10}

Много се занимаваме с величието на Христовия живот. Говорим за чудните Му дела; за чудесата, които е извършил. Но фактът, че Той е посвещавал вниманието Си на неща, които се смятат за дребни, е едно още по-голямо доказателство на Неговото величие. {СЗ 14.11}

Евреите имаха обичай да водят децата си при равин, за да положи ръце на тях и да ги благослови; но учениците на Спасителя смятаха Неговото дело за твърде важно, за да Му се пречи по този начин. Когато майките идваха и искаха Той да благослови рожбите им, те се възпротивяваха. Според тях децата бяха твърде малки, за да Му отнемат времето. Допускаха, че присъствието им не ще Му бъде приятно. Но Спасителят разбираше грижата и тежобите на майките, които се опитваха да помогнат на децата си да живеят в съгласие с Божието слово. Беше чул молитвите им и сам ги беше привлякъл към Себе Си. {СЗ 15.1}

Една майка беше тръгнала с детето от дома, за да намери Исус. По пътя каза на съседката си къде отива и тя пожела Исус да благослови и нейните деца. Така се бяха събрали няколко майки със своите рожби. Някои от децата бяха по-големи, други по-мънички. Когато майките споделиха желанието си, Исус изслуша със съчувствие боязливата им молба, но Той изчака да разбере как ще се отнесат учениците. Когато видя, че укоряват майките и ги отпращат, мислейки, че така ще Му направят услуга, Христос им посочи грешката с думите: „Оставете дечицата да дойдат при Мене; не ги

възпирайте, защото на такива е Божието царство“ (Марко 10:14). Взе децата в обятията Си, положи ръце върху тях и им даде желаното благословение. {СЗ 15.2}

Майките бяха утешени. Върнаха се по домовете си, окрили и благословени от Христовите думи. Бяха насърчени да понесат товара си наново с радост и да се трудят за децата си с нова надежда. {СЗ 15.3}

Ако можем да надникнем по-късно в живота на тази групичка, щяхме да видим как майките припомнят на децата си сцената от оня ден и им повтарят изпълнените с любов думи на Спасителя. Щяхме да чуем колко често през следващите години споменът за тези думи не позволяваше децата да се отклоняват от пътя, определен за изкупените от Господа. {СЗ 15.4}

Христос и днес е същият състрадателен Спасител, както тогава, когато живееше сред хората. И днес Той е същият сигурен помощник на майките, както тогава, когато вземаше в обятията Си малките еврейски дечица. И нашите деца - най-скъпото ни съкровище, са също изкупени с кръвта Му, както и тогавашните. {СЗ 15.5}

Исус знае тегобите на всяко майчино сърце. Той, Чиято майка трябваше да се бори с бедността и лишенията, съчувства на всяка друга в тежкия ѝ труд. Той, Който измина дълъг път, за да утеша наскърбеното сърце на една ханаанка, ще направи същото и за днешните майки. Той, Който съживи и върна на вдовицата от Наин едничкия ѝ син и Който дори в предсмъртните Си страдания на кръста не забрави за нуждите на Своята майка, потръпва и днес от майчините скърби. При всяко страдание и нужда Той от сърце утешава и помага. {СЗ 15.6}

Нека майките отиват с грижите си при Исус - винаги ще намерят достатъчно милост, която да им помогне в грижите за децата им. Вратите са отворени за всяка жена, която желае да постави своето бреме в нозете на Спасителя. Този, Който е казал: „Оставете дечицата да дойдат при Мене! Не ги възпирайте!“ (Марко 10:14), продължава да приканва майките да водят рожбите си при Него за благословение. {СЗ 15.7}

В децата, водени при Него, Исус виждаше мъжете и жените - бъдещи наследници на Неговата благодат и поданици на царството Му. Някои от тях щяха да станат и мъченици заради Него. Знаеше, че тези деца обичат да Го слушат много повече и с много по-голяма готовност Го приемаха за свой Изкупител, отколкото възрастните, възпитани в светски дух и коравосърдечие. В поученията Си Той слизаше на тяхното равнище. Христос, Величието на небесата, отговаряше на въпросите им и поднасяше Своите

важни учения така простичко, че детският ум да може да ги разбере. Засяваше в детските им души семето на истината, което по-късно щеше да поникне и да даде плод за вечен живот. {СЗ 15.8}

Когато заповяда на учениците Си да не пречат на децата да отиват при Него, Исус говореше и на Своите последователи от всички векове - на църковните служители, на проповедниците, на помощниците и на всички християни. Исус привлича децата при Себе Си със заръката: „Не им пречете!“ , като че иска да ни каже: „Те ще дойдат, ако вие не им пречите.“ {СЗ 15.9}

Не представяйте Христос във фалшива светлина поради нехристиянския си характер. Не дръжте децата далеч от Него заради своята студенина и коравосърдечие. Никога не им давайте повод да чувстват, че за тях няма да бъде приятно в небето, ако и вие бъдете там. Не говорете за религията като за нещо, което децата не разбират; по никакъв начин не им внушавайте, че Христос не ще ги приеме толкова невръстни. Никога не им давайте повод да получат погрешното впечатление, че Христовата религия е нещо тъжно и потискащо и че, ако последват Спасителя, ще трябва да се откажат от всичко хубаво и радостно в живота. {СЗ 15.10}

Ако Светият Дух действа в сърцата на децата, бъдете Му помощници. Поучавайте ги, че Спасителят ги зове и че на Него нищо не може да Му достави по-голяма радост от това - те да Му се посвещават в ранната си възраст и в разцвета на силите си. {СЗ 16.1}

Спасителят гледа с безкрайна нежност на душите, които е изкупил със скъпоценната Си кръв, те са наградата за Неговата любов. Неизказано копнее за тях. Привличат Го не само възпитаните и добрите деца, но и онези, които поради наследственост или липса на възпитание имат лоши характери. Много родители не разбират своята отговорност за тези им характери. Липсват им онази нежност и мъдрост, с които трябва да се отнасят към грешащите, които самите са направили такива, каквито са. Но Исус изпитва състрадание към тези деца и има предвид причините за техните прояви. {СЗ 16.2}

Християнският работник може да бъде Христов инструмент за привличането на такива грешащи и заблуждаващи се младежи. Може с мъдрост и съобразителност да свърже сърцата им с Неговото, може да им вдъхне кураж и надежда и тогава ще види как чрез Божията благодат характерът им ще се промени така, че и за тях да може да се каже: „На такива е царството Божие.“ {СЗ 16.3}

В Христовите ръце петте ечемични хляба бяха достатъчни, за да нахранят множеството

Докато Исус проповядваше от морския бряг, народът и учениците Му през целия ден Го следваха. Те слушаха Неговите прости и ясни милостиви слова, които бяха за душите им като балсам от Галаад. Божествената Му изцеляваща ръка раздаваше здраве на болните и живот на умиращите. Денят беше минал неусетно, като че небето се бе сляло със земята, и те бяха изгубили представа от колко време не бяха слагали нищо в устата си. {СЗ 16.4}

Слънцето клонеше към залез, а народът не се разотиваше. Най-после учениците се приближиха до Христос и Му казаха, че множеството трябва да бъде разпуснато, за да си набави необходимата храна. Много от тях бяха дошли отдалеч и не бяха яли нищо от сутринта. Може би биха могли да получат храна от близките селища. Но Исус им отговори: „Дайте им вие да ядат!“ (Матей 14:16). После, обръщайки се към Филип, запита: „Отгде да купим хляб да ядат тия?“ (Йоан 6:5). {СЗ 16.5}

Филип погледна огромната тълпа и си помисли колко абсурдно е да се осигури храна за толкова народ. Отговори: „За двеста динария хляб не ще им стигне, за да вземе всеки по малко“ (Йоан 6:7). {СЗ 16.6}

Исус запита колко храна може да се намери между събраните. „Тук има едно момченце, у което се намират пет ечемични хляба и две риби - каза Андрей, - но какво са те за толкова хора?“ (Йоан 6:9). Исус нареди да Му ги донесат, а на учениците Си заповяда да кажат на народа да насяда на тревата. Когато това бе изпълнено, взе храната, „погледна към небето и благослови; и като разчупи хлябовете, даде ги на учениците, а учениците - на народа. И всички ядоха и се наситиха; и вдигнаха останали къшеи, дванайсет пълни коша“ (Матей 14:19, 20). {СЗ 16.7}

Чрез едно чудо на Божествена сила Христос нахрани множеството. А колко проста беше осигурената храна - само риба и ечемичен хляб, което беше всекидневното препитание на галилейските рибари. {СЗ 16.8}

Христос можеше да предложи на народа по-богата трапеза; но храна, предназначена само да задоволи апетита, нямаше да им даде толкова добър урок. Ако днешните хора бяха с по-скромни навици, ако живееха в хармония с природните закони както Адам и Ева в началото, нуждите на човешкото семейство биха били задоволени напълно. Но сребролюбие и лакомията донесоха грях и мизерия поради прахосничеството, от една страна, и недостига, от друга. {СЗ 16.9}

Исус не се стремеше да привлече народа към Себе Си, задоволявайки желанията му за благосъстояние и лукс. За онази голяма гълпа, изтощена и изгладняла след дългия уморителен ден, скромната храна беше гаранция за Христовата мощ и за загрижеността Му за обикновените им житейски нужди. Спасителят не е обещавал на последователите Си лукса на този свят; техният жребий може да е бедност, но Неговото слово е залог, че нуждите им ще бъдат задоволени, а обещанието Му - по-ценно от всички земни блага - е постоянната утеха от Неговото присъствие. {СЗ 16.10}

След като народът се нахрани, остана още много храна. Исус заповяда на учениците Си: „Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо!“ (Йоан 6:12). Тези думи означаваха повече от буквалното събиране на остатъците в кошове - те имаха и друго предназначение. Нищо не бива да се прахосва. Не бива да пропиляваме никакви земни блага; не бива да пренебрегваме нищо, което би могло да бъде полезно за някое човешко същество. Трябва да се запазва всичко, което може да облекчи нуждата на гладуващите по земята. Със същата грижовност трябва да съхраняваме и „небесния Хляб“, предназначен за задоволяване нуждите на душата. Ние живеем чрез всяко Божие слово. Нищо от онова, което е изрекъл Бог, не бива да бъде изгубено. Не трябва да пренебрегваме нито една дума, отнасяща се за нашето вечно спасение. Нито едно слово не бива да стигне до земята без полза. {СЗ 17.1}

Чудото в хлябовете ни учи, че сме зависими от Бога. Когато Христос нахрани петте хиляди, храната не Му беше под ръка. Видимо не разполагаше с никакви средства. Заедно с петте хиляди мъже, освен жените и децата, Той се намираше в пустинно място. И не Той беше поканил народа да Го последва. Желанието на хората да бъдат край Него ги беше повело без покана или заповед. Но Исус знаеше, че през целия ден бяха слушали поученията Му и сега бяха гладни и уморени. Бяха далеч от домовете си, а нощта приближаваше. Много от тях нямаха никакви пари за храна. Но Този, Който заради тях беше постил четиридесет дни в пустинята, нямаше да ги остави да се върнат по домовете си гладни. {СЗ 17.2}

Божие Провидение беше поставило Исус там, където се намираше; и Той зависеше от Небесния Баща относно средствата, с които можеше да помогне. Когато изпаднем в затруднено положение, трябва да се оставим на Бога. При всички случаи трябва да търсим помощ от Този, Който има на разположение безкрайни източници. {СЗ 17.3}

При това чудо Исус получи хляб от Отца, раздели го между учениците, учениците го раздадоха на хората, а те пък - един другиму. Така и всички, които са съединени в Христос, ще получават от Него Хляба на живота и ще го раздават на други. Неговите последователи са определените инструменти за връзка между Христос и народа. {СЗ 17.4}

Когато учениците чуха Исусовите думи: „Дайте им вие да ядат“, веднага си представиха колко непосилно е това за тях. Попитаха: „Да отидем ли да купим храна?“ Какво им отговори Христос? „Дайте им ВИЕ да ядат!“ Учениците Му занесоха всичко, което имаха; но Той не ги покани да започнат. Заръча им да обслужат първо хората. Храната се умножаваше в Неговите ръце, а изпразващите се шепи на учениците непрекъснато се протягаха към Него. Малкият запас стигна за всички. Когато народът бе нахранен, седнаха и учениците заедно с Исус и ядоха от скъпоценната, подарена от Небето храна. {СЗ 17.5}

Колко често и нашето сърце се свива, когато гледаме тегобата на бедните, на опечалените, на живеещите в невежество! Питаме се: „Какво ли може да се постигне с нашите слаби сили и нищожни запаси, как да помогнем на тази голяма нужда? Трябва ли да чакаме някой с по-големи от нашите способности и възможности, или пък някоя организация да го стори?“ Христос казва: „Дайте им ВИЕ да ядат!“ Употребете за това средствата, времето, способностите, които имате. Донесете своите ечемични хлябове при Мене! {СЗ 17.6}

Запасите ви може да не са достатъчни да нахранят хиляди, но може да стигнат за един човек. В ръцете на Христос те биха могли да нахранят и мнозина. И вие като учениците споделяйте с готовност онова, което имате. В следващия момент Христос ще умножи вашия дар. Ще възнагради простото, искреното ви доверие в Него. И онова, което на пръв поглед е изглеждало нищожно, ще се окаже богата трапеза. {СЗ 17.7}

„Който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро и да ще пожъне... А Бог е силен да преумножи на вас всякакви блага, така щото като имате всякога и всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело. Както е писано: „Разпръсна щедро, даде на сиромасите, правдата му трае довека“. А Този, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, ще даде и ще умножи вашето семе за сеене и ще прави да изобилстват плодовете на вашата правда“ (2Кор. 9:6-11). {СЗ 17.8}

С природата и с Бога

Животът на Спасителя на земята беше живот на общуване с природата и с Бога. В това общуване Той ни разкри тайната на един пълен със сила живот. {СЗ 19.1}

Исус работеше сериозно, усърдно. Никога между хората не е живял друг, върху когото да е лежала такава отговорност. Никой никога не е носил толкова тежко бреме - мъката и греховете на целия свят. Никога друг човек не е работил с такава изнурителна ревност за доброто на хората. И все пак Неговият живот бе живот в цветущо здраве. Физически, както и духовно, Той бе представен като жертвен Агнец „без недостатък и пречист“ (1Петрово 1:19). Тялом и духом беше пример за онова, което Бог възнамеряваше да е цялото човечество чрез послушанието си към Неговите закони. {СЗ 19.2}

В лицето на Исус се виждаше Божественото състрадание, свързано със съзнавана сила. Той изглеждаше обграден от атмосфера на духовен живот. Макар поведението Му да беше естествено, любезно и непретенциозно, правеше извънредно силно впечатление със силата, която прикриваше, но която не можеше напълно да скрие. {СЗ 19.3}

По време на проповедническата Си служба Христос постоянно бе преследван от злонамерени и лицемерни хора, които искаха да Го погубят. Шпиони вървяха по следите Му, подслушваха думите Му, за да открият нещо срещу Него. Най-острите и учени умове безуспешно се мъчеха да Го победят в спорове. Винаги им се налагаше да се оттеглят, объркани и посрамени от скромния галилейски Учител. Христовите учения притежаваха такава жизненост и сила, каквито хората никога дотогава не бяха виждали. Дори и враговете Му трябваше да признаят: „Никога човек не е говорил така както Този човек!“ (Йоан 7:46) {СЗ 19.4}

И най-изкусните средства на онази покварена епоха не можеха да повлияят на детството Му, прекарано в бедност. Работеше като дърводелец, носеше бремето на човешкия живот, учеше се на послушание и труд и си отдъхваше сред природата. Там трупаше знания, стараяйки се да разбере нейните тайни. Изследваше Божието слово и най-щастливите Му часове бяха онези, в които можеше да се откъсне от всекидневната Си работа, да отиде сред природата и да се отдаде на размишления в някое закътано местенце. Там, в планината или в гората, поддържаше общението Си с Бога. Често ранното утро Го заварваше самотен, потънал в размисъл, изследващ Писанието или молещ се. С песен поздравяваше утринната зора, с

благодарствени и хвалебни песни подхващаше работата Си и разнасяше на уморените и обезсърчените небесната радост. {СЗ 19.5}

По времето на проповедническата Си служба Исус живееше повече сред природата. Пътуваше от място на място пеша и много от проповедите Му бяха на открито. При обучението на учениците се оттегляше от градския живот и суета. Отиваше сред тишината на гората и полето, тъй като обстановката там предразполагаше за уроците по скромност, вяра и себеотрицание, с които желаше да поучава. Той призова дванадесетте за апостолска служба под разклонените дървета на планинския склон, близо до Галилейското езеро; там държа и своята Планинска проповед. {СЗ 19.6}

Христос обичаше да събира народа около Себе Си под синьото небе, по зелените хълмове или на морския бряг. Там, заобиколен от делата на Своето творение, можеше да отправя мислите от изкуственото към природното. Чрез израстването и развитието в природата биваха разкривани принципите на Неговото царство. Когато хората повдигаха очите си към Божиите планини и разглеждаха чудните дела на десницата Му, можеха да получат чудесни поучения за Божествената истина. По-късно същите природни обекти им напомняха чудодейните слова на Божествения Учител. Така духът им се възнасяше високо и сърцата им намираха покой. {СЗ 19.7}

Исус често даваше почивка на учениците, свързани с Него в работата Му, като ги пускаше да си отидат по домовете; но нищо не беше в състояние да отклони Него от започнатото. През целия ден Той служеше на множествата, които прииждаха, а вечер или рано сутрин отиваше в планинското светилище да търси общение с Отца Си. {СЗ 19.8}

Често пъти неуморната работа и борбата с вражески настроените равини и с фалшивите им учения изчерпваха дотолкова силите Му, че майка Му, братята и дори учениците Му се страхуваха това натоварване да не коства живота Му. Но когато се връщаше след часовете на молитва, с която приключваше тежкия ден, те виждаха как лицето Му излъчва мир, бодрост, жизненост и сила, които изпълваха цялото Му същество. Сутрин след часовете, прекарани в уединение с Отца, слизаше, за да занесе светлината на хората. {СЗ 20.1}

Време за почивка

Учениците току-що се бяха завърнали от първата си мисионска обиколка и Исус им заръча: „Нека да се уединим и да си починем малко!“ Бяха изпълнени с радост поради успеха от проповядването на

евангелието, когато ги застигнаха новините за смъртта на Йоан Кръстител, причинена от ръката на Ирод. Огромна беше скръбта им. Исус знаеше, че вярата на учениците е подложена на тежко изпитание от това, че е оставил Кръстителя да загине в тъмницата. Със състрадание и нежност погледна опечалените им, просълзени лица. Съзри напиреха и в Неговите очи и гласът Му трепереше, когато каза: „Дойдете вие сами на уединено място насаме и починете си малко“ (Марко 6:31). {СЗ 20.2}

На северния край на Галилейското езеро, близо до Витсаида, имаше уединено кътче, красиво и потънало в свежа пролетна зеленина, което с уюта си радваше Исус и учениците Му. Затова по-теглиха с лодката по езерото. Там можеха да отдъхнат далече от шума на тълпата, несмушавани от обвиненията и укорите на фарисеите, да слушат думите на Христос. Надяваха се да могат да се по-радват известно време и на близостта на своя Господ. {СЗ 20.3}

Исус не можеше да се посвети задълго на любимите Си ученици. Но за тях тези кратки моменти бяха много ценни. Те разговаряха с Него за евангелското служене и за по-успешното спечелване на народа. Когато им разкриваше съкровената истина, те се оживяваха от Божествена сила и се изгълваха с надежда и кураж. {СЗ 20.4}

Скоро обаче народът отново Го потърси. Хората предположиха, че е отишъл на любимото Си място за почивка, и тръгнаха натам. Не успя да прекара и час в усамотение. Но това не Го натъжи. Голямото чисто и състрадателно сърце на добрия Пастир беше изгълнено с любов и съчувствие към тези неспокойни, жадуващи души. Служи им през целия ден, а вечерта ги изпрати да си отидат по домовете и да си починат. {СЗ 20.5}

В живота Си, изцяло посветен на другите, Спасителят намираще пролука в непрекъснатата работа и съприкосновението с човешките нужди, за да се оттегли в уединение и ненарушавано от нищо общение със Своя Отец. Отиваше в планината и там, където можеше да бъде насаме с Бога, изливаше сърцето Си и се молеше за тези страдащи, грешни и нуждаещи се души. {СЗ 20.6}

Когато Исус каза на учениците Си, че жетвата е голяма, а работниците - малко, не ги подбуждаше да работят непрекъснато, но им заръчваше: „Молете Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата Си“ (Матей 9:31). Думите, пропити с най-дълбоко съчувствие: „Дойдете в уединено място и си починете малко“ се отнасят не само за първите ученици, но и за Неговите уморени работници днес. {СЗ 20.7}

Всички, които се намират в Божието училище, имат нужда необезпокоявани да общуват със собственото си сърце, с природата и с Бога. Те трябва да заживеят живот, който не е в унисон със света, с навиците и обичаите му. Всеки трябва лично да се запознае с Божията воля. Всеки трябва да чуе как сам Бог му говори. Когато стихне всеки друг глас и мълчаливо зачакаме Него, мълчанието на душата позволява да доловим Божия глас. Той ни нарежда: „Млъкнете и знайте, че Аз съм Бог!“ (Пс. 46:10) Това е най-действената подготовка за всяка работа за Бога. Онзи, който успява по този начин да умножава силите си сред забързаната тълпа и да намалява напрежението от усилената работа, ще бъде обграден от светлина и спокойствие. Ще се увеличават както физическите, така и духовните му сили. Ще излъчва Божествена сила, проникваща в сърцата на хората. {СЗ 20.8}

Докосване с вяра

„Ако се допра до дрехата Му, ще оздравея!“ (Матей 9:21) Тези думи изрече една нещастна жена, която двадесет години бе страдала от болест, превърнала живота ѝ в бreme. Всичкият ѝ имот бе отишъл по лекари и лекарства, само за да чуе, че заболяването ѝ е неизлечимо. Но когато чу за Великия Лекар, надеждата ѝ се съживи. Тя си повтаряше: „Само да можем да Го доближа, за да Му кажа, и ще бъда излекувана!“ {СЗ 21.1}

По това време Христос бе на път към дома на Яир, юдейски началник, който Го беше помолил да излекува дъщеря му. Настоятелната молба: „Малката ми дъщеря бере душа! Моля Ти се да дойдеш и положиш ръце на нея, за да оздравее и да живее“ (Марк 5:23) беше трогнала нежното, състрадателно Христово сърце и Той веднага бе тръгнал с началника за дома му. {СЗ 21.2}

Вървяха бавно, защото тълпата притискаше Спасителя от всички страни. Пробивайки си път, Той се приближи до мястото, където беше страдащата. Жената на няколко пъти напразно се беше опитвала да стигне до Него. Сега ѝ се предостави случай, но се чудеше как да Го заговори. Не искаше да Го спира, но беше чула, че човек можел да се излекува само с едно докосване до дрехата Му. Страхувайки се да не изпусне тази единствена възможност за избавление, тя си пробиваше път напред с мисълта: „Ако само се допра до дрехата Му, ще оздравея!“ {СЗ 21.3}

Христос знаеше всяка мисъл на сърцето ѝ и си проправи път към нея. Знаеше голямата ѝ нужда и ѝ помагаше да изяви вярата си. {СЗ 21.4}

Когато мина покрай нея, жената се наведе и едва можа да докосне края на дрехата Му. В същия момент усети, че е излекувана. В онова едничко докосване бе вложена вярата на целия ѝ живот. Болките и слабостта ѝ изчезнаха в миг. Почувства тръпка, подобна на електрически ток, който премина през всяка нейна клетка. Обзе я усещането за пълно здраве. „И тя усети в тялото си, че се изцели от болестта“ (Марко 5:29). {СЗ 21.5}

Много искаше да изкаже благодарността си на могъщия Помощник, Който с едно докосване беше направил за нея повече, отколкото лекарите в продължение на дванадесет дълги години, но не посмя. Изпълнена с благодарност, тя се опита да се оттегли от тълпата. Изведнъж Исус се спря, огледа се и попита: „Кой се докосна до Мене?“ {СЗ 21.6}

Петър го погледна учуден и отговори: „Наставниче, народът Те притиска и гнети, а ти казваш: „Кой се допря до Мене?“ (Лука 8:45) {СЗ 21.7}

Но Исус каза: „Някой се допря до Мене, защото Аз усетих, че сила излезе от Мене“ (Лука 8:46). Той можеше да различи докосването с вяра от случайния допир на някой от тълпата. Беше докоснат с определена цел и беше реагирал. {СЗ 21.8}

Христос не зададе въпроса от любопитство. Той искаше да даде урок на народа, на учениците и на жената. Искаше да изпълни наскърбените с надежда; искаше да покаже, че вярата е тази, която е дала целебната сила. Доверието на жената трябваше да се изтъкне. Бог трябваше да бъде прославен чрез изповяданата от нея благодарност. Христос искаше тя да разбере, че Той одобрява нейната вяра. Не искаше да я остави да си отиде с непълно благословение. Не биваше да си тръгне в неведение за това, че Той е знаел за страданията ѝ, че е оценил вярата ѝ в Неговата сила да спасява всички идващи при Него, както и състрадателната Му любов. {СЗ 21.9}

Поглеждайки към жената, Христос настоя да се разбере кой Го беше докоснал. Разбрала, че не може да се укрие, тя излезе трепереща напред и се хвърли в нозете Му. Със сълзи от благодарност Му разказа пред целия народ защо бе докоснала дрехата Му и как веднага бе излекувана. Страхуваше се, че е постъпила дръзко; но от устата на Христос не прозвуча и нотка на упрек. Говореше с одобрение и с много любов и съчувствие към човешкото страдание: „Дъще, твоята вяра те изцери! Иди си с мир!“ (Лука 8:48) Колко утешително звучат тези думи! Изчезна страхът, че Го е наскърбила, нищо не можеше да помрачи радостта ѝ. {СЗ 21.10}

На любопитната гълпа, която се притискаше към Исус, не бе дадена никаква жизнена сила. Но страдащата жена, която Го докосна с вяра, получи изцеление. Така в духовен план случайното докосване се отличава от докосването с вяра. Само голямата вяра в Христос като в Спасителя на света не може да спаси душата. Спасителната вяра не е просто съгласие с евангелската истина. Истинската вяра се изразява в приемането на Христос като личен Спасител. Бог даде Своя Единороден Син, за да мога АЗ, като вярвам в НЕГО, да не погина, а да имам вечен живот (Йоан 3:16). Когато дойда при Христос в съгласие с Неговото слово, аз трябва да вярвам, че получавам Неговата спасителна благодат. Животът, който живее сега, трябва да го „живее с вярата в Божия Син, Който МЕ възлюби и предаде Себе Си за МЕНЕ“ (Гал. 2:20). {СЗ 22.1}

Мнозина смятат вярата за някакво убеждение. Спасителната вяра е действие, чрез което приемащите Христос влизат в завет с Бога. Живата вяра означава приемане на живителна сила и упование, чрез които душата побеждава с Христовата благодат. {СЗ 22.2}

Вярата е победител, по-силен от смъртта. Когато болните с жива вяра отправят поглед към Могъщия Помощник вместо към гроба, ще усетят чудодейния резултат; ще се влее живот и в тялото, и в душата им. {СЗ 22.3}

Когато имате работа с жертви на лоши навици, насочвайте очите им към Исус, вместо да съсредоточавате вниманието им към гибелта и отчаянието, към които клонят. Карайте ги да гледат към славата на небесните неща - това ще допринесе за избавлението на тялото и душата им - и да не мислят за всичките ужаси около гроба, които в такива случаи обикновено се въртят в главите на безпомощните и привидно безнадеждните. {СЗ 22.4}

„Той ни спасява не чрез праведните дела, които сме сторили, но чрез Своята милост.“ {СЗ 22.5}

Слугата на един стотник (командващ 100 войници) лежеше парализиран. При римляните слугите са били роби. Те се продавали и купували по пазарите и с тях често се злоупотребявало, били жестоко малтретирани. Но този началник беше много привързан към своя слуга и искрено желаше той да оздравее. Вярваше, че Исус може да го изцели. Не беше виждал Спасителя, но онова, което бе чул за Него, го беше изпълнило с вяра. Въпреки отношението на Рим към юдеите този римлянин беше убеден, че тяхната религия превъзхожда неговата. Вече се беше отгървал от националните предрасъдъци и омразата, които разделяха победителите от победения народ. Отнасяше се с уважение към богослуженията и се държеше

любезно с юдеите, като с Божи поклонници. В Христовите учения, за които му бяха разправяли, беше намерил онова, от което душата му се нуждаеше. Думите на Спасителя бяха близки до неговите духовни разбирания. Но сам се смяташе за недостоеен да се приближи до Великия Учител и се обърна към еврейските старейшини да Го помолят за изцелението на слугата. {СЗ 22.6}

Старейшините представиха случая на Исус и казаха: „Той заслужава да Му сториш това, защото обича нашия народ и ни е построил синагогата“ (Лука 7:4, 5). {СЗ 22.7}

Но по пътя за дома на стотника Исус получи вест от него: „Господи, не си прави труд, защото не съм достоен да влезеш под стряхата ми“ (Лука 7:6). {СЗ 22.8}

Спасителят все още продължаваше да върви по пътя Си и началникът дойде лично, за да даде по-пълни обяснения. Каза: „Затова не счетох себе си за достоен да дойда при Тебе; кажи само дума и слугата ми ще оздравее. Защото и аз съм човек, поставен под власт, и имам подчинени на мен войници; и казвам на един: Иди! и той отива; и на друг: Дойди! и дохожда; и на слугата си: Направи това! и го прави“ (Лука 7:7, 8). {СЗ 22.9}

„Аз представлявам римската власт и моите войници признават авторитета ми за най-голям. Така и Ти представляваш властта на Безконечния Бог и всяка твар е послушна на Твоето слово. Ти можеш да заповядаш на болестта да изчезне и тя ще Те послуша. Кажи само дума и слугата ми ще бъде здрав“ (Матей 8:8, 9). {СЗ 22.10}

„Както си повярвал, така нека ти бъде!“ - каза Исус. „И слугата оздравя в същия час“ (Матей 8:13). {СЗ 22.11}

Еврейските старейшини бяха препоръчали военачалника на Христос поради благодеянията, които той беше правил на народа им. „Той е достоен за това - заявиха те, - защото ни съгради синагога.“ Но сам началникът каза за себе си: „Не съм достоен“. И все пак той не се побоя да измоли помощ от Исус. Разчиташе не на своята доброта, а на милостта на Спасителя. Всичко, което можеше да Му предложи, беше голямата си нужда. {СЗ 22.12}

По същия начин всеки човек може да стигне до Христос. Той ни спасява „не чрез праведни дела, които сме сторили, но по Своята милост“ (Тит 3:5). Мислиш ли, че не можеш да се надяваш на благословение от Бога, защото си грешник? Помни, че Христос дойде на света, за да спасява грешници. Нямаме нищо, което да ни препоръча пред Бога. Едничката молба, която можем да Му представим, е нашето безпомощно състояние, което налага необходимостта от Неговата изкупителна сила. Когато напълно се откажем

от всяка самонадеяност, можем да погледнем към кръста на Голгота и да кажем: {СЗ 23.1}

„Нищо с ръката си не донасям, Господи!

Но с вяра се хвърлям в сянката на кръста Ти!“ {СЗ 23.2}

„Ако можеш повярва! Всичко е възможно за този, който вярва“ (Марк 9:23). Вярата ни свързва с небето и ни дава сила да се справим със силите на тъмнината. В Христос Бог ни е осигурил възможността да победим всяко зло в себе си и да устоим на всяко изкушение, колкото и силно да е. Но на мнозина им липсва вяра и затова остават далече от Христос. В своята безпомощност такива души трябва да се упоават на благодатта на своя състрадателен Спасител. Не разчитайте на себе си, а на Христос. Този, Който изцеляваше болните и изгонваше бесовете, когато живееше между хората, е все още същият могъщ Спасител. Затова приемоте Неговите обещания като листа от дървото на живота: „... който дойде при Мене, никак няма да го изгъдя“ (Йоан 6:37). Когато отивате при Него, вярвайте, че Той ви приема, защото го е обещал. Никога не ще погинете, ако постъпвате така, никога! {СЗ 23.3}

„Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че „когато още бяхме грешници, Христос умря за нас“ (Римл. 5:8). {СЗ 23.4}

„Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас? Оня, Който не пожали Своя Син, но го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?“ (Римл. 8:31,32) {СЗ 23.5}

„Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито което и да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ“ (Римл. 8:38, 39). {СЗ 23.6}

„Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш!“

Проказата беше най-страшната от всички познати в Изтока болести. Нейната неизлечимост и заразност, както и страшните последици върху жертвите ѝ, изпълваха и най-храброто сърце с ужас. Евреите я смятаха за наказание поради грях и затова я наричаха „бич Божи“ и „пръст Божи“. Понеже се вкореняваше дълбоко и беше неизцерима и смъртоносна, я възприемаха като символ на греха. {СЗ 23.7}

Според ритуалния закон прокаженият се обявяваше за нечист; всичко, което докосваше, ставаше нечисто. Дори въздухът ставаше нечист от неговото дишане. Подобно на мъртвец, той биваше отлъчван от човешкото общество.

Когато някой биваше заподозрян, че страда от тази болест, трябваше да се представи на свещениците, които решаваха съдбата му. Ако го обявяха за прокажен, биваше изолиран от семейството си, отстранен от израилевото общество и осъден да общува само с боледуващи от същата болест. Изключение не се правеше дори за царе и управници. Цар, заболял от тази болест, трябваше да се откаже от скиптъра си и да се отлъчи от обществото. {СЗ 23.8}

Далече от приятели и роднини, прокаженият трябваше да носи проклятието на болестта си. Беше длъжен да обявява високо нещастията си, да разкъсва дрехите си и гръмогласно да предупреждава всички да бягат от гибелното влияние на неговата близост. Викът „Нечист! Нечист!“, който се разнасяше от изолираните самотници, беше сигнал, всяващ страх и ужас у хората. {СЗ 23.9}

В областта, където работеше Спасителят, имаше много страдащи от тази болест. Когато вестта за Неговите дела стигна до ушите им, между тях се намери един, в чието сърце се породиха вярата, че ако отиде при Исус, ще бъде изцелен. Но как да се добере до Него? Като осъден на постоянно заточение, можеше ли да се представи пред Онзи, Който единствен би му помогнал? А дори и да можеше да го изцели, нямаше ли и Той като фарисеите и лекарите да произнесе проклятие над него и да го предупреди да не се приближава до жилищата на людето? {СЗ 23.10}

Нещастникът си спомни всичко, което беше чувал за Исус. Нито един от потърсилите Неговата помощ не е бил отблъснат. Реши да намери Спасителя. Макар и отлъчен от градовете, се надяваше да Го срещне по някой страничен път, на някоя планинска пътека или когато проповядва извън селищата. Трудностите бяха големи, но това бе единствената му надежда. {СЗ 24.1}

Прокаженият отдалеко долови няколко думи от устата на Спасителя. Видя как полага ръка върху болни, как сакатият, слепият, парализираният и страдащите от различни болести оздравяват и благодарят на Бога за избавлението си. Неговата вяра укрепна. Той се приближаваше все повече до затаилото дъх множество. Наложеното му изолиране, сигурността на народа, страхът, който всяваше - всичко бе забравено. Живееше само с надеждата да бъде излекуван. {СЗ 24.2}

Видът му беше отвратителен. Болестта бе сложила своя отпечатък и умиращото му тяло беше страшно за гледане. При появата му народът се стъписа. Ужасени, всички се заблъскаха един в друг, за да избягнат всякакъв

допир с него. Някои се опитваха да му попречат да се приближи до Исус, но напразно. Той не виждаше и не чуваше нищо. Виковете на отвращение минаваха покрай ушите му, без да ги чуе; виждаше само Божия Син, чуваше само гласа, който дава живот на умиращите. Успя да се промъкне до Него и се хвърли в нозете Му с вика: „Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш!“ (Матей 8:2). Исус отвърна: „Искам, бъди очистен!“ (Матей 8:3) и положи ръката Си върху него. {СЗ 24.3}

В миг прокаженият се промени до неузнаваемост: кръвта му оздравя, нервите отново станаха чувствителни, мускулите заякнаха. Неестествено бялата люспеста кожа, характерна за проказата, стана чиста като на малко дете. {СЗ 24.4}

Ако фарисеите бяха разбрали, че е излекуван прокажен, омразата им към Исус така би ги заслепила, че щяха да издадат фалшива присъда. А Спасителят искаше тя да бъде безпристрастна. Затова заповяда на човека да не казва никому за изцелението си, а незабавно да се отправи към храма, да се покаже на свещеника и да принесе заповяданата от Мойсей жертва, преди да се е разнесъл слухът за чудото. {СЗ 24.5}

Преди приемането на жертвата от свещениците се изискваше да изследват приносителя и да установят неговото пълно оздравяване. {СЗ 24.6}

Такова изследване бе извършено; свещениците, които бяха осъдили прокажения на заточение, освидетелстваха неговото оздравяване. Излекуваният човек бе отново върнат в дома и в средата си. Само той си знаеше колко скъп му е този подарък - възвърнатото здраве. Влезе отново в човешкото общество и в семейството си. Макар че Спасителят го беше предупредил да бъде внимателен, той не можеше да премълчи станалото. Където и да отидеше, с радост свидетелстваше за мощта на Онзи, Който го бе излекувал. {СЗ 24.7}

Когато в началото дойде при Исус, той беше „цял в проказа“. Нейната смъртна отрова беше проникнала в цялото му тяло. Учениците се опитаха да попречат на Учителя да го докосне, защото който се докоснеше до прокажен, сам ставаше нечист. Но Исус не стана нечист, когато положи ръката си върху болния. Проказата бе очистена. Така е и с проказата на греха - и тя е дълбоко вкоренена, смъртоносна, невъзможно е да се очисти с човешка сила. „Цялата глава е болна и цялото сърце е изнемощило. От стъпалото на ногата дори до главата няма здраво място, но струпеи и посинения и гноясаги рани“ (Исаия 1:5, 6). Но когато дойде да живее между човеците, Исус не бе опетнен. От Неговата Личност се излъчваше целебна сила. Грешникът, който падна в

нозете Му и извика с вяра: „Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш!“, получи отговора: „Искам, бъди очистен!“ {СЗ 24.8}

В някои случаи на лекуване Исус не даваше веднага исканото благословение; но в случая с проказата молбата бе удовлетворена моментално. Когато се молим за земни благословения, отговорът на молитвата ни може да се забави или пък Бог може да ни даде нещо по-добро от онова, за което сме Го молили. Не е така обаче, когато се молим за освобождаване от грехове. Неговата воля е да ни очисти от греха, да ни направи Свои чеда и да ни даде възможност да водим свят живот. Христос пожертва Себе Си заради нашите грехове, за да ни избави от този лукав свят според волята на нашия Бог и Отец. „И увереността, която имаме спрямо Него, е това, че ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша; и ако знаем, че ни слуша за каквото и да Му попросим, знаем, че получаваме това, което сме просили от Него“ (Гал. 1:4; 1Йоаново 5:14, 15). {СЗ 24.9}

И ще намерите покой

Исус гледаше наскърбените и окаяните, онези, чиито надежди бяха рухнали и които се опитваха да удовлетворят копнежа на душата си със земни радости, и призова всички да намерят покой в Него. {СЗ 25.1}

Ласкаво молеше изтерзания народ: „Вземете Моето иго върху си и научете се от Мене, защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си“ (Матей 11:29). {СЗ 25.2}

Тези думи Христос отправя към всички хора, защото всички са отрудени и обременени, без разлика дали го съзнават или не. Всички са потиснати от различни несгоди, които само Христос може да премахне. Най-тежкото бреме, което носим, е бремето на греха. Ако трябваше да го носим сами, то би ни смазало. Но Безгрешният се е натоварил с него вместо нас. „... Господ възложи на Него беззаконието на всички ни“ (Исая 53:6). {СЗ 25.3}

Той понесе товара на нашите грехове, за да не тегне на крехките ни плещи, за да ни осигури спокойствие. Понася и тежестта на нашите безпокойства и болки. Кани ни да възложим на Него всичките си грижи, защото Той ни носи в сърцето Си. {СЗ 25.4}

По-големият Брат на човешкия род стои пред вечния Божи трон и вижда всяка душа, която е обърнала лицето си към Него като към свой Спасител. Той познава от опит човешките слабости, знае нашите нужди и силата на нашите изкушения; защото „е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях“ (Евреи 4:15). Той бди над вас, страхуващи се хора! Изкушавани ли сте? Той ще ви избави! Слаби ли сте? Ще ви подкрепи! Невежи ли сте? Ще

ви просвети! Наранени ли сте? Ще ви излекува! Наистина Господ „изброява числото на звездите, нарича ги всички по име“, а също „изцелява съкрушените в сърце и превързва скърбите им“ (Псалм 147:4,3). {СЗ 25.5}

Каквито и да са вашите грижи и изпитания, представяйте ги пред Господа. Духът ви ще бъде подкрепен, за да ги понесете. Ще ви бъде отворен път, за да можете сами да се избавите от затрудненията и мъчнотиите. Колкото по-слаби и безпомощни се чувствате, толкова повече ще укрепнете с Неговата сила. Колкото по-тежки са тегобите ви, толкова по-пълноценна ще бъде почивката ви, когато ги възложите на Него. {СЗ 25.6}

Обстоятелствата може да разделят приятели; неспокойните води на широкия океан може да застанат между нас и тях; но никакви обстоятелства, никакви разстояния не могат да ни разделят от Спасителя. Където и да сме, Той е от дясната ни страна да ни помага, да ни подкрепя и утешава. Христовата любов към Неговите изкупени е по-голяма от любовта на майката към детето ѝ. Наша привилегия е да се отдадем на тази любов и да кажем: „Искам да Му се доверя, защото Той пожертва живота Си за мене!“ {СЗ 25.7}

Човешката любов може да се промени, но Христовата любов е неизменна. Когато Го призоваваме за помощ, Той простира ръка, за да ни избави. {СЗ 25.8}

„Защото, ако и да изчезнат планините и да се поместят хълмовете, пак Моята благост няма да се оттегли от тебе и заветът Ми на мир няма да се помести, казва Господ, Който ти показва милост“ (Исаия 54:10). {СЗ 25.9}

Лекуване на душата

Много от хората, които търсеха помощта на Христос, сами бяха виновни за болестите си, но Той не ги отпъждаше, а ги изцеляваше. Когато Неговата сила проникваше в тях, те осъзнаваха греховете си и мнозина биваха излекувани както от физическите си страдания, така и от духовните си заболявания. {СЗ 26.1}

Такъв беше случаят с парализирания от Капернаум. И той, подобно на прокажения, беше изгубил всякаква надежда за оздравяване. Болестта му беше последица от греховния му живот. Страданията му се увеличаваха и от

угризенията на съвестта. Напразно беше търсил помощта на фарисеите и лекарите за избавление от това зло. Вместо лек те го обявиха за неизцерим, осъдиха го като грешник и твърдяха, че ще погине от Божия гняв. {СЗ 26.2}

Парализираният беше напълно отчаян. Тогава чу за Исусовите дела. Някои, също като него грешни и безпомощни, бяха излекувани. Това му даде кураж да повярва, че и той можеше да бъде изцелен, стига да бъде занесен при Спасителя. Но когато си мислеше за причината на своята Болест, губеше надежда. И все пак не можеше да не използва възможността да бъде излекуван. {СЗ 26.3}

Най-силно копнееше да се освободи от бремето на греха. Жадуваше да види Исус и да получи опрощение и мир с Бога. Тогава щеше да бъде доволен да живее или да умре, според Божията воля. {СЗ 26.4}

Нямаше време за губене. Изсъхналото му тяло носеше вече белезите на смъртта. Помоли приятелите си да го занесат с постелята му при Исус и те го сториха. Но тълпата, която се беше скупчила около и в дома, където Спасителят беше спрял, бе толкова гъста, че за болния и приятелите му бе невъзможно да се доближат до Него или поне отдалеко да чуят гласа Му. Исус поучаваше в дома на Петър и учениците Му както обикновено бяха най-близо. „Там седяха фарисеи и законоучители, дошли от всяко село на Галилея, Юдея и Ерусалим...“ (Лука 5:17). Много от тях бяха шпиони и търсеха повод да обвинят Исус в нещо. {СЗ 26.5}

Напиращата отвън тълпа беше най-разнородна: очакващи избавление, изпънени със страхопочитание, любопитни и невярващи. Имаше хора от различни народности и обществени класи. И „сила от Господа бе с Него да изцелява“ (Лука 5:17). Духът на живота витаеше над сборището. Но фарисеите и книжниците не усещаха Неговото присъствие. Те нямаха нужда от нищо и не търсеха изцеление. „Гладните напълни с блага, а богатите отпрати празни“ (Лука 1:53). {СЗ 26.6}

Носачите на парализирания много пъти се опитваха да си пробият път през тълпата, но все безуспешно. Болният се оглеждаше с неизказана мъка. Как да се откаже от надеждата, когато толкова дълго жадуваната помощ беше така близко? По негова молба приятелите му го изнесоха на покрива на къщата, отвиха го и го спуснаха в нозете на Исус. {СЗ 26.7}

Проповедта беше прекъсната. Спасителят погледна печалното лице и видя молещите очи, отправени към Него. Познаваше добре копнежа на тази обременена душа, защото Той беше пробудил съвестта ѝ още в дома на болния заради тежките грехове. Когато човекът се разкая за греховете си и

повярва в силата на Спасителя да го изцели, Господната милост благослови душата му. Исус беше видял как първата искрица вяра се беше превърнала в убеждение, че Той е едничката надежда на грешника. Беше видял как болният с всеки опит да се доближи до Него израства духовно. Христос беше привлякъл страдащия при Себе Си. И сега изрече думи, които прозвучаха като музика в ушите му: „Дерзай, синко! Прощават ти се греховете“ (Матей 9:2). {СЗ 26.8}

Бремето на вината падна от душата на болния човек. Той не се усъмни. Христовите думи му показаха способността на Спасителя да чете в сърцето. Кой може да оспори властта Му да прощава грехове? Надеждата зае мястото на отчаянието и радостта - на дълбоката печал. Физическите болки изчезнаха и цялото му същество бе преобразено. Той нямаше друго желание и лежеше в пълен покой, твърде щастлив, за да може да изговори и дума. {СЗ 26.9}

Мнозина следяха със затаен дъх всяко движение на това чудодейно изцеление. Други чувстваха, че Христовите думи бяха покана към тях. Не беше ли и тяхната душа болна от греха? Искаха ли и те да бъдат избавени от това бреме? {СЗ 27.1}

Но фарисеите, които се бояха, че ще изгубят влиянието си над народа, си казаха: „Той защо говори така? Той богохулства! Кой може да прощава грехове, освен един Бог?“ (Марк 2:7). {СЗ 27.2}

Като насочи към тях погледа Си, който ги накара да се поотдръпнат, Исус каза: „Защо мислите зло в сърцата си? Защото кое е по-лесно да река: Прощават ти се греховете или да река: Стани, и ходи? Но за да познаете, че Човешкият Син има власт на земята да прощава грехове! Каза на паралика: Стани, вдигни си постелката и иди у дома си!“ (Матей 9:4-6). {СЗ 27.3}

При тези думи донесеният на носилка скочи пъргаво и с младежка сила в нозете си, „... стана, веднага вдигна постелката си и излезе пред всичките; така щото всички се зачудиха и славеха Бога и казаха: Никога не сме виждали такова нещо“ (Марк 2:12). {СЗ 27.4}

Нужно беше повече от творческа сила, за да се възстанови здравето на скованото тяло. Същият глас, който вдъхна живот на сътворения от елементите на земната пръст човек, възвърна живота и на умиращия паралик. Същата сила, която даде живот на тялото, беше обновила и сърцето. Онзи, който при сътворението „каза и стана“ и „заповяда и затвърди се“ (Пс. 33:9), беше дал живот на мъртвата от престъпления и грехове душа. Изцелението на тялото беше доказателство за силата, обновила сърцето. Христос заповяда на парализирания да стане и да си

отиде, за да знаем ние, че „Човешкият Син има власт на земята да прощава грехове“ (Марк 2:10). {СЗ 27.5}

Парализираният намери в Христос Изцелителя както на тялото, така и на душата си. Преди да оздравее тялото му, трябваше да оздравее душата му. Преди да излекува физическата болест, Христос трябваше да освободи и да очисти душата от греха. Тази поука не бива да се пренебрегва. Днес хиляди и хиляди хора страдат от телесни заболявания. Те не могат да намерят избавление, докато не стигнат до Лекаря на душата. Мирът, който могат да получат единствено чрез Него, ще възстанови силата на духа и здравето на тялото. {СЗ 27.6}

Изцелението на паралистика въздейства върху народа така, сякаш небето се беше отворило и се бе открила славата на един по-добър свят. Излекуваният закрочи сред тълпата, прославяйки на всяка стъпка Бога, а товарът му изглеждаше лек като перушина. Народът се отдръпваше да му стори място; хората го гледаха смаяни и си казваха: „Днес видяхме пречудни неща!“ (Лука 5:26). {СЗ 27.7}

Семейството на излекувания паралитик изживя голяма радост, като го зърна да се прибира вкъщи бодро, носейки с лекота носилката, на която неотдавна бе изнесен. Всички го наобиколиха с насълзени очи. Той стоеше пред тях, преливащ от сила. Ръцете, които знаеха като напълно безжизнени, сега бяха послушни на волята му. Сбръчканата и бледа доскоро плът беше свежа и розова. Мъжът се движеше леко със стабилни стъпки. Лицето му излъчваше радост и надежда, изразяваше чистота и мир вместо характерните белези на греха и страданията. Искрена благодарност към Бога бе отправена от този дом и Бог бе прославен чрез Своя Син, върнал надеждата на безнадеждния и силата на поражения. Сега този човек и домашните му бяха готови да дадат живота си за Исус. Никакво съмнение не помрачаваше тяхната вяра, никакво неверие не опетняваше верността им към Него, донеслия светлината в мрачния дом. {СЗ 27.8}

„Благославяй, душе моя, Господа и всичко, що е вътре в мене, нека хвали свящото Му име. Благославяй, душе моя, Господа и не забравяй ни едно от всичките Му благодеяния. Той е, Който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести; Който изкупва от рова живота ти, венчава те с милосърдие и благи милости; Който насища с блага душата ти, тъй щото младостта ти се подновява като на орел. Господ извършва правда и правосъдие за всичките угнетявани. Направи Мойсей да познае пътищата Му и израилтяните - делата Му. Жалостив и милостив е Господ, дълготърпелив

и много милостив. Не ще изобличава винаги, нито ще държи гнева довека. Не е постъпил с нас според греховете ни, нито е въздал нам според беззаконието ни. Защото колкото е високо небето от земята, толкова е голяма милостта Му към ония, които Му се боят. Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни. Както баща жали чедата си, така Господ жали ония, които Му се боят (Пс. 103:1-14) {СЗ 27.9}

„Искаш ли да оздравееш?“

„А в Ерусалим, близо до Овчата порта, се намира къпалня, наречена по еврейски Витесда, която има пет преддверия. В тях лежаха множество болни - слепи, куци и изсъхнали, които чакаха да се раздвижи водата“ (Йоан 5:2, 3). {СЗ 28.1}

От време на време водата в басейна се раздвижваше и хората вярваха, че това е резултат от свръхестествена сила и че който пръв стъпи вътре, ще се излекува от всяка болест. Стоотици страдащи посещаваха това място. Но те бяха толкова много, че когато водата се раздвижваше, блъсканицата ставаше невъобразима, имаше стъпкани мъже, жени и деца. Повечето изобщо не можеха да се приближат до басейна, а някои от тези, които все пак успяваха, умираха точно пред него. Бяха съградени преддверия, за да предпазват болните от слънчевия пек през деня и от студа през нощта. Някои прекарваха нощта там и денем се промъкваха до ръба на къпалнята с напразната надежда да бъдат избавени от страданията си. {СЗ 28.2}

Исус бе в Ерусалим. Видимо потънал в размисъл и молитва, крачеше сам и така стигна до къпалнята. Видя с каква надежда нещастните болни очакват едничката според тях възможност за спасение. Усети силно желание да им покаже Своята целебна сила и да излекува всички. Но беше събота. Големи групи от хора вървяха към храма за богослужение, а Той знаеше, че едно евентуално излекуване ще предизвика гнева на юдеите и ще сложи край на Неговото дело. {СЗ 28.3}

В този момент Спасителят съзря един съвсем безнадежден случай: мъж, пълна развалина от тридесет и осем години. Болестта му до голяма степен беше резултат от лошия му, греховен живот и се смяташе за Божие наказание. Самотен, останал без никакви приятели, с чувството на изключен от Божията благодат, болният беше страдал дълги години. Когато се очакваше раздвижването на водата, хора, трогнати от неговата безпомощност, го бяха отнесли в едно от преддверията, но нямаше кой в нужния момент да му помогне да слезе в басейна. Беше виждал и друг път раздвижването на водата, но никога не можа да стигне дотам. По-силните от

него го прескачаха и влизаха вътре. Продължителните мъчителни опити да постигне целта си, страхът и постоянните разочарования бързо стопиха и последната му силица. {СЗ 28.4}

Болният лежеше на рогозка и само от време на време повдигаше глава, за да хвърли поглед към къпалнята, когато едно нежно, състрадателно лице се наведе над него и го попита: „Искаш ли да оздравееш?“ Думите погълнаха вниманието му. Лъч на надежда го прониза. Почувства, че незнайно как ще получи помощ. Но лъчът на надежда бързо изчезна. Спомни си колко пъти напразно се бе опитвал да стигне до водата, а възможността да доживее до новото раздвижване беше нищожна. Със сетни сили се обърна и каза: „Господине, нямам човек да ме спусне в къпалнята, когато се раздвижи водата; а докато дойда аз, друг слиза преди мене“. {СЗ 28.5}

Исус му каза: „Стани, вдигни постелката си и ходи!“ (Йоан 5:6-8). Болният погледна към Исус с нова надежда. Изразът на Неговото лице, тонът на гласа Му не приличаха на ничии други. Като че излъчваше любов и сила. Вярата на недъгавия се вкопчи в Христовите думи. Без да задава какъвто и да е въпрос, беше готов да Го послуша. И когато го стори, цялото му тяло се подчини на волята. Всеки нерв и всеки мускул бяха проникнати от нов живот и вкочанените му крайници се изпълниха със здраве и сила. Скачайки на крака, той тръгна с твърда, пъргава стъпка. Благодареше на Бога и се радваше на възстановената си сила. {СЗ 28.6}

Исус не беше дал на парализирания никакво уверение за Своята Божествена сила. Човекът можеше да каже: „Господине, ако ме излекуваш, ще мога да те послушам!“ Можеше да размисли и да се усъмни и така да изгуби единствената си възможност за изцеление. Но той повярва на Христовото слово; повярва, че е оздравял, и веднага направи усилие да стане. Поиска да тръгне и тръгна. Постъпи според Христовото слово, Бог му даде сила и той оздравя. {СЗ 28.7}

Грехът ни отчуждава от Божия живот, духът ни се осакатява, за нас става невъзможно да водим свят живот, както недъгавият не можеше сам да върви. Много хора съзнават своята беспомощност и жадуват за духовен живот, водещ към хармония с Бога. Но напразно се мъчат да постигнат това сами и надават отчаян вопъл: „Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?“ (Римл. 7:24). Нека такива отчаяни и борещи се души да погледнат нагоре към Бога. Спасителят се свежда над изкупените с кръвта Му и им казва с нежност и състрадание: „Искаш ли да оздравееш?“ Той ви заповядва да се изправите в сила и мир. Не чакайте, докато почувствате, че

сте оздравели. Вярвайте в словото на Спасителя! Поставете волята си на страната на Христа. Когато Му служите и постъпвате според волята Му, ще получите сила. Каквото и да е бил лошият ви навик, колкото и продължително да е било пристрастяването, обвързало душата и тялото ви, Христос може и иска да ви избави от него. Иска да даде живот на душата, мъртва в престъпления (Ефес. 2:1). Той ще избави пленените от оковите на слабостта, нещастията и греха. {СЗ 28.8}

Чувството за грях отравя живота. Но Христос казва: „Аз ще отнема греховете ти; ще ти дам мир. Аз съм те изкупил с кръвта Си. Ти си Мой. Моята благодат ще подкрепи твоята слаба воля. Аз ще премахна угризенията на съвестта ти.“ Когато те нападнат изкушения, когато те връхлетят грижи и трудности, когато, сразен и обезкуражен, си готов да изпаднеш в отчаяние, погледни към Исус и мракът, който те заобикаля, ще се разсее от славния блясък на Неговото присъствие. Когато грехът се мъчи да подчини душата ти и тегне на съвестта ти, погледни към Спасителя! Неговата благодат е в състояние да го победи. Нека твоето благодарно сърце, тръпнещо пред неизвестността, се обърне към Него. Не изпускай надеждата, която ти се предлага. Христос очаква да те приеме в Своето семейство. Неговата сила ще помогне на твоята слабост. Той иска да те води стъпка по стъпка. Положи ръката си в Неговата и Той ще те води. {СЗ 29.1}

Никога не мисли, че Спасителят е далеко; Той винаги е край тебе. Неговото любвеобилно присъствие те обкръжава. Търси Го като Един, Който желае да бъде намерен от тебе. Той желае не само да се докоснеш до края на дрехата Му, но и да живееш в постоянно общение с Него. {СЗ 29.2}

„Иди си, отсега не съгрешавай вече!“

Празникът Шаторразпъване беше към края си. В Ерусалим плановите срещу Исус бяха осуетени и когато вечерта настъпи, всички отидоха по домовете си. „А Исус отиде на Елеонския хълм“ (Йоан 8:1). След възбудата и суматохата на града, след жадната за нещо ново тълпа и предателски настроените книжници Исус се отправи към тишината на маслиновите градини, където можеше да бъде насаме с Бога. Но рано сутринта отново се върна в храма и когато народът се натрупа край Него, седна и започна да го поучава. {СЗ 29.3}

Скоро обаче бе прекъснат. Група книжници и фарисеи се приближиха, влачейки изплашена жена, която обвиняваха настървено и безсърдечно в престъпване на седмата заповед. Изтласкаха я пред Исус и казаха с лицемерен вид на уважение: „Учителю, тази жена бе уловена в самото дело

на прелюбодейство, а Мойсей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни. Ти, прочее, що казваш за нея?“ (Йоан 8:4,5). {СЗ 29.4}

Зад фалшивото им страхопочитание се криеше стремежът им да погубят Спасителя. Ако Той оправдаеше жената, щеше да бъде обвинен в незачитане на Мойсеевия закон. Ако пък я осъдеше на смърт, можеше да бъде обвинен пред римляните, че си присвоява власт, каквато само те имат. {СЗ 29.5}

Исус насочи поглед към посрамената, трепереща жертва, после към коравосърдечните лица на сановниците, в които нямаше и помен от човешко състрадание. Душата Му в неопетнената Си чистота се ужаси от гледката. Не показа с нищо, че беше чул въпроса им; наведе се и започна да пише с пръст по земята. {СЗ 29.6}

Обвинителите се подразниха от бавенето и привидното Му равнодушие и се приближиха, за да привлекат вниманието Му върху случая. Но когато погледите им, следващи Исусовия, се спуснаха към земята пред нозете Му, онемяха. Там, пред тях, бяха изписани престъпните тайни на собствения им живот. Исус се изправи и погледна обвиняващите старейшини с думите: „Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък на нея. И пак се наведе надолу, и пишеше с пръст на земята“ (Йоан 8:7,8). {СЗ 29.7}

Така не престъпи Мойсеевия закон, нито засегна римската власт. Обвинителите бяха победени. Сега, когато булото на фалшивата им святост бе смъкнато, стояха виновни и осъдени в присъствието на Божествената чистота. Треперещи от страх, че тайните им грехове можеха да бъдат разкрити пред тълпата, тръгнаха с наведени глави и оставиха жертвата си сама с милостивия Спасител. {СЗ 29.8}

„И когато се изправи, Исус ѝ рече: Жено, къде са тези, които те обвиняваха? Никой ли не те осъди? И тя отговори: Никой, Господи! Исус ѝ рече: Нито аз те осъждам; иди си, отсега не съгрешавай вече“ (Йоан 8:10,11). {СЗ 30.1}

Жената стоеше пред Исус, премаляла от страх. Думите Му: „Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея“ ѝ бяха прозвучали като смъртна присъда. Тя не смееше да вдигне очи към лицето на Спасителя и мълчаливо очакваше участието си. После за нейно учудване обвинителите ѝ си тръгнаха смълчани и посрамени и до ушите ѝ достигнаха думите на надеждата: „Нито аз те осъждам. Иди си, отсега не съгрешавай

вече!“ Сърцето ѝ лудо биеше. Тя се хвърли в нозете Му, изпълнена с благодарност и любов, и изповяда с горчиви сълзи греховете си. {СЗ 30.2}

За нея това беше началото на нов живот - живот в мир и чистота, посветен на Бога. С въздигането на тази паднала душа Исус извърши едно много по-голямо чудо от изцелението на ужасните телесни болести. Излекува болестта на душата, която водеше към вечна смърт. Тази покаяна жена стана една от най-верните Му последователки. За Неговата опрощаваща благодат тя се отплати със самопожертвувателна любов и искрено посвещение. Светът ѝ беше отредил само презрение и гняв. Но Безгрешният беше съпричастен към нейната слабост и ѝ подаде ръка за помощ. Докато лицемерните фарисеи я осъждаха, Исус ѝ каза: „Иди си, отсега не съгрешавай вече!“ {СЗ 30.3}

Исус знае обстоятелствата, в които е поставена всяка душа. Колкото по-голяма е вината на грешника, толкова по-голяма нужда има той от Спасителя. Неговото сърце, изпълнено с Божествена любов и състрадание, привлечено най-силно от най-безнадеждно вплетените в примките на врага, защото със собствената Си кръв е подписал освободителния акт на човешкия род. {СЗ 30.4}

Исус не желае изкупените от Него на такава висока цена души да стават играчка на вражеските изкушения. Не иска да пропаднем и да погинем. Този, Който беше обуздал лъвовете в ямата и беше запазил с присъствието Си Своите верни свидетели в пламтящата пещ, и днес е готов да действа за нас и да победи със силата Си всяко зло в нашето естество. Христос не отпъжда никой плачещ и съкрушен. Желает да прости на всички, които отиват при Него за опрощение и спасение. Умолява всяка треперееща душа да се окуражи. Всеки, който желае, може да получи Божията сила, може да се примири с Него и да заживее в мир. {СЗ 30.5}

Исус възвишава душите, които се обръщат към Него за закрила. Отгървава ги от обвиняващите и хулещите ги езици. Нито човеци, нито зли ангели могат да ги обвинят. Христос ги свързва със Своето Божествено-човешко естество. Те застават пред Великия Носител на греха в светлината, която се излъчва от Божия трон. {СЗ 30.6}

„Плячката на силния ще бъде отнета“

Христос показва, че има неограничена власт над бури и водни стихии, както и над обладаните от зли духове човеци. Същият, Който усмири бурята и успокои развълнуваното море, даваше мир и на тревожните и тормозените от Сатана души. {СЗ 30.7}

В синагогата в Капернаум Исус говореше за Своята мисия на Освободител на робите на греха. Прекъсна го вик: „Остави ни! Какво имаш Ти с нас, Исусе Назарянине? Нима си дошъл да ни погубиш? Познавам Те Кой Си, Светият Божи.“ Исус смъмри злия дух: „Млъкни и излез от него! И бесът, като го повали насред, излезе от него, без да го повреди никак“ (Марк 1:24; Лука 4:35). {СЗ 30.8}

Причината за мъките на този човек беше в самия него. Радостите на живота така го бяха пленили, че единствената му мисъл беше как да ги увеличи. Невъздържанието и лекомислието бяха покварили всичко добро в него. Сатана го беше завладял напълно. Угризението дойде твърде късно. С готовността си да пожертва цялото си богатство, за да си възвърне изгубения човешки образ, той оставаше безпомощен в ноктите на лукавия. {СЗ 30.9}

В присъствието на Спасителя в него се породи желание да бъде освободен. Но злият дух се противопостави на Христовата мощ. Когато човекът се опита да възвиси към Исус глас за помощ, злият дух вложи в устата му свои думи и се получи неописуем вой. Бесуващият разбираше донякъде, че се намира в присъствието на Онзи, Който може да го избави; но когато се опита да се приближи до мощната Му ръка, друга воля го възпря и чрез него изрече своите думи. {СЗ 30.10}

Борбата между властта на Сатана и собственото му желание за свобода беше страхотна. Погледнато отстрани, измъчваният човек сякаш загубваше живота си в неравната борба с врага, отнел човешката му сила. Но Спасителят заговори властно и освободи пленения. Обладаният от демони застана пред смаяния народ, свободен и господар на себе си. {СЗ 31.1}

С радостен глас той възхвали Бога за избавлението си. Обезумелите очи, които допреди миг блуждаеха, сега гледаха разумно и светеха от сълзи на благодарност. Народът беше онемял от почуда. Веднага щом възвърнаха дар-словото си, хората се провикнаха: „Що е това? Едно ново учение! С власт заповядва и на нечистите духове и те Му се покоряват!“ (Марк 1:27). {СЗ 31.2}

И днес мнозина се намират във властта на зли духове както беснуемия от Капернаум. Всички, които умишлено се отклоняват от Божиите заповеди, се оставят във властта на Сатана. А някои дори доброволно се сближават с лукавия и смятат, че могат да се отлъчат от него, когато те пожелаят. Но постепенно се обвързват все повече и повече, докато разберат, че са напълно във властта на воля, по-силна от тяхната. Не могат да избягат от нейната тайнствена мощ. Един таен грях или силно пристрастяване може да направи

човека точно толкова безпомощен пленник, колкото и обладания от Капернаум. {СЗ 31.3}

И все пак положението не е безнадежно. Бог не контролира чувствата ни без наше съгласие; всеки човек има свободата да избира коя сила да владее над него. Никой не е паднал дотолкова низко, никой не е толкова лош, че да не може да намери изобавление в Христос. Вместо молитва обладаният можа да избълва само думите на Сатана. Но неизречената молитва на сърцето му бе чута. Никой вик на намираща се в нужда душа, макар и неизказан с думи, не остава нечут. Онези, които искат да направят завет с Бога, не ще бъдат изоставени на силата на Сатана или на слабостта на своето естество. {СЗ 31.4}

„Нима може да се отнеме користта от силния? Или да се отгърват пленените от юнак?“ Но Господ казва така: „Пленниците на силния ще се отнемат и користта ще се отгърве от страшния; защото Аз ще се съдя с оня, който се съди с тебе, и ще спася чедата ти“ (Исаия 49:24, 25). {СЗ 31.5}

Чудесно ще бъде преобразяването на онези, които разтварят с вяра сърцето си за Спасителя. {СЗ 31.6}

„Давам ви власт... над цялата сила на врага; и нищо няма да ви повреди.“ {СЗ 31.7}

Седемдесетте ученици, които Христос разпрати по-късно, получиха подобно на дванадесетте апостоли свръхестествени дарби като печат на посланичество. Когато делото им бе приключено, те се завърнаха радостни и казаха: „Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас!“ Исус отвърна: „Видях Сатана паднал от небето като светкавица“ (Лука 10:17, 18). {СЗ 31.8}

Оттогава Христовите последователи могат да гледат на Сатана като на победен враг. Исус извоюва на кръста победата заради тях и желае те да я приемат като своя собствена. „Ето - казва Той, - давам ви власт да настъпвате змии и скорпиони и власт над цялата сила на врага; и нищо няма да ви повреди“ (Лука 10:19). {СЗ 31.9}

Всемогъщата сила на Светия Дух е закрила за всяка съкрушена душа. Христос не ще остави никого, който в разкаяние и с вяра търси Неговата закрила. Вярно е, че Сатана притежава голяма власт; но благодарение на Бога, Който е прогонил Сатана от небето, имаме по-могъщ Спасител. Сатана обича да се величае силата му. Но защо да не говорим за Исус? Защо да не величаем Неговата мощ и Неговата любов? {СЗ 31.10}

Дъгата на обещанието, която обкръжава трона на Всевишния, е вечно свидетелство, че „Бог толкова възлюби света, щото даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен

живот“ (Йоан 3:16). Така Бог свидетелства пред всемира, че никога не ще изостави Своите чеда в борбата им със злото. За нас Той е гаранция за сила и закрила, докато Божият трон съществува. {СЗ 31.11}

Спасени, за да служат

Над Галилейското море бе утро. Исус и учениците Му бяха слезли на брега след една бурна нощ. Светлината на изгряващото слънце поздравяваше морето и сушата. Но когато слязоха на брега, се изправиха пред гледка, много по-страшна от бушуващото море. От скривалище между гробовете към тях се спуснаха двама луди, готови да разкъсат на парчета всички. Тези хора още носеха части от веригите, които бяха разкъсали, измъквайки се от мястото, където бяха затворени. Месата им бяха в кървящи рани, очите им святкаха през надвисналите рошави кичури. Изгубили всякакъв човешки образ, те по-скоро приличаха на диви зверове, отколкото на хора. {СЗ 32.1}

Учениците и заобикалящите ги се разбяха ужасени, но веднага забелязаха, че Исус не е сред тях. Огледаха се. Той още стоеше там, където Го бяха оставили. Този, Който усмири бурята, Който преди време се беше изправил пред Сатана и го бе победил, не бягаше от демони. Когато обсебените се приближиха към Него, скърцащи със зъби и фучащи от ярост, Исус вдигна ръката, която беше заповядала на разбушуваното море да се усмири, и бесуващите не можеха да Го доближат повече. Те застанаха пред Него яростни, но безпомощни. {СЗ 32.2}

Със силата Си Исус заповяда на злите духове да излязат от тях. Нещастниците разбираха, че Човекът пред тях може да ги освободи от мъчителите им. Те паднаха в нозете на Спасителя, за да Го молят за милост. Но когато отвориха уста, заговориха не те, а злите духове: „Божи Сине,... нима си дошъл тука преди време да ни мъчиш?“ (Матей 8:29). {СЗ 32.3}

Злите духове бяха принудени да напуснат жертвите си и у обсебените настъпи невероятна промяна. Разсъдъкът им се просветли, очите им блеснаха разумно, чертите на лицата им, толкова дълго изразявали сатанинския нрав, изведнъж омекнаха, окървавените им ръце се отпуснаха спокойно и те издигнаха глас на хвала към Бога. {СЗ 32.4}

Междувременно злите духове, прогонени от човешките си обиталища, влязоха в стадото свине и го тласнаха към гибел. Свинарите хукнаха да

съобщят за случилото се. Така на мястото се стече цялото население да види Исус. Дватама бесуващи, които бяха ужасът на местността, сега седяха спретнати и разумни при нозете на Исус, слушаха думите Му и славеха името на своя Изцелител. Но народът, който стана свидетел на това чудо, не се радваше. За тях загубата на свинете им бе по-важна от избавлението на тези пленници на Сатана. Ужасени, те се струпяха около Исус и Го по-молиха да си отиде. И Той си тръгна. Веднага се качи на една лодка и отплува към от срещния бряг. {СЗ 32.5}

Излекуваните от бесовете изпитваха съвсем други чувства. Те копнееха да бъдат близо до своя Избавител. В Негово присъствие се чувстваха защитени от злите духове, които ги бяха измъчвали и отнемали човешкия им образ. Когато Исус влезе в лодката, те се качиха при Него, коленичиха пред нозете Му и Го помолиха да им позволи да останат, за да слушат словата Му. Но Исус им заповяда да си отидат и да разкажат какви велики дела е извършил Господ за тях. {СЗ 32.6}

Те трябваше да извършат нещо - да отидат в езическото си село и да разкажат за благословенията, които бяха получили от Исус. Никак не им се искаше да се разделят със Спасителя. Сред своите сънародници езичници щяха срещнат големи трудности. Дългото отлъчване от човешкото общество като че ги бе направило неспособни да вършат възложеното им от Исус дело. Но щом Той им отреди този дълг, не можеха да не Го послушат. {СЗ 32.7}

На практика обаче разказаха за Исус не само на своите семейства и съседи, а обходиха цял Декапол и навсякъде разнесоха вестта за Неговата сила. Споделиха как ги е освободил от злите духове. {СЗ 32.8}

Макар гергесинците да не приеха Исус, Той не ги изостави в духовната им тъмнина. Помолиха Го да си отиде, без да са чули Неговата вест, без да знаят Кого прогонват. Затова Той им изпрати светлината чрез такива, които не можеха да не изслушат. {СЗ 32.9}

Сатана погуби свинете с намерението да отклони народа от Спасителя и да попречи на проповядването на евангелието в онази страна. Но тъкмо този случай пробуди жителите ѝ толкова драстично, както нищо друго не би било в състояние, и спря вниманието им върху Христос. Макар че сам Спасителят си отиде, хората, които беше изцелил, останаха там като свидетели на Неговото могъщество. Онези, които бяха оръдия на княза на тъмнината, сега станаха посредници на Светлината, вестители на Божия Син. Когато по-късно Исус се върна в Декапол, народът се струпа около Него и в

продължение на три дни хиляди от цялата страна слушаха вестта за спасението. {СЗ 33.1}

Двамата изцелени беснуеми бяха първите мисионери, които Исус изпрати да проповядват евангелието там. Те бяха слушали Неговите слова съвсем кратко време. Не бяха чули дори и една Негова проповед. Не можеха да наставляват народа както учениците, които всеки ден бяха с Христос. Но можеха да разкажат онова, което бяха преживели, видели и чули за силата на Спасителя. Същото може да направи всеки, чието сърце е било докоснато от Божията благодат. Това е, което Господ очаква от нас - да свидетелстваме. {СЗ 33.2}

Евангелието не трябва да се проповядва като безжизнена теория, а като сила, която променя живота. Бог иска Неговите служители да свидетелстват за това, за да могат чрез Неговата благодат хората да получат Христов подобен характер и да се радват на уверението за Неговата голяма любов. Искане да свидетелстваме, че Той не може да бъде доволен, докато всички, които приемат спасението, не бъдат изкупени и не получат отново светите привилегии на Негови синове и дъщери. {СЗ 33.3}

Исус приема с радост и най-упоритите противници. Когато се покаят, Той им дава Своя Божествен Дух и ги изпраща в лагера на невярващите, за да възвестят благодатта Му. Души, които са били превърнати в сатанински инструменти, могат чрез Христовата сила да бъдат преобразени във вестители на правдата и да бъдат изпратени от Божия Син да разказват какво велико добро им е сторил Господ и как се е смилил над тях. {СЗ 33.4}

„Славата Ми е винаги пред тебе“

След като жената от Капернаум бе изцелена чрез докосването си с вяра, Исус пожела тя да признае благословието, което беше получила. Не може да се присвоят тайно дарбите, които Евангелието предлага, и да им се наслаждаваме скрито. {СЗ 33.5}

„Вие сте Ми свидетели - казва Господ, - че Аз съм Бог“ (Исая 43:12). {СЗ 33.6}

Нашата изповед за Неговата вяроност е избраното от Бога средство да изявяваме Христос на света. Трябва да признаем Неговата благодат, както е била възвестена от светите хора в древността. Но най-голямо въздействие ще оказва свидетелството на нашия личен опит. Ние сме свидетели за Бога, когато сами изявяваме действието на Божествената сила лично в нас. Всяко същество има живот, различен от всички други, и опит, който съществено се различава от този на всички останали. Бог желае да Му изказваме

благодарност на базата на личните си преживявания. Тези лични изповеди за слава на Неговата благодат, подкрепени от християнски начин на живот, имат неотразима сила, способстваща за спасението на души. {СЗ 33.7}

Важно за нас е никога да не забравяме Божиите дарове. Така вярата укрепва и ни подтиква все повече да искаме и да получаваме. Най-дребното нещо, което сами сме получили от Бога, съдържа по-голямо благословение, отколкото във всички доклади, чути или прочетени, за вярата и опита на други. Душата, която отговори на Божията благодат, ще заприлича на напоявана градина. Нейното положение бързо ще се подобри, светлината ѝ ще изгрее и славата Господна ще я осияе. {СЗ 33.8}

„Що да въздам Господу за всичките Му благодеяния към мене? Ще взема чашата на спасението и ще призова името Господно; ще изпълня обещанията си Господу, да, пред всичките Му люде“ (Пс. 116:12-14). {СЗ 33.9}

„Кой може да изкаже мощните дела на Господа или да разгласи всичките Негови хвали?“ (Пс. 106:2). {СЗ 33.10}

„Ще пея Господу, докато съм жив, ще славословя моя Бог, докле съществувам! Да Му бъде приятно моето размишление! Аз ще се веселя в Господа“ (Пс. 104:33, 34). {СЗ 33.11}

„Славословете Господа, призовавайте името Му! Възвестявайте между племената делата Му! Пейте Му, славословете Го, говорете за всичките Му чудесни дела, хвалете се с Неговото свято име! Нека се веселят сърцата на ония, които търсят Господа!“ (Пс. 105:1-3). {СЗ 34.1}

„Понеже Твоето милосърдие е по-желателно от живота, устните ми ще Те хвалят! Така ще Те благославям, докато съм жив. В Твоето име ще издигам ръцете си. Като от тлъстина и мас ще се насити душата ми, и с радостни устни ще Те славословят устата ми. Когато си спомням за Тебе на постелката си, размишлявам за Тебе в нощните стражи; понеже Ти си бил помощ на мене и под сянката на Твоите крила ще се радвам“ (Пс. 63:3-7). {СЗ 34.2}

„На Бога се уповавам, няма да се боя! Какво ще ми стори човек? Върху мене, Боже, са моите обречи към Тебе; ще Ти принеса благодарствени приноси, понеже Си избавил душата ми от смърт. Няма ли да избавиш и нозете ми от подхлъзване, за да ходя пред Бога във виделината на живота?“ (Пс. 56:11-13). {СЗ 34.3}

„Ти, Господи, си моя надежда, на Тебе съм се уповавал от младостта си... За Тебе ще бъде винаги хвалението ми!“ (Пс. 71:5, 6). {СЗ 34.4}

„Даром сте приели, даром давайте!“

Евангелската покана не бива да се ограничава и предлага само на избрани, които ни оказват честта да я приемат; трябва да се разнася на всички. Когато Бог благославя Своите чеда, то е не само заради тях, а и заради целия свят. Той ни дава Своите дарове, за да ги умножаваме, като ги раздаваме на другите. {СЗ 34.5}

Щом самарянката, която разговаря с Исус при Якововия кладенец, откри в Негово лице Спасителя, заведе и други при Него. Показа се, че е по-добра мисионерка от учениците. В Самария те не виждаха нещо, което да ги насърчи. Мислите им бяха насочени към голямото дело, предстоящо в бъдеще. Не виждаха, че точно край тях е жетвата и само чака да бъде прибрана. Чрез тази пренебрегвана жена целият град бе събран, за да чуе Исус. Тя веднага разнесе светлината на своите съграждани. {СЗ 34.6}

Тази жена е пример за въздействието на практическата вяра в Христос. Всеки истински християнин се ражда като мисионер в царството Божие. Щом опознае Спасителя, той ще пожелае да запознае и други с Него. Спасителната и освещаваща истина не може да остане заключена в сърцето му. Който пие от Водата на живота, сам се превръща в жив извор. Получателят става дарител. Христовата благодат в душата е подобна на извор в пустинята, който освежава всички и приканва загиващите от жажда да пият от водата на живота. Разпространявайки богатата вест за спасението, ние самите се приближаваме до Господа. {СЗ 34.7}

За онези, които приемат Неговата благодат, Господ казва: „Ще направя тях и местата около хълма Си за благословение; и ще изпращам дъжда на времето му; дъжд на благословение ще бъде“ (Езекиил 34:26). {СЗ 34.8}

„А в последния ден, великия ден на празника, Исус застана и извика: Ако е някой жаден, нека да дойде при Мене и да пие. Ако някой вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му, както рече Писанието“ (Йоан 7:37, 38). {СЗ 34.9}

Който получава, трябва и да раздава. От всички посоки се чуват викове за помощ. Бог кани хората да служат с радост на своите ближни. Трябва да се печелят непреходни богатства. Царството небесно може да се спечели. Светът, който живее в незнание, трябва да бъде осветлен. {СЗ 34.10}

„Не казвате ли: Още четири месеца и жетвата ще дойде? Ето, казвам ви, повдигнете очите си и вижте, че нивите са вече бели за жетва. Който жъне, получава заплата и събира плод за вечен живот, за да се радват заедно и който сее, и който жъне“ (Йоан 4:35, 36). {СЗ 34.11}

„Ето, Аз съм с вас през всичките дни!“

В продължение на три години учениците имаха пред очите си чудесния пример на Исус. Всеки ден те бяха и разговаряха с Него, слушаха утешителните Му думи към наскърбените и обременените и виждаха проявите на Неговата мощ над болни и страдащи. Когато дойде време да ги напусне, Той им даде благодат и сила да продължат по-нататък делото Му в Негово име. Трябваше да разпространяват светлината на евангелието на любовта и изцелението. Спасителят им обеща, че ще бъде винаги с тях. Да, тогава щеше да бъде чрез Светия Си Дух дори по-близо до тях, отколкото когато беше видимо между човеците. {СЗ 34.12}

И ние трябва да вършим делото, което вършеха учениците. Всеки християнин трябва да бъде мисионер. Изпълнени със състрадание и съчувствие, трябва да служим на другите, на нуждаещите се от помощ, и самоотвержено да се стараем да облекчаваме болките на страдащото човечество. {СЗ 35.1}

Всички могат да намерят какво да правят. Никой не бива да смята, че за него няма място, където да работи за Христос. Спасителят се поставя наравно с всеки човек. Той стана член на земното семейство, за да можем ние да станем членове на небесното. Той е Синът Човешки и с това брат на всеки Адамов син или дъщеря. Неговите последователи не трябва да се затварят в себе си от страх пред погиващия свят. Те са част от голямото човешко семейство и Небето гледа на тях - както на грешните, така и на светиите - като на братя. {СЗ 35.2}

Милиони и милиони човешки същества, болни, невежи и грешни, още не са чули за Христовата любов. Ако се поставим на тяхно място, какво бихме искали те да направят за нас? Това можем да направим и ние, доколкото е в нашите възможности, Христовото правило за живота, според което всеки човек ще устои или ще пропадне пред съда, гласи: „Всяко нещо, което желаете човеците да правят на вас, така и вие правете на тях“ (Матей 7:12). {СЗ 35.3}

За всичко, което ни дава някакво предимство над другите - възпитание или образование, благороден характер, християнско възпитание или духовен опит - ние сме задължени на по-малко облагодетелстваните и трябва да им служим, доколкото ни е възможно. Ако сме силни, трябва да укрепим ръцете на слабите. {СЗ 35.4}

Ангели на славата, които постоянно гледат лика на Отца в небето, се радват, като служат на Неговите чеда. Ангелите винаги присъстват там, където са необходими, при онези, които водят тежка битка със собственото

си „аз“ и обкръжението им най-много ги обезкуражава. Слабите, отчаяните или с тежки пороци са предмет на най-големи грижи. Онова, което самолюбивите смятат за унизително - да служат на окаяни хора с низки страсти - вършат святите, безгрешни същества от небесните дворове. {СЗ 35.5}

Докато ние бяхме обречени на гибел, Исус не се чувстваше добре в небето. Той Го напусна, за да преживее живот на хули и унижения и да понесе позорна смърт. Този, Комуто принадлежат неизмеримите съкровища на небето, беше беден, за да можем ние чрез Неговата бедност да станем богати. Ето защо трябва да вървим по Неговите стъпки. {СЗ 35.6}

Който е станал Божие чедо, трябва занаяпред да се смята за член от веригата, спусната, за да се спаси светът. Трябва да се чувства едно с Христос в Неговия план, изпълнен с любов и милост, и заедно с Него да търси и да спасява погинали души. Мнозина мислят, че е голяма привилегия да се посетят местата на земята, където е живял Христос, да вървят по пътищата, изминати от Него, да съзерцават езерото, край което Той е обичал да поучава, и хълмовете и долините, на които се е наслаждавал. Но не е нужно да отиваме в Назарет, Капернаум или Витания, за да вървим по стъпките на Исус. Ще намерим следите от тях край леглото на болните, в стаите на бедните, в многолюдните улици на големите градове и навсякъде, където човешки сърца имат нужда от утеха. {СЗ 35.7}

Трябва да нахраним гладните, да облечем голите и да утешим болните и опечалените. Да насърчаваме отчаяните души и да вдъхваме надежда на обезсърчените. {СЗ 35.8}

Христовата любов, която се изявява в самоотвержена служба, ще намери път да промени злодееца по-лесно, отколкото мечът или затворът. Сърцето често се ожесточава от укорите - Христовата любов го стопява. Мисионерът може не само да помага при физическите страдания. Може да води грешниците при Великия Лекар, Който ще очисти душата от проказата на греха. Бог желае болните, нещастните, обладаните от зли духове да чуят гласа Му чрез Неговите служители. Чрез Своите човешки инструменти Той се стреми да бъде Утешител, какъвто светът не познава. {СЗ 35.9}

Спасителят отдаде скъпоценния Си живот, за да основе църквата, която е в състояние да служи на страдащите, на опечалените и на изкушаваните. Някои вярващи може да са бедни, необразовани и неизвестни, но чрез Христос могат да вършат значимо за вечността дело в семейството, в обществото, та дори и в далечни страни. Христовите думи са отправени както към първите Му ученици, така и към съвременните Му

последователи: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. Идете, прочее, научете всичките народи!“ „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар!“ (Матей 28:18, 19; Марк 16:15). {СЗ 35.10}

Днес вече не се събират любопитни тълпи из безлюдни местности, за да видят и чуят Исус. Гласът Му не звучи по шумните улици и сред хората не се носи вестта: „Исус от Назарет минава“ (Лука 18:37). Но всъщност не е точно така. Христос върви невидим по нашите улици. Чрез благодатната вест Той влиза в нашите домове, чака да помогне на всички готови да служат в Неговото име. Той е между нас, за да лекува и благославя, ако искаме да Го приемем. {СЗ 36.1}

„Така казва Господ: В благоприятно време те послушах и в спасителен ден ти помогнах. Ще те опазя и ще те дам за завет на людете, за да възстановиш земята, за да ги направиш да завладеят запустелите наследства, като кажеш на вързаните: Излезте! И на ония, които са в тъмнината: Явете се!“ (Исая 49:8,9). {СЗ 36.2}

„Колко прекрасни са върху планините нозете на онзи, който благовества, който проповядва мир, който благовества добро, който проповядва спасение, който казва на Сиона: Твоят Бог царува!“ (Исая 52:7). {СЗ 36.3}

„Възкликнете, запейте заедно, запустели ерусалимски места, защото Господ утеши людете Си, изкупи Ерусалим! Господ запретна святата Си мишца пред всичките народи и всичките земни краища ще видят спасението от нашия Бог“ (Исая 52:9, 10). {СЗ 36.4}

Сътрудничество между Божественото и човешкото

В лечителската си практика лекарят трябва да бъде сътрудник на Христос. Спасителят служеше както на душата, така и на тялото. Евангелието, което Той проповядваше, беше вест за духовен живот и физическо възстановяване. Избавлението от греха и лечението на болестта бяха тясно свързани. Същата служба е поверена и на християнския лекар. Той трябва да бъде свързан с Христос, за да може да помага и за телесните, и за духовните нужди на хората. За болните трябва да бъде вестител на милост,

който да носи целебно средство за болното тяло и за болната от греха душа. {СЗ 40.1}

Христос е най-главният в лекарската професия. Той стои като Главен Лекар до всеки богобоязлив лекар, който иска да облекчи страданията на хората. Едновременно с предписването на природосъобразните лечебни средства за облекчаване на телесните страдания лекарят трябва да насочва вниманието на пациента към Онзи, Който може да лекува болестите на душата и тялото. Христос извършва онова, за което лекарите могат само да Му помогнат. Тяхната задача е да подкрепят лечението, извършвано от природата, а Целителят е сам Бог. Целта на лекаря е да запази живота, а Христос дава живот. {СЗ 40.2}

Източникът на изцелението

В чудесата Си Спасителят разкрива постоянно действащата за доброто на хората сила, която ги подкрепя и лекува. Бог действа ден след ден, час след час, всеки момент чрез силите на природата, за да опази живота ни, да ни съгражда и възстановява. Когато някой орган бъде увреден, веднага започва възстановителен процес. Природните механизми, възвръщащи здравето, се задействат. Но действащата чрез тях сила е Божия. Всяка животворна мощ идва от Него. Когато някой оздравее, Бог е, Който го е възстановил. Болестта, страданията и смъртта са дело на силите на злото. Сатана е разрушителят, а Бог - Възстановителят. {СЗ 40.3}

Казаните на Израил думи и днес се отнасят за всички, чието физическо или душевно здраве бива възстановено. Божието желание за всяко човешко същество е изразено в думите: „Аз съм Господ, Който те изцелявам!“ (Изд. 15:26). {СЗ 40.4}

„Възлюбени, моля се да благоуспяваш и да си здрав във всичко, както благоуспява душата ти“ (3 Йоаново 2). „Той е, Който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести. Изкупва от рова живота ти, венчава те с милосърдие и благи милости“ (Пс. 103:3,4). {СЗ 40.5}

Грехът е причина за болестта

Когато лекуваше болести, Христос предупреждаваше много от излекуваните: „Не съгрешавай вече, за да не те сполети нещо по-лошо!“ (Йоан 5:14). По този начин ги поучаваше, че са си навлекли болестта чрез престъпването на Божия закон и че здравето им може да се запази само чрез послушание. {СЗ 40.6}

Лекарят трябва да учи своите пациенти, да им посочва, че трябва да съдействат на Бога при възстановителното дело. Трябва непрекъснато да се

придържа към факта, че болестта е последица от греха. Той знае, че природните закони са Божествени както и предписанията на Десетте заповеди и че здравето може да бъде възстановено или запазено само когато те се спазват. Вижда много страдащи, които са болни вследствие на вредни навици и които биха могли да оздравеят, стига да са готови за това. Те трябва да бъдат поучавани, че всеки навик, разрушаващ телесните, умствените или душевните структури, е грях и че бихме могли да се радваме на здравето, ако спазваме Божиите закони, установени за добруването на цялото човечество. {СЗ 40.7}

Когато лекарят забележи, че дадено заболяване е причинено от неправилно хранене, от пиене или от други лоши навици и не му каже това, той постъпва нечестно спрямо пациента си. Пияници, умопобъркани, жертви на разюздани страсти - всички те трябва да му дават повод да заяви открито и ясно, че грехът е виновникът за страданията им. Човекът, който знае принципите на живота, трябва да положи сериозни старания за премахване на причините за болестта - така чрез постоянство сам ще облекчава страданията си. Лекарят трябва да препоръчва строго въздържание като предпазно средство срещу заболяване. {СЗ 40.8}

Божии закони на живота

Трябва ясно да се посочи, че пътят на Божиите заповеди е път на живота. Бог е установил природните закони. Неговите заповеди не са произволни изисквания. Всяка забрана в здравния или в моралния закон включва в себе си обещание. Бъдем ли послушни, стъпките ни ще бъдат благословени. Бог никога не ни кара насила да вършим добро. Той се старее да ни избави от злото и да ни подтиква към доброто. {СЗ 41.1}

Нека обърнем внимание върху законите, дадени на Израил. Бог им даде известни наставления относно всекидневния живот. Запозна ги със законите за тяхното физическо и духовно благополучие и ги увери: „Господ ще отстрани от тебе всяка болест“ (Втор. 7:15). От тях искаше само да бъдат послушни. {СЗ 41.2}

„Обърнете сърцата си към всички тия думи, които днес ви заповядвам;... защото за вас това не е празно нещо; понеже то е животът ви и с това ще се продължи животът ви на земята...“ (Втор. 32:46, 47). „Защото те са живот за тези, които ги намират, и здраве за цялата им снага“ (Пр. 4:22). {СЗ 41.3}

Бог желае да достигнем нивото на съвършенството. Прави го възможно за нас, подарявайки ни Христос. Кани ни да тръгнем по верния път, да се

съюзим с небесните сили и да приемем принципите, които ще възстановят Божия образ в нас. Открил ни е принципите на живота в писаното Слово и в голямата книга на природата. Наша задача е да ги изучим и, спазвайки ги, да бъдем Негови сътрудници за възстановяване както на телесното, така и на душевното си здраве. {СЗ 41.4}

Евангелието на здравето

Хората трябва да знаят, че благословието на послушанието може да им бъде дадено в цялата му пълнота само когато приемат Христовата благодат. Тя изпълва човека със сила за спазване на Божиите закони. Помага му да се освободи от оковите на лошите си навици. Тя единствена може да го направи устойчив и да го придържа в правия път. {СЗ 41.5}

Когато бъде прието в неговата чистота и мощ, евангелието става изцелител на всяка болест, произхождаща от греха. Слънцето на правдата изгрява „с изцеление в крилете си“ (Малахия 4:2). Нищо, което този свят предлага, не може да излекува едно съкрушено сърце и да му даде мир, или да премахне грижите или болестта. Слава, пари, таланти - всички те са безпомощни да възрадват опечаленото сърце или да възстановят опустошения живот. Едничката надежда за човека е Божият Дух в Него. {СЗ 41.6}

Любовта, която Христос излива от Себе Си, е животворяща сила. Тя изпълва всичко - мозъка, сърцето, нервите - и задейства най-благородните сили на човешките помисли. Освобождава душата от чувството на вина и болка, на страх и грижи, които изтощават жизнените сили. Въдворява спокойствие и мир. Събужда радост, която нищо земно не може да отнеме - радостта от Светия Дух. Думите на Спасителя: „Елате при Мене... и аз ще ви успокоя“ (Матей 11:28) са Божественото предписание за лекуване на всякакви телесни, умствени и душевни страдания. Макар човеците сами да са си навлекли страданията чрез своите прегрешения, Бог се отнася към тях със състрадание и е готов да им помогне. Той ще извърши велики дела за онези, които Му се доверяват. {СЗ 41.7}

Макар грехът да се е вкоренил от векове в човешкия род и Сатана чрез измама и хитрост да е хвърлил черната сянка на своето гълкувание върху Словото Божие и да е допринесъл твърде много човеците да се съмняват в Божията доброта, Божията милост и любов не са престанали да се изливат към земята. Ако човешките същества отворят душите си към Небето и оценят Божиите дарове, биха се изпълнили с целебната Му сила. {СЗ 41.8}

Стойността на всестранната подготовка

Лекарят, който би имал намерение да работи в името на Христос, трябва да го изявява в цялостната си дейност: усърдно да трупа знание, за да отговаря на изискванията на своята професия; постоянно да се стреми да усъвършенства нивото си, да развива уменията и проникателността си. Всеки лекар трябва да съзнава, че ако изпълнява половинчато и недостатъчно задълбочено задълженията си, не само че ще навреди на болните, но и на колегите си. Задоволява ли се с посредствени умения и познания, не само петни лекарската професия, но и обезславя Христос, най-великия Лекар. {СЗ 41.9}

Онези, на които лекарското призвание е чуждо, трябва да променят професията си. Други, чието образование и професионална подготовка не са достатъчни, но се чувстват призвани да гледат болни, ще направят добре, ако приемат по-скромната работа на болногледачи. Чрез търпелива служба при способни лекари винаги могат да увеличат познанията си, като използват всеки случай, та с времето да станат пълноценни лекари. По-младите специалисти, „като съдействат на Бога, да не приемат напразно Божиата благодат... В нищо да не дават никаква причина за съблазън, да не би да се злослови нашето служене... като Божии служители“ (2Кор. 6:1-4). {СЗ 42.1}

Бог желае винаги да се стремим нагоре. Истинският лекар мисионер винаги ще крачи напред, отворен за нови практически знания и умения. Талантливите лекари християни, изтъкнатите професионалисти, трябва да се забелязват и насърчават за Божия служба в места, където ще могат да обучават и възпитават и други като здравни мисионери. {СЗ 42.2}

Лекарят трябва да приема светлината на Божието слово в душата си. Необходимо е постоянно да израства в благодатта. За него религията трябва да бъде не само насока, а насока първостепенна. Трябва да се ръководи от възвишени, свети подбуди, които са мощни, тъй като произлизат от Онзи, Който отдаде живота Си, за да ни завещае силата да побеждаваме злото. {СЗ 42.3}

Когато лекарят се стреми искрено и целенасочено да израсне професионално, когато се посвещава в служба на Христос и отделя време да изследва и собственото си сърце, ще се научи да разгадава тайните на святото си призвание. Може сам така да се усъвършенства, че всички край него да се убедят в превъзходството на човека, свързан с Бога на мъдростта и силата. {СЗ 42.4}

Божии помощник на болния

Никоя работа не изисква толкова тясно общение с Христос, както тази на лекаря. Който иска стриктно да изпълнява професионалните си задължения, трябва всекидневно и всекичасно да води християнски начин на живот. Пациентът е в ръцете на лекаря. Една погрешна диагноза, едно погрешно предписано лекарство в критичен случай, едно несръчно движение при операция могат да се окажат фатални за болния и човешка душа да бъде изпратена във вечността. Колко важно е да се помни това! Колко важно е лекарят винаги да се оставя на ръководството на Главния Лекар! {СЗ 42.5}

Спасителят желае да помага на всички, които Го молят за мъдрост и бистър ум. А кой има нужда от тях повече, отколкото лекарят, от чието решение зависи толкова много? Опитващият се да продължи живота, трябва да поглежда с вяра към Христос, Той да ръководи всяко негово движение. Спасителят ще му подсказва Своето виждане и Своето умение при всеки тежък случай. {СЗ 42.6}

Чудни възможности се предлагат на болногледачите. Те трябва да осъзнаят, че призванието им е да бъдат Божии сътрудници за побеждаването на болестта и за възстановяване здравето на болния. Лекарят християнин трябва да им помогне да почувстват, че всяко начинание, което е в хармония с Божиите закони, е подкрепяно от Божията сила. {СЗ 42.7}

Болните и страдащите ще имат много по-голямо доверие и сигурност в ръцете на лекар, за когото са убедени, че обича Бога и се бои от Него. {СЗ 42.8}

Предимството на такъв лекар е, че познава Всевишния и чрез усърдна молитва може да измоли присъствието Му в болничната стая и помощта Му при всеки сериозен случай. Той трябва да внушава увереност на болните, че Господ може да ги преведе през това изпитание, че и в критични моменти, в най-тежки времена Той е сигурно прибежище за уповаващите се на Него. Лекар, който не се уповава на Бога, може да има неприятни резултати в много случаи, които страдащите биха могли да бъдат спасени. Ако може да внуши вяра в състрадателния Спасител, Който чува всяка уплашена въздишка, и ако представи в молитва пред Бога нуждите на душата, кризата ще премине успешно в много повече случаи. {СЗ 42.9}

Само Познавачът на сърцето знае с колко страх мнозинството от пациентите се съгласяват да се подложат на операция. Те осъзнават опасността, на която се излагат. Колкото и да са убедени в сръчността на лекаря, все пак знаят, че той не е безпогрешен. Но когато видят, че хирургът

се прекланя в молитва за помощ от Бога, доверието им многократно се увеличава. Благодарността и упованието разтварят сърцето за Божията целебна мощ, силите на цялото същество се съживяват и животът побеждава. {СЗ 43.1}

Присъствието на Спасителя е източник на сила и за лекаря. Често добрият изход от дейността зависи от душевното му състояние. Явната несигурност и страхът правят ръката несръчна, докато увереността, че Великият Лекар е край него, за да помага и напътства, му вдъхва жизнена сила, спокойствие и сигурност. След като критичният момент е минал и има изгледи за добър резултат, той и пациентът трябва да прекарат няколко минути в молитва - да изразят благодарността си за запазения живот. На болния трябва да се обясни, че животът му е бил съхранен, защото го е оставил под закрилата на небесния Лекар. Когато пациентът изказва думи на благодарност към лекаря, отдавайте благодарността и славата на Бога. {СЗ 43.2}

По този начин лекуващият насочва пациентите си към Онзи, от Когото зависи животът им и Който винаги може да избави отиващите при Него. {СЗ 43.3}

Грижи за душата

В лекарската мисионерска работа трябва да е залегнало дълбоко желание за спасение на души. И на лекаря, както и на проповедника, е поверено най-висшето, което някога е било поверявано на хора - спасението на души - без разлика дали се осъзнава, или не. {СЗ 43.4}

Медикът има работа с болести и смърт, а много често от вниманието му убягва бъдещият живот. В усърдието му да избегне опасността за тялото може да се забрави опасността за душата. Така лекуваният може да изгуби опората си в живота и да му се изплъзнат и последните възможности. Лекарят трябва да срещне тази душа пред съдния престол на Христос. {СЗ 43.5}

Често пропускаме ценни благословения само заради една неказана навреме дума. Необходимо е да се напомни, че пред болния не бива да се засяга темата за различните вероизповедания или да се спори по верски въпроси. Насочвайте вниманието на страдащите към Онзи, Който помага на всички, отиващи с вяра при Него. Усърдно и с нежност трябва да се помага на душата, която се люшка между живота и смъртта. {СЗ 43.6}

Съзнава ли лекарят, че Христос е неговият личен Спасител, тъй като самият той е намерил прибежище при Него, ще знае и как да постъпва със

страдащите. Душата, която се чувства виновна, болна от грях, се е обърнала към него за помощ. Той ще може да отговори на въпроса ѝ: „Какво да правя, за да се спася?“, като разкаже за любовта на Изкупителя, за силата на покаянието и на вярата на базата на личния си опит. Може простичко да представи в молитва пред Бога нуждите на душата и да насърчи болния също да се моли и да приеме благодатта на състрадателния Спасител. При подобно отношение, при такива думи за помощ и утеха Господ ще му съдейства и ще работи чрез него. Когато душата на страдащия бъде обърната към Спасителя, Христовият мир ще изпълни сърцето и духовното оздравяване, което ще получи с Божията помощ, ще послужи за възстановяване и на физическото здраве. {СЗ 43.7}

При посещенията си при пациентите лекарят често ще има възможност да служи и на близките им. Често роднини или приятели бдят над болничното легло и се чувстват безпомощни да облекчат болките или да премахнат страха. Сърцата им са свити. Те изплакват на лекаря мъкмата си, която прикриват от другите. Това е удобен случай да се насочи вниманието на тези страдащи души към Онзи, Който е поканил всички отрудени и изстрадали да отидат при Него. Лечителят би могъл да се моли за тях и с тях и да представи нуждите им на Великия Целител, Който облекчава всяка болка, всяко страдание. {СЗ 43.8}

Божиите обещания

На лекаря се предоставят ценни възможности да посочва на своите пациенти обещанията на Божието слово. Може да утешава и да поучава там, където има нужда. Той трябва винаги да е в състояние да ободри духа. Освен това трябва да изучава старателно Божието слово, за да познава добре неговите обещания. Трябва да споделя с другите утешителните думи, с които Христос поучаваше и лекуваше по време на Своята земна служба, да посочва изцеленията, които Той е извършил, Неговата състрадателност и любов. Трябва да използва всяка възможност да насочва мислите на пациентите си към Великия Лекар. {СЗ 43.9}

Същата сила, която Исус проявяваше, когато живееше физически сред хората, се съдържа и днес в Словото Му. Чрез него лекуваше болести и изгонваше демони; чрез него усмири бурното море и събуждаше живот в мъртви. Народът свидетелстваше, че то е могъщо. Господ говореше така, както беше говорил на всички пророци и учители от Стария завет. Цялата Библия е Негово откровение. {СЗ 44.1}

И ние трябва да приемем Писанието като Божие слово, което, макар да е написано толкова отдавна, е и за нас. Когато страдащите отиват при Христос, в тях Той вижда не само онези, които в момента Го молят за помощ, но и всички, които до ден днешен ще се обръщат към Него със същите нужди и със същата вяра. Когато казва на парализирания: „Дерзай, синко, прощават ти се греховете!“ (Матей 9:2) и на жената от Капернаум: „Дъщерьо, твоята вяра те изцели. Иди си с мир“ (Лука 8:48), Той го казва и на всички тъжни, обременени с грехове души, които оттогава натагък ще търсят Неговата помощ. {СЗ 44.2}

Така е и с останалите обещания в Божието слово. В тях Христос говори лично на нас и сякаш чуваме гласа Му. В тези обещания ни дава Своята благодат и сила. Те са като листата на Божието дърво в Едем, служещо „за изцеление на народите“ (Откр. 22:2). Когато ги приемем с вяра, те каляват характера ни, даряват ни живот и го поддържат. Нищо друго не може да даде такава целебна сила. Нищо друго не може да ни вдъхне повече кураж и вяра, които са животворни за човека. {СЗ 44.3}

На треперещия и изпълнен със страх пред смъртта човек, на уморената от страданията и греха душа лекарят при всяка възможност трябва да повтаря словата на Спасителя, защото всички думи на Свещеното писание са от Бога. {СЗ 44.4}

„Не бой се, защото Аз те изкупих, призовах те по име! Мой си ти! Когато минаваш през водите, с тебе ще бъда; и през реките - те не ще те потопят. Когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш и пламъкът не ще те опали. Защото Аз Съм Йеова, твоят Бог, Светият Израилев... Понеже ти бе скъпоценен пред очите Ми и почетен, и Аз те възлюбих“ (Исая 43:1-4). „Аз, Аз Съм, Който изтривам твоите престъпления заради Себе Си, и няма да си спомня за греховете ти“ (ст. 25). „Не бой се, защото Аз Съм с тебе!“ (ст. 5). {СЗ 44.5}

„Както баща жали чедата си, така Господ жали ония, които Му се боят. Защото Той познава нашия състав, помни, че ние сме пръст“ (Пс. 103:13, 14). {СЗ 44.6}

„Само признай беззаконието си, че си станала престъпница против Господа, своя Бог“ (Еремия 3:13). {СЗ 44.7}

„Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1Йоаново 1:9). {СЗ 44.8}

„Изличих като гъста мъгла престъпленията ти и като облак - греховете ти; върни се при Мене, защото Аз те изкупих“ (Исая 44:22). {СЗ 44.9}

„Дойдете сега, та да разискваме, казва Господ. Ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг. Ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна“ (Исаия 1:18). {СЗ 44.10}

„Наистина те възлюбих с вечна любов, затова продължих да ти показвам милост“ (Еремия 31:3). „Оставих те за малко време, но с голяма милост ще те прибера“ (Исаия 54:7). {СЗ 44.11}

„Да се не смушава сърцето ви: вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мене... Мир ви оставям, Моя мир ви давам; Аз не ви давам, както светът дава. Да се не смушава сърцето ви, нито да се бои“ (Йоан 14:1,27). {СЗ 44.12}

„И всеки човек от тях ще бъде като заслон от вятър и като прибежище от буря; като водни потоци на сухо място, като сянка от голяма канара в изтощена земя“ (Исаия 32:2). {СЗ 44.13}

„Когато сиромасите и немотните потърсят вода, а няма, и езикът им съхне от жажда, Аз, Господ, ще ги послушам, Аз, Израилевият Бог, няма да ги оставя“ (Исаия 41:17). {СЗ 44.14}

„Тъй казва Господ, Който те е създал: „Защото ще изляе вода върху жадната земя и реки върху сухата почва; ще изляе Духа Си върху потомството ти и благословието Си - върху рожбите ти“ (Исаия 45:22). {СЗ 45.1}

„Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари... Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония, на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме“ (Исаия 53:4, 5; Матей 8:17). {СЗ 45.2}

Лекарят като възпитател

Истинският лекар е и възпитател. Той признава своята отговорност не само към болните, които са под непосредствената му грижа, но и към обществото, в което живее. Длъжен е да бъде пазител и на физическото, и на моралното здраве; не само да дава правилни наставления за лечението на болните, но и да внушава добри правила за природосъобразен начин на живот, да запознава хората със здравните принципи. {СЗ 46.1}

Възпитаване в духа на здравословните принципи

Никога познанията върху здравните принципи не са били така необходими както сега. В някои области е отбелязан голям напредък, особено по отношение на удобствата и облекчаването на живота, а също и при профилактиката и лекуването на много заболявания. И въпреки това намаляването на физическата сила и издръжливостта е просто застрашително. Това е грижа на всички, които милеят за благото на ближните си. {СЗ 46.2}

Несъобразният с природните закони живот на нашата цивилизация предразполага към обезсмисляне на здравословните принципи. Съвременните обичаи и мода влизат в противоречие с природата. Налагат навици и предлагат удоволствия, които непрекъснато намаляват физическата и духовната сила и натоварват хората с непоносимо бреме. Навсякъде се ширят невъздържаност и престъпност, болести и мизерия. {СЗ 46.3}

Някои престъпват здравните закони от незнание и затова се нуждаят от поучение. Мнозинството обаче ги знаят много добре, но не постъпват според тях. На такива трябва да се подчертае необходимостта те да станат

правило в живота им, да се прилагат на практика. Лекарят има много възможности да ги разяснява и да им изтъква колко е важно практическото им приложение. С професионалния си опит и знания той може сериозно да предпази пациентите си от много неизброими вреди. {СЗ 46.4}

Употребата на лекарства

Навикът да се прекалява с лекарствата е причина за много заболявания, често по-сериозни от първоначалното. Мнозина, когато се разболеят, не се стараят да се доберат до първопричината на заболяването. Главната им грижа е да се избавят от болките и неразположението. Прибягват към употребата на какви ли не лечебни средства и „специалитети“, за чието същинско действие малко знаят; или пък се обръщат към лекар за лекарство, което да противодейства на последицата от вече допуснатата от тях грешка, без да мислят да променят увредилия здравето им навик. Не усетят ли веднага подобрение, опитват следващото лекарство; и така злото расте. {СЗ 46.5}

Хората трябва да знаят, че лекарството не лекува болестта. Вярно е, че понякога води до временно облекчение и пациентът смята, че е оздравял вследствие употребата му. Това обаче се получава, защото организма притежава достатъчно жизнена сила, за да изхвърли отровата и да коригира обстоятелствата, причинили развитието на болестта. Здравето би се възстановило и без лекарството - в повечето случаи то въздейства само временно, но не лекува и последиците по-късно са тежки. {СЗ 46.6}

С употребата на отрови (лекарства) много хора си навличат доживотни страдания, а понякога и преждевременен фатален край, който би могъл да бъде избегнат, ако се употребяваха природни лечебни средства. Към много от съдържащите се във фармацевтичните илачи отрови човек се пристрастява, което е гибелно за тялото и душата. Доста от популярните лекарства, тъй наречените универсални, пък дори и предписвани от лекари, са в основата на навика да се поемат редовно спиртни напитки, опиати и други, превърнали се вече в проклетие за човечеството. {СЗ 46.7}

Възстановяващата сила на природата

Здравето се укрепва само когато човек усвоява и практикува необходимите здравословни принципи. Лекарите трябва да учат хората, че възстановяващите сили са не в лекарствата, но в природата. Чрез болестта природата се опитва да освободи организма от резултатите от нарушаването на природните закони. В случаи на заболяване трябва да се установи причината. Нехигиеничните условия трябва да се променят, лошите навици

- да се премахнат. Трябва да се помогне на природата в усилието ѝ да отстрани натрупаните отрови и да възстанови правилните функции в организма. {СЗ 46.8}

Природни лечебни средства

Чистият въздух, слънцето, въздържанието, почивката, движенията, правилното хранене, подходящата диета, достатъчното количество вода, упованието в Божествената сила - това са истинските лечебни средства. Всеки трябва да ги познава и да знае как да ги използва. Болните трябва да са запознати с принципите за лекуването и да имат съответната подготовка, за да ги прилагат на практика. {СЗ 47.1}

Прилагането на природосъобразни лечебни средства обаче изисква голямо постоянство и търпение, които за мнозина са трудно постижими. При този начин на лекуване възстановяването става постепенно и за нетърпеливите е непоносимо бавно. Отказването от вредни пристрастия изисква жертви. Но ако човек се реши, ще установи, че организмът (когато не му се пречи) си върши работата мъдро, точно и добре. Онези, които продължително време живеят съобразно законите на природата, ще бъдат възнаградени със здраво тяло и здрав дух. {СЗ 47.2}

Опазване на здравето

Общо взето, обръщаме твърде малко внимание на опазването на здравето. А много по-мъдро е да знаем как да се предпазим от болестите, отколкото да ги лекуваме, когато вече са налице. {СЗ 47.3}

Дълг на всеки човек е за свое добро и за благо на човечеството да изучава законите на живота и съвестно да ги изпълнява. Длъжни сме да познаваме много добре анатомията на човешкото тяло, устройството на различните органи и зависимостта им един от друг, поддържаща правилното функциониране на целия организъм. Трябва да се познават също и влиянието на духа върху тялото и на тялото върху духа, както и законите, които ги регулират. {СЗ 47.4}

Борбата на живота

Не трябва никога да се забравя, че здравето не зависи от случайности. То е последица от познаването и спазването на здравните закони. Това е добре известно на спортистите. Те преминават през най-старателната подготовка; спазват най-строга дисциплина. Знаят, че една малка небрежност, претоварване или отпускане могат да нарушат баланса на органите да доведат до сигурно поражение. {СЗ 47.5}

Още по-важно е да се полагат необходимите грижи, за да се подсигури добрият резултат в борбата на живота! Това не е маловажна борба. Става дума за борба, от която зависят съдбовни резултати. Изправени сме срещу невидими врагове. Зли ангели се борят за завладяването на всяко човешко същество. Всичко, което вреди на здравето, не само намалява физическата сила, но отслабва духовните и моралните възможности. Един вреден навик може да заличи способността на човека да разграничава доброто от греха, както и да потисне силата му да противостои на злото. Всичко това води до увеличаване на опасността от грешки и поражения. {СЗ 47.6}

„Не знаете ли, че които тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата?“ (1Кор. 9:24). А в борбата, която ние водим, могат да спечелят всички, които усъвършенстват самодисциплината си и следват добрите принципи. Тяжното прецизно спазване в детайли често се смята за дребнавост - за нещо маловажно, незаслужаващо особено внимание. Но относно въпросите, за които става дума, нищо не е маловажно. Всяка наша постъпка се отразява на везните, отмерващи победа или поражение в живота ни. Писанието ни заповядва: „Така тичайте, че да получите наградата“ (1Кор. 9:24). {СЗ 47.7}

Поради невъздържанието си човешките първородители са изгубили рай. Въздържанието има много по-голямо значение в нашата подготовка за небето, отколкото си мислим. {СЗ 47.8}

Като има предвид тренирането на самоотвержеността в древногръцките състезателни игри, ап. Павел пише: „И всеки, който се подвизава, се въздържа от всичко. Те вършат това, за да получат тленен венец, а ние - нетленен. И тъй, аз така тичам, не като към нещо неизвестно; така удрям, не като че бия въздуха, но уморявам тялото си и го поробвам, да не би като съм проповядвал на другите, сам аз да стана неодобрен“ (1Кор. 9:25-27). {СЗ 47.9}

Основа на реформирането

Успехът на реформирането зависи от точното познаване на основната истина. Докато, от една страна, има опасност да се изпадне в тесногърдие и във формализъм, от друга, не по-малко опасно е нехайното свободомислие. Основата на всяка здравна реформа е Божият закон. Трябва ясно и определено да подчертаваме необходимостта от неговото прилагане. На хората трябва да се разясняват принципите му. Те са така вечни и непроменими, както самият Бог. {СЗ 47.10}

Една от най-печалните последици на първото падение е, че човекът е изгубил силата си да се владее. Само ако тази сила се възвърне, може да се постигне истински успех. {СЗ 48.1}

Единственото място, където духът и душата се развиват в изграждане на характера, е тялото. Затова врагът на душите насочва своите изкушения към отслабване и сломяване на телесните ни сили. И успее ли, човекът е във властта на злото. Наклонностите на нашето физическо естество със сигурност ще ни доведат до гибел и смърт, ако не са подвластни на една по-висша сила. {СЗ 48.2}

Тялото трябва да се подчинява на властта на по-висшите сили на съществуването. Страстите трябва да се овладяват от волята, която пък трябва да бъде подчинена на Бога. Нашият живот трябва да се ръководи от царствената власт на разума, осветен чрез Божията благодат. {СЗ 48.3}

Божиите изисквания трябва да се внушават на съвестта, у мъже и жени трябва да се култивира самоконтрол, съзнание за необходимостта от чистота, за освобождаване от чревоугодничеството и от пагубните навици. Необходимо е да се подчертава, че физическите и душевните сили са Божи дар и че трябва да бъдат поддържани в най-добро състояние за служба Нему. {СЗ 48.4}

В старозаветното богослужение с жертви представлящо символично евангелието, жертвата, принасяна на Божия олтар, не бивало да има никакъв недостатък или порок - какъвто е Христос. Словото Божие ни сочи точно какви трябва да бъдат Божиите чеда - „жива жертва“, „света и неопетнена“, „благоугодна Богу“ (Римл. 12:1; Еф. 5:27). {СЗ 48.5}

Необходимост от Божествена сила

Без Божията сила не може да се извърши истинско реформиране. Човешките защитни средства срещу вродени и придобити пороци приличат на пясъчна преграда срещу порой. Само когато Христовият живот стане жива сила в собствения ни живот, можем да противостоим на изкушенията в самите нас и на заобикалящите ни отвън. {СЗ 48.6}

Христос дойде на този свят и живя според Божия закон, за да може човекът да постигне пълна власт над своите плътски наклонности, гибелни за душата. Лекарят на тялото и на душата осигурява победа над всички вредни пристрастявания. Той е предвидил всички възможности човек да постигне съвършен характер. {СЗ 48.7}

Когато някой се предаде на Христос, духът му се подчинява на властта на Божия закон. А това е царският закон, възвестяващ свобода на пленените.

Когато човек стане едно с Христос, става свободен. Подчинение на Христовата воля означава възстановяване на човешкото съвършенство. {СЗ 48.8}

Послушание към Бога означава освобождаване от робството на греха, освобождаване от властта на човешките страсти и склонности. Тогава човек може да застане като победител над самия себе си, над собствените си слабости, като победител в борбата с „духовните сили на нечестието в небесните места“ (Еф. 6:12). {СЗ 48.9}

Поучаване вкъщи

Поучения никъде не са по-необходими и никъде не ще дадат по-добри резултати, отколкото вкъщи. Върху родителите лежи дългът да положат основата на навиците, определящи характера на децата им. Възпитанието трябва да започне с разясняване принципите на Божия закон и тяхното отношение към физическото и моралното здраве. На децата трябва да стане ясно, че съобразяването с Божието слово е единствената гаранция срещу злините, които устремно влекат света към унищожение. Обяснявайте на родителите, че са отговорни не само за себе си, но и за своите деца. Те дават пример или на послушание, или на престъпване. От примера и поученията им зависи участта на семейството им. Децата ще бъдат това, което родителите им направят от тях. {СЗ 48.10}

Ако родителите можеха да видят последиците от своите постъпки, как самите те поддържат и увеличават или силата на греха, или - на правдата, сигурно щяха да постъпват по друг начин. Мнозина щяха да се освободят от различни свои недостатъци и навици и щяха да приемат Божествените принципи за живота. {СЗ 48.11}

Силата на личния пример

Лекарят, който обслужва семействата по домовете им, който седи до леглата на болните, облекчава страданията им и ги връща от прага на смъртта, който вдъхва надежда на умирация, спечелва доверието и симпатията повече от всеки друг. Дори проповедникът на евангелието не се радва на такива големи възможности и на такова влияние. {СЗ 48.12}

Примерът на лекаря, както и неговите напътствия, трябва да бъдат положително въздействаща сила. За реформата са нужни мъже и жени, истински владеещи себе си във всекидневния живот. Когато самите ние прилагаме в живота проповядваните принципи, те придобиват друга стойност. Светът се нуждае от практическо, нагледно доказване на възможностите на Божията благодат за възстановяване у човешките същества изгубеното царствено достойнство, като им дава сила да се владеят. Светът не

се нуждае от нищо толкова, колкото от познанието за спасителната сила на евангелието, извявявана в живота на истинските християни. {СЗ 49.1}

Лекарят постоянно е в допир с хора, нуждаещи се от подкрепата и насърчението на един истински пример. На мнозина липсва морална сила. Липсва им себевладеенето и затова лесно биват побеждавани от изкушението. Лекарят може да помогне на такива души само когато в неговия личен живот ясно личи твърдото спазване на принципите, което го прави способен да побеждава всяка вредна привычка и ниска страст. В начина му на живот трябва да се вижда действието на Божествената сила. Ако не е така, колкото и убедителни и силни да са думите му, влиянието му ще бъде само отрицателно. {СЗ 49.2}

Съвет или помощ от лекаря търсят много хора, претърпели морално крушение поради лошите си навици. Те са наранени и слаби и чувстват своята немощ и неспособност да се борят. В подобни случаи от тях трябва да се отдалечи всичко, което би подхранвало съсипалите ги помисли и чувства. Трябва да се потопят в атмосфера на благородни мисли, чиста и възвишена. Колко тежка е отговорността на онези, които, вместо да им бъдат добър пример, сами се погубват чрез вредните си навици! Тяхното влияние увеличава силата на изкушението! {СЗ 49.3}

Лекарят и въздържанието

Към лекарска помощ прибягват много хора, които погубват тялото и душата си чрез употребата на тютюн и спиртни напитки. Ако лекарят е достатъчно отговорен, ще обяснява на такива пациенти причината за страданието им. Но ако самият той пуши и пие, каква тежест могат да имат думите му? Няма ли да му е неудобно, съзнавайки собствените си слабости, да ги посочва на пациентите си и да ги убеждава в гибелните им последици? {СЗ 49.4}

Как може лекарят да служи за пример на чистота и себевладеене, как може да бъде радетел на трезвеността, ако самият той пие? Как може да служи на Господа край леглото на болни и умиращи, когато от него лъха на алкохол или тютюн? {СЗ 49.5}

Как може да оправдае доверието, което му се възлага като на способен лекар, ако сам руши нервите си и упоява разсъдъка си с наркотични отрови? Такъв лекар не е в състояние да взима бързи решения или да работи точно! {СЗ 49.6}

Ако той не спазва законите, управляващи собственото му същество, ако предпочита да задоволява прищевките, без да се грижи за телесното и

духовното си здраве, как може да се смята за способен и достоен да му се доверява отговорност за друг човешки живот? {СЗ 49.7}

Обезсърчения в лекарската работа

Колкото и способен и верен християнин да е един лекар, не може в неговия живот да няма случаи на временно обезсърчаване и пораженчески мисли. Понякога в работата си не постига онова, което би искал. Макар здравето на пациентите му да е възврънато, то може да не е от съществено значение нито за тях, нито за околните им. Мнозина оздравяват само за да повторят разпътствата, причинили болестта им. Те наново се хвърлят с предишната страст във водовъртежа на прищевките и безумствата си. Лекарят сякаш е полагал напразно усилия за тях. {СЗ 49.8}

И Христос имаше подобни случаи, но Той не спираше да работи, макар и само за една страдаща душа. От десетимата прокажени, които бяха очистени, само един оцени стореното за него; и той беше чужденец - самарянин. Заради него Христос излекува и десетимата. Когато лекарят има успех, сходен с този на Спасителя, нека се поучи от Великия Пример. За Христос е писано: „Няма да отслабне, нито да се съкруши“ и „Ще види плодовете от труда на душата Си и ще се насити“ (Исаия 42:4; 53:11). {СЗ 49.9}

Дори само една душа да би приела евангелието на Божията благодат, за да спаси само тази единствена душа, Той би приел същия живот на къртовска работа, на смирение и позорната смърт. Ако чрез нашия труд бъде възвръната, облагородена и приготвена да се яви пред Господа в небето макар и само една душа, нямаме ли и тогава причина да се радваме? {СЗ 49.10}

Лични нужди и опасности

Задълженията на лекаря са тежки и изтощителни. За да може да ги изпълнява успешно, той се нуждае от здраво тяло и здрав дух. Човек, който е слаб или болнав, не може да понесе изтощителната натовареност на лекарската професия. Онзи, комуто липсва способността да се владее напълно, не би могъл да се справя с най-различните болести. {СЗ 50.1}

Лекарят често се лишава от сън, дори от храна, от удоволствието да прекара приятни мигове по време на религиозни служби и събрания и животът му сякаш затъва в дълбока сянка. Страданията, които гледа, нещастните умиращи, които търсят помощта му, допирът му с болката съкрушават сърцето му и рушат вярата му в човечеството. {СЗ 50.2}

В борбата с болестта и смъртта нервите се напрягат до крайност. Реакцията след такова страшно напрежение поставя характера на най-

голямо изпитание. Тъкмо тогава изкушението е най-силно. Лекарят повече от всеки друг се нуждае от самообладание, душевна чистота и от онази вяра, която се държи за Господа. Заради пациентите и заради себе си той не бива да пренебрегва здравните закони. Проявената небрежност в здравните навици е в тясна връзка с небрежността по отношение на морала. {СЗ 50.3}

Единствената сигурност

Сигурността на лекаря при всички случаи се крие единствено в това да постъпва според принципи, опиращи се на стриктно следваната цел, поставена от Бога. Той трябва да притежава моралната сила на Божия характер. Всеки ден, всеки час, всеки миг да живее като пред лицето на невидимия свят, като Мойсей да се държи за невидимото, сякаш го вижда. {СЗ 50.4}

Правдата се корени в благочестието. Човек не може постоянно да води пред себеподобните си чист, истински живот, изпълнен с добри дела, ако не е в съгласие с Бога. Колкото по-широка е дейността му, толкова по-тясна трябва да бъде връзката на сърцето му с Господа. {СЗ 50.5}

Колкото по-належащи са задълженията и по-голяма - отговорността му, толкова по-голяма е нуждата му от Божествена сила. Лекарят трябва да отделя време да се вдълбочава във вечните неща. Трябва да противостои на вражески сили, които всячески се стремят да го отделят от Източника на силата. Трябва главно чрез молитва и изучаване на Писанието да се поставя под Божията закрила, да живее в непрекъсната връзка, в искрено общение с принципите на истината, правдата и милостта, които изявяват Божиите качества в душата. {СЗ 50.6}

В каквато степен е било възприето Божието слово, в такава то ще повлияе със силата си на всяка постъпка в живота, на всяко развитие на характера, ще очисти всяка мисъл, ще регулира всяко желание. Онези, които се облягат с доверие на Божието слово, ще бъдат мъжествени и силни. Ще се издигнат високо над всякакви низости в свободна и чиста атмосфера. {СЗ 50.7}

Когато човек е в общение с Бога, преобразяващата решителност, запазила Йосиф и Даниил от гибелното влияние в езическите палати, ще запази и неговия живот в неопетнена чистота. Одеждата на неговия характер ще бъде без петно. Христовата светлина не ще бъде затъмнена в живота му. Светлата утринна звезда ще го огрява непрекъснато с непроменима слава. {СЗ 50.8}

Такъв живот ще бъде източник на сила в обществото. Ще бъде преграда срещу зло, прибежище за изкушаваните. Ще бъде светлина, сочеща пътя на всички, които в трудности и обезсърчения търсят верния път. {СЗ 50.9}

Поучаване и лекуване

Като изпрати дванадесетте Си ученици в тяхното първо мисионско пътуване, Христос им заповяда: „И като отивате, проповядвайте, казвайки: Небесното царство наближи! Болни изцелявайте, прокажени очиствайте, бесове изгонвайте! Даром сте приели, даром давайте!“ (Матей 10:7, 8). {СЗ 55.1}

Когато по-късно бяха изпратени седемдесетте, Той им поръча: „И като влизате в някой град и те ви приемат, яжте каквото ви сложат и изцелявайте болните в него, и казвайте им: Божието царство е наближило до вас“ (Лука 10:8, 9). Присъствието и силата на Христос ги придружаваше и „седемдесетте се върнаха с радост и казаха: Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас“ (ст. 17). {СЗ 55.2}

След Христовото възкресение делото бе продължено, повтаряха се същите сцени както през Неговата дейност. „Стичаше се в Ерусалим народ и от околните градове, донасяйки болни и от нечисти духове измъчвани, и всички се изцерьваха“ (Деян. 5:16). {СЗ 55.3}

И учениците „излязоха и проповядваха навсякъде, като им съдействаше Господ, и потвърждаваше словото със знамения...“ (Марк 16:20). „Така Филип слезе в град Самария и им проповядваше Христа. И народът единодушно внимаваше на това, което Филип им говореше, като слушаха всичко и виждаха знаменията, които вършеше. Защото нечистите духове, като викаха със силен глас, излизаха от мнозина...; и мнозина парализирани и куци бидоха изцелени, тъй щото настана голяма радост в оня град“ (Деян. 8:5-8). {СЗ 55.4}

Делото на учениците

Лука, авторът на Евангелието, което носи неговото име, е бил лекар мисионер. В Писанието е наречен „възлюбеният лекар“ (Кол. 4:14). Ап. Павел бе чул за неговата способност и го бе отделил като такъв, комуто Господ е поверил едно особено дело. Той спечели неговото сътрудничество и известно

време Лука го придружаваше при пътуванията му от място на място. По-късно ап. Павел остави Лука във Филипи, Македония. Там той работи много години като лекар и като проповедник на евангелието. Когато лекуваше, той служеше на болните и се молеше Божията целебна сила да почива над страдащите. Така се отваряше пътят за благата вест. Успехът на Лука като лекар му предлагаше много възможности да проповядва Христос между езичниците. Божият план е и ние да работим както учениците. Физическото лечение е свързано с предписанията на евангелието. В евангелското дело поучаването и лечението не бива да се отделят. {СЗ 55.5}

Задачата на учениците е да разпространят познанието за благата вест. Възложено им е да я проповядват на целия свят. Тази задача те изпълниха за хората от своето време. Евангелието бе разнесено на всички народи под небето само за времето на едно поколение. {СЗ 55.6}

Разнасянето на евангелието по света е делото, което Бог е възложил на хората, носещи Неговото име. Евангелието е единственото лекарство за греха и нещастията на земята. Разпространяването му е първата работа на онези, които познават неговата изцелителна сила. {СЗ 55.7}

Нуждата от евангелието

Когато Христос разпрати учениците с евангелската вест, вярата в Бога и в Неговото слово бяха почти изчезнали от земята. Юдейският народ, който претендираше, че притежава познание за Йеова, бе пренебрегнал и отхвърлил Неговото слово и го бе заменил с човешки предания и измислици. Себелюбиво честолюбие, церемонии, алчност за печалби изгълваха мислите на хората. Както бе изчезнало страхопочитанието към Бога, така бе изчезнало и състраданието към човека. Себелюбието бе доминиращият принцип и Сатана постигаше целите си в мизерията и деградацията на човечеството. {СЗ 55.8}

Сатанинските инструменти завладяваха хората. Човешкото тяло, създадено за храм Божии, стана свърталище на демони. Човешките чувства, нерви и органи бяха тласкани от свръхестествени сили към задоволяване на низките страсти. Човеците носеха демонските признаци на лицата си, свидетелстващи за легионите лукави духове, от които бяха завладени. {СЗ 56.1}

А какво е състоянието на света днес? Дали и сега вярата в Библията не е така унищожена от висшата критика и спекулациите на нашето време, както чрез преданията и ученията на книжниците в Христовите дни? Не са ли оплетени също толкова здраво и днес човеците от алчността,

славолюбието и жаждата за удоволствия, както тогава? Колко малко са вярващите в така наречения християнски свят и в официалните християнски църкви, които се ръководят от християнски принципи! В търговски, социални, домашни и дори религиозни кръгове са твърде малко онези, които приемат Христовите учения за правило във всекидневния си живот! Не е ли вярно, че „правосъдието отстъпи назад и правдата стои далеч... и правдата не може да влезе... и който се отклонява от злото, става плячка“ (Исаия 59:14, 15)? {СЗ 56.2}

Живеем сред „епидемия“ от престъпления. Богобоязливите хора навсякъде са крайно разтревожени от това. Човешко перо не е в състояние да опише върлуващата поквара. Всеки ден идват нови вести за политически борби, обири, подкупи и измами, за насилия и беззакония, за пълно равнодушие към човешкото страдание и пъклено обезценяване на живота. Всеки ден броят на умопомрачените се увеличава, както и убийствата и самоубийствата. Кой може още да се съмнява, че сред хората усилено действат сатанински сили, целящи да помрачат и покварят разума им и да осквернят и разрушат тялото им? {СЗ 56.3}

А докато светът агонизира в тези злини, евангелието много често се проповядва по толкова безличен начин, че прави все по-малко и по-малко впечатление на хората. Навсякъде има сърца, които копнеят за нещо, което не притежават. Те жадуват за сила, която да им даде власт над греха, която да ги освободи от оковите на злото, за сила, която дарява здраве, живот и мир. Мнозина, някога познали мощта на Божието слово, са останали там, където вече не признават Бога, а жадуват за Божието присъствие. {СЗ 56.4}

Светът днес се нуждае от същото, от което се е нуждаел преди деветнадесет века - от откровение от Христос. Необходимо е голямо реформаторско дело. Възстановяването на тялото, душата и духа може да се извърши само чрез Христовата благодат. {СЗ 56.5}

Христовата способност да печели народа

Само по Христовия път може да се стигне успешно до хората. Спасителят общуваше с хората като човек, Който им желае най-доброто. Съчувстваше им, помагаше в нуждите им и спечелваше доверието им. И тогава им заповядваше: „Следвайте Ме!“ {СЗ 56.6}

Нужно е да се приближаваме до хората чрез лични усилия. Ако за проповядване се отделя по-малко време, отколкото за лично служене, резултатите биха били много по-големи. На бедните трябва да се помага, за болните - да се полагат грижи, опечалените и наскърбените - да се утешават,

неопитните - да се съветват. Трябва да плачем с плачещите и да се радваме с радващите се. Когато всичко това се придружава от силата на сериозни съвети, от силата на молитвата, от силата на Божията любов, резултатът винаги ще е налице. {СЗ 56.7}

Не трябва да забравяме, че целта на лекарската мисионска работа е: болни от грях души да се насочват към Спасителя на Голгота, Който отнема греховете на света. Когато Той е пред погледа им, те ще стават подобни на Него. Трябва да насърчаваме болните и страдащите да живеят като Исус. Онези, които работят с болни, трябва винаги да представят пред физически и душевно страдащите хора Христос, Великия Лекар. Посочвайте им Единствения, Който може да лекува телесни и душевни болести, разказвайте им за Онзи, Който чувства техните слабости. Насърчавайте ги да се оставят на закрилата на Оня, Който отдаде живота Си, за да им осигури вечен живот. Говорете за Неговата любов, разказвайте им за Неговата изцелителна мощ. {СЗ 56.8}

Това е висш дълг и огромна привилегия на лекаря мисионер и често личното служене подготвя пътя за реализирането му. Често Бог спечелва човешките сърца чрез нашето старание да облекчаваме физическите страдания. {СЗ 57.1}

Мисионската дейност на лекаря е пионерската работа на евангелието. То трябва да се проповядва и практикува чрез слово и чрез мисионска лечебна работа. {СЗ 57.2}

Мисионерите болногледачи

Във всяко общество има хора, които не обичат да слушат Словото Божие и да посещават религиозни събрания. За да стигне евангелието до тях, то трябва да им бъде занесено у дома, и то когато страдат от нещо. Християните болногледачи, грижещи се за болни и помагачи на бедни, често имат възможността да се молят с тях, да им четат Словото Божие и да им говорят за Спасителя. Те могат да внесат лъч на надежда в живота на претърпелите поражение и обезсърчилите се. Тяхната самоотверженост ще помогне на страдащите да повярват по-лесно в Христовата любов. {СЗ 57.3}

Много хора не вярват в Бога и са изгубили доверието си и към човека, но могат да оценят състраданието и помощта. Когато виждат как някой без мисъл за земна прослава или материално облагодетелстване идва в дома им, служи на болните, храни гладните, облича голите, утешава тъжните и на всички посочва с любов Онзи, за Чиято любов и състрадание свидетелства от личен опит, не може да не се трогнат. Бликва благодарност, разпалва се

вярата им. Разбират, че Бог се грижи и за тях, и са готови да се заслушат, когато им се разкрива Словото Му. {СЗ 57.4}

И в чужди страни, и в родината си мисионерите ще стигат много по-лесно до хората и ще бъдат много по-добре приети, ако могат да помагат на болни. Всички евангелски служители трябва да умеят да дават най-проста медицинска помощ. {СЗ 57.5}

Поучаване върху здравните принципи

Вестителите на евангелието трябва да са подготвени да учат хората на принципите за здравословен начин на живот. Навсякъде се ширят болести, а повечето от тях биха могли да бъдат избегнати, ако се спазват здравните закони. Хората трябва да бъдат запознати с влиянието на здравните принципи върху човешкото благополучие както за този, така и за бъдещия живот. Нужно е да им се помогне да осъзнаят своята отговорност за собственото си тяло, дадено им от Твореца. То трябва да бъде Негово обиталище, на което те според волята Му да бъдат верни стопани. Необходимо е да им се внуши истината, съдържаща се в думите на Свещеното писание: „Защото сме храм на живия Бог, както рече Бог: „Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъде Бог, и те ще Ми бъдат люде“ (2Кор. 6:16). {СЗ 57.6}

Хиляди хора се нуждаят и на драго сърце биха научили нещо повече за простите методи на лечение, за да заменят с него отровните лекарства. Нуждаят се от промяна в начина си на хранене. Несъобразените с природата навици на хранене и консумирането на нездравословна храна обуславят в немалка степен невъздържанието, престъпността и покварата. {СЗ 57.7}

Когато помагаме да се усвоят здравните принципи, трябва да имаме предвид голямата цел на реформата - най-пълноценното развитие на тяло, душа и дух. Подчертавайте, че природните закони, които са Божии закони, са за наше добро; че спазването им съдейства за щастието в този живот и за подготвянето ни за бъдещия. {СЗ 57.8}

Помагайте на хората да изучават проявите на Божията любов и мъдрост в природата. Насърчавайте ги да опознават все по-задълбочено човешкото тяло и законите, на които то се подчинява. Види ли доказателствата на Божията любов, схване ли мъдростта и благословието на Божиите закони и разбере ли какво носи послушанието, човек започва да се отнася към своите задължения и ангажменти по съвсем друг начин. Вместо да смята, че прави жертва, ако спазва здравните норми, и че проявява

самоотверженост, той ще започне да ги възприема като безценно благословение. И е точно така. {СЗ 58.1}

Всеки служител на евангелието трябва да е убеден, че част от отредената му работа е да поучава хората на принципите на здравословния природосъобразен начин на живот. Тази му дейност е много необходима и светът я очаква с готовност. {СЗ 58.2}

Индивидуална работа

Очевидна е тенденцията да се обръща повече внимание на организираната дейност вместо на индивидуалната. Човек има склонност към сдружения, към централизиране, към издигане на големи църкви и институти. Повечето благотворителна дейност се предоставя на разните институти и дружества. По този начин християните извиняват себе си за това, че не стигат директно до нуждаещите се. Затварят се в себе си. Любовта към Бога и към ближния умира в сърцата им. {СЗ 58.3}

На Своите последователи Христос възлага лично дело - дело, което не може да се възложи на други. Работата с болните и бедните, предаването на благата вест на изгубените не трябва да се предоставя на дружества или благотворителни организации. Евангелието изисква лична връзка, лични старания, лични жертви. {СЗ 58.4}

„Излез по пътищата и по оградите, и колкото намериш, накарай ги да влязат, за да се напълни къщата Ми!“ - гласи Христовата заповед. Той насочва хората към онези, на които те могат да помогнат. „Да въвеждаш у дома си сиромаси без покрив! Когато видиш голия, да го облечеш!“ - казва Той (Исаия 58:7). „На болни ще възлагат ръце и те ще оздравяват“ (Марк 16:18). Благословенията на евангелието трябва да се раздават чрез непосредствена връзка, чрез лично служене. {СЗ 58.5}

Всички трябва да работят

Когато в древността Бог дава светлина на народа, Той не действа само чрез определена класа. Даниил е еврейски принц; Исаия също произхожда от царски род. Давид е овчарче, Амос - говедар, Захария - пленник от Вавилон, Елисей - земеделец. За Свои представители Господ пробужда пророци и царе, благородници и обикновени хора и им изявява истините, които трябва да се дадат на света. {СЗ 58.6}

На всеки желаещ да бъде съучастник в Неговата благодат Той е поверил едно дело за хората. Всеки от нас трябва лично да застане на мястото си и да каже: „Ето ме, изпрати мене!“ (Исаия 6:8). Тази отговорност е възложена на всички - на проповедника на Божието слово, на християнина

болногледач, на християнина лекар, на всеки християнин - без разлика какъв е - търговец или земеделец, учен или занаятчия. Наша задача е да занесем на хората благата вест за тяхното спасение. Всичко, каквото предприемаме, трябва да бъде средство за постигане на тази цел. {СЗ 58.7}

Онези, които поемат възложената им задача, не само ще бъдат за благословение на други, но и сами ще бъдат благословени. Съзнанието, че са изпълнили дълга си, ще се отрази благотворно върху самите тях. Отчаяните ще забравят отчаянието си, слабите ще се почувстват силни, невежите - мъдри, и всеки ще усети неизчерпаемата помощ на Онзи, Който го е призовал. {СЗ 58.8}

Църквата - място за възпитание

Христовата църква е организирана за служба; нейният лозунг е: Служене! Членовете ѝ са бойци, които трябва да се обучат за борба под водачеството на Княза на тяхното спасение. На християнските проповедници, лекари и учители е поверено много по-голямо дело, отколкото мнозина си представят. Те трябва не само да служат на хората, но и да ги обучават, така че и те от своя страна да служат на други. Трябва не само да ги поучават на здравословните принципи, но да внушават на слушателите си да ги разпространяват. Истина, която не се прилага в живота и не се предава по-нататък, губи своята животворна мощ, своята целебна сила. Благословение от нея може да се получи само когато се предава и на други. {СЗ 59.1}

Еднообразието в нашето служене на Бога трябва да се премахне. Всеки църковен член трябва да е зает с някакъв вид работа за Господа. Някои не могат да вършат толкова много, колкото други, но всеки трябва да върши най-доброто, което може, за предотвратяване на болести и нещастия, затлачващи света. Мнозина са готови да работят, стига да има кой да ги научи как да започнат. Те се нуждаят от наставления и насърчение. {СЗ 59.2}

Всяка църква трябва да бъде място за възпитание и обучение на християнски служители. Нейните членове трябва да се научат да изнасят библейски беседи, да ръководят групи в съботното училище и да поучават. Трябва да се напътстват как най-добре да помагат на бедните, да се грижат за болни, да работят за непокаяните. Трябва да се създадат здравни училища, готварски курсове и групи за различните клонове на християнската благотворителна работа. В тях трябва не само да се обучава, но и да се извършва практическа работа под ръководството на опитни учители. Учителите трябва сами да отиват сред хората и да работят. Тогава онези, с

които те общуват, ще се поучават от техния пример. Личният пример е много по-ценен и резултатен от много поучения. {СЗ 59.3}

Нека всички развиват своите физически и духовни сили до най-висока степен, за да могат да работят за Бога там, където Той ги призовава. Същата Христова благодат, изляла се над ап. Павел и над Аполос и подготвила ги толкова добре, и днес ще се излива над смирените мисионери. Бог желае чедата Му да разбират, че Неговата слава ще се изяви в яснота и мощ в нашия свят. {СЗ 59.4}

Най-успешно работещите

Образовани християни, които се посвещават на Бога, могат да Му служат по много по-разнообразни начини и да бъдат много по-полезни от хора, които нямат никакво образование. Техните знания и развитите им умствени способности са преимущество. Но и онези, които не ги притежават, могат да служат с успех. Бог иска да употреби възможностите на всички, които желаят да работят за Него. Най-големите и трайните успехи не са на най-блестящите и талантливите хора. Нужни са мъже и жени, чули вестта на Небето. Най-способните Божии служители са тези, които са се отзовали на поканата: „Вземете Моето иго върху си и научете се от Мене...“ (Матей 11:29). {СЗ 59.5}

Нужни са мисионери, които самоотвержено се посвещават на това дело. Онези, чието сърце е докоснато от Бога, копнеят да изявят Божията любов на хората, които не знаят нищо за нея. Така те се чувстват щастливи, тръгват като пратеници Божии, изпълнени с Неговия Дух, за да вършат от работа, в която участват ангели. {СЗ 59.6}

Когато хора, на които Бог е поверил духовни таланти, употребяват тези си дарби за егоистични цели, след един период на изпит ще бъдат оставени да следват собствените си пътища. Бог ще приеме на тяхно място други, които може и да не изглеждат толкова надарени, нито самоуверени. Той ще укрепи слабите, защото те се уповават на Него, че Той ще извърши онова, което те сами не могат. Бог ще приеме предлаганата от все сърце служба и ще компенсира несъвършенството. {СЗ 59.7}

Господ често си е избирал за сътрудници хора, успели да получат ограничено училищно образование. Но те са използвали силите си най-пълноценно и Той възнаграждава тяхното усърдие в работата, а също и трудолюбието, и стремежа им да трупат знания. Видял е желанието и е чувал молитвите им. Както някога благословието Му се е изляло над пленниците

във вавилонския дворец, така и днес Бог обсибва с мъдрост и знания Своите служители. {СЗ 60.1}

Понякога хора без особено светско образование и без особено обществено положение чрез Христовата благодат са постигали огромни успехи в печеленето на души. Тайната е упованието им в Бога. Те всекидневно са се учили от Него - най-добрия Съветник с най-могъщата сила. {СЗ 60.2}

Такива работници трябва да бъдат насърчавани. Господ ще ги свърже с хора с по-големи способности, за да запълнят празнотите в образованието им. Те бързо ще схващат онова, което трябва. Готовността им да служат на нуждаещите се и добротата им ще разтворят вратите, за да могат да бъдат максимално полезни на други. Ще влизат бързо във връзка със затруднените и убедителните им думи ще притежават сила, с която ще завеждат много тръпнещи души при Бога. С делата си ще сочат какво биха могли да сторят всички други, стига да пожелаят. {СЗ 60.3}

Разширяващият се кръг на действие

Нищо не разпазва самопожертвователността и не възпитава така, както работата за други. Много изповядващи се за християни в стремежа си да се присъединят към църквата и да се радват на църковните грижи и душеспасението мислят само за себе си. Те стават членове на големи и добре организирани църкви и са доволни, ако не са принудени да отделят много време за другите. Но така те сами се лишават от ценни благословения. Мнозина биха били възнаградени значително повече, ако биха пожертвали малко от своите приятни мигове и спокойствие, за да отидат там, където силите им ще бъдат вложени в християнска дейност и ще се ангажират с някаква отговорност. {СЗ 60.4}

Дървета, които са насадени много гъсто едно до друго, не могат да се развиват добре и да растат правилно. Градинарят ги разсажда, за да имат около себе си простор. Подобно „разсаждане“ би било полезно и за доста членове на наши големи църкви. Много от тях би трябвало да бъдат пренасочени там, където силите им ще бъдат вложени в активна християнска дейност. Иначе духовните им сили залиняват и те стават бездейни. Но „присадени“ в някое друго мисионско поле, биха укрепнали, самопожертвването би укрепilo духа им. {СЗ 60.5}

Важно е да се знае, че никой не бива да чака да бъде пренасочен, за да започне да служи на нуждаещите се. Навсякъде има поле за изява, навсякъде около нас има нуждаещи се от помощ - вдовици, сираци, болни и умиращи, опечалени и обезсърчени, невежи и безпризорни. {СЗ 60.6}

Трябва да смятаме за свой дълг да работим за нашите съседи. Замислете се как най-добре бихте могли да помогнете на онези, които нямат никакъв интерес към религията. Когато посещавате приятели и съседи, показвайте им, че се интересувате от тяхното духовно благополучие в момента. Говорете им за Христос като за Спасител, Който опрощава грехове. Поканете ги на гости. Използвайте знанията си относно Библията и други книги, които разясняват нейните истини. Христос желае да има повече подобни сбирки. Той присъства на тях и изпълва сърцата със Своята благодат. {СЗ 60.7}

Църковните членове трябва да се обучават в извършването на такава дейност. Тя е толкова важна, колкото и спасяването на заблудени в нощна тъмнина души, намиращи се в непозната страна. Докато някои отиват да спасяват хора в далечни страни, нека повечето, които остават по домовете си, чувстват и поемат бремето за спасението на ценните души в своето обкръжение и нека работят със същата ревност. {СЗ 61.1}

Мнозина се оплакват, че водели много затворен живот. Стига да искат, биха могли лесно да разширят кръга на ползотворната си дейност. Онези, които обичат Исус с цялото си сърце и душа и ближния колкото себе си, имат твърде обширно поле за прилагане на своите способности и влияние. {СЗ 61.2}

Дребните случаи

Никой не бива да пропуска дребното в очакване на голямото. Трябва да се започне от по-незначителното и успешно. Провалът при по-сериозните дейности може да доведе до обезсърчаване. Когато вършетите с желание онова, което ви се отдаде, развивате способностите си и се подготвяте за по-големи дела. Много вярващи омаловажават всекидневните случаи, с които се сблъскват. Пренебрегват дребните неща, остават бездейни и погиват. {СЗ 61.3}

Не оставайте зависими от човешка помощ. Опитайте се да погледнете над хората - към Онзи, Който е определен от Бога да поеме нашите болки върху Себе Си, да ни помага при нужда. Уповавайте се на Словото Божие и подхващайте работата там, където ви се предлага. Вървете с непоклатима вяра напред. Вярата в Христовото присъствие дава сила и устойчивост. Вършете я самоотвержено и с интерес. {СЗ 61.4}

На места, където обстоятелствата са били толкова тежки и обезсърчителни, че мнозина са отказвали да отидат, са наставали очевидни промени благодарение на труда на самопожертвователни работници, на

тяхното търпение и издръжливост. Те не са се уповавали на човешката сила, а на Бога и Неговата благодат ги е подкрепяла. Доброто, което се извършва по този начин, никога не ще стане ясно на този свят, но благословените Му резултати ще бъдат изявени в славното „отвъд“. {СЗ 61.5}

Самоиздържащи се мисионери

На много места самоиздържащите се мисионери могат да работят с успех. Апостол Павел сам се издържаше и разпространяваше Христовото учение по света. Той всекидневно проповядваше евангелието из големите градове на Азия и Европа и същевременно упражняваше и занаят, за да издържа себе си и своите сподвижници. Думите му при раздялата със старейшините в Ефес, разкриват как е работил и съдържат ценни поуки за всеки евангелизатор. {СЗ 61.6}

Той казва: „Вие знаете, как... всичкото време бях с вас; ...как не се посвених да ви изявя всичко, що е било полезно, и да ви поучавам и публично, и по къщите... Никому среброто или златото, или облеклото не съм пожелал. Вие сами знаете, че тия мои ръце послужиха за моите нужди и за нуждите на онези, които бяха с мене. Във всичко ви по-казах, че така, трудещи се, трябва да помагате на немошните и да помните думите на Господ Исус, как Той е казал: По-блажено е да дава човек, отколкото да приема“ (Деян. 20:18-35). {СЗ 61.7}

Всичко това важи и за съвременните мисионери. Те биха могли да се движат по двама или по повече и да извършват мисионерска дейност. Трябва да посещават хората, да се молят, да пеят, да поучават, да обясняват Писанието и да служат на болните. Някои могат да си изкарват прехраната чрез разпространение на литература, други - като апостол Павел - да работят някакъв занаят. Ако вървят напред с работата, ако съзнават своята слабост и се оставят смирено на Бога, ще получат благословени опитности. Господ Исус върви пред тях и те ще намират благословение и подкрепа у богати и бедни. {СЗ 61.8}

Подготвените за лекарско мисионерско дело в далечни страни трябва да се насърчават да заминат незабавно за там, където ги очаква работа. Необходимо е да подхванат делото сред хората, като започнат от изучаването на техния език. Много скоро ще бъдат в състояние да проповядват простите истини на Словото Божие. {СЗ 62.1}

По целия свят са нужни вестители на Божията милост. Към християнските семейства се отправя зовът да отидат в страни, които са в тъмнина и заблуда, да отпътуват за далечни местности, за да се запознаят с

нуждите на своите съчовеци там и да работят за каузата на Спасителя. Какво благородно дело биха извършили семейства, пожелали да се установят там, където хората са заобиколени от духовна тъмнина, и да им занесат светлината на Христовия живот. {СЗ 62.2}

Това дело обаче изисква саможертва. Докато мнозина изчакват да бъде премахната всяка пречка, работата, която те би трябвало да вършат, си остава неизвършена и безброй хора умират без надежда и без Бога. Някои заради пари или с научна цел се осмеляват да тръгнат и са готови да понесат трудностите; но колко малко са готови заради своите ближни да отидат със семействата си в места, които се нуждаят от евангелието! {СЗ 62.3}

Да се стига до човеците там, където са, каквото и да е тяхното положение или състояние, да им се помага по всеки възможен начин - това е истинското служене. Само така можете да печелите сърцата им и да намирате отворени врати към души, които погиват. {СЗ 62.4}

При всяка ваша работа помнете, че сте тясно свързани с Христос, че участвате във великия изкупителен план. Вашият живот трябва да излъчва Христовата любов, подобно на целебен, животворен поток. С това ще привличате други в кръга на Неговата любов. Нека чистотата на думите ви, себеприщанието на служенето ви и вашите обноски да свидетелстват за силата на Божията благодат. Давайте на света такава чиста и правдива представа за Бога, че хората да Го видят в Неговата красота. {СЗ 62.5}

Такт и съчувствие

Малко полза ще има, ако се опитваме да променим хората, нападайки ги за онова, което смятаме за погрешно у тях. От такава дейност има повече вреда, отколкото полза. В разговора си със самарянката, вместо да отрече достойнствата на Якововия кладенец, Христос ѝ представя нещо по-добро. Казва: „Ако би знаела Божия дар, и кой е Онзи, Който ти казва: Дай ми да пия, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода“ (Йоан 4:10). Исус насочва разговора върху съкровището, което може да ѝ даде, предлага ѝ нещо по-добро от онова, което тя има - жива вода, радост и надежда чрез евангелието. {СЗ 62.6}

Това е илюстрация за начина, по който трябва да работим. Трябва да предлагаме на хората нещо по-добро от онова, което те имат - Христовия мир, надвишаващ всяко познание. Трябва да им разказваме за Божия свят закон - отпечатък на Божия характер и израз на онова, което те трябва да бъдат според Неговата воля. Посочвайте им колко по-велика е непреходната небесна слава в сравнение с временните радости и удоволствия на този свят.

Разказвайте им за свободата и мира, които могат да се намерят в Спасителя. Той казва: „... който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века“ (Йоан 4:14). {СЗ 62.7}

Не забравяйте думите: „Ето Божия Агнец, Който носи греха на света!“ (Йоан 1:29). Само Той може да задоволи копнежа на сърцето и да даде мир на душата. {СЗ 62.8}

От всички хора на света Христовите последователи трябва да са най-самопожертвателните, най-любезните и най-учтивите. В живота им трябва да се откриват истинска доброта и себеотрицателни дела. Божи работник, който проявява липса на учтивост, който се показва нетърпелив към невежеството или слабостите на другите, който говори необмислено или постъпва неразумно, може да си затвори вратите за сърцата така, че никога повече да не може да ги спечели. {СЗ 62.9}

Както росата и тихият дъжд падат върху зажаднените растения, така и вашите любезни думи трябва да падат над сърцата, ако искате да изтръгнете хората от заблудата и да ги спечелите за Христос. Божият план е най-напред да се спечели сърцето. Необходимо е да изявяваме истината с любов и да очакваме от Господа Той да даде сила, която преобрази живота. Светият Дух ще вкорени в душата словото, което любовта ѝ е нашепвала. {СЗ 63.1}

По природа сме себелюбиви и упорити. Но когато възприемем поученията, давани ни от Христос, ставаме съпричастни на Неговото естество и започваме да живеем Неговия живот. Чудесен е Христовият пример, незабравима е нежността, с която Той се отнася към хората - плаче с плачещите и се радва с радващите се. Неговият характер трябва да впечатлява дълбоко всички, искрено следващи Го. {СЗ 63.2}

Една дума навреме

„Господ ми даде език на мъдрост, за да мога с думи да подкрепя изнемогващия.“ {СЗ 63.3}

Навсякъде около нас има наскърбени души, навсякъде можем да ги намерим. Нека ги потърсим и да им кажем добра дума навреме, за да утешим сърцата им. Нека бъдем канали, по които да текат освежаващите води на съчувствието. {СЗ 63.4}

Нека винаги да помним, че в живота на другите има глави, които смъртни очи не могат да прочетат. По страниците на спомените се намират печални събития, които се пазят грижливо от любопитни. Там са отбелязани продължителни, тежки борби с трудности, често семейни, които са отслабвали от ден на ден куража, доверието и вярата им. Души, които трябва

да водят прекалено тежки битки в живота, могат да бъдат подкрепени и насърчени с малко внимание и съпричастие, само чрез малко любезност от наша страна. За такива хора едно сърдечно ръкостискане на верен приятел, който им съчувства, е по-ценно от злато или сребро. Добрите думи са равностойни на усмивката на ангел. {СЗ 63.5}

Има твърде много бедни, които се борят с мизерията, принудени да работят до изнемога за нищожна заплата, и едва успяват да спечелят за необходимото за съществуването си. Непосилният труд и гнет, без надежда за някакво подобрение, правят тяхното бреме още по-тежко. А когато към това се прибавят и страдания и болести, тогава става почти непоносимо. Притеснени и измъчени, те не знаят към кого да се обърнат за помощ. Изразете вашето съчувствие към техните изпитания, тегоби и обезсърчения. Това ще ви отвори път да им помогнете. Говорете с тях за Божиите обещания, молете се с тях и за тях, вдъхвайте им надежда. {СЗ 63.6}

Думите на любов и насърчение, казани, когато душата е болна и куражът е изчезнал, се приемат от Спасителя като казани на Него. Когато утешавате сърцата, ангели от небето гледат с благоволение на това. {СЗ 63.7}

Божественото братство

От век на век Господ се е старал да събуди в сърцата на хората чувство за Божествено братство между тях. Бъдете Негови сътрудници! Докато светът е пропит от недоверие и отчужденост, Христовите ученици трябва да изявяват духа, който управлява в небето. {СЗ 63.8}

Говорете така, както Христос би говорил; постъпвайте както Той би постъпил. Проявявайте винаги кротостта на Неговия характер, изявявайте богатството на любовта, която е в основата на всичките Му поучения и постъпки към човеците. Най-смиреният служител в общение с Христос може да докосне струни, чиито звуци да се разнесат из всички краища на земята и да стигнат до вечността. {СЗ 63.9}

Небесни същества очакват да заработят заедно с човеци, за да открият на света какво може да се постигне за спасението на погинали души чрез връзката им с Бога. За способностите на онзи, който се е освободил от собственото „аз“, който оставя Светият Дух да действа в сърцето му и води безрезервно посветен на Бога живот, няма граници. Всички, които посвещават тяло, душа и дух в служенето на Христос, постоянно ще получават все нови и нови духовни, умствени и телесни сили. На тяхно разположение ще е неизчерпаемата пълнота на Небето. Христос им вдъхва дишанието на собствения Си Дух, живот от Своя живот. Светият Дух развива

техните най-висши сили за работа с души и сърца. Чрез даваната ни благодат ние можем да печелим победи, които поради нашите собствени заблуди и предразсъдъци, поради слабостите на нашия характер и недостатъчната ни вяра са ни се стрували невъзможни. {СЗ 64.1}

На всеки, който се посвещава безрезервно в служба на Господа, се дава сила да постига неизмерими успехи. За такива хора Бог желае да извърши велики неща. Той ще действа върху духовете на хората, така че още в този свят в техния живот ще личи изгълнението на обещанието за бъдещето състояние. {СЗ 64.2}

„Пустото и безводно място ще се развеселят и пустинята ще се възрадва и ще цъфне като крем. Ще цъфти изобилно и ще се развесели дори с радост и песни. Ще се даде на нея славата на Ливан, превъзходството на Кармил и Сарод. Те ще видят славата Господна, величието на нашия Бог. Укрепете се, не бойте се, ето вашия Бог! Възмездието ще дойде с Божието въздаяние, Той ще дойде и ще ви избави. Тогава очите на слепите ще се отворят и ушите на глухите ще се отпуснат. Тогава куцийят ще скача като елен и езикът на немия ще пее, защото в пустата земя ще избликнат води и потоци - в пустинята. Нажеженият пясък ще стане езеро и жадната земя - водни извори... И там ще има друм и път, който ще се нарече път на светостта. Нечистият няма да мине през него, но ще бъде само за тях. Пътниците - даже и глупавите - няма да се заблуждават по него. Лъв не ще има там, нито ще се качи по него хищен звяр, такъв не ще се намери там, но изкупените ще ходят по него. Изкупените от Господа ще се върнат и ще дойдат с възкликание в Сион. Вечно веселие ще бъде на главата им, ще придобият радост и веселие, а скръб и въздишане ще побягнат“ (Исая 35:1-10). {СЗ 64.3}

Помощ на изкушаваните

Христос ни възлюби не защото ние първи сме го обикнали, а умря за нас, докато бяхме още грешници. Той постъпва с нас не според нашата греховност. Макар греховете ни да са осъдителни, Той не ни осъжда. Година след година ни е понасял с всичките ни слабости и невежество, с цялата ни неблагоприятност и особености. Макар да сме се отклонявали в погрешни пътища и сърцата ни да са се ожесточавали и да сме пренебрегвали Неговите свети слова, ръката Му все още в протегната към нас. {СЗ 65.1}

Милостта е Божие качество, проявявано към човешките същества, макар те и да не я заслужават. Ние не сме я търсили; тя е била пратена да ни намери. Бог с радост излива милостта Си над нас не защото сме я заслужили, а защото без нея сме съвсем недостойни. {СЗ 65.2}

Нашият Небесен Баща непрестанно протяга Своята ръка в лицето на Исус Христос, за да кани грешници и паднали. Той желае да приеме всички. За Негова слава е опрощаването и на най-големия грешник. Той отнема плячката на силния, избавя пленения и изтръгва главнята от огъня. Той спуска златната верига на Своята благодат в най-големите дълбини на човешката поквара и възправя покварената, опетнена от греха душа и я възвишава. {СЗ 65.3}

Всяко човешко същество е предмет на изпълнения с любов интерес, на Този, Който отдаде живота Си, за да възвърне хората обратно към Бога. Той се грижи за грешни и беспомощни души, застрашени от погубване поради изкусните примки на Сатана, както пастирът се грижи за овцете от своето стадо. {СЗ 65.4}

Примерът на Спасителя трябва да е образецът в нашата служба за изкушаваните и заблуждаващите се. Трябва да проявяваме към другите същия интерес, същата нежност и дълготърпение, каквито Той е проявил към нас. Затова казва: „Да се обичате един другото, както Аз ви възлюбих“ (Йоан 13:34). Ако Христос живее в нас, ще проявяваме Неговата себеотрицателна любов към всички, с които общуваме. Когато виждаме мъже и жени, нуждаещи се от състрадание, не бива да питаме достойни ли са за това, но - как да им помогнем. {СЗ 65.5}

Богати и бедни, високопоставени и нискостоящи, свободни и обвързани - всички са Божии наследници. Този, Който отдаде живота Си, за да спаси човечеството, вижда във всяко човешко сърце едно съкровище, надвишаващо всяка земна цена. От тайната и от славата на кръста трябва да разберем, колко високо цени Той човешката душа. Ако я ценим така, ще чувстваме, че колкото и ниско да са паднали, човешките същества са твърде скъпи, за да се отнасяме към тях студено и с презрение. Ще съзнаваме колко е важно да работим за хората, за да могат те да бъдат издигнати до Божия трон. {СЗ 65.6}

Изгубената монета от притчата на Спасителя беше все пак сребърна, макар да се търкаляше в прахта и боклуците. Нейната притежателка я търсеше, защото за нея бе ценна. Така и всяка душа, колкото и да е унижена от греха, в Божиите очи е скъпоценна. Както сребърната монета носи образа

и надписа на управляващата власт, така и човекът при сътворението си е носил образа и надписа на Бога. И макар и да сме опетнени и по-тъмнели от греха, все пак следи от този надпис остават във всяка душа. Бог желае да спечели наново тази душа и да възстанови в нея Своя образ в правда и святост. {СЗ 65.7}

Липсата на съчувствие

Колко малко изиявяваме съчувствието на Христос, което би трябвало да бъде най-силната връзка между нас и Него, а именно състрадание към съкрушените, виновните, страдащите, мъртвите в престъпления и грехове! Нечовешкото отношение на човека към неговите себеподобни е най-големият му грях. Мнозина си вярват, че са представители на Божията правда, а Неговата нежност и голямата Му любов са им свършено чужди. Често онези, към които те са коравосърдечни и строги, поради това изпадат под властта на изкушението. Сатана се бори за тези души и жестоките, лишени от състрадание думи ги обезсърчават и ги правят плячка на изкусителя. {СЗ 66.1}

Как да се стигне до сърцата

Боравенето с души е изключително деликатна работа. При общуването с хора е необходима много нежност. Само Този, Който познава сърцата, знае как те могат да бъдат доведени дотам, че да се променят. Само Неговата мъдрост може да ни каже как да спечелваме погиващи души. Когато си безчувствен, когато си мислиш: „Аз съм по-свят от тебе!“, колкото и уместни и убедителни да са доводите ти и колкото и правдиви да са думите ти, те никога не ще докоснат сърцата. Христовата любов, която се изиявява в отношение, в думи и в дела, ще намери достъп до душата там, където предписания и доказателства са безсилни. {СЗ 66.2}

Нужно е да проявяваме повече християнско съпричастие не само към онези, които ни се струват безпогрешни, но и към бедни, страдащи, борещи се души, които често грешат и се разкайват, които се изкушават и обезсърчават. Трябва да отиваме при тях, изпълнени със състрадание към техните слабости, както нашият милостив Първосвещеник. {СЗ 66.3}

Отхвърлените, митарите и грешниците, презрените от обществото бяха сред призованите от Христос и спечелени чрез любовта и благородното Му отношение. Не одобряваше единствено онези групи, които поради високомерието си се държаха настрана от другите. {СЗ 66.4}

Христос ни нарежда: „Иди по кръстопътищата и оградите и ги принуди да влязат, за да се напълни дома Ми!“ Трябва да го послушаме и да

отидем при езичниците, които ни заобикалят, и при онези, които са далеч от нас. „Митарите и грешниците“ трябва да чуят поканата на Спасителя. Чрез вниманието и търпението на Неговите пратеници поканата се превръща в убедителна сила за въздигането на най-дълбоко затъналите в греха. {СЗ 66.5}

Християнските подбуди изискват да работим с определена цел, с твърди намерения, с неотслабващ интерес и с постоянно нарастваща настойчивост и умоляване за душите, които Сатана се стреми да погуби. Нищо не бива да заглуши усърдието и активността ни за спасението на нашите погиващи себеподобни. {СЗ 66.6}

Обърнете внимание! Цялото Слово Божие е проникнато от дух на усърдие за довеждане хора при Христос. Трябва да използваме всеки случай, частно или публично да даваме нужното доказателство, да привеждаме всяка основателна причина, за да привличаме души при Спасителя. Трябва да не жалим сили, за да им помогнем да погледнат към Христос и да приемат Неговия себеотрицателен живот. Трябва да им покажем, че искаме да възрадат Христос, като използват всеки Негов дар, за да прославят Неговото име. {СЗ 66.7}

Спасени чрез надежда

„Защото с тая надежда ние се спасихме“ (Римл. 8:24). {СЗ 66.8}

Падналите с грях трябва да бъдат убеждавани, че не е късно за тях да станат отново истински хора. Христос уважи човека със Своето доверие и по този начин го постави на особено почетно място. Дори и към най-дълбоко пропадналите Той се отнасяше с уважение. Нашият Спасител страдаше винаги когато влизаше в допир с вражда, поквара и нечистота. Но никога не казваше дума, от която да се направи заключение, че са накърнени чувствата Му или е оскърбено честолюбието Му, независимо от лошите навици, коравите предрасъдъци или необузданите човешки страсти. Той приемаше хората със състрадателна нежност. Ако имаме същия дух, ще приемаме всички хора като свои братя, нападени от същите изкушения и изпитания, често падащи и мъчещи се да се изправят, подобно на нас борещи се с трудности и копнеещи за съчувствие и помощ. И тогава ще се отнасяме с тях така, че да не се обезсърчават или съблазняват, и в сърцата им да се събуди надежда. Така ободрени и обнадеждени, те ще могат да кажат убедено: „Не злорадствай заради мене, неприятелко моя. Ако падна, ще стана; ако седна в тъмнина, Господ ще ми бъде светлина. Ще нося гнева на Господа, защото Му съгреших, догдето отсъди делото ми и извърши съдба за мене, като ме изведе на видело. Тогава ще видя правдата Му!“ (Михей 7:8, 9). {СЗ 66.9}

„От местообиталището Си гледа на всичките земни жители Онзи, Който създаде сърцата на всички тях“ (Пс. 33:14, 15). {СЗ 67.1}

В отношенията ни с изкушавани и заблуждаващи се Той ни е заръчал: „Пази себе си, да не би и ти да бъдеш изкушен!“ (Гал. 6:1). Чувствайки собствената си слабост, трябва да съчувстваме и на слабостите на другите. {СЗ 67.2}

„Защото, кой те прави да се отличаваш от другито? И що има, което да не си получил?“ (1Кор. 4:7). „...един е вашият Учител, а вие всички сте братя“ (Матей 23:8). „И тъй, ти защо съдиш брата си? А пък ти защо презираш брата си?“ (Римл. 14:10). „Като е тъй, да не съдим вече един другито; но по-добре да бъде разсъдението ви това - никой да не полага на брата си спънка или съблазън“ (Римл. 14:13). {СЗ 67.3}

Кои са заблудите

Винаги е унижително, когато ни посочват нашите грешки. Никой не бива да прави това още по-оскърбително с подчертана коравосърдечност. Още никога никой не е бил спечелен с упреци. Напротив, по този начин мнозина са били отблъснати и принудени да се противопоставят на наставленията. Нежността и приятелското отношение могат да спасят заблуждаващите се и да покрият много грехове. {СЗ 67.4}

Апостол Павел намираше за нужно да укорява неправдата, но как грижливо се стараяше да подчертава, че е приятел на грешащите! Как внимателно им обясняваше причината за постъпките си! Разказваше им как сам е страдал, когато е било необходимо да им причини болка. Проявяваше доверие и съчувствие към онези, които се бореха, за да победят. {СЗ 67.5}

„Защото от голяма скръб и сърдечна тъга ви писах с много съзри, не за да се наскърбите, а за да познаете любовта, която питая особено към вас“ (2Кор. 2:4). „Защото, при все че ви наскърбих с посланието си, не се разкайвам; ако и да бях се поразкалял... Сега се радвам не за наскърбяването ви, но защото наскърбяването ви доведе до покаяние; понеже скърбихте по Бога, та да се не повредите от нас в нищо. Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт. Защото ето, това, гдето се наскърбихте по Бога, какво усърдие породило във вас, какво себеочистване, какво негодувание, какъв страх, какво ожидане, каква ревност, какво мъздовъздаване! Във всичко показахте, че сте чисти в това нещо... Затова се утешихме“ (2Кор. 7:8-13). {СЗ 67.6}

„Радвам се, че във всичко съм насърчен за вас“ (2Кор. 7:16). „Благодаря на моя Бог всеки път, когато си спомням за вас, винаги във всяка моя молитва,

като се моля за всички вас с радост за вашето участие в делото на благовестието от първия ден дори досега; като съм уверен именно в това, че Онзи, Който е почнал добро дело във вас, ще го усъвършенства до деня на Исус Христос. И право е да мисля това за всички вас, понеже ви имам на сърце, тъй като вие всички сте съучастници с мене в благодатта, както в оковите ми, тъй и в защитата и в утвърждението на благовестието“ (Фил. 1:3-7). „Затова, възлюбени и многожелани мои братя, моя радост и мой венец, стойте така твърдо в Господа, възлюбени мои“ (Фил. 4:1). „...понеже ние сега живеем, ако вие стоите твърдо в Господа“ (1Сол. 3:8). {СЗ 67.7}

Ап. Павел пише на тези братя като на „осветени в Христа Исуса“, а не като на хора със съвършен характер. Той им пише като на мъже и жени, които се борят срещу изкушението и са в опасност. Посочва им „Бога на мира, Който чрез кръвта на единия вечен завет е въздигнал от мъртвите Великия Пастир на стадото. Уверява ги, че Бог ще ги направи съвършени „чрез кръвта на вечния завет, във всяко добро дело, за да изпълните волята Му, като върши у вас каквото Му е благоугодно чрез Христа Исуса“ (Евр. 13:20, 21). {СЗ 68.1}

Ако някой съгрешил види грешката си, внимавайте да не накърните достойнството му. Не го обезкуражавайте с равнодушие или с недоверие. Не си казвайте: „Преди да му даря доверие, ще изчакам да видя дали ще издържи.“ Изкушаваните често падат поради подобно отношение. {СЗ 68.2}

Трябва да се стараем да разбираме слабостите на другите. Малко знаем за изпитанията на хора, които са били обвързани с веригите на мрака и на които липсват решителност и морална сила. Най-заслужаващо съжаление е състоянието на онзи, който страда от разкаяние; той прилича на люшкац се пияница, политащ в калта. Всичко пред погледа му е неясно. Разсъдъкът му е помрачен, не знае какво да предприеме. Много нещастни души остават неразбрани, неценени, изпълнени с мъка и страх - подобно на изгубени, блуждаещи овце. Те не могат да намерят Бога, а горещо копнеят за опрощение и мир. {СЗ 68.3}

Не бива да бъде изговорена нито една дума, която да увеличи болката! На уморената от греха душа, която не знае къде да намери избавление, представяйте състрадателния Спасител. Вземете я под ръка, възправете я, говорете й думи на насърчение и надежда. Накарайте я да поеме ръката на Спасителя. {СЗ 68.4}

Да не се обезсърчаваме!

Твърде лесно се обезсърчаваме с души, при които не виждаме веднага резултат от старанията си. Не бива да преставаме да работим за човека, докато съществува и най-малката надежда. Нашият Изкупител е платил неизмерима цена за скъпите души, затова не бива да ги изоставяме лекомислено във властта на изкушителя. {СЗ 68.5}

Нека се опитваме да се поставяме на мястото на изкушаваните. Обърнете внимание на силата на унаследените недостатъци, на влиянието на лошата приятелска среда, на силата на лошите навици. Можем ли да се чудим тогава, че старанията ни да помогнем на такива имат бавен успех? {СЗ 68.6}

Често на пръв поглед грубите и безнадеждните, когато бъдат спечелени за евангелието, стават негови най-верни последователи и представители. Те не са били безнадеждно покварени. Под отблъскващата външност се крият качества, които могат да се проявят. Много от тях никога не биха могли да се възправят сами, без подпомагаща ръка. {СЗ 68.7}

Когато за тях се полага търпеливо и продължително старание, те могат да се поправят. Такива души се нуждаят от благи думи, от мило внимание, от осезателна подкрепа. Нуждаят се от съвет, който да не допусне да загасне слабата искрица на надежда в душата им. {СЗ 68.8}

Ще срещате много души, чиито мисли дълго време са били заети с долни неща. Но светлите лъчи на Слънцето на правдата могат да огреят и тях. Тяхна привилегия е да получат живота, който ще трае колкото Божия живот. Внушавайте им възвишаващи, облагородяващи мисли. Живейте пред тях така, че да могат да направят ясна разлика между порок и чистота, между тъмнина и светлина. Нека от вашия пример да видят какво значи да си християнин. Христос е в състояние да издигне и най-големите грешници и да ги постави там, където да бъдат признати за Божии чеда, за Христови сънаследници в безсмъртното наследство. {СЗ 68.9}

Чрез чудодейната Божествена благодат мнозина могат да бъдат преобразени и превърнати в полезни хора. Презрени и забравени, те напълно са се обезсърчили. Може да ни се виждат равнодушни и безумни, но под действието на Светия Дух се изявява надеждата за тяхното поправяне. Дремещият и помрачен разсъдък се пробужда. Робът на греха става свободен. Порокът изчезва и невежеството бива победено. Вярата, която действа чрез любов, очиства сърцето и просветлява разума. {СЗ 69.1}

Работа с невъздържаните

Всяка истинска реформа има своето място в делото на евангелието и се стреми да издигне душата до един нов и по-благороден живот. Особено въздържателната реформа се нуждае от подкрепата на християнските служители. Те трябва да обърнат внимание на това дело и да го превърнат в жизненоважен въпрос. Трябва неуморно да обясняват на хората принципите на истинското въздържание, така че те да ги спазват. {СЗ 70.1}

Навсякъде около нас има поле за работа с хора, пропаднали поради невъздържание. Много младежи от църкви, религиозни институти и семейства, които се изповядват за християнски, избират пътя на гибелта. С нездравословните си навици те си навличат Болести, а в алчността си да печелят пари, за да задоволяват грешните си слабости, стигат до нечестни постъпки. Рушат се здраве и характер. Отчуждени от Бога и отхвърлени от обществото, тези нещастници загубват всякаква надежда както за този, така и за бъдещия живот; причиняват много мъка и на родителите си. За хората такива души са безнадеждни, но не и за Бога. Той знае всички обстоятелства, поради които са стигнали дотам, и гледа към тях със състрадание. Това са човеци, които се нуждаят от помощ. Никога не ги оставяйте да кажат: „Никой не се грижи за душата ми!“ {СЗ 70.2}

Сред жертвите на невъздържанието има хора от всички съсловия и професии. Хора с високо обществено положение, големи таланти, постигнали много в живота, но не успели да устоят на изкушението и станали зависими от алкохола. Някои от тях, богати преди време, остават без дом, без приятели, затъват в страдания, мизерия, болести и поквара. Изгубват способността да се владеят. Ако не им се подаде ръка за помощ, те ще потъват все по-дълбоко и по-дълбоко. Стремещт към алкохола при тях е не само морален грях, но и физическа болест. {СЗ 70.3}

Обикновено, ако искаме да им помогнем, трябва както Христос най-напред да насочим вниманието им към тяхното физическо състояние. Те се нуждаят от здрава, невъзбуждаща храна и напитки, от чисто облекло и условия, при които да могат да поддържат телесна чистота. Трябва да бъдат заобиколени от грижи и помощ, от облагородяващо християнско влияние. Във всеки град трябва да се предвиди място, където подвластните на лоши навици да могат да намират помощ. Според мнозина алкохолът е единствената утеха при трудности. Но коренно различно би било, ако

претендиращите да бъдат християни не постъпваха като свещеника и левита от притчата, а следваха примера на милостивия самарянин. {СЗ 70.4}

В отношенията си с жертвите на невъздържанието трябва да помним, че имаме работа с хора, които на моменти не разсъждават гълноценно, които от време на време изпадат във властта на демони. Бъдете търпеливи и снизходителни. Не обръщайте внимание на отблъскващия им и страшен вид, а мислете за ценния живот, за чието спасение Христос умря. Когато пияницата осъзнае своето падение, направете всичко по силите ви, за да му покажете, че сте негов приятел. Не изговаряйте и дума на укор. Не показвайте неодобрение или отвращение нито с постъпка, нито с поглед. Нещастникът вероятно и сам достатъчно се проклина. Помогнете му да се изправи. Говорете му, насърчавайте вярата му; опитвайте се да изтъквате доброто в него. Учете го какво да прави, покажете му, че е възможно да заживее така, че наново да спечели уважението на хората. Помогнете му да оцени талантите, които Бог му е дал, но които той е пренебрегнал и не е развил. {СЗ 70.5}

Макар волята му да е засегната, има надежда в Христа. Той желае да събуди в сърцето му възвишени мисли и свети желания. Насърчете го да се хване за надеждата, която му се предлага в евангелието. Разтваряйте Библията пред изкушаваната и бореща се душа и постоянно ѝ напомняйте за Божиите обещания. Тези обещания ще бъдат за нея като листата от дървото на живота. Продължавайте търпеливо да действате в това направление, докато треперещата ръка приеме с благодарност и радост спасението чрез Христос. {СЗ 71.1}

Трябва здраво да държите онези, на които се опитвате да помогнете, иначе никога не ще имате успех. Те постоянно ще бъдат изкушавани от злото, отново и отново ще бъдат побеждавани от желанието си да се върнат към алкохола. Може още много пъти да падат, но вие не прекъсвайте усилените си старания. {СЗ 71.2}

Може да са се решили да заживеят за Христос, но волята им е слаба. Затова работещите за тях трябва да ги предпазват, защото един ден ще дават сметка за техните души. Тези хора са загубили своята сила и трябва да им се помогне да си я възвърнат. Мнозина трябва да се борят срещу силни наследствени склонности към злото, срещу неестествени желания, неморални наклонности. Още от рождение те носят в себе си всичко това. Ето защо за такива хора трябва да се полагат особени грижи. При тях доброто и злото се Борят за надмощие отвътре и отвън. Онези, които никога не са

минали през подобни опитности, не могат да си представят почти непобедимата власт на желанието или колко голяма е борбата между навика и решението за въздържание във всичко. Трябва многократно да се воюва. {СЗ 71.3}

Много от онези, които биват привлечени към Христос, не ще имат нравствената сила да продължат борбата срещу апетита и страстта. Но християнин, който работи с такива хора, не бива да се обезсърчава. {СЗ 71.4}

Помнете, че вие не работите сами. Служещи ангели се присъединяват към всяко искрено Божие чадо. А Христос е възстановителят. Сам Великият Лекар стои на страната на Своите верни служители и казва на каещата се душа: „Синко, прощават ти се греховете!“ (Марк 2:5). {СЗ 71.5}

Много от отхвърлените от обществото ще приемат надеждата, която им се предлага в евангелието, и ще влязат в царството Божие, докато други, които са били благословени с много възможности и с голяма светлина, но не са ги използвали, ще останат в най-голяма тъмнина. {СЗ 71.6}

Старания за себе си

На жертвите на лоши навици трябва да се обясни необходимостта от това, самите те да полагат усилия за себе си. Други хора може да се мъчат да ги възправят, Божията благодат може да бъде богато изливана, Христос може да се моли за тях и неговите ангели да се стараят всячески - но всичко това ще бъде напразно, ако те не се стреснат и не започнат сами да се борят за себе си. {СЗ 71.7}

Последните Давидови думи към Соломон, тогава още младеж, комуто наскоро предстояло да получи израилевата корона, са: „Крепи се и бъди мъжествен!“ (3Царе 2:2). Към всяко човешко същество, имащо право на безсмъртие, е отправено Божественото насърчение: „Бъди твърд, бъди мъжествен!“ {СЗ 71.8}

Всички, които живеят само за да задоволяват страстите си, трябва да бъдат накарани да видят и да почувстват, че ако искат да бъдат истински хора, ще им е необходимо голямо морално обновление. Бог ги кани да се изправят и да си възвърнат чрез Христовата сила дадената им от Него мъжественост, загубена при греховното им пристрастяване. {СЗ 71.9}

Притиснати от страшната сила на изкушението, от силното влечение, много хора твърдят: „Не мога да устоя на злото!“ Казвайте им, че могат и че трябва да устояват. Може да са били надвивани от порока много пъти, но това не значи, че винаги ще бъде така. Тяхната морална сила е намалена, обладани са от слабостите на греховния живот и всичките им обещания и решения са

като ронлив пясък. Съзнанието за нарушените обещания и оброци разколебава вярата им в собствената им искреност и ги кара да мислят, че Бог не може да ги приеме или няма да ги подкрепя в старанията им. Но те не бива да се отчайват. {СЗ 72.1}

Доверилите се на Христос не бива да се превръщат в роби на унаследени или придобити и упражнявани слабости и навици. Бог не ни оставя да се борим със злото сами с нашите човешки сили. Каквито и да са унаследените или придобитите ни склонности към злото, ние можем да ги победим чрез силата, която Бог е готов да ни даде. {СЗ 72.2}

Силата на волята

Искушаваните трябва да опознаят истинската сила на волята. Това е господстващата сила в природата на човека - силата на решението, изборът. Всичко зависи от правилното ѝ прилагане. Желанието за чистота и доброта е много важно. Но ако спрем дотук, няма да има голяма полза. Мнозина ще погинат, макар и да са живели с надеждата и с желанието да победят лошите си наклонности. Те не са се предали на Божията воля. Не са ИЗБРАЛИ да Му служат. {СЗ 72.3}

Бог ни е дал свободата да избираме; от нас зависи да използваме тази си власт. Ние не можем да променим сърцето си, не можем да владеем мислите, влеченията и склонностите си. Не можем сами да се очистим и да се направим годни за служба на Бога. Но ние можем да ИЗБЕРЕМ да служим на Бога, можем да Му отдадем волята си. Тогава Той ще издейства в нас желанията и действията ни да бъдат според Неговата воля. По такъв начин нашето естество ще е под контрола на Христос. {СЗ 72.4}

Чрез правилното упражняване на волята в живота настава пълна промяна. Като се предаваме на Христовата воля, силите ни се обединяват с Божията сила. Получаваме сила отгоре, която ни дава възможност да устояваме. Всеки човек може да притежава чисто и благородно мъжество, да води живот, изчистен от лоши навици и страсти, стига да по-желее да свърже своята слаба колеблива човешка воля с вечната непроменима воля Божия. {СЗ 72.5}

Познания върху здравните принципи

Всички, които се борят срещу властта на апетита, трябва да изучат принципите на здравословния живот. Трябва да им се покаже, че престъпването на здравните закони предизвиква болестни състояния и противоестествени желания и е причина и за пиянството. Само ако живеят съобразно здравните принципи, те могат да се надяват да се избавят от

желанието за изкуствени възбудителни средства. Като се оставят на Божествената сила да ги освободи от порока, те трябва да й съдействат чрез послушание към Божиите закони - морални и физически. {СЗ 72.6}

Занимания, самоиздръжка

На хората, които се стремят да се поправят, трябва да се осигурят занимания. Никой способен да работи не бива да мисли, че трябва да очаква даром храна, облекло и подслон. Както заради самите тях, така и заради техните близки трябва да се намери средство, с което те да предложат нещо в замяна на онова, което получават. Насърчавайте всяко усилие към самоиздръжка. Това ще стимулира и тяхното самоуважение, и чувството им на благородна независимост. Освен това физическите и умствените занимания са от голямо значение за защитата срещу изкушението. {СЗ 72.7}

Разочарования и опасности

Някои работещи за падналите ще се разочароват при много от случаите, които са обещавали надежда. Мнозина ще допуснат в живота и в навиците си само повърхностна промяна. Те се поддават на моментни импулси и подбуди и известно време може да изглежда, че са се променили, но в сърцето да не е настанала истинска промяна. Ще продължават да подхранват същото себелюбие, ще имат същото влечение към глупави удоволствия и същата жажда за самоутаждане. Те нямат никакво понятие от облагородяване на характера и човек не може да им се довери като на хора с принципи. Умствените и физическите им сили са отслабнали поради безогледно утаждане на апетита и страстите. Това ги прави слаби, колебливи и нестабилни. Склонни са към плътски страсти. Такива личности често са опасни за околните, които ги смятат за поправили се, и им възлагат отговорности и им предлагат места, създаващи възможност за лошо влияние и поквара на невинни хора около тях. {СЗ 73.1}

Дори хора, които полагат най-искрени усилия да се поправят, не са въвн от опасността да паднат. Те трябва да бъдат обградени със също толкова големи грижи и мъдрост. Склонността обаче да се ласкаят онези, които са били избавени от най-големи дълбочини, и да се превъзнасят, има понякога гибелни последици. Обичаят те да се канят да разказват публично опитността на греховния си живот е много опасна както за тях, така и за слушателите им. Да се представят сцени на злото е гибелно за ума и душата. А известността, която се дава на така избавените, е вредна и за самите тях. По такъв начин мнозина биват подведени да мислят, че греховният им начин на

живот е някакво предимство. Така у тях се събужда дух на самодоволство и самонадеяност, които може да се окажат фатални за душата. Те ще могат да устоят само като се уповават не на себе си, а на Христовата благодат. {СЗ 73.2}

Избавените трябва да помагат на други

Всички, които дават доказателство за истинско покаяние, трябва да бъдат насърчавани да работят и за други. Никой не бива да отблъсква една душа, която е заменила служенето на Сатана със служене на Христос. Когато някой дава доказателство, че в него работи Божият Дух, насърчете го всячески да служи на Господа и към такива, „които са в съмнение, бивайте милостиви“ (Юда 22). Мъдрите с мъдростта, идеща от Бога, ще виждат души, които се нуждаят от помощ и искрено се разкайват, но без да бъдат насърчени, едва ли биха се осмелили да се хванат за надеждата. Господ ще задвижи сърцата на Своите служители да посрещнат с радост каещите се души. Каквито и да са били любимите им грехове, колкото и дълбоко да са паднали, дойдат ли при Христос с искрено разкаяние, Той ще ги приеме. И тогава им дайте нещо да вършат. Ако те пожелаят да работят за други, като ги извличат от ямата на гибелта, от която самите те са били избавени, дайте им случай за това. Свържете ги с опитни християни, за да заякнат духовно. Ангажирайте сърцата и ръцете им с работа за Спасителя. {СЗ 73.3}

Когато в душата изгрее светлината, хора, които сякаш са били най-много отдадени на греха, ще помагат успешно на също такива грешници, каквито са били самите те. Чрез вяра в Христос някои ще се издигнат до високи служебни постове и ще могат да поемат големи отговорности в делото за спасение на души. Те знаят къде е била тяхната най-голяма слабост, познават немощта и греховността на природата си, познават силата на греха, властта на лошите навици. Познават човешката неспособност за победа без по-мощта на Христос и техният постоянен зов е: „Безпомощен, Господи, прибягвам при Тебе!“ {СЗ 73.4}

Такива хора могат да помагат на други. Душата, която е била изкушавана и изпитвана и чиято надежда е почти изчезвала, но е била избавена, като е чула и приела вестта на Любовта, може да разбере науката за спасението на души. Човек, чието сърце е изпълнено с любов към Христос, защото сам е бил потърсен от Спасителя и е бил възвърнат в стадото, знае как трябва да се търсят изгубените. Той може да посочва на грешниците Божия Агнец, защото сам безрезервно се е отдал на Бога и е бил приет от Възлюбения Му син. Ръката, която в немощ е била протегната за помощ, е

била поета. Чрез работата на такива души много блудни синове ще бъдат върнати обратно при Отца. {СЗ 73.5}

Христос - надеждата на изкушаваните

За всяка душа, която се бори да се издигне от греховен живот в живот на чистота, силата се заключава в единственото име, „дадено между човеци, чрез което трябва да се спасим“ (Деян. 4:12). „Който е жаден“ за мир и надежда, за избавление от греховни склонности, на такъв Христос казва: „Да дойде и да пие!“ (Йоан 7:37). Единственото целебно средство срещу порока са благодатта и силата Христови. {СЗ 74.1}

Добрите решения, които някой взема, разчитайки само на своята сила, не помагат. Всичките обещания на този свят не ще сломят лошите навици. Никога човеци не ще постигнат въздържание във всичко, докато сърцата им не бъдат обновени чрез Божествената благодат. Сами не можем нито миг да се опазим от греха. Всеки момент сме зависими от Бога. {СЗ 74.2}

Истинското преобразяване започва с очистването на душата. Нашата работа за падналите ще има истински успех само тогава, когато Христовата благодат преобрази характера и душата бъде доведена до жива връзка с Бога. {СЗ 74.3}

Христос живя в пълно послушание към Божия закон и с това даде пример на всяко човешко същество. Трябва чрез Неговата сила и под Неговото ръководство да водим живот, подобен на Неговия. {СЗ 74.4}

Като работим за падналите, трябва да внушаваме в ума и сърцата им изискванията на Божия закон и необходимостта да му бъдат верни. Никога не пропускайте да им покажете, че има голяма разлика между този, който служи на Бога, и който не Му служи. Бог е любов, но не може да извини умишленото незачитане на заповедите. Законът на Неговото управление е такъв, че хората не могат да избегнат последиците от непослушанието си. Той може да почете само онези, които Го почитат. Поведението на човека в този свят решава вечната му съдба. Той ще пожъне онова, което е посял. Причината има своето следствие. {СЗ 74.5}

Божии изисквания могат да бъдат удовлетворени само с пълно послушание. Той не ги е дал произволно. Не е заповядал нищо, което да не е необходимо, за да доведе човека в хармония със Себе Си. Трябва да посочваме на грешниците Божия идеал за характер и да ги напътстваме към Христос, чрез Чиято благодат този идеал единствено може да бъде постигнат. {СЗ 74.6}

Спасителят пое върху Себе Си недъзите на хората и живя безгрешен живот, за да не се опасяват те, че поради слабостта на човешкото си естество не биха могли да победят. Христос дойде, за да ни направи „съучастници на Божественото естество“ и Неговият живот показва, че когато човек се свърже с Бога, не греша. {СЗ 74.7}

Спасителят победи, за да покаже на човека как и той може да побеждава. Всички изкушения на Сатана Исус отблъсна със Словото Божие. Като се уповаваше на Божиите обещания, Той получаваше сила за послушание на Божиите заповеди и изкушенията не можеше да Го надвие. Неговият отговор на всяко изкушение беше: „Писано е!“ Бог ни е дал Своето Слово, за да противостоим чрез него на злото. Най-ценните и големи обещания са ни дадени, за да станем „... чрез тях участници на Божественото естество, като сме избягали от произлязлото от страстите разтление в света“ (2Петрово 1:4). {СЗ 74.8}

Казвайте на изкушаваните да гледат не на обстоятелствата, нито на собствената си слабост или на силата на изкушението, а на силата на Словото Божие. Защото всяка Негова сила е и наша. Псалмистът казва: „В сърцето си опазих Твоето слово, за да не ти съгрешавам“ (Пс. 119:11). „...чрез думите на Твоите уста аз опазих себе си от пътищата на насилниците“ (Пс. 17:4). {СЗ 74.9}

Вдъхвайте на хората кураж; издигайте ги в молитва към Бога. Мнозина, победени от изкушението, са сломени и мислят, че ще е напразно за тях да се приближават към Бога. Но тази мисъл е внушение на врага. Когато са съгрешили и чувстват, че не могат да се молят, кажете им, че тъкмо тогава е време за молитва. Колкото и дълбоко да са посрамени и съкрушени, ако изповядат греховете си, Онзи, Който е верен и праведен, ще им прости греховете и ще ги очисти от всяка неправда. {СЗ 75.1}

Нищо не е на вид по-безпомощно, а в действителност - по-непобедимо от душата, която чувства своята нищожност и напълно се уповава на заслугите на Спасителя. Най-слабото човешко същество може чрез молитва, чрез изследване на Словото Му, чрез вяра в Неговото постоянно присъствие да живее във връзка с живия Христос и Той ще държи здраво душата му с ръка, която никога не ще го остави. {СЗ 75.2}

Ценни обещания

Всяка душа, която пребъдва в Христос, може да приеме за себе си тези ценни думи и може да каже: {СЗ 75.3}

„Но аз ще погледна към Господа, ще чакам Бога на спасението си. Бог мой ще ме послуша. Не злорадствай заради мене, неприятелко моя! Ако падна, ще стана; ако седна в тъмнина, Господ ще ми бъде светлина... Изново Той ще се смили за нас, ще стъпче беззаконията ни. И ти ще хвърлиш всичките им грехове в морските дълбочини. Ще покажеш верност към Якова, и милост към Авраам, както си се клел на бащите ни от древните дни“ (Михей 7:7, 8, 19). {СЗ 75.4}

Бог е обещал:

„Ще направя човек да е по-скъп от чистото злато, да, хората да са по-скъпи от офирското злато“ (Исая 13:12). {СЗ 75.5}

„Щете ли да лежите всред кошарите, когато крилата на гълъбицата са покрити със сребро, й перата и с жълто злато?“ (Псалм 68:13) {СЗ 75.6}

Онези, на които Христос е простил най-много, ще Го обичат най-много. Те ще са тези, които в последния ден ще застанат най-близо до Неговия трон. {СЗ 75.7}

„Те ще гледат лицето Му и Неговото име ще бъде на челата им“ (Откр. 22:4). {СЗ 75.8}

Помощ за безработни и бездомни

Има великодушни мъже и жени, които със загриженост и желание изучават положението на бедните и търсят начини да им се помогне. Как да се помага на безработни и бездомни, за да могат и те да се радват на Божиите благословения и да водят предвидения от Него живот за човека - това е въпрос, за разрешаването на който се полагат големи старания от мнозина. Но малко са хората, дори измежду обществениците и държавниците, разбиращи причините, предизвикали настоящото положение на обществото. Онези, които държат юздите на управлението, не са в състояние

да разрешат проблема с мизерията, с обедняването и с увеличаващата се престъпност. Напразно се стараят да поставят социалните и икономическите въпроси на по-сигурна основа. {СЗ 76.1}

Ако хората обръщаха по-голямо внимание на ученията на Словото Божие, биха намерили разрешение на този тревожещ ги жизнен проблем. Би могло да се научи много относно въпроса за труда и подкрепата на бедните от Стария завет. {СЗ 76.2}

Божият план за Израил

Според Божия план за Израил всяко семейство в страната си е имало дом с достатъчно земя за обработване. По такъв начин са били осигурени както средствата, така и инициативата за полезен трудов живот на самоиздръжка. {СЗ 76.3}

И хората никога не са могли да измислят нещо по-добро от този план. Отклонението на света от него е до голяма степен причина за съществуващата днес мизерия и поквара. {СЗ 76.4}

При установяването на Израил в Ханаан земята е била разпределена между целия народ. Само левитите, като служители в светилището, са били изключени от това равномерно разпределение. Племената са били преброени по семейства и на всяко семейство е било дадено наследство от земята според броя на членовете му. {СЗ 76.5}

Макар някой и да е имал право за известно време да разполага със своята собственост и да я продава, той не би могъл завинаги да продаде наследството на децата си. Бъде ли в състояние да откупи отново земята си, винаги би могъл да го стори. Всяка седма година задълженията са били опрощавани, а на петдесетата (или Юбилейната) година всички земи са се връщали отново на първоначалния им собственик. {СЗ 76.6}

„Земята да се не продава завсегда, понеже земята е Моя. Защото вие сте чужденци и пришелци при Мене. Затова в цялата земя, която притежавате, позволявайте откупване на земята. Ако осиромашее брат ти и продаде нещо от притежанието си, нека дойде най-близкият му сродник и да откупи онова, което брат му е продал. Но ако човекът няма сродник да го откупи и, като се улесни, сам намери с какво да го откупи, тогава нека сметне годините от продажбата му, и нека повърне излишъка на онзи, комуто го е продал, и нека се върне на притежанието си. Но ако не може да намери колкото трябва да плати, тогава продаденото да остане в ръката на купувача му до Юбилейната година; и в Юбилея да се освободи, и той да се върне на притежанието си“ (Левит 25:23-28). {СЗ 76.7}

„И да осветите петдесетата година и да прогласите освобождение из цялата земя на всичките ѝ жители; това ще ви бъде Юбилей, когато ще се върнете, всеки на притежанието си; и ще се върнете, всеки при семейството си“ (Левит 25:10). {СЗ 76.8}

По такъв начин на всяко семейство е осигурено притежанието, а също така са взети мерки и против натрупването на богатства и против обедняването. {СЗ 76.9}

Обучение на занаяти

В Израил изучаването на занаят е било задължително. От всеки баща се е изисквало да научи синовете си на някакъв занаят. И най-високопоставените мъже в Израил е трябвало да се учат да изкарват прехраната си с ръцете си. А от всяка жена се е изисквало да знае как да поддържа домакинството и да притежава сръчност и умение за това. Тези задължения са се смятали за чест дори за жените от най-висшето съсловие. В пророческите училища са се изучавали различни занаяти и много от учениците в тях са се издържали с ръцете си. {СЗ 77.1}

Грижи за бедните

Тези наредби естествено не биха могли да премахнат напълно бедността. Божият план не е бил тя съвсем да изчезне. Бедността е едно от Неговите средства за възпитанието на характера. Той казва: „Защото сиромасите никога няма да липсват от земята ти, затова ти заповядвам, като казвам: Непременно да отваряш ръката си към бедния си и към оскъдния си брат в земята си“ (Втор. 15:11). {СЗ 77.2}

„Ако в земята ти, която Господ твоят Бог ти дава, има у тебе сиромаси от братята ти, извътре някои от градовете ти, да не закоравяваш сърцето си, нито да затваряш ръката си от бедния си брат, но непременно да отваряш ръката си към него и непременно да му заемаш доволно за нуждата му от каквото има потреба“ (Втор. 15:7, 8). {СЗ 77.3}

„Ако осиромашее брат ти и видиш, че ръката му трепери, тогава да му помогнеш, като на чужденец или пришелец, за да живее при тебе“ (Левит 25:35). {СЗ 77.4}

„Когато жънеш жетвата на нивите си, ако забравиш някой сноп на нивата, да се не връщаш да го вземеш! Нека бъде за чужденеца, за сирачето и за вдовицата; за да те благославя Господ, твоят Бог, във всичките дела на ръцете ти. Когато брулиш маслините си, да не претърсваш повторно клоните! Останалото нека бъде за чужденеца, за сирачето и за вдовицата.

Когато обираш лозето си, да се не връщаш да го прибираш. Останалото нека бъде за чужденеца, за сирачето и за вдовицата“ (Втор. 24:19-21). {СЗ 77.5}

Никой не бива да се страхува, че неговата щедрост ще го доведе до лишения. Послушанието към Божиите наредби със сигурност ще има за последица благословение. „...понеже затова Господ, твоят Бог, ще те благославя във всичките ти дела и във всичките ти предприятия... И ти ще заемаш на много народи, но няма да вземаш назаем; и ще владееш над много народи, но не няма да владеят над тебе“ (Втор. 15:10, 6). {СЗ 77.6}

Принципи в деловия живот

Божието слово не одобрява никаква хитрост, с която една класа чрез потискане и угнетяване се обогатява за сметка на друга. То ни учи при всичките Си сделки да се поставяме на мястото на другия и да мислим не само за своите интереси, но и за интересите на хората. {СЗ 77.7}

Онзи, който гледа да извлече полза от нещастieto на другия или се опитва да печели от слабостта или неспособността му, е престъпник по отношение на принципите и предписанията на Словото Божие. {СЗ 77.8}

„Да не изкривяваш съдбата на чужденеца, нито на сирачето, и да не вземаш дрехата на вдовицата в залог...“ (Втор. 24:17). {СЗ 77.9}

„Когато заемаш нещо на ближния си, да не влизаш в къщата му, за да вземеш залог за него. Вън да заставаши и човекът, на когото заемаш, нека ти изнесе залога. И ако човекът е сиромах, да не лягаш да спиш със залога му при тебе“ (Втор. 24:10-12). {СЗ 77.10}

„Ако вземеш в залог дрехата на ближния си, до захождането на слънцето ще му я върнеш, защото това е едничката му завивка, това е дрехата за кожата му. С какво ще спи? И като викне към Мене, Аз ще чуя, защото съм милостив“ (Изход 22:26, 27). {СЗ 77.11}

„И ако продадеш нещо на ближния си, или купиш нещо от ближния си, да се не онеправдавате един друг“ (Левит 25:14). {СЗ 77.12}

„Да не извършиш неправда в съда, в мярка, във везни или в мерило“ (Левит 19:35). „Да нямаш в торбата си различни теглилки, тежки и леки; да нямаш в къщата си различни ефи, голяма и малка“ (Втор. 25:13, 14). „Верни везни, верни теглилки, вярна ефа и верен ин да имате. Аз съм Господ, вашият Бог, Който ви изведох из Египетската земя“ (Левит 19:36). {СЗ 78.1}

„Дай на оногова, който проси от тебе, и не се отвръщай от оногова, който ти иска назаем“ (Матей 5:42). „Нечестивият взема заем и не връща, а праведникът постъпва благо и дава“ (Пс. 37:21). {СЗ 78.2}

„Съветвай се, извърши правосъдие! Всред пладне направи сянката си като нощ, скрий изпъдените, не издавай скитащия се! Изпъдените Ми нека пришепват при тебе... Бъди им покров от разорителя“ (Исая 16:3, 4). {СЗ 78.3}

Планът за живота, даден от израилевия Бог, е за образец на цялото човечество. Ако тези принципи се прилагаха днес, колко различен би изглеждал светът! {СЗ 78.4}

Работа за бездомните

Всред обширната природа все още има достатъчно място за страдащите и нуждаещите се, за да си създадат и те дом. В нейното лоно има достатъчно източници за снабдяване с храна. В дълбините на земята лежат скрити благословения за всички, които имат достатъчно кураж, воля, и издръжливост, за да ги използват. {СЗ 78.5}

Обработването на земята - работата, която Бог беше определил за човека в рая, отваря простор, предлагащ на хиляди хора възможност да изкарват прехраната си. {СЗ 78.6}

„Уповавай на Господа и върши добро! Така ще населиш земята и ще се храниш с увереност!“ (Псалм 37:3). {СЗ 78.7}

Хиляди и десетки хиляди, които са се струпали в градовете и търсят възможност да припечелят нещо дребно, могат да обработват земята. В много случаи и нищожната им печалба не се дава за хляб, а отива в касата на заведението, в което се продават алкохол и други отрови, разрушаващи тяло и душа. {СЗ 78.8}

Мнозина гледат на работата като на тежка мъка и предпочитат да изкарват прехраната си чрез нечисти сделки, а не с честен труд. Това желание да се печели без труд отваря почти неограничено вратата на покварата, порока и мизерията. {СЗ 78.9}

Бедните квартали в градовете

В големите градове има неизброими множества хора, за които се полага по-малко грижи и внимание, отколкото за неразумните животни. Помислете за семействата, наблъскани в мизерните коптори на бедните квартали. Много от техните жилища са тъмни мазета, потънали във влага и мръсотия. В тези бордеи се раждат, растат и умират деца, без да видят нищо от красотата на природата, която Бог е създал, за да радва човешката душа и да я облагородява. Облечени в дрипи и полугладни, те живеят сред пороци и поквара и характерът се оформя според заобикалящата ги мизерия и грях. Името на Бога децата чуват само в богохулства. До ушите им стигат само

неприлични думи, проклетия и хули. Миризмата на алкохол и тютюн, отворотелните гледки и моралната поквара разяждат душите им. Така растат много деца, за да станат по-късно престъпници, врагове на обществото, обрекло ги на нищета и деградация. {СЗ 78.10}

Но не всички бедни от крайните квартали на градовете принадлежат към тази прослойка. Има и богобоязливи мъже и жени, които поради болест или нещастие са изпаднали в крайна мизерия, а често и от нечестната експлоатация на хора, живеещи от ограбване на съчовеците си. Много искрени и добри хора обедняват, защото не са изучили никакъв занаят или нямат професия. Поради невежеството си те не са в състояние да се справят с трудностите на живота. Стигнали до градовете да търсят препитанието си, често и там не могат да намерят никаква работа. Наоколо си чуват и виждат само пороци и постоянно са изложени на страшни изкушения. Живеещи заедно с порочните и покварените, а често и третираны наравно с тях, те могат само чрез свръхчовешки усилия да бъдат запазени да не пропаднат в същите дълбини. Много от тях държат неотстъпно на своята честност и предпочитат да страдат, но не и да грешат. Такива хора имат особено нужда от помощ, съчувствие и насърчение. {СЗ 78.11}

Домове в провинцията

Ако бедните, които живеят натъпкани в градовете, можеха да получат дом в някое село, не само биха изкарвали прехраната си, но и биха се докоснали до едно непознато им дотогава здраве и щастие. Обикновената им участ е тежък труд, оскъдна храна, крайна пестеливост, често мъки и лишения. А какво благословение би било за тях да напуснат града с неговите примамки към зло, размирици и престъпления, мизерия и гибел и да ги заменят със спокойствието, мира и чистотата на живота в провинцията. {СЗ 79.1}

Много хора живеят в градовете, без да притежават никакво парче земя, обрасла в зеленина. Година след година те гледат само мръсни дворове и тесни улици, каменни зидове, тротоари и потъмнялото от прах и пушек небе. Ако биха могли да се заселят в някоя земеделска област, заобиколена от зелени ниви, гори, хълмове и потоци, под ясно небе и сред свеж, чист въздух, би им се сторило, че се намират в рая. {СЗ 79.2}

Отдалечени от тълпите, чувстващи се независими от тях и от техните гибелни навици, обичаи и тревоги, те биха усетили пулса на природата и биха почувствали по-осезателно Божието присъствие. Мнозина биха се научили да се уповават на Твореца. Биха чували в природата Неговия глас,

който говори на сърцата им за мира и любовта Му. И тогава техните тела, души и умове биха се почувствали привлечени към изцеляващата Му животворна сила. {СЗ 79.3}

Необходимост от професия

За да започнат да работят и да се издържат сами, мнозина трябва да получат подкрепа, насърчение и обучение. Има много бедни семейства, за които не би могло да се извърши по-добра мисионска работа, от тази, да им се помогне да се установят някъде в провинцията, да се снабдят със земя и някой да ги научи как да я обработват, за да могат да изкарат прехраната си чрез нея. {СЗ 79.4}

Нужда от такава помощ и наставления има не само в градовете, но даже и по селата, въпреки възможностите за по-добър живот. Цели общности не умеят да поддържат здравето си чрез ефективен труд. Цели семейства живеят в колиби с най-оскъдна покъщнина и облекло, без инструменти, без книги, без каквито и да било удобства и без средства за образование. Затъпели умове, изтощени и обезобразени тела показват последиците на лошото наследство и на покварените навици. Тези хора трябва да бъдат основно превъзпитани, да се изведат от безполезния, неразумен живот и мързел и да им се помогне да си създадат добри навици. {СЗ 79.5}

Как да се пробудят, за да разберат необходимостта от всичко това? Как да бъдат насочени към по-висок идеал в живота? Как да им се помогне да се възправят? Какво може да се направи там, където владее мизерията и където тя е на всяка крачка? Тази задача е наистина много трудна. Необходимата реформа няма да стане никога, ако хората не бъдат подкрепени от сила, която не е в тях. Божието желание е богати и бедни да бъдат тясно свързани чрез съчувствие и готовност за помощ. Тези, които имат средства, таланти и способности, трябва да ги използват за доброто на нуждаещите се съчовечи. {СЗ 79.6}

За християните земеделци

Християните земеделци могат да вършат много добра мисионска работа, като помагат на бедните да се сдобият с дом на село и като ги учат как да обработват земята и да я правят продуктивна. Учете ги как да си служат със земеделските инструменти, как да обработват различните видове житни растения и как да засаждат и отглеждат овощни градини. {СЗ 79.7}

Много земеделци не получават добра реколта, понеже не обработват правилно почвата. Те не се грижат както трябва за своите овощни градини,

пшеницата не се засява навреме, а и обработването на земята извършват повърхностно. После лошата реколта приписват на неплодородността на почвата. Смятат за лоша земята, която при правилно обработване би дала високи добиви. Неправилното плануване, малкото вложени сили, слабите познания налагат цялостна промяна. {СЗ 80.1}

Нека всички, които имат желание да се учат, бъдат запознати с най-добрите постижения в тази област. Ако някой не желае да ви слуша, поучете го, без да му говорите много. Вие самите си обработвайте правилно земята. Ако ви е възможно, кажете една дума на съседа си и оставете сама жетвата да покаже правилно избрания метод. Така те ще видят какво може да се получи от земята, когато се обработва както трябва. {СЗ 80.2}

Уреждане на работилници

Трябва да се обърне внимание на уреждането на различни видове работилници, така че бедни семейства да намират в тях работа. Дърводелци, железари, всички, които извършват някаква полезна работа, трябва да се чувстват отговорни да обучават и помагат на невежите и безработните. {СЗ 80.3}

Както пред жената, така и пред мъжа е открито широко поле за подпомагане на бедните. Добрата готвачка, домакинята, болногледачката, шивачката трябва да предават своя опит. Членовете на бедни домакинства трябва да бъдат поучавани да готвят добре, да приготвят и поправят сами облеклото си, да се учат да гледат болни и да поддържат добре домакинството. Всяко момче и всяко момиче трябва да бъде научено на полезни занаяти или професии. {СЗ 80.4}

Мисионерски семейства

Има нужда от мисионерски семейства, които да се заселват на пустеещи местности. Земеделци, търговци, занаятчии и хора на изкуството биха могли да отидат в най-различни места, за да подобряват земята, да организират работилници, да строят скромни жилища за себе си и за своите близки. {СЗ 80.5}

И пустеещите места Бог е дарил с прелести. А ние, хората, сме призвани да ги открием. Дори най-запустелите точки на земята, където изгледите не са обещаващи, могат да станат като Божия градина. {СЗ 80.6}

„И в оня ден глухите ще чуят думите, като се четат из книга; и очите на слепите ще прогледат из мрака и тъмнината. Кротките тоже ще умножат радостта си в Господа и сиромасите между хората ще се развеселят в Светия Израилев“ (Исая 29:18, 19). {СЗ 80.7}

Учете хората сами да си помагат

Най-добре можем да помогне на бедните, като ги научим как да се справят с практическия живот. Обикновено онези, които не са научени да работят, не са трудолюбиви, издръжливи, пестеливи и самопожертвователни, не знаят как да се справят с работата си. Поради липса на грижовност и благоразумие често прахосват онова, което при правилно и пестеливо използване би могло да задоволи нуждите на техните семейства и да им създаде удобства. „Земеделieto на сиромасите доставя много храна, но някои погиват от липса на разсъдък“ (Пр. 13:23). {СЗ 80.8}

Когато даваме на бедните, можем и да им навредим, защото така ги учим да бъдат зависими. Даването може да засили самолюбието и чувството им на безпомощност; може да доведе до леност, прахосничество и невъздържание. Никой, който може да се издържа сам, няма право да очаква от другите. Поговорката „Светът ми дължи издръжката“ е абсолютно невярна и крие в себе си измама и грабеж. Светът не дължи издръжка никому, ако той е в състояние да работи сам и да си я осигурява. {СЗ 80.9}

Истинската благотворителност учи човека как сам да си помага. Когато някой дойде на вратата ни и проси нещо за ядене, не бива да го отправяме гладен. Може да е изпаднал дотам вследствие на някакво нещастие. Но истинската благотворителност означава нещо повече, отколкото даването. Означава истинска заинтересованост за благополучието на другите. Трябва да се стараем да разберем нуждите на бедните и наскърбените и да им помогнем по най-разумния начин. Обмислянето, отделянето на време и личните усилия струват много повече, отколкото само даването на пари. Не това е най-добрата благотворителност! {СЗ 81.1}

Научените сами да изработват онова, което получават, ще се научат и как да го използват най-разумно. Като се научат да се осланят на себе си, те не само ще осигурят собствената си издръжка, но ще бъдат в състояние да помагат и на други. Разяснявайте на онези, които пропускат отдаващите им се случаи, колко са важни задълженията в живота. Посочвайте им, че библейската религия не прави от хората ленивци. Христос непрекъснато насърчаваше към трудолюбие. На онези, които стоят без работа, Той казва: „Защо стоите тук цял ден празни... Трябва да вършим делата на Този, Който Ме е пратил, докле е ден; иде нощ, когато никой не може да работи“ (Йоан 9:4). {СЗ 81.2}

Нагледни примери

Чест е за всеки да дава пред света чрез домашния си живот, обичаи, бит и ред доказателство за това, какво може да направи евангелието за онези, които са му послушни. Христос дойде на този свят, за да ни даде пример за онова, което самите ние можем да бъдем. Неговото желание е влиянието на Божия Дух да личи във всичките ни постъпки. {СЗ 81.3}

Домовете ни и атмосферата в тях трябва да бъдат нагледен пример за усъвършенстване. Чистотата, грижовността, добрият вкус и редът трябва да изместят мързела, нечистотата, грубостта и безредиято. Чрез живота и примера си трябва да поучаваме другите, да им показваме кое в техния характер или в заобикалящата ги обстановка е отблъскващо. С християнска учтивост можем да ги насърчаваме да се коригират. Ако искрено се интересуваме от тях, ще намираме случаи да ги поучаваме как най-добре да използват силите си. {СЗ 81.4}

Надежда и кураж

Без кураж и постоянство не можем да постигнем нищо. Говорете на бедните и обезсърчените думи на надежда, насърчавайте ги. Ако е нужно, дайте им явно доказателство, че се интересувате от тях, искайте да помогнете, когато са в затруднение. Облагодетелстваните трябва да помнят, че и те грешат в много неща и че им е неприятно, когато някой им посочва грешките. Даден им е обаче блестящ пример за това, какви трябва да бъдат. Помнете, че учтивото поведение върши много повече, отколкото укорът. Когато се опитвате да поучавате някого, нека той да види, че го правите, защото му желаете доброто и сте готови да му помогнете. А ако в дадени отношения не прави точно това, което трябва, не го осъждайте. {СЗ 81.5}

Простота и самоотверженост

Простотата, самоотвержеността, пестеливостта - уроци, от които бедните най-много се нуждаят, често им се струват тежки и нежелани. Примерът и духът на света възбуждат и подхранват гордостта, стремежа към показност, угодничеството, прахосничеството и мързел. Тези злини тласкат хиляди в мизерия и им пречат да се издигнат от покварата. Християните трябва да насърчават бедните да се противопоставят на подобни влияния. {СЗ 81.6}

Христос дойде на този свят в недоимък и в бедно семейство. Владетелят на небето, Царят на славата, Господарят на ангелските множества се принизи сам - стана човек и живя в бедност и унижения. Изцяло сподели участва на бедните. Немотия, скърби и лишения бяха Неговата всекидневна участ. Сам

каза: „Лисиците си имат леговища, небесните птици - гнезда; а Човешкия Син няма къде глава да подслони“ (Лука 9:58). {СЗ 82.1}

Исус не търсеше възхищението или благоволенieto на хората. Не заповядваше на никаква армия, не владееше никое земно царство. Не търсеше благоволенieto на богатите и почитаните на този свят. Не претендираше за място между владетелите на народа. Живееше сред най-нископоставените. Не зачиташе изкуствените различия между отделните слоеве на обществото, не им обръщаше особено внимание. Не зачиташе никое превъзходство, основаващо се на произход, богатство, талант, образование, ранг. {СЗ 82.2}

Макар да беше Князът на небето, избра Своите ученици не измежду съдиите, началниците, книжниците или фарисеите - тях отмина, защото се гордееха със своето образование и положение, държаха на своите предания и предразсъдъци. Този, Който познаваше всички сърца, си избра обикновени рибари, готови да приемат поучения. Ядеше с митарите и грешниците и се смесваше с простия народ не за да се приравни с тях, но чрез поученията и примера Си да им изяви добрите принципи и да ги изтръгне от земното им естество и от унизеното им положение. {СЗ 82.3}

Исус се стараеше да поправи погрешното становище на света за стойността на човека. Изравни се с бедните, за да премахне от бедността позорното петно, което светът ѝ приписваше. Премахна завинаги презрението към бедните, като ги благославяше и ги правеше наследници на царството Божие. Той ни сочи да вървим по пътя, който Той извървя, като казва: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва“ (Лука 9:23). {СЗ 82.4}

Христовите служители трябва да срещат хората там, където те са, и да ги възпитават не в гордост, а в усъвършенстване на характера. Разказвайте им как Христос е работил и се е отричал от Себе Си. Помагайте им да се учат от Него на самоотверженост и на жертвоготовност. Учете ги да се пазят от прекалено утаждане и от увлечение по модата. Животът е твърде ценен и пълен с много сериозни, важни отговорности, за да бъде прахосван в служене на собственото „аз“. {СЗ 82.5}

Най-добрите неща в живота

Мъже и жени едва са започнали да разбират истинската цел на живота. Те са увлечени от блясъка и великолепието, надпреварват се да получават светски почести. И в името на това жертват истинското. Най-ценните добродетели - простотата, честността, чистотата, правдата не могат да бъдат

купувани или продавани. За неграмотните те са толкова достъпни, колкото и за образованите, за простия работник - колкото и за уважавания държавник. Бог е предвидил за всеки едно удоволствие, което и бедни и богати могат еднакво да изпитат - удоволствието от съзнанието за чистота на мислите, от себеотрицанието в постъпките, от радостта на изречените съчувствени думи и от извършените добри дела. От такива хора се излъчва Христовата светлина, за да огрее живота на погиващите в злото. {СЗ 82.6}

Бог иска да даде успех

Докато помагате на бедните в техните земни несгоди, не изпускайте от очи и духовните им нужди. Нека нашият личен живот да свидетелства за опазващата сила на Спасителя. Нека характерът ви разкрива високия образец, който всички могат да постигнат. Проповядвайте евангелието с прости сравнения, чрез дела и живот. Каквото и да вършите, нека да съдейства за усъвършенстването на характера. {СЗ 82.7}

Вършейки смирено работата си, и най-слабите, и семплиите хора могат да бъдат Божии сътрудници и да се радват на утехата от Неговото присъствие и на подкрепящата Му благодат. Те не бива сами да се изтощават, като създават в дейността си трудности и обезсърчаващи ги грижи. Нека вършат всекидневната си работа и изпълняват стриктно Божиите нареждания и Бог ще се грижи за тях. Той е казал: „Не се безпокойте за нищо; но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарност. И Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христа Исуса“ (Фил. 4:6, 7). {СЗ 83.1}

Божията грижа се простира над всичките Му творения. Той обича всички и не прави разлика, с изключение на това, че има най-нежно чувство към онези, които трябва да носят най-тежките бремена на живота. Божиите чеда ще срещат изпитания и трудности, но ще понесат участва си с радостен дух и ще помнят, че за всичко, от което са лишени в този свят, Бог ще ги възнагради богато. {СЗ 83.2}

Когато изпаднем в затруднение, Той изявява силата и мъдростта Си, като отговаря на нашите смирени молитви. Положете доверието си в Него като в Бог, Който чува и отговаря на молитвата. Той желае да ви се открие като Такъв, Който може да помогне при всяка нужда. Този, Който е сътворил човека, Който му е дал чудесните физически, умствени и душевни способности, не ще го лиши и от необходимото за дарения живот. Този, Който ни е дал Своето Слово и Дървото на живота, не ще лиши творенията Си от познанията за това, как да се снабдят с нужната им храна. {СЗ 83.3}

Как може човек, който държи ралото и води воловете, да постигне мъдрост? Ако я търси като сребро и разпитва за нея като за скрити съкровища. „Защото учи го Бог му на разсъдък и го поучава“ (Исая 28:26). „Също и това произлиза от Господа на силите, Който е чудесен в съвет, превъзходен в мъдрост“ (Исая 28:29). {СЗ 83.4}

Бог научи Адам и Ева в рая как да обработват земята. И днес Той иска да учи хората. При Него е мъдростта и за човека зад ралото, и за сеяча. Бог ще разкрие пътищата за успеха на уповаващите се на Него и на послушните. Те трябва да вървят с кураж напред и с вяра, че Той ще задоволи нуждите им с богатствата на благодатта Си. {СЗ 83.5}

Същият, Който нахрани хилядното множество с пет хляба и две риби, и днес е в състояние да ни даде плодовете от труда ни. Който каза на рибарите от Галилея: „Хвърлете мрежите си, за да хванете лов“ и им ги напълни с риба, щом Го послушаха, желае Неговият народ да вижда в това доказателство за възможностите Му и днес. Бог, Който в пустинята даде на Израилевите чеда манна от небето, е жив и управлява и днес. Той иска да ръководи народа Си и да дава способности и мъдрост на стремящите се да изпълняват съвестно и разумно задълженията си. Нему принадлежи светът, всички земни блага са на Негово разположение и Той желае да благославя всеки, старец се да бъде благословение за другите. {СЗ 83.6}

Трябва да гледаме с вяра към Небето. Не бива да се обезсърчаваме от привидни неуспехи или да се отчайваме поради забавяне. Да работим с радост, изпълнени с надежда и благодарност, и да вярваме, че земята крие в обятията си богати съкровища за верния служител на Господа, запаси, по-богати от сребро и злато. Планини и хълмове се изменят; земята остарява като дреха, но Божието благословение, което приготвя трапеза за народа в пустинята, никога не ще престане! {СЗ 83.7}

Безпомощно бедните

„Дори когато бъде направено всичко възможно, за да се помогне на бедните сами да се справят, все пак остават вдовиците, сираците, старците, немощните, болните, нуждаещите се от съчувствие и грижи. Те никога не бива да бъдат пренебрегвани. Те са предоставени от Бога на милостта,

любовта и помощта на онези, които Той е направил Свои домоуправители и домакини. {СЗ 84.1}

Семейство от вярващи

„И тъй, доколкото имаме случай, нека струваме добро на всички, а най-вече на своите по вяра“ (Гал. 6:10). {СЗ 84.2}

Христос е възложил на църквата Си особеното задължение да се грижи за нуждаещите се сред собствените ѝ членове. Във всяка църква Той има Своите бедни. Те ще бъдат всякога между нас и Той възлага на църковните членове личната отговорност да се грижат за тях. {СЗ 84.3}

Както членовете на едно истинско семейство се грижат един за друг, обслужват болните, подкрепят слабите, поучават незнаещите, наставляват неопитните, така и „своите по вяра“ като семейство от вярващи трябва да се грижат за нуждаещите се и безпомощните. В никакъв случай не бива нехайно да ги отминават. {СЗ 84.4}

Вдовици и сираци

Господ е обещал да се грижи особено за вдовиците и сираците. {СЗ 84.5}

„Отец на сирачетата и съдия на вдовиците е Бог в Своето обиталище“ (Псалм 68:5). {СЗ 84.6}

„Защото твоят съпруг е Творецът ти, Чистото име е Господ на силите. Изкупителят ти е Светият Израилев, Който ще се нарече Бог на цялата земя“ (Исаия 54:5). {СЗ 84.7}

„Остави сирачетата си - Аз ще ги запазя живи; и вдовиците ти нека упоават на Мене!“ (Еремия 49:11). {СЗ 84.8}

Много бащи, напускащи този живот, са умирали спокойно, с пълна вяра в Божието обещание, че Той ще се грижи за близките им. Господ се грижи за вдовиците и сираците не чрез чудеса, като им изпраща манна от небето или гарвани да им носят храна, но чрез чудото, което извършва в човешките сърца. Той прогонва оттам самолюбието и ги прави източници на християнска любов. Поверява нещастните и самотните на Своите последователи като нещо скъпоценно. Те имат най-голямо право да разчитат на нашето състрадание. {СЗ 84.9}

В изпълнените с удобства домове, в пълните с богатства каси и житници, в складовете, претъпкани с индустриални произведения, в съкровищниците, отрупани със злато и сребро, Бог е предвидил Свои средства за подкрепа на тези нуждаещи се. Той ни кани да станем

инструменти, проводници, чрез които да може да раздава благата Си. {СЗ 84.10}

Много овдовели майки се борят храбро за лишените си от бащи деца, носейки двойния товар. Често работят свръх силите си, за да осигурят рожбите си. Имат малко време за тяхното възпитание и образование и недостатъчна възможност да ги обградят с влияния, които да просветят живота им. Такива майки се нуждаят от насърчение, съчувствие и осезателна помощ. {СЗ 84.11}

Бог ни кани, доколкото ни е възможно, да заместим бащините грижи, от които някои хора са лишени. Вместо да стоите настрана, да се оплаквате от грешките им и от причиняваните затруднения, помагайте им колкото можете. Старайте се да помагате и на измъчената майка. Облекчавайте нейното бремене. {СЗ 84.12}

Същото се отнася и за децата, които са напълно лишени от родителско напътствие и от доброто влияние на християнския дом. Нека християните разтворят сърцата и домовете си за тези безпомощни създания. Това дело ни е възложено от Бога като личен дълг и не бива да бъде предоставяно на благотворителни дружества или на милостта на други. Щом такива деца нямат роднини, които да са в състояние да се грижат за тях, църковните членове трябва да намерят помежду си дом и да ги приютят. Нашият Творец е определил да живеем в семейства и детската природа се изявява най-добре в изпълнената с любов атмосфера на християнския дом. {СЗ 85.1}

Много хора, които нямат собствени деца, могат да сторят добро, като се грижат за деца без родители. Вместо да посвещават вниманието си на своите домашни любимци и да прахосват чувства и средства за неразумните животни, нека сторят това за малки деца, да ги възпитат по Божествения образец. Подарете любовта си на безпризорни и лишени от дом деца от някое голямо семейство. Вижте колко много от тях бихте могли да възпитате и напътите към Господа. Мнозина биха получили по такъв начин богати благословения. {СЗ 85.2}

Възрастните

Възрастните също се нуждаят от помощта на семейството. Семействата на братя и сестри в Христа могат най-добре да заместят собствения дом. Ако те бъдат насърчени да вземат участие в интересите и работите на домакинството, в което са приети и настанени, ще бъдат избавени от чувството за безполезност. Помогнете им да почувстват, че по-мощта им е

ценена, че и за тях има работа, че и те правят нещо за другите. Това ще радва сърцата им и ще им създаде интерес към живота. {СЗ 85.3}

Нека хората, чиито бели коси и неустойчиви стъпки показват, че се приближават към гроба, да бъдат колкото е възможно по-дълго сред обичащи ги приятели и близки и да се радват на общуването със семейните членове. Нека те служат на Бога сред онези, които са познавали и обичали; нека за тях да се грижат нежните ръце на обичащите ги. {СЗ 85.4}

Когато е възможно, нека членовете на всяко семейство да считат за привилегия да се грижат за своите старци. Ако възможност липсва, тогава този дълг се пада на църквата и трябва да се приема пак като привилегия. Всички притежаващи Христовия Дух ще бъдат внимателни към немощните и старите. {СЗ 85.5}

Присъствието на безпомощни хора в нашите семейства е случай за сътрудничество с Христос в Неговите дела на милост, възможност за развиване на характер, подобен на Неговия. В съединението на старите и младите лежи благословение. Младите могат да внесат слънце в сърцата на възрастните. Онези, чиято опора в живота отслабва, се нуждаят от благословието на общуването с жизнерадостни и весели младежи, а младите могат да извлекат полза от мъдростта и опита на старите. Но преди всичко имат нужда да се научат на самоотвержено служене. Присъствието на една душа, която изисква състрадание, търпение и самопожертвователна любов, за някои семейства би била неопенимо благословение. То би освежавало и облагородявало домашния уют и би развивало у млади и стари християнски добродетели, даряващи с Божествената красота и обогатяващи с непреходните небесни съкровища. {СЗ 85.6}

Изпитание на характера

„... сиромасите всякога се намират между вас - казва Христос - и когато искате, можете да им сторите добро“ (Марк 14:7). „Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца ето що е: да пригледва човек сирачетата и вдовиците в неволята им и да пази себе си неопетнен от света“ (Яков 1:27). {СЗ 85.7}

Христос изпитва онези, които претендират, че са Негови последователи, като поставя сред тях безпомощни и бедни, за да бъдат зависими от грижите им. В любовта и в служенето ни за Божиите нуждаещи се чеда се изпитва верността на нашата любов. Когато ги пренебрегваме, се изявяваме като лицемерни ученици, чужди на Христос и на Неговата любов. {СЗ 86.1}

Сиропиталища

Дори да бъде направено всичко възможно, за да се настанят сирачетата в семейства като в свои домове, все пак ще останат твърде много такива деца, нуждаещи се от грижи. Немалко от тях са получили лошо наследство. Не са многообещаващи, не са привлекателни, но са изкупени с Христовата кръв и в Божиите очи са също толкова ценни, колкото и собствените ни деца. Ако не им се протегне ръка за помощ, те ще отраснат в невежество и ще бъдат гласнати към пороците и пресъпността. Много от тях биха могли да бъдат спасени чрез дейността на сиропиталищата. {СЗ 86.2}

За да дават добър резултат, тези заведения трябва да бъдат уредени, доколкото е възможно, по образа на един християнски дом. Вместо да се градят големи здания, които да побират голям брой деца, трябва да се издигат малки заведения на различни места. Вместо да бъдат в големи градове или близо до тях, по-добре е да са в провинцията, да са заобиколени с достатъчно земя за обработване, така че децата да контактуват с природата и да имат възможност да получат добра подготовка за различни професии. {СЗ 86.3}

Ръководителите на подобни заведения трябва да бъдат хора с любвеобилни сърца, образовани, самопожертвувателни, да вършат това дело с любов и да възпитават децата за Христос. При такива грижи много бездомни и безпризорни биха могли да станат полезни членове на човешкото общество за слава на Христос и после сами да помогнат на други. {СЗ 86.4}

Пестеливост и себеотрицание

Мнозина презират пестеливостта, като я бъркат със скъперничеството и дребнавостта. Но икономисването е тясно свързано с най-голямата щедрост. Не може да има истинска щедрост без пестеливост. Трябва да пестим, за да има какво да даваме. {СЗ 86.5}

Никой не може да върши истинска благотворителност без себеотрицание. Само чрез простота, себеотрицание и най-строга пестеливост ще ни бъде възможно да вършим онова, което ни е възложено като на Христови представители. Гордостта и светските амбиции трябва да изчезнат от нашите сърца. Във всичко, което вършим, трябва да се проявяват принципите на несебелюбието, познати ни от Христовия начин на живот. По стените на домовете ни, по картините и мебелите трябва да се чете: „Да въвеждаш у дома си сиромаси без покрив“ (Исаия 58:7). В нашите гардероби трябва да се вижда написано като че с Божия пръст: „Когато видиш голия, да

го обличаш.“ Бюфетът за храна и отрупаната с ядене маса трябва да ни напомнят: „Да разделяш хляба си с гладния“ (Исаия 58:7). {СЗ 86.6}

Пред нас стоят хиляди възможности да бъдем полезни и да вършим добро. Често се оплакваме от оскъдните средства, с които разполагаме. Но ако бихме се захванали с искрено усърдие, бихме могли да ги увеличим хилядократно. Сребролюбие и чревоугодничеството са пороците, които пречат на добротворството. {СЗ 86.7}

„Събирайте остатъците от хляба, за да не се прахоса нищо“

Колко средства се дават за неща, които са само идоли, неща, ангажиращи време, мисли и сили, които биха могли да бъдат посветени на по-висши цели! Колко пари се прахосват за

великолепни къщи и автомобили, за задоволяващи самолюбие и удоволствия, за скъпа и нездравословна храна и за какви ли не вредни прищевки! Колко способности се пропиляват за напълно безполезни приумици! Мнозина, наричащи себе си християни, харчат за безполезни и дори за вредни неща много повече, отколкото дават за спасението на души от изкушителя. {СЗ 87.8}

Други, които също претендират, че са християни, хвърлят луди пари за тоалети и не им остава нищо за нуждите на другите. Смятат, че трябва да са окичени със скъпоценни украшения, да са облечени със скъпи дрехи, без да се съобразяват, че заобикалящите ги не могат да си купят и най-скромно облекло. {СЗ 87.1}

Сестри мои, ако съобразявахте своя начин на обличане с библейските нареждания, бихте имали в изобилие с какво да помагате на вашите победни сестри. Бихте имали не само средства, но и време; а често това е най-нужното. Има много хора, на които бихте могли да помогнете със съветите и способностите си. Показвайте им как да се обличат - простичко и с вкус. Някои жени не се осмеляват да посещават Божия дом, защото техните неугледни и неподходящи дрехи са в ярък контраст с облеклото на останалите. Много чувствителни души изпитват неудобство поради този контраст. А мнозина стигат и дотам, че се усъмняват в истинността на религията и се настройват срещу евангелието. {СЗ 87.2}

Христос ни заповядва: „Съберете останалите къшеи, за да не пропадне нищо!“ Докато всеки ден хиляди умират от глад, от кръвопролития, от пожари и други бедствия, всеки, който обича ближния си, трябва да внимава да не се прахосва нищо, да не се харчи без нужда нищо, с което би могло да се помогне на някое човешко същество. {СЗ 87.3}

Грешно е да прахосваме времето и мислите си. Всеки момент, който посвещаваме на собственото „аз“, е изгубен. Ако ценяхме и правилно използвахме мига, щяхме да имаме време за всичко необходимо за самите нас и за света. В харченето на пари, в използването на времето, силите и случаите нека всеки християнин да търси ръководство от Бога. „Но ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява, и ще му се даде“ (Яков 1:5). {СЗ 87.4}

„Давайте и ще ви се дава“

„Давайте назаем, без да очаквате да приемете назад; и наградата ви ще бъде голяма, и ще бъдете чеда на Всевишния, защото Той е благ към неблагодарните и злите“ (Лука 6:35). {СЗ 87.5}

„Който дава на сиромасите, няма да изпадне в немотия, а който закрива очите си от тях, ще има много клетви“ (Пр. 28:27). {СЗ 87.6}

„Давайте и ще ви се дава - добра мярка, натъпкана, стърсена, прегълнена ще ви дават в пазухата“ (Лука 6:38). {СЗ 87.7}

Служба за богатите

Корнилий, римският военачалник, е бил богат човек и с благороден произход. Заемал е доверена и почетна длъжност. Езичник по рождение и възпитание, благодарение на контакта си с евреите придобил познание за истинския Бог и Му служел. Доказал искреността на вярата си чрез състраданието си към бедните; давал на народа много милостиня и се молел на Бога (Деян. 10:2). {СЗ 88.1}

Корнилий не е познавал евангелието, както то е било изявено в живота и смъртта на Христос. Затова Бог му изпратил вест направо от небето, а чрез друга вест отправил апостол Петър да го посети и поучи. Корнилий не е бил свързан с еврейската църква - книжниците биха го приели за езичник и нечист. Но Бог познавал искреността на сърцето му и изпратил от престола Си вестители, за да се присъединят към Неговите служители на земята и да обяснят благата вест на този римски военачалник. {СЗ 88.2}

Така и днес Бог търси души както между високопоставените, така и сред обикновените, простите хора. Има много като Корнилий, които Бог желае да свърже с църквата Си. Те стоят настрана от Божия народ, връзките им със света ги задържат. Тези хора имат нужда от кураж, за да застанат редом с простолудиято. Трябва да се полагат особени грижи за такива хора,

които се намират в голяма опасност поради своите длъжности, отговорности и връзки. {СЗ 88.3}

Много се говори за нашия дълг спрямо изоставените бедни хора, а не би ли трябвало да се посвети малко внимание и на изоставените богати? Мнозина смятат тази класа за безнадеждна и полагат недостатъчно усилие за отваряне очите на заслепените от блясъка на земната слава и губещите вечността. Хиляди богаташи са отишли в гроба непредупредени. Макар и да изглеждат равнодушни, много от тях са загрижени за душата си. „Който обича среброто, не ще се насити от сребро, нито с доходи оня, който обича изобилието“ (Еклисиаст 5:10). „Този, който казва... на чистото злато: Ти си мое упование, се е отрекъл от Всевишния Бог“ (Йов 31:24, 28). „Ни един от тях не може никак да изкупи брата си, нито да даде Богу откуп за него. Защото толкова скъп е откупът на душата им, щото всеки трябва да се остави от това завинаги“ (Пс. 49:7, 8). {СЗ 88.4}

Богатства и светска слава не могат да задоволят душата. Много от богатите копнеят за Божествено обещание, за духовна надежда. Мнозина жадуват за нещо, което да постави край на еднообразието и на безсмисления им живот. Доста хора на светски служби чувстват някаква липса, но малцина отиват на църква, защото смятат, че там не получават достатъчно благословение. Поученията, които чуват, не докосват сърцата им. Не трябва ли да положим лични старания и за тях? {СЗ 88.5}

Между жертвите на нищетата и греха се срещат и такива, които някога са били богати. Хора с различни професии, с различно положение са били провалени от покварата на света, от алкохола, от задоволяване на страстите, като са се поддавали на изкушението. След като такива пропаднали хора се нуждаят от съчувствие и помощ, не трябва ли да се обърне внимание и на онези, които още не са пропаднали така дълбоко, но чиито нозе са поели по същия път? {СЗ 88.6}

Хиляди заемащи отговорни и почетни длъжности поддържат навици, гибелни за тялото и душата им. Проповедници на евангелието, държавници, писатели, мъже с богатство и талант, хора с огромни възможности в областта на бизнеса, които биха могли да вършат нещо полезно, се намират в смъртна опасност, защото не съзнават необходимостта от самоконтрол във всяко отношение. Трябва да им се обърне внимание върху принципите на истинското въздържание не в смисъл на някакво ограничение или насилствено налагане, а в светлината на Божия план за човечеството. Ако им се обяснят по този начин принципите на истинското въздържание, то и в по-

висшите слоеве ще се намерят мнозина, които ще осъзнаят силата им и ще ги приемат от сърце. {СЗ 88.7}

На такива хора трябва да показваме последиците от удовлетворяването на вредните склонности, водещи до отслабване на умствените възможности, на физическите и моралните сили. Помагайте им да разберат своята отговорност като разпоредители на различните Божии дарби. Изтъквайте им колко много добрини биха могли да направят с парите, които харчат за вредните за самите тях неща. Поканете ги да дадат обещание за въздържание и помолете ги да вложат парите, които обикновено дават за алкохол, тютюн и т.н. за подпомагане на бедни и болни, за отглеждане и възпитаване на деца и младежи, за доброто на света. {СЗ 89.1}

Има и друга опасност, на която са изложени главно богатите и която също представлява поле за работа за лекаря - мисионер. Огромен брой хора, преуспяващи в този свят и непознаващи обикновените пороци, все пак биват тласкани към гибел поради пристрастяването си към богатството. Най-трудно се носи не празната чаша, а чашата, препълнена до ръба. При нея трябва да се пази най-старателно равновесие. Разочарованията и неприятностите носят скръб; но пълното благополучие е много по-опасно за духовния живот. {СЗ 89.2}

Понасящите страдания са представени чрез хроста, който Мойсей видя в пустинята - той не изгаряше, макар и да гореше. Ангелът Господен беше всред него. Така и при загуби и беди славата на присъствието на Невидимия е с нас, за да ни утешава и помага. Често се произнасят молитви за страдащи от болести или нещастия; но хората с влияние и на отговорни постове се нуждаят много повече от тях. {СЗ 89.3}

В долината на смирието, където хората чувстват своята нужда и се уповават на Всевишния - Той да ръководи стъпките им - сигурността в Бога е осезателна. Но стигналите до високите върхове, смятани поради високото им положение за много помъдрели, са в най-голяма опасност. Те са изложени на сигурно падение, ако не положат упованието си в Бога. {СЗ 89.4}

Библията не осъжда никого за това, че е богат, ако е придобил богатствата си честно. Не в парите, а в любовта към парите се крие коренът на злото. Бог е, Който дава на хората сила да натрупват богатства; и в ръцете на онзи, който постъпва като Божи домоуправител и употребява парите си без самолюбие, богатството е благословение както за своя притежател, така и за света. Но предаващите се изцяло на интереса към земни съкровища ще се окажат неотзивчиви към Божиите изисквания и към нуждите на своите

събратя. Те гледат на богатството си като на средство за превъзходство. Издигат къща след къща и трупат земя до земя; тънат в лукс, докато около тях човешки същества гинат в мизерия и престъпност, в болести и глад. Живеещите само за себе си развиват не Божиите качества, а качества на нечестивия. {СЗ 89.5}

Тези хора се нуждаят от евангелието. Погледите им трябва да се отклонят от преходните материални неща и да се насочат към славата на непреходните богатства. Трябва да се научат да изпитват радостта от даването, благословието да бъдат сътрудници на Бога. {СЗ 89.6}

Господ ни казва: „На ония, които имат богатството на този свят, заръчай да се високоумстват, нито да се надяват на непостоянното богатство, а на Бога, Който ни дава всичко изобилно да се наслаждаваме; да струват добро, да богатееят с добри дела, да бъдат щедри, съчувствителни, да събират за себе си имот, който ще бъде добра основа за в бъдеще, за да се хванат за истинския живот“ (1Тимотей 6:17-19). {СЗ 89.7}

Богати, обичащи света и служещи на всичко светско хора не могат да бъдат привлечени при Христос чрез случайна, между другото покана. Обикновено е най-трудно да се намери достъп до такива личности. За тях трябва да се полагат особени усилия от мъже и жени, изпълнени с мисионерски дух, които няма да се обезсърчат и отчаят. {СЗ 90.1}

Някои имат дарбата да работят с хората от по-висшите прослойки на обществото. Те трябва да търсят мъдрост от Бога, за да разбират как да стигнат до тях, как да осъществят не само случайно познанство, а чрез лични старания и жива вяра да им помогнат да осъзнаят нуждите на душата си и да разберат истината, както е разкрита чрез Исус. {СЗ 90.2}

Мнозина мислят, че за да се спечелят хората от по-висшите класи, трябва да им се предложи начин на живот и начин на работа, отговарящи на техния трудно задоволим вкус. Светските богатства, великолепните сгради, скъпите дрехи, интериорът и обстановката, нагаждането към светските нрави, изкуственият финес на модерното общество, класическото образование, изисканата реч се смятат за съществено важни. Това е заблуда. Пътят на светската уредба не е Божият път за достигането до тези среди. Ще пожъне успех последователното, искрено представяне на Христовото евангелие. {СЗ 90.3}

Начинът, по който апостол Павел постъпва с атинските философи, е добър урок и за нас. При проповядването на евангелието в двора на Ареопага апостолът противопоставя на логиката им логика, на науката им - наука, на

философията им - философия. И най-мъдрите му слушатели са учудени и принудени да замълчат. Думите му не могат да бъдат оборени. Но усилията му не са особено успешни. Малцина приемат евангелието. По-късно ап. Павел възприема друг начин на работа. Избягва изкусно подбраните аргументи и теоретичните дискусии и простичко посочва на мъжете и жените Христос като Спасител на грешниците. Пише на коринтяните за работата си сред тях: „И аз, братя, когато дойдох при вас, не дойдох с превъзходно говорене или мъдрост да ви известя Божията тайна, защото бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа, и то Христа - разпнат. Аз бях немоощен между вас, страхувах се и много треперех. И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, но с доказателство от Дух и от сила, за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила“ (1Кор. 2:1-5). {СЗ 90.4}

И в Посланието му към римляните пак четем: „Защото не се срамувам от благовестието Христово, понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва, първо на юдеина, а после и на езичника“ (Римл. 1:16). {СЗ 90.5}

Нека тези, които работят с висшите среди, да се държат с истинско достойнство и да помнят, че ангели ги придружават в работата им. Умът и сърцето им трябва да бъдат изпълнени с „Писано е“. В паметта им трябва да са запечатани ценните Христови слова. Те трябва да бъдат ценени повече от сребро и от злато. {СЗ 90.6}

Христос е казал, че е по-лесно камила да мине през иглени уши, отколкото богат да влезе в царството небесно. При работата с хора от тази прослойка ще има много моменти на обезсърчаване и болезнени преживявания. Но чрез Бога всичко е възможно. Той може и желае да действа с човешки инструменти върху души, чийто живот е бил посветен само на трупането на пари. {СЗ 90.7}

Ще стават чудеса на истинско покаяние - чудеса, каквито още не сме виждали. И най-могъщите хора на този свят са зависими от мощта на вършещия чудеса Бог. Ако сътрудниците на Бога изпълняват дълга си храбро и вярно, Той ще обръща към покаяние хора умни, заемащи отговорни постове и с голямо влияние. Чрез силата на Светия Дух мнозина ще приемат Божествените принципи. {СЗ 90.8}

Когато им се посочи ясно, че Господ очаква от тях като от Свои представители да помагат на страдащото човечество, те ще бъдат готови за това и ще предоставят от средствата и състраданието си за бедните. Когато мислите им бъдат отклонени от егоистичните интереси, ще се посветят на

Христос. С радост ще използват влиянието и средствата си за делото на благотворителността редом до скромния мисионер - Божия инструмент за тяхното обръщане. Употребили по такъв начин земните си богатства, те ще натрупат за себе си „съкровища в небето“, където крадец не краде и молци не разяждат“. {СЗ 90.9}

Мнозина от обърналите се към Христос ще станат инструменти в Божията ръка, за да работят за други от своята среда. Те ще чувстват, че им е възложена отговорността да проповядват евангелието сред онези, за които този свят е всичко. Време и пари ще се посвещават на Бога, таланти и влияние ще се влагат в делото за спасение на души. {СЗ 91.1}

Само вечността ще разкрие какво е било извършено чрез този вид служене - колко много души, измъчвани от съмнения, уморени от света и от неговите тревоги, са били доведени до Великия Възстановител, копнеещ да спасява всички, които отиват при Него. Христос е възкръсналият Спасител и под крилете Му има изцеление. {СЗ 91.2}

В болничната стая

Всички, които работят с болни, трябва да разбират колко важно е да се спазват здравните закони. Никъде те не са толкова важни, колкото в болничната стая. Никъде не зависи толкова много от точността в дребните неща от страна на болногледача както тук. В случаи на сериозни заболявания една малка небрежност, едно малко невнимание към специфичните нужди на пациента, проявата на страх, вълнение или гняв, та дори само липсата на съчувствие могат да наклонят везните, колебаещи се между живота и

смъртта, и да доведат до гроба пациент със сериозни шансове за оздравяване. {СЗ 95.1}

Успехът при гледане на болни зависи до голяма степен от физическото състояние на лекуващия. Колкото по-стабилно е здравето му, толкова по-леко ще понася трудностите и умората от работата с болни и толкова по-успешно ще изпълнява задълженията си. Който гледа болни, трябва да обръща особено внимание на храненето си, на чистотата, на чистия въздух и физическите упражнения. Семейството му би трябвало да възприема нещата по същия начин, за да му помогне да понася по-леко допълнителното натоварване. Това ще го предпази да не заболее и той. {СЗ 95.2}

Когато болестта е сериозна и изисква денонощни грижи от страна на болногледача, работата трябва да се разпределя най-малко между двама. Така всеки от тях ще има възможност за почивка и за упражнения на чист въздух. Това е особено важно в случаи, когато в стаята на болния е трудно да се осигури чист въздух. Ако не се обърне достатъчно внимание на този проблем и не се проветрява достатъчно, животът на пациента и на човека, който го гледа, често биват изложени на опасност. {СЗ 95.3}

Когато се вземат необходимите предпазни мерки, дори и заразните болести се пренасят по-трудно. Трябва да се изграждат здравни навици и болничната стая да бъде чиста и добре проветрявана. Така болните ще оздравяват много по-бързо и нито болногледачите, нито останалите членове от семейството ще се излагат на опасност от зараза. {СЗ 95.4}

Слънчева светлина, проветряване и подходяща температура

За да се създадат най-благоприятните условия за оздравяване на пациента, стаята, в която е той, трябва да бъде просторна, светла и приятна, много слънчева и с възможности за пълно проветряване. За болния трябва да се избере стаята в дома, която най-добре отговаря на тези условия. За много къщи това ще е трудно или невъзможно, но трябва да се положат усилия поне да може да се проветрява и денем, и нощем. {СЗ 95.5}

Доколкото е възможно, в болничната стая трябва да се поддържа равномерна температура. За целта трябва да има термометър. Грижещите се за болни често имат болезнено чувство за студ, тъй като не си доспиват. Затова не могат да преценяват доколко температурата е здравословна. {СЗ 95.6}

Диетата

Храненето на пациента е едно от важните условия при гледането на болни. Пациентът не трябва да страда от недостиг на храна и да се изтощава

допълнително, нито пък отслабналите му храносмилателни органи да се претоварват. Храната трябва да бъде приготвена и сервирана така, че да увеличава апетита, но също и да отговаря на нуждите на болния както по количество, така и по качество. Това е особено важно в оздравителния период, когато апетитът се подобрява, преди храносмилателните органи да са възстановили силите си. Тогава има голяма опасност да се навреди поради грешки в диетата. {СЗ 95.7}

Задълженията на болногледачите

Медицинските сестри и всички, които работят с болни, трябва да бъдат доброжелателни, приветливи, да не допускат резки движения, вълнение и суматоха. Вратите трябва да се отварят и затварят внимателно и в целия дом - да се избягва шумът. При случаи на висока температура е нужно особено внимание, когато кризата настъпва и когато температурата спада. Тогава често се налага непрекъснат надзор. Невежеството, небрежността и необмислените постъпки са ставали причина за смъртта на мнозина, които биха живели по-дълго, ако за тях са се грижили правилно мъдри и внимателни болногледачи. {СЗ 96.1}

Посещение на болни

Криво разбрана учтивост е схващането, че болните трябва да се посещават често. Тежко болните изобщо не бива да се безпокоят. Вълнението, предизвикано от посещението, изтощава пациента тъкмо когато най-много се нуждае от пълно спокойствие. {СЗ 96.2}

За оздравяващия или страдащия от хронично заболяване обикновено е добра вест и е полезно да знае, че близките му си мислят с обич за него. Но това уверение може да се предаде чрез няколко съчувствени думи в кратко писъмце или чрез някакъв подарък и често така е по-добре, отколкото чрез лично посещение. {СЗ 96.3}

Гледане на болни в болнично заведение

В санаториуми или болници, където болногледачите обслужват много болни, се изискват доста усилия, за да бъдат винаги любезни и жизнерадостни, да проявяват внимание и здрав разум във всяка своя дума и постъпка. В подобни институти е много важно сестрите и санитарките да са мъдри и съвестни. Не трябва да забравят, че при изпълнението на всекидневните си задължения те служат на Господ Исус. {СЗ 96.4}

Онези, които гледат болни, трябва всекидневно да изучават Библията, за да могат с думите си да ободряват страдащите и да ги подкрепят. Божии ангели посещават стаите, в които се служи на болните, и атмосферата,

внасяна от болногледача, трябва да е чиста и благоуханна. Лекарите, сестрите и санитарките трябва да спазват Христовите принципи. В живота им трябва да личат Неговите добродетели. И тогава чрез делата и думите си ще привличат болните при Спасителя. {СЗ 96.5}

Полагайки грижи за лечението и възстановяването на болния, медицинската сестра християнка отправя внимателно неговите мисли към Христос, Който може да излекува както тялото, така и душата. Изказваните мисли малко по малко ще оказват своето влияние. По-възрастните сестри и болногледачи не бива да пропускат нито един благоприятен случай да насочват вниманието на болните към Христос. Те трябва винаги да са готови да свързват духовното с физическото изцеление. {СЗ 96.6}

Трябва тактично да обясняват на болните, че условие за оздравяването е да не се престъпва Божият закон, да не се води греховен живот. Бог не може да благославя онзи, който продължава умишлено да престъпва законите на Небето и по този начин да си причинява болести и страдания. Но Христос отива като целебна Сила чрез Светия Си Дух при хората, които отхвърлят злото и се стараят да вършат добри дела. {СЗ 96.7}

Необичащите Бога постоянно ще се разминават с интересите на тялото и душата си. Осъзнаващите колко важно е да живеят на този свят в послушание към Бога ще са подготвени да се откажат от всеки свой лош навик. Благодарност и любов ще изпълват сърцата им. Ще знаят, че Христос е техен Приятел. В много случаи чувството, че имат такъв приятел, лекува болните много повече от най-добрата терапия. Но не бива да се подценява и медицината - двете трябва да вървят ръка за ръка. {СЗ 96.8}

Молитва за болните

Писанието казва, че вярващите „трябва винаги да се молят и да не падат духом“ (Лука 18:1). А времето, когато човек най-силно чувства нужда от молитва, е при намаляване на силите му, при усещането, че сякаш животът му се изплъзва. Често здравите забравят чудодейната милост, която им се оказва ден след ден и година след година, и не принасят на Бога никаква благодарствена жертва за благословенията Му. Но дойде ли болест, си спомнят за Него. Изчезне ли човешката сила, хората чувстват нуждата от Божествена помощ, а нашият милостив Бог никога не се отвърща от душата, потърсила го за помощ. Той е наше прибежище както в болест, така и в здраве. {СЗ 98.1}

„Както баща жали чедата си, така Господ жали ония, които Му се боят. Защото Той познава нашия състав, помни, че сме пръст...“ (Псалм 103:13, 14). {СЗ 98.2}

„А пък безумните са в скръб поради беззаконните си пътища и поради неправдите си. Душата им се гнуси от всяко ястие и те се приближават до портите на смъртта...“ (Псалм 107:17, 18). {СЗ 98.3}

„Тогава викат към Бога в бедствието си и Той ги избавя от утесненията им. Изпраща словото Си, та ги изцелява и ги отгървава от ямите, в които лежат“ (Псалм 107:19, 20). {СЗ 98.4}

Бог и днес е също така готов да възстановява здравето на болните, както когато Светият Дух чрез псалмиста е изрекъл тези думи. И Христос е същият състрадателен Лекар, какъвто е бил през времето на земния Си живот. Той има целебен балсам за всяка болест, възстановяваща сила за всяка слабост. Неговите ученици днес трябва да се молят за болните точно така, както и учениците Му в древността. Оздравяване ще последва, защото „молитвата с вяра ще помогне на болния“. Ние имаме силата на Светия Дух и спокойното упование на вярата, която може да претендира за Божиите обещания. Обещанието на Господа: „На болни ще възложат ръце и те ще оздравяват“ (Марко 16:18) днес е също толкова валидно, колкото и в дните на апостолите. То подчертава привилегията на Божиите чедата и нашата вяра трябва да го приеме изцяло. Христовите служители са инструментите на Неговото дело и Той желае чрез тях да проявява Своята изцеляваща сила. Наш дълг е да представяме пред Бога болните и страдащите чрез своята вяра. Трябва да ги учим да вярват във Великия Лекар. {СЗ 98.5}

Желанието на Спасителя е да насърчаваме болните, изгубилите надежда, измъчваните да се уповават на Неговата сила. Чрез вяра и молитва стаята на болния може да се превърне в един Ветил. Лекарите, медицински сестри и санитарии могат чрез слово и дело да покажат, че „Бог е на това място“, за да избавя, а не да погубва; и да го покажат така, че никой да не се усъмни. Христос иска да изявява Своето присъствие в болничната стая, като изпълва сърцата на лекарите и болногледачите с голямата Си любов. Ако животът на грижещите се за болни е такъв, че Исус да може да застане редом с тях до леглото, пациентът ще чувства присъствието на състрадателния Спасител и това усещане ще допринесе много за излекуването на душата и тялото му. {СЗ 98.6}

Бог чува молитви. Христос е казал: „Ако поискате нещо в Мое име, това ще сторя“ (Йоан 14:14). И още: „Който служи на Мене, него ще почетете Отец

Ми“ (Йоан 12:26). Ако живеем в съгласие с Неговото Слово, всяко ценно обещание, което Той е дал, ще бъде изпълнено. Ние не сме достойни за Неговата милост, но ако Му отдадем себе си, Той ще ни крепи. Той желае да действа чрез такива и за такива, които Го следват. {СЗ 98.7}

Словия за изпълнение на молитвите

Само ако живеем в послушание към Божието слово, можем да се надяваме за изпълнение на обещанията Му. Псалмистът казва: „Ако в сърцето си бих гледал благоприятно на неправда, Господ не би послушал“ (Пс. 66:18). Ако сме Му послушни само отчасти, с половин сърце, обещанията не ще се изпълнят. {СЗ 99.1}

Словото Божие съдържа определени наставления по отношение специалната молитва за излекуване на болни. Отправянето на подобни молитви е крайно тържествен акт и не бива да се предприема, без да е грижливо обмислен. В доста случаи на молитва за болни онова, което се нарича вяра, е само дързост. {СЗ 99.2}

Много хора си навличат болест чрез своя егоизъм. Те не са живели според природните закони или според принципите на строгата чистота. Други са престъпвали здравните закони при хранене и пиене, в облеклото и в работата си. Често някой порок е причината за слабостта на духа и тялото. Ако на такива хора бъде възвърнато здравето, много биха продължили да вървят по същия път на нехайно престъпване на Божиите природни и духовни закони, мислейки си, че щом Бог ги лекува в отговор на молитва, могат и занаяпред да продължават с вредните за здравето си навици и да си угаждат без ограничения. Ако Бог би извършил чудо и би възвърнал здравето им, по този начин Той би насърчавал греха. {СЗ 99.3}

Безсмислено е да се учат хората да се обръщат към Бога като към Лекар на техните страдания, преди да бъдат научени и да са се освободили от вредните си навици. За да могат да получат Неговото благословение в отговор на молитвите си, те трябва да престанат да вършат зло и да се стремят само към доброто. Тяхната среда трябва да бъде здравословна, навиците им на живот - ползотворни. Трябва да живеят в хармония с Божиите закони - както с природните, така и с духовните. {СЗ 99.4}

Изповядване на греха

На желаещите молитва за възстановяване от болест трябва да се обясни, че престъпването на Божиите закони - било то природни, или духовни, е грях и че който иска да по-лучи Неговите благословения, трябва да се изповяда и да изостави греховете си. {СЗ 99.5}

Писанието ни заръчва: „Изповядайте един на друг греховете си и молете се един за друг, за да оздравеете“ (Яков 5:16). На човек, който желае да се молят за него, трябва да се каже следното: „Ние не можем да виждаме какво е в сърцето ти, нито да знаем тайните на твоя живот. Те са познати само на тебе и на Бога. Ако се разкайваш за греховете си, твой дълг е да ги изповядаш.“ Грехове от личен характер трябва да се изповядат на Христос, единствения Посредник между Бога и човека, защото „...ако съгреси някой, имаме Ходатай при Отца, Исуса Христа Праведния“ (1Йоаново 2:1). Всеки грях е оскърбление на Бога и трябва да Му бъде изповядан чрез Христос. А всеки публичен грях трябва да бъде публично изповядан. Неправда, извършена към някого, трябва да бъде уредена с ощетения. Ако някой, който желае да оздравее, е затънал в клеветничество, ако е всявал раздори в семейството, сред съседите си или в църквата, ако е предизвиквал сръдни и разединение и чрез лошите си навици е подвеждал и други да грешат, трябва да се изповяда пред Бога и пред онези, които са били засегнати от това. „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1Йоаново 1:9). {СЗ 99.6}

Когато неправдата бъде отстранена, тогава можем уверено да представим пред Господа нуждите на болния, за да ни напъти Неговият Дух. Той познава всекиго по име и се грижи за всеки така, като че на земята няма друг, за когото да е отдал любимия Си Син. Понеже Божията любов е толкова велика и непроменима, болните трябва да се насърчават да се упоават на Него и да се утешават в Него. Ако те се вторачват единствено в слабостта си, това носи слабост и болест. Но когато се издигнат над малодушието и отчаянието, изгледите им за оздравяване ще бъдат много по-големи, защото „Ето, окото на Господа е върху ония, които Му се боят, върху ония, които се надяват на Неговата милост...“ (Псалм 33:18). {СЗ 99.7}

Подчинение под Божията воля

Когато се молим за болни, трябва да помним, че „не знаем да се молим както трябва“ (Римл. 8:26). Не знаем дали исканото благословение ще бъде най-доброто за болния, или не. Затова нашите молитви трябва да бъдат в този смисъл: „Господи, Ти познаваш всяка тайна на душата. Ти познаваш тези хора. Исус, техният Ходатай, е отдал живота Си за тях; Неговата любов към тях е по-голяма, отколкото може да бъде нашата. Затова, ако ще бъде за Твоя прослава и за доброто на болните, ние те молим в Исусовото име те да оздравеят. Ако Твоята воля не е те да бъдат възстановени, ние те молим

Твоята благодат да ги утешава и Твоето присъствие да ги подкрепя в страданията им!“ {СЗ 100.1}

Бог знае края от самото начало. Познава сърцето на всеки човек. Може да прочете всяка тайна на душата. Знае дали онези, за които се отправят молитви, ще бъдат в състояние да понесат идещите изпитания, ако останат живи. Знае дали техният живот би бил благословение или проклятие за тях самите и за околните. По тази причина, когато отправяме сериозно молитвите си, трябва да казваме: „Но не Моята воля, но Твоята да бъде“ (Лука 22:42). Исус прибавя тези думи на подчинение на мъдростта и волята на Бога, когато се моли в Гетсиманската градина: „Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отmine тази чаша! Не обаче както Аз искам, но както Ти искаш!“ (Матей 26:39). И ако те са били подходящи за Него, Божия Син, колко повече подхождат на смъртните и грешни човеци! {СЗ 100.2}

Редно е да подчиняваме желанията си на волята на нашия всемъдър Небесен Баща и да Му се доверяваме напълно. Знаем, че Бог ни чува, когато се молим според Неговата воля. А да упорстваме своенравно с молбите си не е редно. Молитвите ни трябва да бъдат не заповеди, а молби. {СЗ 100.3}

Има случаи, когато Бог действа мощно чрез Своята Божествена сила за възстановяване на здравето. Но не всички болни биват изцелявани. Много от тях заспиват в Исус. На ап. Йоан на остров Патмос бе заповядано да напише: „Блажени отсега нататък мъртвите, които умират в Господа! Да, казва Духът, за да си починат от трудовете си, защото делата им следват подир тях“ (Откр. 14:13). От тези думи виждаме, че ако някои болни не оздравяват, не трябва поради това да се смята, че им е липсвала вяра. {СЗ 100.4}

Всички искаме да получаваме незабавно отговор на молитвите си и сме склонни да се обезсърчаваме, ако той се забави или дойде не такъв, какъвто сме го очаквали. Но Бог е твърде мъдър и твърде добър, за да отговаря на молитвите ни винаги във времето и точно по начина, който ние искаме. Той ще направи за нас много повече и много по-добри неща, отколкото ние самите желаем. И понеже можем да се уповаваме на Неговата мъдрост и любов, не трябва да Го молим да действа според нашето желание, а да се опитваме да проникнем в Неговата воля и да я изпълним. Желанията и интересите ни трябва да се слоят с Неговите. Опитностите, които изпитват нашата вяра, служат за нашето най-добро. Чрез тях се открива дали вярата ни е истинска и искрена, дали почива единствено на Словото Божие, или зависи от външни обстоятелства и затова е несигурна и променлива. Вярата укрепва чрез упражняване. Трябва да проявяваме пълно търпение,

помнейки, че Писанието съдържа ценни обещания за онези, които чакат Господа. {СЗ 100.5}

Не всички разбират тези принципи. Мнозина, търсещи целебната Божия благодат, мислят, че ако не получат пряк и незабавен отговор на молитвите си, вярата им е недостатъчна. Затова на отпадналите от болестта трябва да се обясни мъдро да бъдат внимателни. Те не бива да пренебрегват дълга си към своите близки, които може да ги надживеят, или да пропускат да си използват природни средства за възстановяване на здравето. {СЗ 100.6}

Тук често има опасност от грешки. Като вярват, че ще бъдат излекувани чрез молитва, някои болни се страхуват да предприемат каквото и да е, за да не се изгълкува като липса на вяра. Не бива обаче да престанат да действат така, както биха постъпвали, ако очакваха да бъдат грабнати от смъртта. Не трябва да се боят и да изричат насърчения или съвети, каквито биха отправили към близките си в час на раздяла. {СЗ 101.1}

Лечебни средства и библейски примери

Търсещите изцеление чрез молитва не трябва да пренебрегват употребата на лечебни средства, които са в рамките на възможностите им. Използването на средствата, които Бог е предвидял за облекчаване на болките и като естествена помощ за възстановяване на здравето, не означава отричане от вярата. Човек в никакъв случай не се отрича от вярата си, когато съдейства на Бога и се поставя в най-благоприятно за оздравяването му положение. {СЗ 101.2}

Бог ни е дал възможност да получаваме познания за законите на живота. Дава ни ги, за да можем да се възползваме от тях. Трябва само да действаме в съгласие с природните закони. Когато сме се помолили за оздравяването на болния, можем да започнем да действаме с още по-голяма енергия и да благодарим на Бога, че имаме привилегията да работим заедно с Него. Можем да Го молим да благослови средствата, които Той сам ни е дал. {СЗ 101.3}

Словото Божие одобрява употребата на целебни средства.

Израилевият цар Езекия бил болен и Божи пророк му е донесъл вестта, че ще трябва да умре. Той извикал към Господа и Господ чул Своя раб. Изпратил му вест, че ще му бъдат придадени към живота му петнадесет години. Една дума от Бога би могла веднага да излекува Езекия, но му е било дадено специално наставление: „Нека вземат низаница смокини и ги турят за компрес на шията; и царят ще оздравее“ (4 Царе 20:7). {СЗ 101.4}

В един от случаите Исус помазал с кал очите на сляп човек и му заповядал: „Иди, умий се в къпалнята Силоам. И тъй, той отиде, умии се и дойде прогледнал“ (Йоан 9:7). Изцелението би могло да последва и само чрез силата на Великия Лекар, но Христос си послужил с просто природно средство. Макар да не предписва лекарства, Той одобрява и препоръчва достъпни природни целебни средства. {СЗ 101.5}

След като сме се помолили за оздравяването на болния, нека не губим вяра в Бога, както и да се развива случаят. Ако сме призвани да понесем загуба, нека да приемем горчивата чаша и да помним, че тя ни се поднася от любящ Баща. Ако пък здравето на болния се възвръща, не бива да се забравя, че онзи, който е получил целебната благодат, е поел ново задължение спрямо своя Създател. Когато десетте прокажени били излекувани, само един от тях се върнал обратно при Исус, за да му отдаде прослава. Нека никога да не прилича на деветимата забравили, чиито сърца останали безучастни към Божията милост. „Всяко дадено добро и всеки свършен дар е от Отца на светлините, у Когото няма изменение или сянка от промяна“ (Яков 1:17). {СЗ 101.6}

Употребата на лечебни средства

Болестта никога не идва без причина. Неспазването на здравните закони проправя пътя ѝ и я довежда. Мнозина страдат вследствие прегрешенията на родителите си. Макар децата да не са отговорни за извършеното от най-близките им, все пак те трябва да различават кое е престъпване на здравните закони и кое не е. Трябва да избягват лошите навици на своите родители и да се опитват чрез природосъобразен и праведен живот да подобрят състоянието си. {СЗ 102.1}

Но по-голямата част от хората страдат вследствие собствения си погрешен начин на живот и действие. Те не обръщат внимание на здравните принципи при хранене, пиене, обличане, работа. Нарушаването на природните закони е сигурна причина за лоши последици. А когато ги нападне болест, приписват страданията си не на истинската причина, а роптаят срещу Бога заради сполетялото ги нещастие. Но Бог не е отговорен за страданията, последица от неспазването на природните закони. {СЗ 102.2}

Бог ни е надарил с определено количество жизнена сила. Дал ни е и органи, които са в състояние да изпълняват различните жизнени функции и

е наредил да действат хармонично заедно. Ако пазим грижливо жизнената си енергия и поддържаеме в ред деликатния механизъм на тялото, ще бъдем здрави. Изразходваме ли я обаче преждевременно, нервната система черпи от натрупаните резерви. А когато един орган се повреди, страдат всички. Организмът търпи известно време големите злоупотреби без видимо съпротивление; но после се насилва и прави решителни усилия да отстрани последиците от пораженията, които е претърпял. Усилията му да се справи с положението често се изразяват във висока температура и различни други болестни прояви. {СЗ 102.3}

Рационални лечебни средства

Когато със здравето се е злоупотребявало толкова много, че е налице изразена Болест, заболялият често може да направи за себе си много повече, отколкото който и да е друг. Първото нещо е да се определи истинският характер на заболяването и чак след това да се действа разумно за отстраняването на причината. Когато хармоничната дейност на организма е нарушена поради претоварването му с работа, преяждане или други неправилни действия, нека не се правят опити да се премахнат затрудненията чрез допълнително натоварване с отровни лекарства. {СЗ 102.4}

Лечение чрез диета

Болестта често е последица от неправилно хранене и тогава преди всичко организмът трябва да бъде освободен от ненужния товар, който му е бил наложен. При много заболявания за пациента няма по-добро средство от това да пропусне едно-две хранения, за да могат претоварените храносмилателни органи да си починат. На хора, занимаващи се с умствен труд, често една неколкодневна плодова диета е донасяла голямо облекчение. Ако за кратко време болният се въздържа от хранене и след това приема умерено прости храни, често настъпва подобрене благодарение на естествените усилия на организма за възстановяване. Умерена диета в продължение на месец-два ще убеди много страдащи, че пътят на самоконтрола е път към здравето. {СЗ 102.5}

Почивката като целебно средство

Някои хора сами си причиняват заболявания чрез претоварване с работа. В такива случаи за възстановяване на здравето е необходима почивка, освобождаване от всякакви грижи и умерена диета. При преумора и изнервяне вследствие непрекъсната работа в затворени помещения най-добре би помогнало излизането сред природата, където човек би могъл да се

почувства свободен от всекидневните грижи. Разходките из горите и ливадите, прекрасните цветя и птичите песни ще съдействат за оздравяването много повече, отколкото каквито и да било лекарства. {СЗ 102.6}

Употребата на вода

Както при цветущо здраве, така и при болест чистата вода е едно от най-големите благословения на Небето. Правилната ѝ употреба укрепва организма. Водата е напитката, която Бог е предвидил за утоляване на жаждата на животните и на човека. Пийте вода, това подпомага функциите на организма и го подкрепя в усилията му да се справи с болестта. {СЗ 103.1}

Външната употреба на водата е едно от най-лесните и ефикасни средства за регулиране на кръвообращението. Студената или хладката баня е превъзходно средство за тонизиране. Топлите бани разтварят порите и съдействат за изхвърлянето на нечистотиите. Топлите и неутралните бани успокояват нервите и регулират кръвообращението. {СЗ 103.2}

Много хора никога не са опитвали благотворното въздействие на правилната употреба на водата и се боят от нея. Водолечението не се цени така, както би трябвало. Умелото му приложение изисква усилия, от които мнозина бягат. Никой обаче не бива да мисли, че незнанието или небрежността в това отношение го извиняват. Има различни начини, по които водата може да се прилага за облекчаване на болките и за ограничаване на заболяването. Всички трябва да са запознати с приложението на обикновените домашни лечения. Особено майките трябва да знаят как да се грижат за здравето на членовете на семейството си. {СЗ 103.3}

Ползата от физическата активност

Физическата активност е закон и необходимост за организма. Всеки орган на тялото има своята определена функция, от която зависи развитието и силата му. Нормалната дейност на всички органи дава сила и енергия, докато склонността към бездействие причинява упадък и смърт. Обвържете здравата си ръка в бинтове само за няколко седмици и когато я освободите, ще видите, че е станала много по-слаба от другата, с която през същото време сте си служили нормално. Примерът се отнася и за бездействието на всички останали мускули. {СЗ 103.4}

Обездвижването е причина за много болести. Упражненията подпомагат и регулират кръвообращението, но при недостатъчно движение кръвта не циркулира правилно и промените в нея, толкова необходими за живота и здравето, не настъпват. Кожата също става неактивна.

Нечистотиите не се отделят, както при засилено чрез енергична дейност или гимнастика кръвообращение. Тогава кожата се поддържа в здраво състояние и дробовете се прочистват и изпълват изобилно с пресен въздух. Бездейното състояние на организма увеличава двойно товара на отделителните органи и предизвиква болестното състояние. {СЗ 103.5}

Даже инвалидите не бива да допускат заседнал живот. Ако някой сериозно се е претоварил в известно отношение, пълната почивка за определено време понякога може да предотврати сериозно заболяване. Но ако човек е от дълго време инвалид, би трябвало много рядко да преустановява физическата си активност. {СЗ 103.6}

Изморените вследствие на усилен умствен труд трябва да си починат от изтощителната мисловна дейност, но не бива да смятат, че е опасно изобщо да използват умствените си възможности. {СЗ 103.7}

Мнозина са склонни да смятат състоянието си за много по-лошо, отколкото то е в действителност. Подобни мисли се отразяват неблагоприятно на процеса на оздравяването и не бива да се насърчават. {СЗ 103.8}

Проповедници, учители, ученици и други работници на умствения труд често боледуват вследствие силна умствена преумора, която не е била отстранявана чрез физическа активност. Такива хора имат нужда от активен живот. Строго въздържание, съчетано с подходящи движения и упражнения, ще запази умствените и телесните им сили и ще ги направи по-издръжливи. {СЗ 104.1}

При физическо претоварване човек не бива да продължава да посвещава времето си само на физическата работа. За да се получат най-добри резултати, тя трябва да бъде системна и приятна. Препоръчва се движение на открито, така че отслабналите органи да укрепват чрез него. Физическият труд трябва да се върши с удоволствие и никога да не се изражда в мъчителен. {СЗ 104.2}

Когато вниманието и времето на болните не са ангажирани, мислите им се съсредоточават върху тях самите. Те стават мрачни и раздразнителни и започват да смятат, че са по-зле, отколкото са в действителност. {СЗ 104.3}

В подобни случаи едно правилно подбрано физическо натоварване би се оказало успешно целебно средство. Понякога то е крайно необходимо за възстановяването на здравето им. Трудът на ръцете калява волята - нещо, от което те особено се нуждаят. Когато волята отслабва, въображението се развихря и става трудно да се противостои на болестта. {СЗ 104.4}

Бездействието е най-голямото проклятие за повечето инвалиди. Занимания с лека полезна работа оказват благотворно влияние и върху тялото, и върху ума. Те укрепват мускулите, нормализират кръвообращението и създават самочувствие. С течение на времето силите ще се увеличават и съответно - и работоспособността. {СЗ 104.5}

Движението помага на страдащите от стомашни заболявания, като стимулира храносмилателните органи. Сериозните умствени занимания или усилените физически движения непосредствено след ядене пречат на храносмилането; докато една кратка разходка след ядене с изправени глава и рамене е много полезна. {СЗ 104.6}

Въпреки всичко казано и писано относно ползата от движението, все още много хора пренебрегват физическата активност. Някои напълняват значително, защото организмът им е претоварен и блокира; други заслабват видимо, тъй като жизнените им сили се изчерпват от изобилната храна, с която трябва да се преборват. Черният дроб се пренатоварва от усилията да освободи кръвта от нечистотиите и в резултат заболява. {СЗ 104.7}

Водещите заседнал начин на живот трябва, когато времето позволява, да излизат и да се движат на чист въздух - лете и зиме. Ходенето пеша е за предпочитане пред язденето или карането на колело, тъй като при него вземат участие повече мускули. Дробовете започват да функционират по-активно, защото е невъзможно да се върви бодро, без да се вдишва дълбоко. {СЗ 104.8}

Такова движение е много по-здравословно от каквото и да е лекарство. Често лекарите съветват своите пациенти да предприемат презокеански пътувания, да правят минерални бани или да променят климата, докато в повечето случаи чрез умерено хранене и приятни упражнения там, където са, те биха възстановили здравето си и биха спестили време и пари. {СЗ 104.9}

Лекуване на ума

Съществува много тясна връзка между душата и тялото. Когато едното бъде засегнато, страда и другото. Душевното състояние въздейства върху здравето в много по-голяма степен, отколкото мнозина си мислят. Редица заболявания са резултат от душевни депресии. Мъка, скръб, страх, безпокойство, недоволство, угризения на съвестта, чувство на вина, недоверие - всичко това намалява жизнените сили и има гибелни последици. {СЗ 105.1}

Понякога една болест може да се предизвика, а често пъти и да се влоши чрез внушение, чрез въображението. Мнозина остават инвалиди за цял живот, а биха могли да бъдат съвсем добре, ако не са си въобразявали, че са болни. Някои си въобразяват, че и най-малкото излагане на слънце или студ предизвиква заболяване. И лошото наистина настъпва, защото го очакват. Други дори умират от болести, предизвикани само от въображението им. {СЗ 105.2}

Куражът, надеждата, съчувствието и любовта укрепват здравето и удължават живота. Жизнерадостният и весел дух носи здраве на тялото и сила на душата. „Веселото сърце е като благотворно лекарство“ (Пр. 17:22). {СЗ 105.3}

При лекуване не бива да се пренебрегва влиянието на душевното състояние. Правилно използвано, то е едно от най-мощните средства в борбата срещу болестта. {СЗ 105.4}

Контрол на дух върху дух, на ум върху друг ум

Има един начин за лечение на душевно болни, който е сред най-успешните манипулации на злото. Състои се в това, че умът на даден човек се подчинява под властта на друг, така че личността на по-слабия преминава под контрола на по-силния духом. Твърди се, че по такъв начин може да се промени мисленето, да се предават животворни импулси, и че на болния

може да се предаде способност да се противопостави на болестта и да я победи. {СЗ 105.5}

Този метод на лекуване се е прилагал от лица, които не са познавали истинската си природа и склонност и са смятали, че носят изцеление. Но тази така наречена „наука“ е основана на погрешен принцип. Тя е чужда на естеството и Духа на Христос. Не води към Него - Живота и Спасението. Онзи, който насочва мислите към себе си, всъщност ги отдалечава от истинския Източник на силата. {СЗ 105.6}

Не е по Божията воля едно човешко същество да подчинява духа и волята си на друго и да се превръща в безволев инструмент в чужди ръце. Никой не бива да прелива личността си в тази на друг. Не бива да приема никое човешко същество за източник на изцеление. Човек трябва да е зависим само от Бога. Дадената му от Създателя зрелост трябва да бъде контролирана единствено от Него и да не допуска да го владее никакъв човешки дух. {СЗ 105.7}

Желанието на Исус е да доведе хората до пряка връзка със Себе Си. Във всички Свои отношения с човешките същества Той признава принципа на личната отговорност. Насърчава чувството им за лична зависимост от Бога и се стареа да внушава необходимостта да са лично ръководени от Него. Искането да доведе човешкото в общение с Божественото, за да могат хората да бъдат преобразени по Божия образ. Сатана обаче действа за провалянето на тази цел. Стреми се да направи хората зависими един от друг. Когато умовете бъдат отклонени от Бога, изкушителят може да ги подчини на своята власт. Така може да владее човечеството. {СЗ 105.8}

Теорията за подчинението на един дух от друг произхожда от Сатана, който пръв се опитва да замести Божествената философия с човешка. От всички заблуди, възприети днес от християнството, никоя не представлява по-голяма измама, никоя не може да отклони сигурно човека от Бога от тази. Колкото и невинна да изглежда, когато се прилага при болни, води към тяхната гибел, а не към изцеление. Отваря вратата, през която Сатана ще влезе, за да плени както контролираната, така и контролиращата души. {СЗ 105.9}

Страшна е силата, която по такъв начин може да се предаде на лоши мъже и жени. Какви възможности се предлагат на печелещите чрез това - да извличат дивиденди от слабостта и невежеството на хората! Колко духовни спекуланти са намирали средство за задоволяване на долните си страсти или на алчността си, пленявайки слаби или болни души! {СЗ 106.1}

Можем да се занимаваме с неща много по-добри, отколкото да се опитваме да контролираме човек чрез човек. Лекарят трябва да учи хората да отправят взор от човешкото към Божественото. Вместо да кара болните да се уповават на човешки същества за лекуване на душата и тялото им, той трябва да насочва вниманието им към Онзи, Който може да спасява всички отиващи при Него. Този, Който е създал човешкия дух, познава нуждите му. Само Бог може да лекува. Човекът, чиято душа и тяло са болни, трябва да вижда своя изцелител в Христос. Той е казал: „Аз живея и вие ще живеете!“ (Йоан 14:19). Този начин на живот трябва да представяме на болните и да им помогнем да разберат, че ако вярват в Христос като в Спасител, ако действат заедно с Него, ако се съобразяват със здравните закони и се стремят към истинско осветение в страхопочитание към Бога, Той ще им даде живот. Като им представяме Христос по такъв начин, ние им даваме сила с огромна стойност, защото тя идва отгоре. Тази е истинската наука за лекуването на душата и тялото. {СЗ 106.2}

Съчувствието

Нужна е голяма мъдрост за лекуването на болести, свързани с душата и ума. Нараненото сърце, обезсърчената душа се нуждаят от нежност. Често някое сериозно домашно затруднение терзае душата подобно на рак и изсмуква жизнените сили. Понякога чувството за вина съсипва физическите сили, нарушава душевното равновесие. Такъв вид болни могат да се лекуват само с искрено съчувствие. Лекарят трябва най-напред да спечели тяхното доверие и след това да им посочи Великия лекар. Почувстват ли те истинския Помощник и повярват ли, че Той се е заел с техния случай, душата им ще бъде облекчена и в много случаи ще се възстанови и физическото им здраве. {СЗ 106.3}

Често съчувствието и тактичността се оказват за болния по-полезни от каквото и да било друго лечение, поднесено равнодушно. Когато един лекар приближава нехайно, с безразличие леглото на болния и чрез думите и постъпките си дава да се разбере, че случаят не заслужава вниманието му, той със сигурност му причинява голяма вреда. Предизвиканите чрез равнодушието му съмнения и обезсърчение често унищожават добрия резултат от предписаните лекарства. {СЗ 106.4}

Ако лекарите биха могли да се поставят на мястото на човека със сломен дух и отслабнала от страданията воля, копнеещ за няколко състрадателни и утешителни думи, биха разбрали чувствата им. Когато

любовта и съчувствието, които Христос проявява към болните, се свържат със знанията на лекаря, самото му присъствие вече е благословение. {СЗ 106.5}

Искреността в отношенията ще изпълва пациента с доверие и ще оказва важна по-мощ при лекуването. Има лекари, които смятат за необходимо да скриват от болния естеството и причината за болестта. Много от тях от страх да не го разтревожат или обезсърчат, ако му кажат истината, подхранват лъжлива надежда за оздравяване и допускат той да отиде в гроба, без да го предупредят. Подобен подход е крайно неразумен. Може би не винаги най-доброто е да се разкрива цялата опасност - това може да разтревожи човека и да забави или дори да попречи за оздравяването. Не винаги е необходимо да се казва цялата истина на хора, чиито страдания са главно продукт на въображението. На много болни липсва самообладание, други имат особени представи и си въобразяват по отношение на себе си и на околните неща, които не са истини. За тях обаче те са реални и затова тези пациенти трябва да се ограждат с постоянно внимание, неуморно търпение и доброта. Ако на такива хора се кажеше самата истина за тях, едни биха се оскърбили, а други - обезсърчили. Христос казва на учениците си: „Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега“ (Йоан 16:12). Макар да не може при всички случаи да се казва цялата истина, лекарят или медицинската сестра не бива да извъртат и да изкривяват истината. Който го допуска, застава там, където Бог не може да му помага, а като губи доверието на пациентите си, изгубва едно от най-успешните човешки средства за лекуване. {СЗ 106.6}

Силата на волята

На силата на волята не се обръща нужното внимание. А тя трябва да се поддържа жива и да се насочва правилно. Тогава ще дава на цялото същество енергия и ще спомага за запазването и подобряването на здравето. Ако се овладее, може да контролира въображението и да бъде мощно средство за борба с болестите както на душата, така и на тялото. Когато я упражняват, пациентите могат да сътрудничат на лекаря и да направят много за възстановяването на своето здраве. Хиляди, ако пожелаят, могат да възстановят здравето си. Господ не иска хората да са болни, но да са здрави и щастливи. Затова всеки трябва да реши в себе си да бъде добре. Често слаби хора могат да противостоят на Болестта, като просто отказват да се поддават на болките и не си позволяват да се отпускат и да бездействат. Издигайки се над болките и страданията, нека се занимават с полезна работа според силите

си. С такива занимания плюс чист въздух и слънце много немощни могат да възвърнат здравето и силите си. {СЗ 107.1}

Библейски принципи на лекуване

За такива, които искат да възвърнат здравето си, има една поука в следните думи от Свещеното писание: „Не се опивайте с вино, следствието от което е разврат, но изпълвайте се с Духа“ (Еф. 5:18). Не чрез възбуда или забрава, постигнати по неестествен път или с помощта на вредни упоителни средства, нито чрез задоволяване на извратения апетит или на страстите се стига до истинско изцеление или укрепване на тялото и душата. Между болните има много хора, които живеят без Бог и без надежда. Те страдат от незадоволени желаниа, от долни страсти и от угризенията на съвестта си, изгубили опората в живота си и надеждата за вечния живот. Нека грижешите се за такива болни не се надяват, че ще им бъдат полезни, като им утаждат. Напротив, така им вредят. Гладуващата и жадуваща душа ще продължава да гладува и да жадува, докато очаква задоволяване с материални неща. Пиещите от извора на себелюбивите удоволствия ще останат измамани. Те погрешно смятат веселието за сила, но мине ли възбудата, секва и вдъхновението им и ги обхващат озлобление и отчаяние. {СЗ 107.2}

Трайният мир и истинското спокойствие на душата имат само един Източник. За него Христос е казал: „Елате при Мене, всички отрудени и обременени, и Аз ще ви успокоя!“ (Матей 11:28). „Мир ви давам, Моя мир ви давам! Аз не ви давам, както светът дава“ (Йоан 14:17). Този мир не е нещо извън Него. Той е в Христос и ние можем да го получим само когато приемем Него. {СЗ 107.3}

Христос е Изворът на живота. Мнозина се нуждаят от по-ясно познание за Него. Те трябва да бъдат поучавани търпеливо, внимателно, но и сериозно. Как човек може да се докосне до небесните целебни сили? Когато ялната светлина на Божията любов осветли замъглените кътчета на душата, безпокойството и умората ѝ ще изчезнат, а доволството и радостта ще дадат сила на душата и здраве и енергия на тялото. {СЗ 107.4}

Помощ при всяко изпитание

Живеем в свят, изпълнен със страдания. Трудности, изпитания и скръб ни очакват по целия път към небесния дом. Но много хора ги удвояват, като постоянно предвиждат мъчнотии. Когато срещат някаква пречка или разочарование, смятат, че всичко е свършено, че тяхната съдба е най-

жестоката. По такъв начин сами си навличат бедата и са в състояние да помрачат всичко около себе си. Животът става за тях бreme. А не би трябвало да бъде така! Ще са необходими големи усилия, за да променят мислите си, но промяната е възможна. Те трябва да насочват мисълта си към приятни неща. Накарайте ги да изгонят от ума си мрачните картини, които съществуват главно във въображението им, и да ги отправят към благословенията, с които Бог е обсипал пътя им към невидимото и вечното. {СЗ 107.5}

За всяко изпитание Бог е предвидил помощ. Когато Израил стига в пустинята до горчивата вода при Мара, Мойсей извиква към Господа. Господ не създава някакво ново спасително средство. Само им посочва онова, което си е съществувало. Един храст, създаден от Него, трябва да бъде потопен в извора, за да стане водата му бистра и сладка. Когато това е направено, народът пие от водата и възвръща силите си. Христос иска да ни помага при всяко изпитание. Ако Го търсим, очите ни ще бъдат отворени, за да виждаме обещанията за изцеление, дадени в Неговото Слово. Светият Дух ще ни учи как да приемаме всяко благословение, което е лек срещу страданието. За всяко поднесено ни горчиво питие ще можем да намираме „целебното клонче“. {СЗ 108.1}

Не бива да допускаме неясното бъдеще с всичките му трудности да потиска сърцата ни, да подкосява краката ни и да обезсилва ръцете ни. Всемогъщият ни съветва: „Нека се хване за силата Ми, за да се примири с Мене! Да, нека се примири с Мене“ (Исаия 27:5). Вярващите, които поставят живота си под Негово ръководство и Му служат, никога не ще изпаднат в положение, за което Той да не е взел предварителни мерки. В каквато и ситуация да сме, изпълняваме ли словото Му, ще имаме водач, който ще направлява пътя ни. Каквато и да е тревогата ни, имаме сигурен Съветник. Каквато и да е скръбта ни, колкото и самотни или безутешни да сме, ще имаме един съчувстващ ни Приятел. {СЗ 108.2}

В невежеството си правим погрешни стъпки, но Спасителят не ни укорява за това. Никога не трябва да се чувстваме самотни. Ангелите са наши другари. Утешителят, Когато Христос обеща да изпрати в Свое име, пребъдва с нас. По пътя, водещ към Божия град, няма трудности, които доверяващите се на Бога да не могат да победят. Няма опасности, които да не могат да избегнат. Няма скръб, нито страдание, нито човешка слабост, за които Той да не е предвидил целебно средство. {СЗ 108.3}

Никой не бива да се оставя да бъде обезсърчен или отчаян. Сатана може да дойде при тебе с жестокото нашепване: „Твоят случай е безнадежден, ти не можеш вече да бъдеш спасен!“ Но за тебе има надежда в Христос. Бог не ни кара да побеждаваме със собствена сила. Умолява ни да се приближим към Него. При каквито и угнетяващи тялото и душата трудности да живеем, Той чака, за да ни избави. {СЗ 108.4}

Този, Който прие човешко естество, може да съчувства на човешките страдания. Христос не само познава всяка душа с нейните особени нужди и изпитания, но и всички обстоятелства, които дразнят и смущават духа. Ръката Му е протегната със състрадателна нежност към всяко Негово страдащо дете. Който най-много страдат, са обгърнати с най-много съчувствие и състрадание. Той знае нашите несвършенства и желае да поставим пред нозете Му затрудненията си и да ги оставим там. {СЗ 108.5}

Неразумно е да се вираме в себе си и да обръщаме внимание само на собствените си преживявания и емоции. Ако правим това, врагът ще ни представя трудности и изкушения, които ще разклащат вярата и ще сломяват куража ни. Да се занимаваме постоянно със своите сантиментални настроения и да се ръководим от чувствата си, означава да се заплитаме в съмнения и да увеличаваме трудностите. Трябва да отклоним вниманието си от собственото „аз“ и да гледаме към Исус. {СЗ 108.6}

Когато ви нападат изкушения, когато грижи, бъркотии и тъмнина затлачват душата ви, погледнете натам, където за последен път сте видели светлината. Починете си в Христовата любов и под Неговата закрила. Ако грехът се готви да завладее сърцето ви, ако съзнанието за вина потиска душата и обременява съвестта ви, ако неверие помрачава душата ви, спомнете си, че Христовата благодат е достатъчна, за да победи греха и да разпръсне тъмнината. Когато влезем в общение със Спасителя, навлизаме в царството на мира. {СЗ 109.1}

Обещания за изцеление

„Господ изкупува душата на слугите Си! И от ония, които се уповават на Него, ни един няма да бъде осъден“ (Пс. 34:22). {СЗ 109.2}

„В страха от Господа има силна увереност и Неговите чедра ще имат прибежище“ (Пр. 14:26). {СЗ 109.3}

„Но Сион рече: Йеова ме е оставил и Господ ме е забравил. Може ли жена да забрави сучещото си дете, та да не се смили за чедото на утробата си?

Обаче те, ако и да забравят, Аз все пак няма да те забравя! Ето, на дланите Си съм те връзал, твоите стени са винаги пред Мене“ (Исаия 49:14-16). {СЗ 109.4}

„Не бой се, защото Аз съм с тебе; не се ужасявай, защото Аз Съм твой Бог. Ще те укрепя! Да! Ще ти помогна. Да! Ще те подпра с праведната Си десница“ (Исаия 41:10). {СЗ 109.5}

„... които съм носил още от утробата и съм държал още от рождението. Даже до старостта ви Аз съм същият и докато побелеете, Аз ще ви нося. Аз ви направих и Аз ще ви държа. Да! Аз ще ви нося и избавя“ (Исаия 46:3, 4). {СЗ 109.6}

Хвала и благодарност

Нищо не допринася толкова много за укрепване и поддържане на тялото и на душата, както духът на благодарност и хвала. Да се противопоставяме на песимизма, меланхолията, недоволството е наш дълг, какъвто е дългът да се молим. Ако небето е целта на нашето странстване тук, как можем да вървим нататък като тъпа опечалени и по целия път към дома на Отца само да стенем и да се оплакваме? {СЗ 109.7}

Хора, изповядващи християнството, които постоянно се оплакват и според които веселото настроение и щастието са грях, нямат истинска религия. Души, които намират печално удоволствие във всичко меланхолично и тъжно в природата, които предпочитат да се заглеждат в увехнали листа вместо в прекрасните свежи цветя, които не виждат красотата на високите планински върхове и китните долини, които затварят душата си за веселите гласове на природата - такива души не пребъдват в Христос. Те събират мрак и тъмнина там, където биха могли да имат светлина, да имат Слънцето на правдата, напирасщо да изгрее в сърцата им и да изцелява. {СЗ 109.8}

Често страдания може да помрачават духа ти. Тогава се опитай да не мислиш. Ти знаеш, че Исус те обича. Той разбира твоите слабости. Можеш да вършиш Неговата воля, като просто се оставиш в ръцете Му. {СЗ 109.9}

Природен закон е мислите и чувствата ни да се насърчават и укрепват, когато ги изразяваме. Докато, от една страна, думите изразяват мислите, от друга, мислите следват думите. Ако бихме давали по-голям израз на вярата си и се радвахме повече на благословенията, които знаем, че имаме - голямата Божия милост и любов, щяхме да имаме повече вяра и по-голяма радост. Никой език не може да опише, никой смъртен дух не може да схване благословието, което е резултат от оценяването на Божията доброта и

любов. Дори и на земята можем да живеем в бликаща радост, която никога да не пресъхва, тъй като извира от потоците край Божия престол. {СЗ 109.10}

Затова нека научим сърцата и устните си да изказват хвала на Бога за несравнимата Му любов. Нека възпитаеме душите си да се изпълват с надежда и да пребъдват в светлината, която греє от кръста на Голгота. Никога не бива да забравяме, че сме деца на Небесния Баща, синове и дъщери на Господаря на небесните множества. Наша привилегия е да имаме тиха почивка в Бога. {СЗ 109.11}

„И нека царува в сърцата ви Христовият мир... и бъдете благодарни“ (Кол. 3:15). Забравяйки собствените си трудности и грижи, нека да благодарим на Бога за възможността да живеем за слава на името Му! Нека благословенията на всеки нов ден да бъдат благодарност в сърцата ни за проявите на Неговата любов и грижи. Отваряйки очи сутрин, благодарете Му, че ви е запазил през нощта. Благодарете Му за мира в сърцето ви. Отпращайте сутрин, обед и вечер благодарствени молитви към Небето, които да бъдат като сладко благоухание. {СЗ 110.1}

Когато ви питат как сте, не мислете за нещо печално и не го разказвайте, за да събудите състрадание. Не говорете за своята липса на вяра, за своите проблеми и страдания. Изкусителят се радва, когато чува такива думи. Говорите ли по подобен начин, прославяте него. Ние не бива да мислим постоянно за голямата сила на Сатана. Често сами се предаваме в ръцете му, говорейки за неговата мощ. Вместо това нека по-добре да говорим за несравнимата мощ на Бога, Който счита всички наши интереси за Свои. Говорете за неизказаната Христова любов и за Неговото величие. Цялото небе взема участие в нашето спасение. Божии ангели, хиляди по хиляди и десетки хиляди по десетки хиляди служат на онези, които трябва да станат наследници на спасението. Закрилят ни от злото и отпъждат силите на тъмнината, опитващи се да ни погубят. Нямаме ли причина да сме благодарни всеки миг, дори и когато трудности се изпречват на пътя ни? {СЗ 110.2}

Пейте хвалебствени песни! {СЗ 110.3}

Нека от устата ни се леят песни на хвала и благодарност! Когато бъдем изкушавани, вместо да даваме израз на чувствата си, нека с вяра да отправяме благодарствена песен към Бога. {СЗ 110.4}

„Съживи ни отново! {СЗ 110.5}

Ние хвалим Теб, о Боже, за Сина на Твоята любов,-
За Исус, който умря и сега е горе.

Ние хвалим Теб, о, Боже, за Твоя Дух на светлина,
Който ни показва нашия Спасител, и разпръсна нашата нощ!

Цялата слава и хвала да бъде на Агнето, което бе заклано,
Кое то понесе всичките ни грехове, и ни очисти от всяко петно.“ {СЗ
110.6}

Цялата слава и хвала да бъде на Бога на всяка благодат,
Който ни купи, намери, и ръководи нашите пътища.

Съживи ни отново; изпълни всяко сърце с Твоята любов;
Нека всяка душа бъде възпламенена с огън отгоре.

Припев:

Алидуя, Тебе слава! Алидуя! Амин!

Алидуя, Тебе слава, Съживи ни отново!

Песента е оръжие, с което винаги можем да си служим срещу
обезсърчението. Като разтваряме така сърцето си за светлината на
Христовото присъствие, ще се радваме на здраве и на Неговите
благословения. {СЗ 110.7}

„Славете Господа, защото е благ, защото Неговата милост трае довека!
Така нека говорят изкупените от Господа, които Той изкупи от ръката на
противника“ (Пс. 107:1, 2). {СЗ 110.8}

„Пейте Му, славословете Го; говорете за всичките Му чудесни дела.
Хвалете се с Неговото свято име; нека се весели сърцето на ония, които търсят
Господа“ (Пс. 105:2, 3). {СЗ 110.9}

„Защото насища жадна душа и гладна душа изпълня с блага. Други
седяха в тъмнина и в мрачна сянка, вързани със скръб и с желязо, защото се
разбунтуваха срещу Божиите слова и презряха съвета на Всевишния. Затова
смири сърцето им с труд; те паднаха и нямаше кой да им помогне. Тогава
извикаха към Господа в бедствието им и Той ги избави от утесненията им;
изведе ги из тъмнината и мрачната сянка и разкъса оковите им. Да
славословят Господа за Неговата благост и за чудесните Му дела към
човешките чедата“ (Пс. 107:9-15). {СЗ 110.10}

„Защо си отпаднала, душе моя, и защо се смущаваш дълбоко в мене? Надявай се на Бога, защото аз още ще Го славословя за помощта от лицето Му“ (Пс. 43:5). {СЗ 111.1}

„... и като винаги благодарите за всичко на Бога и Отца в името на нашия Господ Исус Христос“ (Еф. 5:20). Тази заповед е едно уверение, че дори и нещата, които сякаш са против нас, са за наше добро. Бог не би ни заповядал да благодарим за нещо, което би било лошо за нас. {СЗ 111.2}

„Господ е светлина моя и Избавител мой - от кого ще се боя? Господ е сила на живота ми - от кого ще се уплаша? Защото в зъл ден ще ме скрие под покрова Си, ще ме покрие в скривалището на шатъра Си... И ще принесе в скиинята Му жертва на възклицания, ще пее, да! Ще славословя Господа“ (Пс. 27:1, 5, 6). {СЗ 111.3}

„Изведе ме из гибелната яма, из тинята на калта и постави на скала нозете ми, та утвърди стъпките ми. Тури още в устата ми нова песен, хваление към нашия Бог. Мнозина ще видят и ще се убоят, и ще уповават на Господа. Блажен оня човек, който възлага упованието си на Господа, и не е склонил към горделивите, нито към ония, които коварно отстъпват“ (Пс. 40:2-4). {СЗ 111.4}

„Господ е сила моя и щит мой, на Него е уповало сърцето ми и Той ми помогна. Затова се развесели сърцето ми и с песните си ще Го възхваля“ (Пс. 28:7). {СЗ 111.5}

Да вършим добро

Една от най-съществените пречки за оздравяването на болните е вглъбяването им в самите себе си. Много от тях смятат, че всеки трябва да им съчувства и помага, докато всъщност онова, което им е нужно, е да отклоняват мислите си от себе си, като мислят и се грижат за други. {СЗ 111.6}

Често се отправят молитви за хората, сполетени от беда, за опечалените и обезсърчените - и това е редно. Трябва да се молим Бог да изпрати светлина в помрачените души и да утеши опечалените сърца. Но Той има особено благоволение към молитвите на онези, които сами вървят по пътя на Неговите благословения и Му позволяват да ги благослови. Докато отправяме молитви за страдащите, трябва същевременно да ги насърчаваме и те да помагат на хора, които са в по-голяма нужда от тях. Мракът ще изчезне от сърцата им, когато се опитат те да бъдат полезни някому. Когато се стремим да утешаваме другите с „утехата, с която ние самите сме утешени“, благословието се връща обратно върху нас. {СЗ 111.7}

Петдесет и осма глава от книгата на пророк Исаия ни предлага лекарство за болестите на тялото и на душата. Ако искаме да бъдем здрави и жизнерадостни, трябва да изпълняваме дадените в този текст от Писанието правила. За служенето, което приема, и за благословенията от него Господ казва: {СЗ 111.8}

„Не е ли да разделяш хляба си с гладния и да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия, да го обличаш и да се не криеш от своите еднокръвни. Тогава твоята светлина ще изгрее като зората и здравето ти скоро ще процъфти; правдата ти ще върви пред тебе и славата Господна ще ти бъде задна стража. Тогава ще зовеш и Господ ще отговаря; ще извикаш и Той ще рече: Ето Ме! Ако махнеш изсред себе си хомота, соченето с пръст и нечестивите думи; ако даруваш на гладния желаното от душата ти и насищаш наскърбената душа, тогава светлината ти ще изгрява в тъмнината и мракът ти ще бъде като пладне. Господ ще те води всякога, ще насища душата ти в бездъждие и ще дава сила на костите ти, и ти ще бъдеш като напоявана градина и като воден извор, чиито води не пресъхват“ (Исаия 58:7-11). {СЗ 111.9}

Добрите дела са двойно благословение - облагодетелстват с добро както извършителя, така и получателя. Съзнанието за доброто, което вършим, е едно от най-ефикасните лекарства за телесни и душевни заболявания. Когато сме удовлетворени от своя изпълнен дълг, когато сме направили някого щастлив, душата ни се чувства свободна и ведра, радостно чувство изгъва с нов живот цялото ни същество. {СЗ 112.1}

Нека болните, вместо постоянно да очакват състраданието на другите, да се стремят сами според възможностите си да помагат на нуждаещи се. Отдайте бремето на вашата собствена слабост, мъка и болки на състрадателния Спасител. Разтворете сърцето си за Неговата любов и я раздавайте щедро и на други. Помнете, че всички имат свои тежки изпитания и изкушения, на които им е трудно да се противопоставят, и че можете да направите нещо, за да облекчите бремето им. Изказвайте благодарността си за благословенията, които имате. Покажете, че цените оказваното ви внимание. Нека сърцето ви бъде изпълнено с ценните Божии обещания и от тази съкровищница да излизат думи на утеха и подкрепа за ближните ви. Това ще ви обкръжи с атмосфера стопляща, въздигаща другите. Поставете си за цел да бъдете благословение за хората, които ви заобикалят, и ще откриете начин да бъдете в помощ както на собственото си семейство, така и на други. {СЗ 112.2}

Ако боледуващите се опитат да забравят себе си, като се грижат за други; ако изпълняват заповедта на Господа да служат на онези, които са в по-голяма нужда от тях, ще почувстват истинността на пророческото обещание: „Тогава светлината ти ще изгрее като зорница и здравето ти скоро ще процъфти.“ {СЗ 112.3}

В допир с природата

Творецът е избрал за нашите първи родители най-добрата за здравето и щастието им обстановка за живот. Не ги е поставил в палат, не ги е заобиколил от изкуствена украса и лукс, към какъвто днес толкова неистово се стремим. Осигурил им е пряк допир с природата и тясна връзка със светите небесни същества. {СЗ 113.1}

В градината, която Бог приготвил за дом на Своите деца, те били отвсякъде заобиколени с прелестни храсти и благоуханни, красиви цветя, с най-разнообразни дървета, много от които - отрупани с ароматни и вкусни

плодове. По клоните им птичките пеели хвалебни песни. Под сянката им земните твари си играели заедно без страх. {СЗ 113.2}

Адам и Ева се радвали в своята неопетнена чистота на онова, което виждали и чували в рая. Бог определил работата им в градината - да я обработват и пазят (Битие 2:15). Всекидневната работа им носела здраве и радост. Там щастливата двойка се срещала с радост със своя Създател, когато в прохладата на вечерта Той идвал и разговарял с тях. Всеки ден Господ им давал различни уроци. {СЗ 113.3}

Планът на живота, който Той определил за нашите първи родители, съдържа урок и за нас. Макар грехът да е хвърлил сянката си над земята, Господ все още желае Неговите чеда да изпитват радост от своя труд. Колкото по-точно се следва Неговият план за живота, толкова по-чудодейно ще действа Той, за да бъде страдащото човечество отново възродено. Боледуващите трябва да бъдат колкото е възможно по-близо до природата. Животът сред естествена ѝ обстановка би извършил чудеса за много безпомощни и почти отчаяни болни. {СЗ 113.4}

Шумът, суматохата и бъркотията в градовете, напрегнатият и изкуствен живот в тях действат много уморително и изтощаващо. Пропитият с пушек, прах, отровни газове и болестотворни бактерии въздух представлява опасност за живота. Болните, прекарващи по-голямата част от времето между четирите стени, се чувстват почти като затворници в стаите си. Те гледат къщи, тротоари и бързо движещи се по тях тълпи и нито късче синьо небе или някаква зеленина, цветя или дървета. Изолирани по такъв начин, те лесно изпадат в мрачно настроение, тормозят се от страданията и мъката си и стават жертва на собствените си печални мисли. {СЗ 113.5}

За податливите на пороци градовете крият още по-голяма опасност. Там те са изложени на постоянни изкушения. Затова трябва да бъдат преместени в нова среда и мислите им да бъдат пренасочени. Трябва да попаднат под влиянието, коренно различни от онези, превърнали живота им в развалина. Отдалечете ги за известно време от всичко, отклоняващо ги от Бога, и им осигурете по-чиста атмосфера. {СЗ 113.6}

Лечебните заведения биха имали много по-голяма успех, ако се изграждаха далече от градовете, а и всички желаещи да възстановят здравето си би трябвало да се установят да живеят в провинцията. Природата е Божият лекар. Чистият въздух, животворната слънчева светлина, цветята и дърветата, лозята и овощните градини, както и движенията на чист въздух дават здраве и живот. {СЗ 113.7}

Лекари и болногледачи трябва да насърчават своите пациенти да остават по-дълго време на открито. Животът на чист въздух е може би най-важното, от което много болни се нуждаят. То притежава чудодейна сила да лекува болести, причинени от силни вълнения и от крайността на модерния живот, който изтощава и руши силите на тялото, душата и духа. {СЗ 113.8}

Целебно въздействат на болните, угнетени от градския шум и блясък, спокойствието и свободата на селския живот. Пейзажът радва очите им, почивката на чист въздух ги успокоява, а какво удоволствие изпитва всеки от благотворното действие на слънчевите лъчи и аромата на дърветата и цветята! Животворни сили са скрити в благоуханието на елхата и в миризмата на бора и кедъра. {СЗ 114.1}

Нищо не помага за възстановяване здравето на хронично болните така, както животът сред красива природа. Там и най-безпомощните могат да почиват, да лежат на слънце или под сянката на дърветата. Достатъчно е само да вдигнат поглед и да се наслаждават на омайната зеленина наоколо, да се вслушат в шумоленето на тихия ветреца. Отпадналият им дух ще се съживи, гаснещите сили ще укрепнат, душата им неусетно ще се успокои, трескавият пулс ще се урегулира. Когато почувстват повече сили в себе си, болните ще се осмелят да се изправят на крака, ще се опитат да направят няколко крачки, за да стигнат до любимите цветя - прелестните вестители на Божията любов към Неговите пострадали деца на земята. {СЗ 114.2}

Всичко трябва да се уреди така, че пациентите да бъдат на открито. На онези, които са на крака, трябва да се осигурят леки, приятни занимания. Посочете им подходяща и полезна работа, карайте ги да дишат дълбоко чистия въздух, като при това движат коремните си мускули. Това ще бъде особено полезно за тях. {СЗ 114.3}

Движението и гимнастиката трябва да се предписват като жизнена необходимост. А какво по-добро може да има от обработването на земята. Нека пациентите се грижат за цветни лехи или да работят в овощната и зеленчуковата градина. По този начин и вниманието им ще бъде отклонено от самовглъбяването и страданията. {СЗ 114.4}

Колкото по-дълго време пациентът прекарва на открито, толкова по-малко нужда ще има от лекарства. Колкото по-приятни са обстановката и средата му, толкова по-голяма ще бъде вярата му в оздравяването. Затворен ли е вкъщи, колкото и скъпа и елегантна да е мебелировката, ще става все по-раздражителен, настроението му ще се влошава. Заведете го обаче сред прекрасната природа; поставете го там, където ще може да вижда

израстването на цветята и да чува пеенето на птичките, и неговото сърце ще запее в хармония с птичите песни. Той ще почувства облекчение в тялото и в душата си. Мисълта му ще се освежи, въображението му ще се оживи и духът му ще стане способен да цени и възприема красотата на Словото Божие. {СЗ 114.5}

Сред природата винаги ще се намери нещо, което да насочи вниманието на болния към Бога. Заобиколен от великолепните Божии дела, мислите му ще се отправят от видимото към невидимото. Красотата на природата ще го кара да си представя небесния дом, където не ще има нищо, опетняващо красотата, нищо, което да причинява болести или смърт. {СЗ 114.6}

Лекарите и болногледачите трябва чрез поуки от природата да насочват пациентите си към Бога, Чиято десница е създала високите стройни дървета, тревата и цветята; да им внушават, че всяка пъпка и всяко цветче е израз на Божията любов към Неговите чедра. Този, Който се грижи за птиците и цветята, ще се погрижи и за създадените по Негов образ и подобие творения. Вън на открито, сред Божията природа, може да им се разказва за новия живот в Христос, да им се чете от Словото Божие. Така светлината на Христовата правда ще може да огрее помрачените им от греха души! {СЗ 114.7}

Мъже и жени, които се нуждаят от духовно, както и от телесно лечение, трябва да бъдат сред хора, чиито думи и дела да ги привличат към Христос. Трябва да попаднат под влиянието на Великия Лекар, Който може да излекува и тялото, и душата им. Трябва да слушат разкази за любовта на Спасителя, за опрощението, предлагано щедро на всички хора, отиващи при Него и изповядващи греховете си. Под такова влияние много страдащи ще намерят пътя към живота. {СЗ 114.8}

Ангели от небето действат заедно с човеците, за да изпълнят сърцата на болните и страдащите с насърчение, надежда, радост и мир. При такива условия болните получават двойно благословение и мнозина оздравяват. Слабата, колеблива крачка отново добива стабилност. Очите възвръщат блясъка си. Изгубилите надежда се обнадеждават. Лицата на дотогава отчаяните засияват от радост. Недоволният и хленчещ тон изчезва. {СЗ 115.1}

Когато физическото здраве е възстановено, хората имат по-голяма възможност да упражняват онази вяра в Христос, която осигурява и здравето на душата. Съзнанието за опростените грехове носи неизказана радост и мир. Помръкналата надежда на християнина засиява. Думите изразяват вярата:

„Бог е нам прибежище и сила, винаги изпитана помощ в напасти“ (Псалм 46:1). „Да, и в долината на мрачната сянка, ако ходя, няма да се уплаша от зло, защото Ти си с мене; Твоят жезъл и Твоята тояга - те ме утешават“ (Пс. 23:4). „Той дава сила на отслабналите и умножава мощта на немощните“ (Исая 40:29). {СЗ 115.2}

Обща хигиена

Съзнанието, че човек трябва да бъде храм на Бога, място за изявяване на Неговата слава, трябва да ни кара да полагаме най-сериозни грижи за физическите си сили и да ги развиваме. Невероятно мъдро е създал Господ човешкото тяло, затова ни заповядва да го изучаваме, да разбираме неговите нужди и да правим онова, което е във възможностите ни, за да го запазим от повреда и омърсяване. {СЗ 119.1}

Кръвообращението

За да притежаваме добро здраве, трябва да имаме добра кръв; защото кръвта е потокът на живота, а животът е в кръвта. Тя възстановява изразходваното и храни тялото. Когато е снабдявана с подходящите и необходими хранителни вещества и когато е пречиствана и освежавана чрез допир с чист въздух, носи живот и сила до всички части на тялото. Колкото по-съвършено е кръвообращението, толкова по-добре ще работи целият организъм. {СЗ 119.2}

При всяка пулсация на сърцето кръвта трябва да бъде разпратена бързо и с лекота до всички части на тялото. Циркулацията ѝ не трябва да бъде смущавана от тесни дрехи, стегнати връзки, недостатъчно облекло или особено изстудяване на крайниците. Всичко пречещо на кръвообращението причинява натрупване на кръв и резултатите са често главоболие, кашлица, сърцебиене или лошо храносмилане. {СЗ 119.3}

Дишането

За да имаме добра кръв, трябва да дишаме правилно. Пълното дълбоко дишане на чист въздух, изпълващо дробовете с кислород, пречиства кръвта. Тя става по-светла и се разнася като животворна струя по всички части на тялото. Дълбокото дишане успокоява нервите, възбужда апетита, спомага за доброто храносмилане и предизвиква здрав, ободряващ сън. {СЗ 119.4}

Дробовете трябва да се оставят възможно най-свободни. Техният капацитет се развива чрез свободно движение и намалява, когато биват по някакъв начин притискани. За пример могат да се посочат вредните последици от масово срещания се навик на навеждане при работа (особено в седящо положение, когато е невъзможно да се диша дълбоко). Повърхностното дишане също бързо става навик и дробовете загубват способността си да се разширяват. Подобни последици се появяват и при силно пристягане. На долната част на гръдния кош не се осигурява достатъчно място; коремните мускули, които би трябвало да помагат при дишането, нямат достатъчно свобода за движение и дейността на белите дробове се ограничава. {СЗ 119.5}

По такъв начин те не приемат достатъчно кислород. Кръвта се движи мудно. Отпадъчните вредни вещества, които е трябвало да бъдат изхвърлени чрез издишванията, се задържат в кръвта и тя се замърсява. А от това страдат не само белите дробове, но и стомахът, и черният дроб, и мозъкът. Кожата става бледа, храносмилането се забавя, сърцето се затруднява, мисловната дейност отслабва, мислите се объркват, изпада се в мрачно настроение. Целият организъм бива потиснат и бездеен и особено предразположен към заболяване. {СЗ 119.6}

Чистият въздух

Дробовете постоянно издишват нечист въздух и трябва непрекъснато да бъдат снабдявани с чист. Нечистият въздух не осигурява нужното количество кислород и кръвта се връща към мозъка и другите органи, без да е достатъчно пречистена. Затова е крайно необходима основна вентилация. Престояването в затворени, лошо проветрявани стаи, където въздухът е

застоял, е пагубно за целия организъм. Той става много чувствителен към студа и най-леката простуда причинява заболяване. Хора, живеещи в затворени, непрветрявани стаи, са бледи и слаби. Те постоянно вдихват издишвания от тях самите въздух, наситен с излъчваните от дробовете и порите отрови. Така нечистотиите им отново се връщат в кръвта. {СЗ 119.7}

Проветряването и слънчевата светлина

При строежа на здания, било за обществени нужди, било за жилища, трябва да се обръща специално внимание за осигуряване на вентилация и изобилна слънчева светлина. Залите за събрания, църквите и училищата често не са съобразени с това необходимо изискване. Липсата на добра проветряемост много често е причина за сънливост и отпуснатост, които намаляват чувствително влиянието на много проповеди и правят работата на учителите неефективна. {СЗ 120.1}

Жилищните сгради трябва да са издигнати по възможност повече над повърхността на земята. Трябва да се направят дренажи за подпочвените води и те бъдат грижливо отстранени. Така ще се осигурят сухи основи и няма да има опасност от заболяване поради влага. Но на този въпрос често се обръща малко внимание. Непрекъснатото неразположение, сериозните болести и многото смъртни случаи твърде често са резултат от влагата и маларията в ниски сгради с лошо отводняване. {СЗ 120.2}

При изграждането на жилища особено важно е да се предвиди осигуряването на добро, свободно проветряване и изобилие от светлина във всяка стая. Спалните трябва да са разположени така, че в тях да има свободна циркулация на въздуха денем и нощем. Стая, в която няма достъп на въздух и слънчева светлина през целия ден, не е годна за спалня. В повечето страни е необходимо спалните да са снабдени с уреди за отопление, за да могат при студено или влажно време да бъдат топли и сухи. {СЗ 120.3}

Гостната стая (холът) трябва да отговаря на същите условия, както и другите стаи, определени за постоянно обитаване. И тя трябва да има добро проветряване, слънце и изкуствено отопление за изсушаване на евентуална влага. Който спи в лишена от слънце стая и на легло, което не е добре проветрено и сухо, излага на опасност не само здравето, но понякога и живота си. {СЗ 120.4}

При нанасянето в ново жилище много стопани грижливо вземат мерки за растенията и цветята си. Гледат цветарникът или первазът на прозореца, определен за тях, да се огрява от слънцето. Но ако тези условия са нужни за

живота на растенията, колко по-необходими са за собственото ни здраве! {СЗ 120.5}

Ако желаем домовете ни да бъдат място, където да цъфтят здраве и щастие, трябва да ги строим на достатъчна височина, за да бъдат изолирани от вредните изпарения или мъглите, стелещи се по ниските места, както и да бъдат изложени на животворното въздействие на свежия въздух и слънцето. Свалете тежките завеси, разтворете прозорците и дървените капаци зад тях, не оставяйте никакви лози или обвивни растения, колкото и красиви да са, да засенчват прозорците ви. Премахнете близкорастящите до тях дървета, спиращи слънчевата светлина. Тя може да повреди завесите, килимите и картините, но ще зачерви бузите на децата ви. {СЗ 120.6}

Грижещите се за стари хора трябва да знаят, че те имат особена нужда от топли, удобни стаи. С напредването на годините силите отпадат, жизнеността намалява. Затова за по-възрастните са нужни и по-обилна слънчева светлина, и свеж, чист въздух. {СЗ 120.7}

Чистотата

За поддържането на телесно и духовно здраве е нужна абсолютна чистота. Чрез кожата постоянно се излъчват нечистотии от тялото. Неговите милиони пори бързо се запушват, ако не се поддържат чисти чрез често къпане. Така се избягва и допълнителното обременяване на другите отделителни органи. {СЗ 121.1}

За повечето хора всекидневната студена или хладка баня сутрин или вечер би била от голяма полза. Тя укрепва организма, предотвратява простудите, тъй като подобрява кръвообращението; повече кръв се придвижва към повърхността. Умът и тялото се ободряват еднакво. Мускулите стават по-еластични, мисълта се избистря. Банята успокоява и нервите, полезна е и за червата, стомаха и черния дроб. {СЗ 121.2}

Много важно е да се поддържа чисто и облеклото. Дрехите абсорбират излъчените от порите на тялото отпадъчни вещества. Ако те не се сменят и перат често, тези нечистотии ще бъдат отново абсорбирани от организма. {СЗ 121.3}

Всяка форма на недостатъчна хигиена води до заболяване. Смъртоносни бактерии бързо се размножават в тъмните, занемарени ъгълчета, в гниещите отпадъци, във влагата, в мухъл и плесента. Не бива да се допуска наблизо до жилището да се намират купища гниещи растения или листа, които да троят въздуха. В самото жилище не бива да се търпи нищо нечисто или гниещо. Има случаи, при които в села и градове, смятани за напълно

хигиенични, са се разразявали епидемии, дължащи се на гниещите вещества край някои жилища. {СЗ 121.4}

Съвършената чистота, изобилната слънчева светлина, специалните грижи за здравето по отношение на най-дребните неща от всекидневието са важни условия, за да се опазят обитателите на един дом здрави, да бъдат радостни, силни и изпълнени с енергия. {СЗ 121.5}

Хигиената между израилтяните

В наставленията, които Бог е дал на Израил, се обръща особено внимание на здравето. Преди влизането в Ханаан народът, излязъл от робство, обременен от нездравословните обичаи на езичниците, е бил подложен в пустинята на най-строга дисциплина и възпитание. Въведени са били здравни принципи и санитарни закони, важещи за всички. {СЗ 122.1}

Предпазване от болести

Не само в религиозните служби, но и във всички случаи на всекидневието е било необходимо да се прави разлика между чистото и нечисто. Всеки, влязъл в допир със заразна болест, е бивал отлъчван от лагера, без право да се върне в него, докато не бъде основно очистен както тялото, така и дрехите му. В случай на заболяване от заразна болест са се давали следните наставления: {СЗ 122.2}

„Всяка постелка, на която легне оня, който има течение, ще бъде нечиста; и всяко нещо, на което седне, ще бъде нечисто. Също и който се допре до постелката му, трябва да изпере дрехите си и да се окъпе във вода и ще бъде нечист до вечерта; и който седне на нещо, върху което е седял оня, който има течението, да изпере дрехите си и да се окъпе във вода, и ще бъде нечист до вечерта. И който се допре до тялото на този, който има течението, да изпере дрехите си и да се окъпе във вода, и ще бъде нечист до вечерта. Оня, който има течението, ако плюе върху чистия, този да изпере дрехите си и да

се окъпе във вода и ще бъде нечист до вечерта. И всяко седло, на което би седнал оня, който има течението, ще бъде нечисто. И който се допре до какво да е нещо, което е било под него, ще бъде нечист до вечерта; и който понесе това нещо, нека изпере дрехите си и се окъпе във вода, и ще бъде нечист до вечерта. И ако оня, който има течението, се допре до някого, без да се умил ръцете си с вода, този да изпере дрехите си и да се окъпе във вода и ще е нечист до вечерта. И пръстният съд, до който би се допрял оня, който има течението, да се строши; а всеки дървен съд да се измие с вода“ (Левит 15:4-12). {СЗ 122.3}

Законът за проказата също илюстрира много ясно всеобхватността на мерките, вземани за спазването на тези правила: {СЗ 122.4}

„През всичкото време, докогато бъде раната на него, той ще бъде нечист; ще седи отлъчен. Вън от стана да бъде жилището му. Ако заразата на проказата бъде в дреха, във вълнена дреха или в ленена дреха, било в основата или във вътъка, ленен или вълнен, или в кожа, или в какво да е кожено нещо, и ако заразата е зеленикава или червеникава в дрехата, или в кожата, било в основата или във вътъка, или в коя да е кожена вещ, това е зараза от проказа и трябва да се покаже на свещеника. Свещеникът нека прегледа заразата и затвори за седем дена онова, което има заразата. А на седмия ден да прегледа заразата. Ако заразата се е разпростряла по дрехата, било по основата или по вътъка, или по кожата, в каквато работа и да е употребена кожата, заразата е люта проказа; това е нечисто. Да изгори дрехата, в която е заразата, било в основата или в вътъка, вълнена дреха или ленена, или каква да е заразена кожена вещ, защото е люта проказа; с огън да се изгори...“ (Левит 13:46-52). {СЗ 122.5}

Също и къщата, в която се изявявали подобни белези, става небезопасна и трябва да бъде разрушена. Свещеникът е трябвало да нареди тя да бъде съборена, а „камъните и дърветата ѝ, и всичката и мазилка да се изнесат вън от града на нечисто място. При това, който влезе в къщата през цялото време, през което тя е била затворена, да бъде нечист до вечерта. А който спи в къщата, нека изпере дрехите си и да бъде нечист до вечерта; и който яде в къщата, нека изпере дрехите си и да бъде нечист до вечерта“ (Левит 14:45-47). {СЗ 122.6}

Чистотата

Необходимостта от лична хигиена се внушава по много впечатляващ начин. Преди да се съберат на Синайската планина, за да чуят оповестяването на закона от Божия глас, всички е трябвало да се изкъпят и да изперат

дрехите си. Тази заповед била спазвана под страх от смъртно наказание. Никаква нечистота не можело да се търпи в Божието присъствие. {СЗ 123.1}

По времето на пребиваването си в пустинята израилтяните са били непрекъснато на чист въздух, където последиците от нечистотата не са били толкова страшни, както при живеенето в затворени къщи. И все пак е било наложено най-строго спазване на чистота вътре и вън от шатрите. Никакви отпадъци не са били оставяни в лагера или край него. Господ казва: „Понеже Господ, Бог твой, ходи из стана ти, за да те избавя и да предава враговете ти в твоите ръце. Затова станът ти трябва да бъде свят“ (Втор. 23:14). {СЗ 123.2}

Диетата

Разликата между чисто и нечисто се е спазвала като принцип при всяка храна. {СЗ 123.3}

„Аз Съм Господ, Бог ваш, който ви отделих от всички народи. Затова правете разлика между чистите животни и нечистите и между нечистите птици и чистите; и да не осквернявате себе си с животно или с птица, или с какво и да е, що пълзи по земята, които Аз ви отделих като нечисти“ (Левит 20:24, 25). {СЗ 123.4}

Много животински храни, които езичниците наоколо са употребявали, за израилтяните са били забранени. Това разграничение не е било произволно. Забранените храни са нездравословни. А фактът, че са обявени за нечисти, ни кара да се замислим относно консумирането на вредните храни. Това, което пораждава тялото, лесно пораждава и душата. Прави онзи, който го използва, недостоен за общуване с Бога и негоден за висша и свята служба. {СЗ 123.5}

Привилегии и правила

Започнатото в пустинята дисциплиниране продължило и в обетованата земя при условия, благоприятни за създаването на добри и правилни навици. Народът не е бил наблъскан по градовете, но всяко семейство имало свой подслон в земя, която включвала всички блага, необходими за естествен, пълноценен живот. {СЗ 123.6}

Относно жестоките, разюздани нрави на ханаанците, които били възприети от израилтяните, Господ казва: „Не постъпвайте според обичаите на народите, които ще прогоня отпред вас. Защото те са вършили всичко това и Аз възнегодувах против тях“ (Левит 20:23). „И не внасяй гнусотата в дома си, за да не попаднеш под клетва, както тя“ (Втор. 7:26). {СЗ 123.7}

При всички случаи на всекидневния живот израилтяните са били поучавани на уроците, които Светият Дух ни дава и днес: „Не знаете ли, че

сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас? Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свят, който храм сте вие“ (1Кор. 3:16, 17). {СЗ 123.8}

Радостта

„Веселото сърце е благотворно лекарство“ (Пр. 17:22). Благодарността, радостта, благотворителността и доверието в Божията любов и грижа са най-добрата закрила на здравето. За израилтяните те е трябвало да са основният тон на живота им. {СЗ 123.9}

Трите големи пътувания за годишните празници в Ерусалим, едноседмичното прекарване в шатри през празника на шатроразпъването са им осигурявали почивка на открито и приятно общуване. Тези празници са ставали още по-радостни и мили от оказваното гостоприемство на чужденците, левитите и бедните. {СЗ 123.10}

„И да се развеселиш ти, левитинът и пришелецът, който е сред вас, във всичките блага, които Господ, твоят Бог, е дал на тебе и на дома ти“ (Втор. 26:11). {СЗ 124.1}

Така и по-късно, когато Божият закон е бил прочетен на завърналите се от Вавилон пленници и народът е плакал поради престъпленията си, са били изречени милостивите думи: „Не тъжете! Идете, яжте тлъсто и пийте сладко, и пратете дялове на ония, които нямат нищо приготвено, защото денят е свят Господу. Не скърбете, защото да се радвате в Господа е вашата сила“ (Неемия 8:9, 10). {СЗ 124.2}

Тогава „обявиха и разгласиха по всичките си градове и в Ерусалим, казвайки: „Идете в планината и носете вейки от питомна маслина, вейки от дива маслина, вейки миртови, вейки палмови и вейки от други широколистни дървета, за да направите шатри според писаното. Отиде народът и донесоха, та си направиха шатри, всеки на покрива си и в дворовете си, и в дворовете на Божия дом, и на стъгата при Водни порти, и на стъгата при Ефремовите порти. Цялото общество от ония, които се бяха върнали от плен, направи шатри и живееха в шатрите... Радостта беше твърде голяма“ (Неемия 8:15-18). {СЗ 124.3}

Последици от послушанието на Божия закон

Бог обучил Израил на всички принципи, важни както за физическото, така и за нравственото здраве. За тези принципи не по-малко, отколкото за заповедите от нравствения закон, се отнасят Божиите наставления: {СЗ 124.4}

„Тези думи, които ти заповядвам, да бъдат в сърцето ти; и внушавай ги на децата си и говори за тях, когато седиш вкъщи, и когато си на път, когато

си лягаш и когато ставаш, и завържи ги на ръката си за знак, да бъдат превръзка над очите ти; напиши ги върху праговете на къщата си и върху вратите си“ (Втор. 6:6-9). {СЗ 124.5}

„Ако един ден син ти те попита: Какво значат тези заповеди, наредби и закони, които ви заповяда Господ, вашият Бог, ти кажи на сина си: Господ ни заповяда да изпълняваме всички тия наредби, да се боим от Господа, своя Бог, за да ни бъде по-добре през всичките дни, за да запазим живота си, както и сега“ (Втор. 6:20, 21, 24). {СЗ 124.6}

Ако израилтяните бяха следвали дадените им наставления и бяха се ползвали от привилегиите си, щяха да бъдат за света нагледен урок за здраве и благополучие. Ако като народ бяха живели според Божия план, щяха да бъдат запазени от болестите, от които страдаха другите народи. Те можеха да ги превъзхождат по физическа сила и умствени способности. Можеха да бъдат най-могъщата нация на земята. Бог бе казал: „Благословен ще бъдеш повече от всички народи“ (Втор. 7:14). {СЗ 124.7}

„Господ ти обеща днес, че ще бъдеш Негов собствен народ, както бе ти говорил, ако пазиш всичките Му заповеди, и че Той ще те постави по-горе от всички народи, които е сътворил, в почит, слава и великолепие, и че ти ще бъдеш свят народ на Господа, твоя Бог, както е говорил Той“ (Втор. 26:18, 19). {СЗ 124.8}

„И ще слязат върху тебе всички тези благословения, и ще се изпълнят върху тебе, ако слушаш гласа на Господа, твоя Бог, и грижливо изпълняваш всичките Му заповеди, които ти заповядвам днес, то Господ, твоят Бог, ще те постави по-горе от всички народи на земята; и ще слязат върху тебе всички тези благословения и ще се изпълнят върху тебе, ако слушаш гласа на Господа, твоя Бог. Благословен ще бъдеш в града и благословен на полето. Благословен ще бъде плодът на утробата ти и плодът на земята ти, и плодът на добитъка ти, и плодът на воловете ти, и плодът на овците ти. Благословени ще бъдат твоите житници и нощвите ти. Благословен ще бъдеш, когато влизаш и благословен, когато излизаш“ (Втор. 28:2-6). {СЗ 124.9}

„Господ ще прати благословения върху твоите житници и върху всяка работа на ръцете ти; и ще те благослови на земята, която Господ, твоят Бог ти дава. Господ ще те постави за Свой свят народ, както се бе клел на тебе, ако спазваш заповедите на Господа, твоя Бог, и ходиш по пътищата Му. Тогава ще видят всички народи на земята, че името на Господа е дадено на тебе, и ще се уплашат от тебе. И Господ ще ти даде изобилие от всички блага в плода на утробата ти, в плода на добитъка ти и в плода на нивите ти на земята, за

която Господ се е клел на твоите отци да ти я даде. Господ ще ти отвори добрата си съкровищница, небето, за да дава то навреме дъжд на земята ти и да благославя всички работи на ръцете ти; и ще даваш на заем на много народи, а сам не ще вземаш на заем. Господ щете направи глава, а не опашка, и ще бъдеш само на висок, а не на ниско, ако слушаш заповедите на Господа, твоя Бог, които ти заповядвам днес да пазиш и изпълняваш“ (Втор. 28:8-13). {СЗ 125.1}

На първосвещеника Аарон и на синовете му било дадено следното наставление: {СЗ 125.2}

„Тъй благославяйте синовете израилеви и им казвайте: „Да те благослови Господ и да те опази! Господ да погледне милостиво към тебе със светлото Си лице и да те помилва! Господ да обърне към тебе лицето Си и да ти даде мир!“ Тъй да призовават името Ми над синовете израилеви, и Аз ще ги благословя!“ (Числа 6:23-27). {СЗ 125.3}

„Силата ти да бъде според дните ти!“ Няма подобен на Есуруновия Бог, Който за по-мощ на тебе се носи на небесата и на облаците във великолепието Си. Вечният Бог е твое прибежище и подпорка са ти вечните мишци... Тогава Израил ще се засели в безопасност, източникът Яковов ще бъде в земята, богата с жито и с вино; и небесата му ще капят роса. Блажен си ти, Израилю! Кой е подобен на тебе, народе, спасяван от Господа, Който ти е щит за помощ и меч за твоето възвишаване!“ (Втор. 33:25-29). {СЗ 125.4}

Израилтяните не изпълнили Божиите предписания и затова не получили благословенията, които можели да имат. {СЗ 125.5}

Но в лицето на Йосиф и Даниил, на Мойсей и Илия и др. имаме въздействащи примери за последиците от правилния начин на живот. Подобна вярност и днес ще даде същите резултати. За нас е писано: „Вие обаче сте избран народ, царско свещенство, свят народ, люде, които Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина“ (1Петрово 2:9). {СЗ 125.6}

„Благословен оня човек, който се уповава на Господа и комуто надеждата е Господ!“ (Еремия 17:7). {СЗ 125.7}

„Праведният ще цъфти като палма, ще расте като кедър в Ливан; насадени в дома Господен ще цъфтят в дворовете на нашия Бог. Ще бъдат плодоносни и в дълбока старост, ще бъдат сочни и зелени; за да възвестят, че е праведен Господ, моята Канара, у Когото няма неправда“ (Псалм 92:12-15). {СЗ 125.8}

„Листата му са зелени... и не престава да дава плод“ (Еремия 17:8). {СЗ 125.9}

„... И сърцето ти нека пази заповедите Ми, защото дългоденствие, години от живот и мир ще ти притурят те. Благост и вярност нека не те оставят. Вържи ги около шията си, начертай ги на плочата на сърцето си. Тогава ще ходиш безопасно по пътя си и ногата ти не ще се спъне. Когато лягаш, не ще се страхуваш. Да, ще лягаш и сънят ти ще бъде сладък. Не ще се боиш от внезапен страх, нито от бурята, когато нападне нечестивите. Защото Господ ще бъде твое упование и ще опази ногата ти да се не хване“ (Притчи 3:1-3, 23-26). {СЗ 125.10}

Облеклото

Библията учи на скромност и по отношение на облеклото. „Така и жените да украсяват себе си със скромна премяна, със срамежливост и целомъдрие, не с плетена коса и злато или бисери, или скъпи дрехи“ (1Тимотей 2:9). Това забранява парадиране с облекло, крещящи цветове, богати украшения. Всичко, с което се цели да се привлича вниманието на околните или да се предизвикват ефекти, не се вмести в разбирането за скромното облекло, което Словото Божие препоръчва. {СЗ 126.1}

Нашето облекло не бива да бъде скъпо, „не със злато или с бисери, или със скъпо-ценни камъни“ (1Тимотей 2:9). {СЗ 126.2}

Парите ни са поверени от Бога. Дадени са ни не за задоволяване на гордостта и славолубието ни. В ръцете на Божиите чедра те са храна за гладните и облекло за голите, защита за потисканите, лекарство за болните, средство за проповядване на евангелието сред бедните. Бихте могли да направите много сърца щастливи, като използвате мъдро средствата, които сега се харчат за външна изява. Вижте живота на Христос, изучете характера Му и станете Негови последователи в себеотрицанието. {СЗ 126.3}

В света, наричащ себе си християнски, се харчи твърде много за украшения, бижута, ненужни скъпи дрехи. Тези средства биха били достатъчни да се нахранят всички гладни и да се облекат голите. Модата и показността поглъщат парите, които биха могли да утешат бедните и страдащите. Ограбват света от благата вест за Христовата любов. Мисии пропадат без средства. Големи множества загиват поради липсата на

Христовото учение. Езичниците пред собствените ни врати и в далечните страни остават невежи и спасени. Докато Бог обсипва земята с изобилие и пълни съкровищниците ѝ с богатата на живота, докато ни дава даром спасително познание за истината Си, какво извинение можем да представим за това, че оставяме да се въздига към небето викът на вдовици и сираци, на болни и страдащи, на гинещи в невежество и лишени от спасение? Какво извинение могат да имат в Господния ден прахосвалите време и средства, за да си угаждат със забранени от Бога неща, когато бъдат изправени пред Този, Който е отдал живота Си за спасението на човечеството? Няма ли Христос да им каже: „Гладен бях и не Ме нахранихте, жаден бях и не Ми дадохте да пия... Гол бях и не Ме облякохте. Болен и в тъмница бях и не Ме посетихте“ (Матей 25:42, 43). {СЗ 126.4}

Макар скромно и просто, облеклото ни трябва да бъде от доброкачествен плат, в подходящи цветове и отговарящо на нуждите. Трябва да се избира по-скоро според функционалността и трайността, а не толкова заради външния му ефект. Трябва да осигурява топлина на тялото и да го предпазва. Описаната в Притчи мъдра жена „не се бои от студ за челядта си, защото цялата ѝ челяд е облечена в двойни дрехи“ (Пр. 31:21). {СЗ 126.5}

Облеклото трябва да бъде чисто - нечистото е нездравословно и осквернява тялото и душата. „Не знаете ли, че сте храм на Бога? Ако някой руши Божия храм, него Бог ще разруши“ (1Кор. 3:16, 17). {СЗ 126.6}

Облеклото трябва да бъде във всяко отношение здравословно. Над всичко Бог желае да сме здрави - здрави тялом и духом. Трябва да Му съдействаме в опазването на физическото и душевното си здраве. А здравословното облекло има голямо значение и за двете. {СЗ 126.7}

То трябва да притежава прелестта, красотата и целесъобразната простота на природата. Христос ни е предупредил да се пазим от гордостта на света, но не е против естествената красота. Той посочва полските цветя, неразтворилата се в чистотата си полска лилия и казва, че дори „Соломон във всичката си слава не се е обличал като едно от тях“ (Матей 6:29). Така чрез природата Христос представя нагледно красотата, която Небето цени, скромната прелест, простотата, чистотата, съизмереността, с които нашето облекло би Му харесало. {СЗ 126.8}

Заръчва ни да украсяваме душата си с най-прекрасната „дреха“. Никаква външна украса не може да се сравни по стойност или прелест с „тихия и кротък дух“, който в Неговите очи е най-скъпоценен (1Петрово 3:4). {СЗ 127.1}

Колко ценни са тези обещания за ръководещите се от принципите на Бога: „Защо се грижите за облеклото си?“ „Но ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещ, не ще ли много повече да облича вас? И тъй, не се безпокойте и не думайте: „Какво ще облечем?“ Понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от правда; и всичко това ще ви се прибави“ (Матей 6:28-33). „Твърдият духом Ти пазиш в свършен мир, защото на Тебе се уповава“ (Исая 26:3). {СЗ 127.2}

Тиранията на модата

В какъв контраст е този мир с модата, с умората, тревогата, болестите и мизерията, които са последици от тиранията ѝ! Колко противоречащи на дадените в Писанието принципи са много модни облекла! Разгледайте модните тенденции, възприети през последните няколко столетия, а даже и десетилетия. Колко от тях, ако не бяха на мода, щяха да бъдат смятани за неприлични! Колко много биха били неподобаващи за една добре възпитана, богобоязлива жена, която уважава себе си! {СЗ 127.3}

Да се променя облеклото само за да се следва модата - Божието слово не одобрява това. Бързо сменящите се модни тенденции са свързани с множество затруднения, със смяна на скъпоструващи украшения, с време, средства и изразходване на умствени и душевни сили при богатите. А за средните и по-бедните класи на обществото те са тежко бреме. Много хора, които едва припечелват за всекидневното си препитание и които при една по-опростена мода биха могли сами да си ушийт облеклото, са принудени да плащат на шивачки, за да са в крак с модата. Много бедни момичета заради една модерна дреха се отказват от топло бельо и се обричат на болести. А колко други, пожелавали външния блясък и елегантността на богатите, са изпадали в безчестие и са стигали до по-зор. Колко домове са били лишавани от удобства, колко мъже са били гласкани към злоупотреби и банкрут, само и само да задоволят капризите на съпругите или децата си. {СЗ 127.4}

Много жени, принудени сами да приготвят модерни дрехи за себе си или за децата си според изискванията на света, са постоянно претоварени с работа. Много майки работят до среднощ с обтегнати нерви и треперещи пръсти, за да отрупат дрехите на децата си с излишни украшения, които не допринасят с нищо за здравето, удобството или истинската красота. Заради модата те жертват здравето и спокойствието си, така необходими за истинското възпитание на децата. Възпитанието на душата и сърцето се занемарява; душата линее. {СЗ 127.5}

Такива майки нямат време да се запознаят с принципите на физическото развитие, за да знаят как да се грижат за здравето на своите деца. Нямат време да се занимават с техните духовни или душевни нужди. Нямат време да обърнат внимание на дребните им и по-сериозни проблеми. {СЗ 127.6}

Почти с раждането си децата попадат под влиянието на модата. Те слушат много по-вече за дрехи, отколкото за своя Спасител. Гледат как майка им се съветва много повече с модния журнал, отколкото с Библията. Парадирането с облеклото се смята за много по-важно нещо от възпитаването на характера. Родители и деца се лишават от онова, което е най-доброто, най-сладкото и най-истинското в живота. Заради модата се поддъгват да се лишат от подготовката за бъдещия живот. {СЗ 127.7}

Последици от неподходящото облекло

Врагът на всяко добро е подбудителят, вдъхновителят на постоянно сменящите се моди. Неговото горещо желание е да причинява мъка и да обезславя Бога, като докарва хората до мизерия и гибел. Едно от средствата, с които най-добре постига намерението си, са изобретенията на модата, които изтощават тялото и ума и погубват душата. {СЗ 128.1}

Жените са изложени на сериозни болести и страданията им се увеличават поради облеклото им. Вместо да пазят здравето си за тежките непредвидени случаи, които може да дойдат по-късно, те твърде често жертват не само здравето, но и живота си и оставят на децата си печално наследство, състоящо се от лоша физическа конструкция, извратени навици и погрешни разбирания за живота. {СЗ 128.2}

Едно от най-вредните и опасни прахоснически изобретения на модата е полата, която мете земята. Такава пола е нечиста, неудобна, неподходяща и нездравословна. Всичко това е повече от вредно за жената. Тя е твърде скъпа както поради излишния плат, така и поради бързото му износване, тъй като се влачи по земята. А който някога е виждал как жена с пола, увиваща се по краката ѝ, с ръце, отрупани с пакети, се опитва да се качва или да слиза по стълба, да се качва в трамвай, да се провира сред тълпата, да върви в дъжд или из прахоляк, няма нужда от други доказателства, за да се убеди в нейното неудобство. {СЗ 128.3}

Друго голямо зло е носенето на поли, чиято тежест пада изцяло върху ханша. Така се притискат вътрешните органи и се СЗичат надолу, появява се слабост в областта на стомаха и чувство на умора, отпадналост. Жената без да иска се привежда напред, като притиска дробовете и затруднява дишането

си. Говорено е твърде много и за опасностите, произтичащи от пристягането на талията. Но властта на модата е толкова голяма, че това зло продължава. Вредата е огромна. Жизненоважно за гърдния кош е да има свобода, да се разтваря напълно, за да могат дробовете да правят пълноценни вдишвания. Когато са ограничени и притиснати, се намалява поеманото количество кислород. Кръвта не се пречиства добре и отпадъчните отровни вещества, които би трябвало да се изхвърлят навън чрез дробовете, се задържат. Освен това се уврежда циркулацията на кръвта, а вътрешните органи се притискат така, че променят естественото си положение и функциите им се нарушават. {СЗ 128.4}

Пристягането с корсет не прави фигурата по-красива. Един от главните елементи на красотата на тялото е съразмерността, хармоничното съотношение между частите му. Еталон за физическо развитие са не фигурите, представяни във френските модни журналы, но човешкото тяло, развито според Божиите природни закони. Бог е Авторът на всяка красота и само когато се съобразяваме с Неговия идеал, ще се приближаваме към стандартите на истинската красота. {СЗ 128.5}

Вредно е и неравномерното разпределение на облеклото - някои части от тялото са отрупани с повече дрехи за сметка на други. Особено краката и изобщо крайниците трябва да са добре предпазени от студ. Не може да бъде здрав човек, чиито крайници са обикновено студени; защото ако в тях има по-малко кръв, в другите ще се съсредоточи повече, отколкото трябва. Доброто здраве е невъзможно без правилно кръвообращение. А то не е нормално, ако там, където са разположени най-важните вътрешни органи, са натрупани три или четири пъти повече дрехи, отколкото върху крайниците. {СЗ 128.6}

Много жени са нервни и изтощени, тъй като са лишени от чист въздух, осигуряващ им пречистването на кръвта, както и от движения на открито. Други са стигнали до инвалидност, а са можели да се радват на добро здраве; трети са починали рано от различни заболявания, когато са могли да останат живи през определените им години за живот, ако бяха се обличали в съгласие с принципите на здравето и ако са се движили достатъчно на чист въздух. {СЗ 128.7}

Става ли дума за здравословно обличане, трябва да се обръща специално внимание на всяка част на тялото. Човек трябва да се съобразява с климата, със заобикалящата среда, със здравословното си състояние, с възрастта и професията си. Всяка част от облеклото трябва да бъде удобна и

да не пречи нито на кръвообращението, нито на свободното дишане, нито на движението на ръцете, краката и тялото като цяло. {СЗ 129.1}

Жени с разклатено здраве могат да укрепнат, като се обличат съобразно казаното дотук и правят подходящи упражнения. Когато са облечени съобразно с времето, нека се движат на чист въздух, отначало внимателно, а после все повече, колкото могат да понесат. Чрез това мнозина биха могли да си възвърнат здравето и биха живели, за да изпълняват предназначението си в света. {СЗ 129.2}

Независими от модата

Нека жените, вместо да се мъчат да следват изискванията на модата, да имат кураж да се обличат просто и здравословно. Не трябва да се заробват в домакинството. Съпругата и майката трябва да отделя време и за четене, за да бъде образована и информирана и да следи духовното развитие на децата си. Трябва внимателно да използва всички случаи, които ѝ се представят, за да възпитава у своите близки по-възвишени стандарти на живот. Трябва да отделя време за любимия си Спасител - Той да е за нея всекидневен Другар и член на семейството. Да намира време за изучаване на Неговото слово и за разходки с децата сред красивите Божии творения. {СЗ 129.3}

Нека винаги бъде в добро и бодро настроение. Нека направи вечерите моменти на приятно общуване в семеен кръг. Тогава и много мъже биха предпочели да ги прекарват у дома, вместо в клуба или в кръчмата. Много младежи не биха скитали по улиците; много момичета не биха стигнали до съмнителни компании. Домът би оказвал и върху родители, и върху деца влияние, съответстващо на Божията воля, и би бил благословение през целия им живот. {СЗ 129.4}

Диета и здраве

Тялото се изгражда главно от храната, която приемаме. Тъканите на организма постоянно се износват. Всеки орган се нуждае от част от

постъпилата храна, за да компенсират този процес. Мозъкът трябва да бъде снабдяван с нужните му хранителни вещества. Костите, мускулите и нервите също изискват своето. Чудодееен е процесът, който превръща храната в кръв и използва тази кръв за изграждане на различните органи на тялото. Този процес протича непрекъснато. {СЗ 130.1}

Избор на храната

Трябва да се избират такива храни, които най-пълно осигуряват необходимите за изграждането на тялото вещества. Апетитът не е сигурен водач при този избор. Той е извратен от погрешните навици на хранене. Често изисква храни, които вредят на здравето и изтощават организма, вместо да дават сила. Възприетите от обществото обичаи също не могат да бъдат ръководни. Ширещите се навсякъде болести и страдания се дължат до голяма степен на общоприетото неправилно хранене. {СЗ 130.2}

За да знаем коя е най-добрата храна, трябва да проучим първоначалния Божи план за човека в това отношение. Този, Който го е сътворил и знае неговите потребности, е посочил на Адам подходящата храна: „Ето, давам ви всяка трева, която дава семе... и всяко дърво, което има в себе си плод на семеносно дърво - те ще ви бъдат за храна“ (Бит. 1:29). {СЗ 130.3}

След като човекът поради проклятието на греха е напуснал рая, за да си изкарва прехраната чрез обработване на земята, е получил позволение да яде и „полската трева“ (зеленчуците) (Бит. 3:18). {СЗ 130.4}

Зърнените храни, плодовете, ядките и зеленчуците са за нас определената от Създателя храна. Приготвени просто и естествено, те са най-здравословни и най-питателни. Дават такава сила, издръжливост и енергия на ума, каквито не могат да се получат от сложните и възбуждащи храни. {СЗ 130.5}

Но не всички храни, които сами по себе си са полезни, са еднакво добри при всички обстоятелства. При избора на храна трябва да бъдем внимателни. Трябва да я избираме съобразно сезона и климата, а също и съобразно работата, която вършим. Някои храни, неподходящи за даден сезон или климат, са добри за други. Затова и за хора с различни занимания са нужни различни храни. Често нещо полезно за извършващите тежка физическа работа, може да е вредно за водещите заседнал живот или за занимаващите се с усилен умствен труд. Бог ни е дал богат избор от разнообразни полезни храни и всеки трябва да си подбира онези, които са най-подходящи за него. {СЗ 130.6}

Природата осигурява изобилие от плодове, ядки и зърнените култури. При съществуващите транспортни средства на практика всичко стига до всички краища на земното кълбо. Много храни, само допреди няколко десетилетия смятани за скъп лукс, сега са достъпни за всички. Например изсушените и консервираните плодове. {СЗ 130.7}

Ядките и производните от тях могат много добре да заместят месото. С тях може да се смесват зърнените култури, плодовете и някои видове корени, за да се приготви полезна и питателна храна. И все пак трябва да внимаваме да не употребяваме твърде много ядки. Трябва да се помни и това, че различните видове ядки не са еднакво полезни. Бадемите са за предпочитане пред фъстъците, последните обаче, употребявани в малко количество и заедно с пшеница, са хранителни и участват в храносмилането. {СЗ 130.8}

Когато са правилно приготвени, маслините, подобно на ядките, могат да заместят животинските мазнини и месните храни. Зехтинът от маслините е много по-за предпочитане пред животинските мазнини. То помага за редовното почистване на червата. Много полезен е за туберкулозно болни и при възпален, раздразнен стомах. {СЗ 131.1}

За хора, свикнали с изобилна и много пикантна храна, простата храна не може изведнъж да се стори вкусна. Нужно е време, за да се приспособят, а също и за да се възстанови стомахът след злоупотребата с него. Онези, които постоянно, след време ще оценят качествата ѝ. Със своя фин и приятен аромат тя бързо ще се наложи като по-голямо удоволствие, отколкото вредните лакомства. Тогава стомахът, непретоварван и невъзбуждан, ще функционира спокойно и без напрежение. {СЗ 131.2}

Разнообразието

За да се запази здравето, необходимо е да се приема достатъчно количество добра, питателна храна. {СЗ 131.3}

Ако разумно планираме, можем почти при всяко хранене да си осигурим нужните на организма вещества и витамини. Навсякъде има ориз, пшеница и овес, а също и боб, грах, леща... Тези храни, съчетани с местните или вносни плодове и зеленчуците, които растат във всяка страна, могат спокойно да бъдат диетата, която и без употребата на месо да е пълноценна. {СЗ 131.4}

Където има в изобилие плодове, трябва да се приготвят запаси за зимата чрез консервиране или сушене. Дребните плодове (френско грозде, цариградско грозде, ягоди, малини и къпини) виреят добре в много страни. {СЗ 131.5}

За домашно консервиране трябва, доколкото е възможно, да се употребяват стъклени, а не метални съдове. Особено важно е плодовете, които ще се консервират, да бъдат абсолютно здрави. Употребявайте съвсем малко захар и ги варете само толкова, колкото е нужно, за да се осигури тяхното запазване. Така приготвени, те прекрасно заместват пресните плодове. {СЗ 131.6}

Там, където могат да се изсушат сливи, ябълки, круши, стафиди, праскови и кайсии, те трябва да бъдат използвани в неограничени количества, тъй като са ценна храна. {СЗ 131.7}

На едно хранене не бива да се смесват много храни, защото това води до преяждане и причинява лошо храносмилане. {СЗ 131.8}

Не е добре да се ядат едновременно плодове и зеленчуци. При проблеми в храносмилането се получава болезнено натоварване. Добре е при едно ядене да се приемат само плодове, а в друго - зеленчуци. {СЗ 131.9}

Не трябва ден след ден на масата да се поставят едни и същи храни, приготвени по един и същи начин. Храната се приема с по-голямо удоволствие и дава по-добри резултати, когато е разнообразна. {СЗ 131.10}

Приготвяне на храната

Неправилно е да се яде само за да се угажда на апетита. Но пък и не бива да се отнасяме с безразличие към вкуса на храната и към начина на нейното приготвяне. Когато не е вкусна, тя не е пълноценна за организма, затова трябва да се подбира и приготвя умело и с разбиране. {СЗ 131.11}

За приготвянето на хляб бялото пшенично брашно не е най-доброто. То не е нито здравословно, нито икономично. Хляб, омесен от фино бяло брашно, е лишен от много хранителни съставки, които се съдържат в пълнозърнестия. Белият хляб често е причина за запек и други болестни състояния. {СЗ 131.12}

Употребата на сода или бакпулвер е вредна и ненужна. Те причиняват възпаление на стомаха и често влияят зле на целия организъм. Някои домакини мислят, че без такива средства изобщо не биха могли да изпекат хубав хляб, но се лъжат. Ако се постараят да научат по-добри начини, техният хляб би бил много по-полезен и по-приятен. {СЗ 132.1}

При замесването на квасния хляб не бива да се употребява мляко вместо вода. Употребата на мляко е излишен разход, а и намалява неговите здравословни качества. След опичането млечният хляб по-бързо загубва приятния си вкус и по-лесно ферментира в стомаха. {СЗ 132.2}

Хлябът трябва да бъде лек и да сладни. Не бива да се допуска ни най-малко кисване. Отделните хлябове трябва да бъдат малки и така изпечени, че квасните зародиши да са по възможност унищожени. Топлият или пресен квасен хляб е мъчно смилаем, затова никога не бива да се появява на масата. Това правило не се отнася за безквасния хляб. Малките кръгли питки от пшенично брашно без мая или квас, изпечени в горещта фурна, са много полезни и вкусни. {СЗ 132.3}

Супите или кашите, приготвяни от жито, трябва да се варят няколко часа. Но меките или течните храни са по-нездравословни от сухите, които изискват по-основно дъвкане. Сухарът е едно от най-лесно смилаемите и вкусни ястия. Обикновен квасен хляб се нарязва на филии и се изсушава в топла фурна, докато от него изчезне и последната следа от влага. Тогава се остава леко да се зачерви. Съхраняван на сухо, той може да се запази много по-дълго, отколкото обикновеният, и ако преди употребата се затопли още веднъж, става като току-що изпечен. {СЗ 132.4}

Съвременният човек употребява твърде много захар в различните храни. Козунаците, сладкишите, пудингите, кейковете, желетата и консервите затрудняват много храносмилането. Особено вредни са козунаците и пудингите, в които млякото, яйцата и захарта са основните съставни части. Изобилната употреба на мляко и захар заедно трябва да се избягва. {СЗ 132.5}

Ако се употребява мляко, то трябва да е прецизно стерилизирано, за да се избегне опасността от заразни болести. Маслото е по-малко вредно, когато се яде намазано на студен хляб, отколкото когато се употребява за готвене; но най-добре е да минаваме без него. {СЗ 132.6}

Сиренето е още по-вредно - то е напълно негодно за храна. {СЗ 132.7}

Оскъдната или лошо приготвена храна се отразява зле на кръвта - изтощават се кръвотворните органи. Организмът отслабва и заедно с изострените нерви и лошото настроение се стига до истинско заболяване. Жертвите на неправилно приготвената храна са хиляди и хиляди. На много гробове би могло да се напише: „Починал поради лошо готвена храна“, „Умрял поради небрежно отношение към стомаха си“. {СЗ 132.8}

За онези, които готвят, е свещен дълг да се научат да приготвят здравословна храна. Много души биват изгубени в резултат на лошо готвене. {СЗ 132.9}

Изисква се умение и грижовност за поднасянето на добър хляб. В изработването му има много повече свещенодействие, отколкото мнозина си

мислят. Добрите готвачи са много малко. Някои млади жени смятат, че е унижително да готвят и да се занимават и с друга домашна работа. Не е чудно, че млади момичета, когато се омъжват и трябва да се грижат за семейство, имат съвсем слабо понятие за задълженията на жената и майката. {СЗ 132.10}

Готварството не е просто нещо и в реалния живот е едно от най-необходимите умения. Трябва да я овладеят всички жени и особено победните, за да могат и те да се ползват от нея. Изисква се умение да се приготви едно апетитно и същевременно просто ястие. То трябва да се приготвя по прост и здравословен начин и то така, че поради простотата си да е по-вкусно и по-полезно. {СЗ 132.11}

Всяка жена, която се грижи за семейството, а още не е овладяла изкуството на здравословното готвене, трябва да реши да научи всичко необходимо за благополучието на дома си. За тази цел в много градове има курсове за природосъобразно готвене и хранене. Ако за някоя жена са недостъпни, ще трябва да се свърже с добра готвачка и чрез постоянство и старание да стане майстор в готварското изкуство. {СЗ 133.1}

Редовното хранене

Редовното хранене е жизненоважно. Трябва да се яде в точно определено време и всеки да консумира онова, от което се нуждае организмът му. До следващото хранене не бива да се яде нищо. {СЗ 133.2}

Много хора ядат, когато организмът им не се нуждае от никаква храна, в най-различни интервали между храненията, защото нямат достатъчно воля да противостоят на желанието си. По време на път някои непрекъснато дъвчат нещо. Този навик е особено вреден. Ако ядяха редовно проста и питателна храна, не биха изпитвали голяма умора и не биха страдали толкова от различни болести. {СЗ 133.3}

Друг вреден навик е да се яде точно преди лягане. Дори когато са вечеряли в определеното време, някои хора сядат повторно, понеже били почувствали премаляване. Повторено няколко пъти, това се превръща в навик, който често се засилва дотолкова, че става невъзможно да се заспи, без да се яде. Поради късната вечеря храносмилането се извършва по време на сън. Макар стомахът да работи непрекъснато, то не е пълноценно. Сънят е смущаван от неприятни сънища, човек се събужда на сутринта неотпочинал и закуската не му е вкусна. Когато си легнем, стомахът ни трябва да е свършил работата си, за да може и той, подобно на другите ни органи, да си почине. За хора със заседнал начин на живот късната вечеря е особено вредна, често води до заболяване, понякога твърде сериозно. {СЗ 133.4}

В много случаи премаляването, което кара човека да яде, става поради това, че храносмилателните органи през деня са били в голямо напрежение. Стомахът се нуждае от почивка след всяко ядене - от пет до шест часа. Много хора, опитали тази схема, намират, че двукратното ядене през деня е по-добро от трикратното. {СЗ 133.5}

Неправилни навици на хранене

Храната не бива да се приема нито много гореща, нито много студена. Ако е студена, се изразходва стомашна енергия за затоплянето ѝ, преди да започне смилането ѝ. Студените напитки са вредни по същата причина. Но и обилната употреба на горещи напитки изтощава стомаха. Всъщност колкото повече течности се приемат с храната, толкова по-трудно се смилатя. Защото преди да започне смилането, трябва първо да бъде абсорбирана течността. {СЗ 133.6}

Не употребявайте много сол, избягвайте туршии и подправки; яжте повече плодове и дразненето, което предизвиква жаждата при хранене, до голяма степен ще изчезне. {СЗ 133.7}

Трябва да се яде бавно и да се дъвче прецизно. Това е необходимо, за да може храната да се смеси с достатъчно слюнка и стомашните сокове да започнат дейността си. {СЗ 133.8}

Вредно е и храненето в неподходящо време, например след уморителна и усилена работа, след преумора или ако сте загрели. Веднага след приемането на храната се усилява напрежението на нервната дейност. И ако тялото или умът също са били напрегнати, храносмилането се затруднява. Ако човек е възбуден, изплашен, развълнуван или бърза, по-добре е да не яде, докато не си почине и успокои. {СЗ 133.9}

Стомахът е в тясна връзка с мозъка и когато заболяе, нервна енергия отива на помощ на отслабналите храносмилателни органи. Когато тези разстройства стават по-често, мозъкът се обременява. И ако мозъкът постоянно се претоварва, а липсват физически движения, то и леката храна трябва да се приема умерено. По време на ядене забравете всякакви грижи и мрачни мисли. Не бързайте. Яжте бавно, в добро настроение и с изпълнено с благодарност към Бога сърце - благодарност за всичките Му благословения. {СЗ 133.10}

Преяждането

Като избягват месна храна и други тлъсти и вредни ястия, много хора смятат, че с простата и здравословна храна могат да се тъпчат неограничено, до прекаляване. Това е погрешно. Храносмилателните органи не бива да

бъдат претоварвани с количества храна, с каквито организъмът не може да се справи. {СЗ 134.1}

Възприето е ястията да се поднасят на масата едно след друго. Ако не се знае менюто, има опасност да се изяде голямо количество от първото поднесено, което да не е най-подходящото. Когато се поднесе следващото ястие, човек често си позволява да премине границите, да вземе и от съблазнителния десерт, който съвсем не е добър за него. Ако обядът е поставен на масата изцяло още в началото, всеки ще има възможност да избере най-доброто за себе си. {СЗ 134.2}

Понякога последиците от преяждането се усещат още веднага. В други случаи не се усещат никакви болки; но храносмилателните органи губят от силата си и основите на здравето биват подронени. {СЗ 134.3}

Излишната храна обременява организма. Предизвиква концентриране на голямо количество кръв в стомаха, при което крайниците изстиват. Храносмилателните органи се натоварват и когато са изпълнили задачата си, се изпитва чувство на слабост и отпадналост. {СЗ 134.4}

Хора, които постоянно преяждат, наричат това усещане „глад“. То обаче е причинено единствено от претоварването на храносмилателната система. Понякога се появява замайване, придружено с отслабване на умствената и физическа дейност. {СЗ 134.5}

Тези неприятни симптоми настъпват, защото организъмът е изразходвал излишно количество жизнена енергия и е напълно изчерпан. Стомахът казва: „Дай ми почивка“, но мнозина възприемат това премаляване като чувство на глад. И още повече натоварват стомаха, вместо да му дадат почивка, което води до увреждане на храносмилателната система. {СЗ 134.6}

Храната в съботен ден

За събота не трябва да приготвяме нито повече, нито по-разнообразна храна, отколкото за останалите дни. Напротив, тя трябва да бъде още по-проста и да се яде по-малко, за да остане умът бистър и бодър, още по-възприемчив за духовното. Обремененият стомах обременява и мозъка. Могат да бъдат чути и най-ценните думи, а да не бъдат възприети и оценени поради неправилно хранене. Поради преяждане в събота мнозина се лишават от светите привилегии, тъй като не са в състояние да приемат съботните благословения. {СЗ 134.7}

Готвенето трябва да се избягва в събота, но не е необходимо поради това да се ядат студени храни. При студено време приготвената от предния

ден храна трябва да се претопля. Макар и проста, тя трябва да бъде вкусна и привлекателна. Особено в семейства с деца е добре за събота да се приготвя нещо, което семейството не си позволява в делнични дни. {СЗ 134.8}

Промени в храненето

Там, където съществуват неправилни навици на хранене, трябва да се предприеме незабавна промяна. Ако поради злоупотреба със стомаха храносмилането е нарушено, трябва да се положат особени старания да се запази останалата жизнена сила, като не се допуска повече никакво нарушение. Когато дълго време е било злоупребявано със стомаха, има вероятност никога да не се възстанови напълно; но може поне да се избегне влошаване. Трудно е да се предписват правила за всички случаи; но когато се спазват принципите на здравословното хранене, могат да се постигнат сериозни подобрения и не ще има нужда домакинята непрекъснато да се старее да възбужда апетита. {СЗ 134.9}

Въздържанието при храненето се възнаграждава с духовна и морална сила. Допринася и за овладяването на страстите. Преяждането е вредно, особено за ленивите хора. Те трябва да ядат умерено и да се натоварват повече физически. Мъже и жени с прекрасни природни дадености не могат да вършат и половината от онова, на което са способни, ако не овладеят апетита си. {СЗ 135.1}

Много творци допускат груба грешка. След като са се нахранили обилно, сядат да четат, учат или пишат, без да отделят някакво време за физически движения. В резултат на това се спъва свободното протичане на мисълта и словото. Те не могат да пишат или говорят със силата на проникновението, необходими, за да спечелят сърцата; и усилията им се оказват безплодни. {СЗ 135.2}

Хора, които носят тежки отговорности, преди всичко духовни служители и пастори, трябва да бъдат личности с остър ум, с проникателност и бързи реакции. Те трябва повече от другите да регулират храненето си. На тяхната трапеза не трябва да намират място пищните ястия. {СЗ 135.3}

Хората на отговорни длъжности трябва всеки ден да вземат решения, чиито последици са от голяма важност. Трябва да мислят особено бързо и ще могат успешно да го правят само при строго въздържание. Умът укрепва при правилното съотношение между физическите и умствените сили. Когато има равновесие, когато напрежението не е твърде голямо, нов приток на сила ще идва при всяко натоварване. Често тяхната работа е

неплодотворна в резултат на неправилно хранене. Разстроеният стомах води до разсеяност, забавени реакции и чувство на несигурност. Понякога са налице раздразнителност, грубоватост и несправедливо отношение. Много планове, които биха били благословение за света, са били изоставяни, а са били провеждани несправедливи, потиснически и дори жестоки мерки в резултат на болезнени състояния, предизвикани от лоши навици на хранене. {СЗ 135.4}

Ето един съвет за всички, които се занимават с умствен труд. Които имат достатъчно кураж и воля, нека да го опитат. При всяко ядене употребявайте само два или три вида проста храна и не яжте повече, отколкото ви е необходимо за задоволяване на глада. Правете достатъчно движения всеки ден. Ползата ще почувствате бързо. {СЗ 135.5}

Ангажираните с тежка физическа работа не е нужно да бъдат толкова внимателни към количеството и качеството на храната, колкото хората със заседнал начин на живот. Но и те могат да имат по-добро здраве, ако не прекаляват с яденето и пиенето. {СЗ 135.6}

Някои желаят да им бъде предписана точна диета. Често преяждат, а после се разкайват и постоянно мислят върху онова, което ядат и пият. Никой не може да предпише точни правила на хранене и диета за друг. Всеки трябва да има достатъчно разум и самоконтрол, за да се ръководи сам от свои принципи. {СЗ 135.7}

Нашето тяло е изкупена собственост на Христос и не бива да постъпваме с него така, както ни се иска. Всички, които познават принципите на здравето, трябва да знаят и своето задължение - да се съобразяват със законите, заложи от Бога по отношение на тялото им. Послушанието към здравните норми трябва да стане предмет на личен дълг. Ние сами носим последиците от престъпването им. Сами ще отговаряме пред Бога за навиците си и за начина си на живот. Затова не трябва да се влияем от това, което правят другите, но да се отнасяме разумно и отговорно с даденото ни от Бога тяло. {СЗ 135.8}

Месото като храна

Определената в началото храна за човека не включва животински продукти. Едва след потопа, когато всяка зеленина на земята е унищожена, човекът получава позволение да се храни с месо. {СЗ 136.1}

Когато избира храната на човека в рая, Господ му показва коя е подходяща за него. Същото прави и когато определя храната на Израил. Той извежда израилтяните от Египет и започва да ги обучава, за да станат Негов избран народ. Чрез тях иска да благославя и поучава света. Дава им за храна онова, което най-добре би отговаряло на тази цел - не месо, но манна - небесен хляб. Само в резултат на недоволството и роптанието на израилевия народ за египетските котли с месо тази храна е позволена, но само за кратко време. Консумирането на месо причинява много болести и смъртта на хиляди. И все пак израилевият народ никога не възприема от сърце безмесната диета. Тя продължава да предизвиква недоволство и роптание, явно или тайно, и не се прилага продължително време. {СЗ 136.2}

При установяването му в Ханаан месната храна е позволена, но с голямо ограничение, поради което лошите последици са намалени. Свинското месо е забранено, а също и месото на някои животни, птици и риби, обявени за нечисти. При позволените месни храни има строга забрана да се яде мазнината и кръвта. {СЗ 136.3}

За храна могат да бъдат използвани само абсолютно здрави животни. Не е позволено да се ядат такива, които са били разкъсани, умрели от някаква болест или чиято кръв не е била старателно изцедена. {СЗ 136.4}

Израилтяните понасят големи загуби, като се отклоняват от Божия план за храненето си. Искат да ядат месо и жънат последиците. Не успяват да постигнат издигнатия от Бога идеал за човешкия характер, нито изпълняват Неговата цел. „Той им даде това, което искаха, прати обаче мършавост на душите им“ (Пс. 106:15). Те предпочитат земното пред духовното и не постигат онова освещение, което Бог желае за тях. {СЗ 136.5}

Основания за премахването на месната храна

Хората, които консумират месо, приемат зърнените храни и зеленчуците вече веднъж употребени, от втора ръка, защото животното е поело от тях хранителните вещества, необходими за своя растеж. Животът, който се съдържа в зърнените храни и зеленчуците, е преминал в животното, което ги е изяло. А ние ги получаваме, като ядем месото му. Но колко по-добре е да приемаме всичко направо от източника, както Творецът ни е определил. {СЗ 136.6}

Месото никога не е било най-добрата храна. Против неговата употреба могат да се включат и нарастващите болести у животните. Месоядците едва ли знаят какво влиза в организма им заедно с месото. В много случаи, ако можеха да видят живо животното и знаеха качеството на месото му, биха се отказали от него с отвращение. Ядат го пълно и препълнено с туберкулозни и ракови бактерии. Така се пренася зараза от туберкулоза, рак и други смъртоносни болести. {СЗ 136.7}

Тъканите на свинята гъмжат от паразити. За нея Бог казва: „Тя е нечиста за вас; месото им не яжте и до трупове им се не допирайте“ (Втор. 14:8). Тази заповед е дадена, защото свинското месо не е годно за храна. Свинете се хранят с отпадъците. Никога и при никакви обстоятелства свинско месо не бива да бъде храна за хората. Невъзможно е да е здравословно месото на животно, чийто естествен елемент е мръсотията и което се храни с най-отвратителни боклуци. {СЗ 136.8}

Често на пазара се изнасят и продават животни, толкова болни, че собствениците им се страхуват да ги задържат и час. А и самият процес на угояване за продан предизвиква болест у животните. Изолирани от светлина и чист въздух в оборите, а може би и угоявани с развалени отпадъци, колкото и здрави да изглеждат, те са опасни за храна. {СЗ 137.1}

Често животните се извозват на големи разстояния и естествено са подложени на най-различни стресове, докато стигнат до пазара. Натоварени направо от зелените ливади, с часове влачени по горещи пращни шосета или наблъскани в мръсни железопътни вагони, трескави и изморени, дълго време лишени от храна и вода, горките твари стигат до скотобойната, за да се приготви от месото им храна за човешки същества. {СЗ 137.2}

На много места и рибите, заразени от нечистотията, с която се хранят, причиняват заболявания, особено когато са били в допир с отпадните води от каналите на големите градове. Опасни са дори и след това да са се преселили в далечни води, чисти и бистри. Бъдат ли използвани за храна, носят болест и смърт на неподозиращи опасността хора. {СЗ 137.3}

Лошите последици от употребата на месо може и да не се почувстват веднага, но това не е доказателство, че то не е било вредно. Много малко хора се оставят да бъдат убедени, че месото, което са консумирали, е отровило кръвта им и е станало причина за заболяването им. Мнозина, които са държали на месоядството, са заболявали, без те или близките им да са подозирали истинската причина. {СЗ 137.4}

Моралните вреди от месоядството са не по-малко от физическите. Месната храна е вредна за здравето, а всичко, което засяга тялото, засяга съответно и душата, и духа. Нека да си представим жестокостта, проявена спрямо животните поради нашето месоядство, и нейното отражение върху убиващите ги, както и върху гледащите. В какво противоречие е всичко това с нежността, с която би трябвало да се отнасяме към тези Божии създания! {СЗ 137.5}

Интелигентността на много животни е близка до човешката, а при някои видове - учудващо близка. Животните виждат, чуват, обичат, страхуват се и страдат. Служат си със своите органи много по-внимателно, отколкото доста човеци. Проявяват съчувствие и нежност към другарите си по страдание. Някои животни се привързват към грижещите се за тях много повече, отколкото доста представители на човешкия род. Привързаността им към хората често е толкова силна, че истински страдат, когато трябва да се разделят с тях. {СЗ 137.6}

Кой човек с християнско сърце, грижил се някога за домашни животни, може да погледне в очите им, изпълнени с доверие и обич, и да ги предаде доброволно на ножа на касапина? И как може изяждането на месото им да бъде удоволствие за него? {СЗ 137.7}

Промяна на храната

Твърдението, че мускулната маса и сила зависели от животинската храна е заблуда. Нуждите на организма могат да бъдат задоволени далеч по-добре и човек да се радва на много по-добро здраве без нея. Различните видове пшеница и зърнени култури с плодове, с ядки и зеленчуци съдържат всички вещества, необходими за образуването на чудесна кръв. Необходимите й елементи не могат да се получават в такъв съвършен вид от месната храна. Ако месото беше толкова важно за човешкото здраве и сила, щеше да бъде включено в определената в началото за човека храна. {СЗ 137.8}

Когато се преустанови яденето на месо, често се усеща слабост, липса на енергия. За мнозина това е доказателство, че месото е необходимо на организма им. Те смятат, че нещо им липсва в храната, но липсата се изразява в това, че подобни храни действат възбудително на организма - причиняват трескаво състояние на кръвта и дразнят нервите. Понякога отказването от месната храна може да се сравни с отказването на пианицата от алкохола, но тъкмо за такива ще е от полза да променят храната си. {СЗ 137.9}

Когато месната храна бъде изключена, на нейно място трябва да се включат различни видове зърнени храни, ядки, зеленчуци, плодове, които са

и хранителни, и вкусни. Особено необходимо е това при по-слаби или занимаващи се с тежък физически труд хора. {СЗ 138.1}

В някои бедни страни месото е най-евтината храна и подобна промяна в храненето ще причини големи затруднения. Но и там те са преодолими. Трябва обаче винаги да се взима предвид положението на хората и силата на дългогодишния навик. Необходимо е да бъдем внимателни, да не натрапваме грубо дори и най-добрите принципи. Никои не бива да бъде каран насила и изведнъж да променя начина си на хранене. Здравословни и евтини храни трябва постепенно да заемат мястото на месните. В това отношение твърде много зависи от приготвящия храната. Грижливо и с умение могат да се приготвят питателни ястия, които да възбуждат апетита и да бъдат достойни заместители на месните. {СЗ 138.2}

Във всички случаи, ако възпитавате нравите, подкрепяте волята и доставяте добра, здравословна храна, промяната ще бъде извършена с готовност и желанието за месо скоро ще изчезне. {СЗ 138.3}

Не е ли време всички да си поставят за цел да се откажат от месото? Как могат хора, които се стремят към пречистване, благородство и святост, за да могат да живеят с ангелите, да продължат да употребяват за храна неща, които вредят на душата и тялото? Как могат да отнемат живота на Божии творения и да смятат месото има за деликатес? Не е ли по-добре да се върнат към здравословната и вкусна храна, дадена на човека в началото, да се постараят да свикнат с нея и да научат децата си да я предпочитат, да бъдат милостиви към животните, които Бог е създал и поставил под тяхно владичество. {СЗ 138.4}

Крайности в начина на хранене

Не всички, които изповядват, че вярват в дадената реформа на храненето, са истински реформатори. При повечето тя се състои само в това, че се отказват от някои нездравословни храни. Те не осъзнават ясно принципите на здравето. Трапезите им, отрупани с вредни лакомства, са далеч от образа на християнско въздържание и умереност. {СЗ 139.1}

Други пък, изпълнени с желание да дадат пример, се увличат и прекаляват. Вместо да се хранят с неща, които най-добре биха им компенсирани липсата на месо и други неподходящи храни, прибягват към

крайно оскъдна диета. Организмът им престава да получава хранителните вещества, необходими за образуването на добра кръв. Здравето им се влошава, работоспособността им намалява и примерът им говори повече против, отколкото в полза на реформата на храненето. {СЗ 139.2}

Според някои човек може и да не обръща внимание на избора или на приготвянето на храните, тъй като здравето изисква съвсем проста храна. Трети се ограничават със съвсем оскъдна или твърде еднообразна храна, от което здравето само би пострадало. {СЗ 139.3}

Тъкмо онези, които се пристрастяват само към отделни принципи на реформата, обикновено ги натрапват грубо на своите семейства и съседи. Последниците, естествено, са неприятни за собственото им здраве, а заобикалящите ги едва ли някога ще ги последват. Така, без да искат, отблъскват много хора от реформата. {СЗ 139.4}

Хората, осмислили здравните закони и ръководещи се от съответните принципи, ще избягват крайностите както в утаждането, така и в ограничението. Тяхното хранене е насочено не към задоволяване на апетита, а към изграждането на нов начин на живот. Те се стремят да поддържат всичките си сили в най-добро състояние, за да могат да служат най-добре на Бога и хората. Апетитът им се контролира от разума и волята. Наградата е здраве на тялото и духа. Макар да не натрапват насилствено своите разбириания в полза на правилните принципи, такива хора имат огромно положително влияние. {СЗ 139.5}

Истинската реформа в начина на хранене е разумна. Нейната същност трябва да бъде основно и подробно изучавана и никой не бива да критикува друг за това, че начинът му на действие не във всичко съответства на неговия. Невъзможно е да има едно неизменно правило, според което да се формират навиците на всички. И никой не бива да мисли, че всички трябва да се съобразяват с него. Храни, които за един са вкусни и полезни, за друг може да са съвсем неприятни и дори - вредни. Някои не могат да пият мляко, а за други то е много здравословно. Някои организми не могат да смилат грах и боб, а други ги понасят много добре. За някои по-грубите пшенични храни са добри, други не могат да ги ядат. {СЗ 139.6}

Там, където плодовете и ядките са недостъпни, не бива от храната да се изключват млякото и яйцата. Вярно е, че хора, на които не липсват килограми и у които ниските страсти са силни, трябва да избягват употребата на пикантни храни. Особено в семейства с деца, предразположени към еротични възбуди, не бива да се употребяват яйца. Но

при хора, чиито кръвообразуващи органи са слаби, особено когато други храни за заместване на необходимите елементи не могат да се набавят, млякото и яйцата не бива да се изключват напълно. Но трябва да се полагат големи грижи за доставянето на мляко от здрави крави и яйца - от здрави кокошки, добре хранени и гледани; яйцата трябва да са сварени така, че да са най-лесно смилаеми. {СЗ 139.7}

Реформата в храненето трябва да се провежда постоянно. Тъй като болестите по животните постоянно се увеличават, употребата на мляко и яйца става все по-рискована. Трябва да се стараем заместителите им да са здравословни и евтини. Хората трябва да бъдат поучавани да приготвят храната си без мляко и яйца, но да е и полезна, и вкусна. {СЗ 140.1}

Навикът да се яде два пъти дневно е много добър за здравето; но при известни обстоятелства може да има нужда и от трето хранене. То обаче (ако го има) трябва да бъде съвсем леко и от лесно смилаема храна. Сухи бисквити или сухар и плодове, или житно кафе са много подходящи за вечеря. {СЗ 140.2}

Някои са в постоянна тревога, че храната им, колкото и проста и здравословна да е, би могла да бъде вредна за тях. На такива хора бих искала да кажа: Не мислете, че храната ще ви навреди, изобщо не мислете за нея. Яжте онова, което смятате, че е най-добро за вас, и когато сте помолили Господа да я благослови за подкрепа на тялото ви, вярвайте, че е чул молбата ви и бъдете спокойни. {СЗ 140.3}

От друга страна, понеже здравните принципи изискват от нас да се откажем от неща, които дразнят стомаха и подкопават здравето, не бива да забравяме, че твърде оскъдната храна уврежда кръвта. Организмът не се храни достатъчно и в резултат се получава лошо храносмилане и обща слабост. {СЗ 140.4}

Не винаги онези, които ядат малко, го правят от бедност, но често - от невежество или небрежност, или поради погрешни разбирания за реформата в храненето. {СЗ 140.5}

Не прославяме Бога, като занемаряваме своя организъм или го увреждаме така, че да стане неспособен да Му служи. Грижата за тялото чрез приготвянето на вкусна и питателна храна е едно от първите задължения на домакинята. Много по-добре е да се задоволяваме с по-евтино облекло и мебели, отколкото да ограничаваме храната си. {СЗ 140.6}

Някои домакини ограничават семейната трапеза, за да могат да си позволят по-добро посрещане на гостите. Това не е разумно. Посрещането на

гостите трябва да става с простота и естественост. Нека на нуждите на семейството да бъде съсредоточено най-голямото внимание. Неразумната пестеливост и неестествените нрави и обичаи често ни пречат да показваме гостоприемство там, където то би било необходимо и благословено. Обикновеният запас от храни за трапезата ни трябва да бъде такъв, че да можем винаги добре да посрещнем някой неочакван гост, без да става нужда от специално приготвление. {СЗ 140.7}

Всички трябва да се научат какво да ядат и как да си го приготвят. И мъжете, както и жените, трябва да умеят да си приготвят проста, но здравословна храна. Понякога обстоятелствата ще ги отвеждат там, където няма да могат да я получат. Навсякъде умението да се готви добре е преимущество. {СЗ 140.8}

Обръщайте голямо внимание на храната си! Изследвайте всичко, свързано с нея - от причина до следствие. Култивирайте у себе си и упражнявайте въздържание, дръжте апетита си под контрола на разума. Никога не измъчвайте стомаха си с преяждане, но не го и лишавайте от здравословна и вкусна храна, която е необходима за здравето. {СЗ 140.9}

Ограничените схващания на някои мними здравни реформатори са нанасяли големи вреди на здравеопазването. Онези, които искат да живеят природосъобразно, трябва да помнят, че за реформата в храненето обикновено се съди според ястията на трапезата. Поведението и примерът трябва да демонстрират принципите така, че здравият разум да може да ги приема. Много хора се противопоставят на всеки опит за промяна, колкото и разумна да е тя, щом трябва да ограничат яденето. Предпочитат да се съветват с вкуса си, вместо с разума или със законите на здравето. За тях всички, напуснали широкия път на общоприетите навици, са екстремисти, колкото и прав да е пътят им. За да нямам подобни личности никакви основания за критикуване, хората, които живеят природосъобразно, не трябва да се изтъкват, а да се сближават с тях, без да жертват принципите си. {СЗ 140.10}

Не е чудно, че стигация до крайности защитник на реформата много често действа отблъскващо на хората. Те го смятат за представител на здравните принципи и поради това отхвърлят цялата реформа. Такива крайности обикновено нанасят за кратко време огромна вреда и разрушават постигнатото чрез дългогодишен разумен начин на живот. {СЗ 141.1}

Хигиената на хранене почива върху широкообхватни принципи и не бива да я омаловажаваме чрез тесногръди възгледи и постъпки. Но и никой

не бива да допуска противопоставянето, подигравките, желанието да се угоди или повлияе на другите да го отклонят от природосъобразните принципи или да ги омаловажат в очите му. Който се ръководи от принципи, ще стои твърдо и решително за правото и все пак винаги ще проявява благороден, Христоводобен дух и истинска умереност. {СЗ 141.2}

Стимуланти и наркотици

Към групата на стимулантите и наркотиците могат да се причислят най-различни неща, които, приети като храна или питие, дразнят стомаха, тровят кръвта и възбуждат нервите. Тяхната употреба е едно зло. Много хора ги търсят, защото създават за известно време приятно усещане, но години след това се чувства отпадналост. Употребата на неестествени стимулиращи средства винаги води до невъздържание, което причинява физическо израждане и изтощение. {СЗ 142.1}

Подправките

Колкото по-малко пикантна и възбуждаща е храната ни в този забързан век на голямо напрежение, толкова по-добре. Различните подправки са по естеството си вредни. Горчица, пипер, разни есенции, туршии и други подобни дразнят стомаха и замърсяват кръвта. Често възпалението на стомаха на един пияница е резултат от алкохола. Подобно възпаление се предизвиква и от дразнещи подправки. Започнат ли да се употребяват, обикновената храна вече не задоволява вкуса. Организмът изпитва желание за нещо по-силно. {СЗ 142.2}

Чаят и кафето

Черният чай действа като стимулант, а до известна степен и упойващо. Подобно е и действието на кафето и на много други напитки. Отначало те действат ободряващо; стомашните нерви се възбуждат, предават възбудата на мозъка, който я предава на сърцето, и така целият организъм за кратко време сякаш получава допълнителна енергия. Умората е забравена, силите нарастват, разсъдъкът е по-пъргав и въображението - по-живо. {СЗ 142.3}

Затова мнозина вярват, че чаят и кафето са причина за доброто им състояние. Но не е така. Чаят и кафето не хранят организма. Тяхното действие настъпва преди да е започнало храносмилането и усвояването на храната. Онова, което е симулирало сила, е било само нервна възбуда. Когато действието на възбудителните средства е преминало, неестествената сила

изчезва и в резултат настъпва съответстваща на възбудата отпадналост и слабост. {СЗ 142.4}

Последици от постоянната употреба на подобни дразнители на нервната система са главоболието, слабостта, сърцебиенето, лошото храносмилане, треперенето и много други, защото се рушат жизнените сили. Уморените нерви се нуждаят от почивка и тишина, а не от стимулиране и претоварване. На природата е необходимо време, за да възстанови изчерпаните сили. След употреба на стимуланти за известно време човек би могъл да извършва нещо повече. Но когато от постоянното им поглъщане организмът се изтощи, става все по-трудно да се повиши енергията до желаната точка. Все по-трудно се контролира желанието за възбуждащи средства, докато волята се сломи и човек започне да смята, че вече няма никаква сила, която да спре неестественото желание. Възбуждащите средства стават все по-силни и по-силни, докато изчерпаният организъм стане неспособен да оказва съпротива. {СЗ 142.5}

Тютюнопушенето

Тютюнът е бавна, но сигурна отрова. В каквато и форма да се употребява, той действа върху цялото тяло. В началото въздействието е почти незабележимо. Възбужда нервната система, а после я парализира; отслабва и замъглява мозъчната дейност. Често поражява нервите по-силно, отколкото упойващите напитки. Последиците са много трудно отстраними. Тютюнопушенето буди жажда за силни напитки и в много случаи е основа за пианството. Тютюнът е скъпоструващо удоволствие, което замърсява човешкия организъм - както на пушача, така и на заобикалящите го. Поклонниците на пушенето са на всяка крачка -- не можеш да минеш покрай група хора и да не усетиш отровния дъх на някой от тях. Неприятно и вредно е да се стои в купе на влак или в стаята, където въздухът е изпълен с тютюнев дим или с алкохолни изпарения. Макар пушачите да твърдят, че тяхно право е сами да се троят, какво право имат да троят въздуха, който и други дишат? {СЗ 142.6}

На деца и млади хора пушенето причинява неописуеми вреди. Вредните навици на минали поколения упражняват своето въздействие върху следващите. Умствена неспособност, телесна слабост, разбити нерви и извратени, противоестествени желания се предават в наследство от родители на деца. Същите навици, продължавани от децата, увеличават злото и го разпространяват нататък. На тази причина в не малка степен се дължи

физическата, духовната и моралната разруха, която дава толкова поводи за безпокойство. {СЗ 143.1}

Момчета започват да пушат от най-ранна възраст. Този навик се практикува във време, когато и тялото, и душата им са особено уязвими за последствията. Подкопава се физическата сила, изтощава се организъмът, умът се притъпява и се стига до морално падение. {СЗ 143.2}

Но какво може да се направи, за да се убедят децата и младежите колко опасен може да бъде един навик, след като родители, учители и духовни лица им дават пример? Можете да срещнете и съвсем малки дечица, които вече пушат. Когато им кажете, че това е вредно, те отвърщат: „И татко пуши!“ Или сочат към проповедника, или към учителя от неделното училище с думите: „И той пуши! Защо точно на мене да вреди?“ Много съратници на въздържателното дело също пушат. Каква власт могат да имат такива хора за отстраняването на порока! {СЗ 143.3}

Апелирам към претендиращите, че вярват в Словото Божие и са му послушни: Можете ли вие като християни да поддържате навик, който парализира разсъдъка ви и ви отнема способността да мислите за вечните неща? Възможно ли е да ограбвате всеки ден Бога от службата, която Му дължите? А също и ближните си, които се нуждаят от вас и от силата на вашия пример? {СЗ 143.4}

Оценили ли сте своята отговорност като Божии распоредители на средствата, които са ви поверени? Колко от Божиите пари харчите за тютюн? Направете си сметка! Колко сте похарчили по този начин през целия си живот? В какво съотношение се намират тези прахосани за един вреден навик пари и сумите, които давате за подпомагане на бедни и за разпространяване на евангелието? {СЗ 143.5}

Никой човек не се нуждае от тютюн, но хиляди загиват от липса на средства. Не сте ли използвали погрешно Господните блага? Не сте ли се провинили и ограбили Бога и ближните си? „Или не знаете, че... не сте свои си, защото сте били с цена купени? Затова прославете Бога с телата си и с душите си, които са Божии“ (1Кор. 6:19, 20). {СЗ 143.6}

Упойващи напитки

„Виното е присмивател и спиртното питие - крамолник; и който се увлича по тях е неблагоприятен“ (Пр. 20:1). {СЗ 143.7}

„Кому горко? Кому скръб? Кому каране? Кому оплакване? Кому удари без причина? Кому подпухнали очи - на ония, които се бавят около виното, които отиват да вкусят подправено вино. Не гледай виното, че е червено, че

показва цвета си в чашата, че се поглъща гладко; защото то после хапе като змия и жили като ехидна“ (Пр. 23:29-32). {СЗ 143.8}

Никога човешко перо не е описвало по-сполучливо унижението и робството на жертвите на алкохола. Поробени, потиснати, дори когато осъзнават окаяното си състояние, те нямат сила да се избавят от примките на това зло - „ще го търсят пак“ (Пр. 23:35). {СЗ 143.9}

Не са нужни доказателства, за да се изгъкнат тежките последици от употребата на спиртни напитки. Зашеметени, полупобъркани човешки развалини - души, за които Христос е умрял и за които ангели плачат, се срещат навсякъде. Те са петно за нашата цивилизация, позор, проклятие и гибел за всяка страна. {СЗ 143.10}

А кой може да си представи мизерията, страховете и отчаянието, криещи се в дома на пианицата? Помислете за жената, често от добре възпитано семейство, чувствителна, образована и привикнала към по-добър живот, но свързана с мъж, когото пиенето е превърнало в развалина или в демон. Помислете и за децата, лишени от всякакъв домашен уют, възпитание и образование и живеещи в страх от онзи, който би трябвало да бъде тяхна гордост и закрила. И дори когато излязат в света, те ще продължат да носят петното на позора, че са обременени с унаследеното проклятие и жаждата на пианицата. {СЗ 144.1}

Помислете за ужасните нещастни случаи, ставащи всеки ден в резултат на пианството. Железопътен служител не обръща внимание на сигнал или разбира погрешно заповед; влакът продължава да лети по пътя си - катастрофа - и много хора загубват живота си. Или - параход потъва и пътници и екипаж загиват във водния гроб. Когато случаят се разследва, установява се, че поставеният на отговорен пост е бил под влияние на алкохол. Доколко може да се повери сигурността на човешкия живот в ръцете на личност, която пие? Можем да сме сигурни само в човек, който е пълен въздържател. {СЗ 144.2}

По-слаби упойващи средства

Лица, унаследили склонност към противоестествени упойващи средства, при никакви обстоятелства не бива да имат пред очите си или да влизат в допир с вино, бира или с какъвто и да е друг алкохол, защото това е постоянно изкушение за тях. Като мислят, че сладкото ябълково или плодово вино е безвредно, много хора не се смущават да го купуват в големи количества. Но то остава само за кратко време сладко и скоро започва да

ферментира. Резливият вкус, който получава, го прави по-приятно и те не искат да признаят, че вече е ферментирало. {СЗ 144.3}

Дори сладкото ябълково вино, както обикновено се приготвя, носи опасност за здравето. Ако хората видят под микроскоп състава му, малко от тях ще пожелаят да го пият. Често производителите на плодови вина за продажба не обръщат внимание на състоянието на плодовете. Те изстискват сок от червиви и загнили ябълки. И ето че хора, които никога не биха и помислили да употребяват под каквато и да е форма отровни загнили ябълки, пият направеното от тях ябълково вино, и то с наслада. А микроскопът показва, че това приятно питие, изпито дори направо от пресата, не е годно за употреба. {СЗ 144.4}

Виното и бирата причиняват същото опиянение, както и по-силните напитки. Употребата им води към по-силни и така се полага основата на пианството. Умереното пиене е „училището“, в което хора се обучават за попрището на пианиците. Действието на тези по-слаби упойващи средства е особено измамно. Жертвата тръгва по пътя на пианството, преди да е осъзнала ясно опасността. {СЗ 144.5}

Хора, които никога не са били смятани за пианици, могат да изпаднат под постоянното влияние на по-слаби алкохолни напитки. Те са хаотични, с нестабилен ум, неуравновесени и колебливи. Въобразяват си, че са сигурни и продължават, докато всяка граница бъде премината и всеки принцип бъде нарушен. Най-твърдите решения се погребват, най-силното доказателство не е достатъчно, за да задържи покварения апетит под властта на разума. {СЗ 144.6}

Библията никъде не одобрява употребата на алкохолни напитки. Виното, което Христос е направил на сватбата в Кана, е чист гроздов сок. Това е „сокът на лозата“, за който Писанието казва: „Не го повреждай, защото в него има благословение“ (Исая 65:8). {СЗ 144.7}

В Стария завет израилевият народ е предупреден: „Виното е присмивател и спиртното питие - крамолник; който се увлича по тях, е неблагоприятен“ (Пр. 20:1). Сатана кара хората да се увличат от неща, които замъгляват разсъдъка и притъпяват умствените способности; но Христос ни учи да побеждаваме низките инстинкти. Той никога не предлага на човека нещо, което би могло да бъде изкушение за него. Целият Му живот е пример за себеотрицание. Заради нас е понесъл четиридесетдневен пост в пустинята и с него - и най-тежкото изкушение, понесено някога от човек - да сломи властта на чревоугодничеството. Не друг, а Христос е заповядал Йоан

Кръстител да не пие вино и спиртни напитки. Пак Той е наредил на Маноевата жена да спазва подобно въздържание. Нашият Спасител никога не е действал против Своето собствено учение. Неферментиралото вино, което е приготвил на сватбеното празненство, е здравословно и освежително питие. Такова е и виното, което Спасителят и учениците Му са употребили на първата Господна вечеря. Такова трябва да е и виното на трапезата за Господната вечеря като символ за кръвта на Спасителя. Светопрричастната служба е предназначена да освежава душата и да дава живот. В нея не бива да има нищо, което да причинява зло. {СЗ 144.8}

Как могат християни в светлината, която Писанието, природата и разумът им дават относно употребата на упойващи средства, да се занимават с отглеждането на хмел за бира или да произвеждат вина за пазара? Ако обичат ближните си както себе си, как могат да поставят по този начин капани на пътя им. {СЗ 145.1}

Отговорността на родителите

Често невъздържанието започва от семейството. Храносмилателните органи отслабват поради употребата на силно подправени нездравни храни и тогава се появява желание за нещо възбуждащо. Така вкусовите рецептори започват да искат все по-силни неща. Нуждата от стимулиране става все по-голяма и е все по-трудно да ѝ се противостои. Организмът се отравя повече или по-малко. И колкото повече се изтощава, толкова по-голяма става жаждата му. Една крачка в погрешната посока подготвя пътя за следващата. Мнозина, които не биха се провинили в това да поставят на трапезата си вино или по-силни спиртни напитки под каквато и да е форма, я отрупуват с храни, предизвикващи такава жажда за силни питиета, че почти е невъзможно да се противостои на изкушението. Лошите навици в храненето и пиенето подготвят пътя за пианството. {СЗ 145.2}

У младежта би трябвало да се възпитават правилни принципи по отношение на въздържанието. Родителите в собствените си домове би трябвало да започнат да култивират у децата си здравните принципи още от ранно детство, за да има надежда за успех по-късно. {СЗ 145.3}

Пред майките стои задачата да оформят правилно навиците и вкусовете на децата си. Учете ги да се отвращават от стимулантите. Възпитавайте ги да бъдат морално устойчиви, за да противостоят на злото, което ги заобикаля. Помагайте им да не се оставят да бъдат увличани от други, да не се поддават на лоши влияния, а сами да влияят на другите за добро. {СЗ 145.4}

Личната отговорност

Големи усилия се полагат, за да се премахне невъздържанието, но много от тях са в неправилна посока. Защитниците на въздържателната реформа трябва да обърнат внимание на злото, произхождащо от употребата на вредни храни, на подправки, чай и кафе. Пожелаваме Божието благословение на всички, които работят за въздържанието, но същевременно ги приканваме да погледнат по-дълбоко, за да видят причината за злото, срещу което се борят, и да се уверят, че са последователни при провеждането на тази реформа. {СЗ 145.5}

На хората трябва да се разясни, че равновесието на духовните и моралните сили зависи до голяма степен от състоянието на организма. Всички наркотици и изкуствено стимулиращи средства отслабват интелекта и тонуса на нервната система. В основата на моралната поквара на света лежи невъздържанието. Чрез утаждане на покварения си вкус човек изгубва силата си да противостои на изкушението. {СЗ 145.6}

Привържениците на въздържателната реформа трябва да възпитават в тази насока. Поучавайте, че здравето, характерът, а дори и животът са застрашени от употребата на стимулиращи средства, които възбуждат изтощените сили за неестествена, трескава дейност. {СЗ 146.1}

По отношение на чая, кафето, тютюна и спиртните напитки едничкият сигурен път е този - не докосвай, не вкусвай, не започвай! Чаят, кафето и другите подобни напитки не са толкова различни от алкохола и тютюна. В много случаи отказването от тях е също толкова трудно, колкото за пияницата - да се откаже от пиянството си. Онези, които се опитат да се откажат от тези стимуланти, известно време ще чувстват, че им липсват и ще понасят тежко тази липса. Но с течение на времето желанието ще намалява. Природата ще изисква време, за да се възстанови от понесената злоупотреба; но дайте ѝ възможност - и тя със сигурност ще се отърси от злото, ще се съвземе и ще продължи да върши работата си добре и с удоволствие. {СЗ 146.2}

Търговията с алкохол и забраната ѝ

„Горко на онзи, който строи къщата си с неправда и стаите си с кривда... Който си казва: Ще си построя голяма къща и широки стаи, в които си отваря прозорци и я покрива с кедър, и я боядисва с алено. Понеже гледаш да си натрупаш, ще царуваш ли?... А твоите очи и твоето сърце не са в друго, освен в нечестната ти печалба и в проливане невинна кръв, и в извършване насилство и угнетение“ (Еремия 22:13-17). {СЗ 147.1}

Делото на търговеца на спиртни напитки

Този библейски текст представя делото на хора, които произвеждат и продават упойващи питиета. Тяхната дейност е грабеж. За парите, които получават, те не дават равностойно благо. Всяка монета, която прибавят към печалбата си, носи проклятието на даващия. {СЗ 147.2}

Бог е излял щедро Своите благословения над човеците. Ако даровете Му се оценяваха мъдро, колко по-малко мизерия и страдания щеше да има по света! Безбожието на хората е това, което превръща Божиите благословения в проклетия. Алчността за печалба и лакомията превръщат житото и плодовете, давани ни за храна, в отрови, причиняващи мизерия и смърт. {СЗ 147.3}

Всяка година се консумират милиони и милиони литри упойващи спиртни напитки. Невъобразими средства се харчат за закупуване на нещастие, бедност, болест, низки страсти, престъпления и смърт. Заради печалби търговецът на алкохолни напитки раздава на жертвите си онова, което покварява и разрушава ума и живота и навлича на семействата им бедност и окаянство. {СЗ 147.4}

Дори когато жертвата на алкохола е вече мъртва, претенциите на търговеца на алкохол не спират - той ограбва вдовицата и довежда децата и семейството ѝ до просешка тояга. Не се колебае да отнеме на ощетеното семейство и най-необходимото за живота му, за да се изплатят пиянските дългове на съпруга и бащата. Плачовете на страдащите деца, сълзите на изплашената майка само го ожесточат повече. Какво от това, че тези нещастници умират от глад? Какво му е, ако те пропаднат и бъдат гласнати към деградирание и гибел? Той се обогатява с малкото, отнето от онези, които води към гибел. {СЗ 147.5}

Публични домове, вертепи на порока, изправителни заведения, затвори, лудници, болници - всички те са изгълнени в голяма степен с жертви на търговците на алкохолни напитки. Подобно на тайнствения Вавилон от Откровението, те търгуват с „робии и човешки души“. Зад

продавача на спиртни напитки стои мощният погубител на душите и всяко изкуство, което земята или пъкълът могат да измислят, се прилага, за да се подведат човешки същества под неговата власт. В града и на село, по влаковете, на големите параходи, в магазини, в увеселителните заведения, в аптеките, дори и на святата трапеза на Господната вечеря в църквите той е хвърлил своите примки. Направено е всичко възможно, за да се създава и подхранва желанието за алкохол. Почти на всеки ъгъл са изложени зад ослепително осветени витрини примамливо наредени алкохолни напитки, приканващи работника, богатата или наивния младеж да посегнат. {СЗ 147.6}

В частни салони и модни заведения на дамите се поднасят алкохолни напитки с красиво звучащи наименования. На болни и немощни често се предлагат широко рекламирани специалитети. {СЗ 147.7}

За да се събуди още у невръстните деца вкусът към алкохола, той се прибавя към различните сладкиши, които се продават по магазините. Давайки тези сладкиши на децата, търговецът на алкохол ги привлича към своето заведение. {СЗ 148.1}

Всичко това се върши ден след ден, месец след месец, година след година. Бащи, съпрузи и братя - опората, гордостта и надеждата на нацията посещават постоянно заведенията, предлагащи алкохол, за да се върнат по домовете си нещастни и пропаднали. {СЗ 148.2}

Това проклятие още по-страшно засяга сърцето на семейството. Все повече и повече жени започват да се отдават на пианство. Често съвсем малки и безпомощни дечица и дори кърмачета са изложени всеки ден на опасност поради нехайството и неадекватността на пианата майка. Синове и дъщери израстват под сянката на това ужасно зло. Какви изгледи има за тяхното бъдеще, освен да затънат още по-дълбоко от родителите си? {СЗ 148.3}

От така наречените християнски страни това проклятие е пренесено и в езическите. Бедните, невежи диваци се научават да пият алкохол. Дори и сред тях по-разумните съзнават ужасяващото зло и протестират срещу него. Виждат в него смъртоносна отрова. Но напразно се опитват да запазят страните си от опустошението. Цивилизованите държави налагат насилствено употребата на тютюн, алкохол и опиум на езическите народи. Необузданите страсти на дивака, още повече стимулирани от пиенето, го довеждат до непознато дотогава деградиране и изпращането на мисионери там се превръща в почти безнадеждно начинание. {СЗ 148.4}

Чрез допира си с народи, които би трябвало да им донесат познанието за Бога, езичниците биват въвлечени в пороци, причиняващи унищожението на цели племена и раси из затъntenите места на земята. {СЗ 148.5}

Отговорността на църквата

В сферата на алкохола се пресичат много интереси в света. И в църквата има хора, печелещи парите си чрез пряка или непряка търговия с алкохол. И не само са нейни членове, но са и на почит. Даренията им подпомагат различните инициативи в църковната организация и издръжката на проповедниците, поради което се отдава дължимата почит към силата на парите им. Църкви, приели подобни хора за членове, фактически подкрепят търговията с алкохол. Често проповедникът няма кураж да застане на правилна позиция. Той не обявява пред поверените му души какво е казал Бог относно търговията с алкохол, защото ясните му обяснения могат да се окажат оскърбителни и да го лишат от популярност и издръжка. {СЗ 148.6}

Но над съдийския престол на църквата е Божият съд, който заявява на първия убиец: „Гласът на братовата ти кръв вика към Мене от земята“ (Бит. 4:10). Той не ще приеме на олтара Си жертвите на търговците на спиртни напитки. Неговият гняв към опитващите се да покриват вината си с булото на щедростта не секва. Техните пари са опръскани с кръв и на тях почива проклятие. „Сит съм от всесъжения. Мразя да грабите, за да Ми принасяте приношение!“ - би казал Бог на такива хора. {СЗ 148.7}

„Защо Ми е множеството на жертвите ви? - казва Господ... Когато дохождате да се явявате пред Мене, кой е поискал от вас това, да тъпчете дворите Ми? Не принасяйте вече суетни приноси... И когато простирате ръцете си, ще скрия очите Си от вас; даже когато принасяте много молитви, не ща да слушам - ръцете ви са пълни с кръв!“ (Исаия 1:11-15). {СЗ 148.8}

Пияницата е способен на по-добри дела. Преди да се пропие, той е бил надарен с таланти, с които би могъл да слави Бога и да бъде благословение за света. Но неговите ближни са поставили примка за душата му и са се обогатили чрез деградирането му. Те са живели в благополучие, докато бедните жертви, които са ограбвали, са потъвали в мизерия и нищета. И Бог ще иска сметка за това от помогналия на пияницата да тръгне към гибелта. Великият Владетел на всемира, Който царува в небето, не е пропуснал да види нито първата причина, нито последните резултати от пиянството. Бог, Който се грижи за тревата на полето и я обича, не ще отмени онези, които са създадени по Негов образ и са изкупени със собствената Му кръв. Бог си

отбелязва всички злини, които увековечават престъпността и мизерията. {СЗ 148.9}

Светът и църквата може да оказват почит на човека, натрупал богатствата си от деградацията на човешки души. Те може да се усмихват на онзи, който е тласкал човеци стъпка след стъпка по пътя на позора и провала. Но Бог вижда всичко и отплаща със справедлив съд. Търговецът на алкохолни напитки може да е наричан от света добър бизнесмен, но Господ казва: „Горко му!“ Той ще бъде накаран да отговаря за отчаянието, мизерията, страданията, причинени от търговията с алкохол. Ще отговаря за страданията на майките и децата, лишени от храна, облекло и подслон, останали без всякаква надежда и радост. Ще дава отчет за душите, които е изпратил непригответени във вечността. И онези, които подкрепят неговата дейност, стават съучастници във вината му. На такива Бог казва: „Ръцете ви са пълни с кръв!“ {СЗ 149.1}

Под закрилата на държавата

Мнозина твърдят, че лицензирането на търговията със спиртни напитки помагало за ограничаване на злото. Всъщност обаче въпреки издаваните разрешителни за подобна търговия, с което уж се ограничавало разпространението, навсякъде в страната се появяват спиртоварни, кръчми и магазини за спиртни напитки. Търговецът на алкохол върши пъкленото си дело пред вратите ни. {СЗ 149.2}

Често се забранява да се продават спиртни напитки на пияни, но броят на младежите пияници се увеличава. Та нали съществуването на алкохолната търговия зависи от това, да се създава у младите вкус към алкохола! И така, докато навикът се вкорени здраво и „чашката“ стане необходимост. По-малко вредно би било да се дава алкохол на явния пияница, чиято гибел в повечето случаи е сигурна, отколкото младеж в разцвет на силите си да бъде въвличан в тази ужасна пропаст. {СЗ 149.3}

Чрез издаването на лицензи за търговия с алкохол пред стареещите се да се реформират се поставя постоянно изкушение. Има заведения, където се опитват да помагат на жертвите на невъздържанието да победят тази си страст. Това е благородно дело. Но докато продажбата на спиртни напитки преуспява, пристрастените ще имат малка полза от тях, защото не могат да останат там постоянно. Те отново ще трябва да се върнат в обществото. Стремещът към алкохола, макар и потиснат, не е напълно премахнат; и когато изкушението се изпречи пред тях, както става на всяка крачка, обикновено не могат да устоят. {СЗ 149.4}

Човек, който притежава някакъв див звяр и го пусне свободно, според законите на страната е отговорен за вредите, нанесени от животното. В законите, дадени на Израил, Господ нарежда, ако някое известно като опасно животно причини смъртта на човек, собственикът му да заплати с живота си своята небрежност. По същата логика правителството, което издава лицензи за търговия със спиртни напитки, трябва да бъде подвеждано под отговорност за последиците от нея. И ако пускането на свобода на едно хапещо животно се смята за престъпление, достойно за смъртно наказание, колко по-голямо е пък престъплението да се одобрява търговията с алкохол! {СЗ 149.5}

Лицензите се издават с оправданието, че носят много приходи в обществената хазна. Но какво са тези приходи в сравнение с огромните разходи за обуздаване на престъпността, за умопобъркани и обеднели, плод на търговията със спиртни напитки! Човек, извършил престъпление под влиянието на алкохола, бива изправен пред съда. И тогава същите, които са одобрили търговията с алкохол, са принудени да се справят с последиците от собственото си дело. Те одобряват продажбата на питие, способно да доведе и здрав човек до побъркване, а после изпращат същия човек в затвора или на бесилката, докато жена му и децата му остават след смъртта му на произвола на съдбата или в тежест на обществото. {СЗ 149.6}

Но дори да вземем предвид само финансовата страна на въпроса, колко неразумно е да се търпи подобна търговия! С какви приходи може да се компенсира загубата на човешкия разум, деформирането и заличаването на Божия образ в човека и мизерията на деца, осъдени на нищета и поквара, които ще продължават да насаждат и в своите деца същите склонности. {СЗ 150.1}

Забрана върху продажбата на спиртни напитки

Неизброими множества, пристрастени към алкохола, се намират в жалко положение. Мозъкът им е болен, волята им е сломена. Не могат да овладяват сами желанията си, тъй като им липсва каквато и да било сила. Не могат и да бъдат убедени да се откажат. Даже и да решат да изоставят пиенето, страбчат ли отново чашата, още с първата глътка забравят всяко добро намерение. Всеки остатък от воля чезне, съкрушената съпруга е забравена. Поквареният баща не се интересува вече от това, че децата му са гладни и голи. Чрез узаконяването на търговията с алкохол законът дава своето съгласие за това човешко поведение и отказва да спре дейността, която изпълва света със зло. {СЗ 150.2}

Трябва ли да се продължава все така? Трябва ли хората да се борят за победа, докато вратата на изкушението ги зове, отворена пред тях? Трябва ли проклятието на невъздържанието винаги да тегне над цивилизования свят? Трябва ли всяка година да помита като пояждащ огън хиляди щастливи домове? Когато кораб претърпи бедствие близо до брега, хората не стоят със скръстени ръце. Те рискуват живота си в старанието си да спасят давещите се. А колко по-необходимо е да се полагат старания за спасяването на хората от участта на алкохолика! {СЗ 150.3}

От делото на търговеца на спиртни напитки са застрашени не само пияницата и неговото семейство; нито харченето на пари е най-голямото зло, което тази търговия причинява въобще. Всички сме вплетени заедно в тъканта на човечеството. Злото, причинено на една част от голямото човешко братство, е опасно за всички ни. {СЗ 150.4}

Поради любовта си към печалби или охолен живот мнозина не са искали да дадат своята подкрепа за ограничаване на търговията с алкохол. Но, макар и късно, са констатирани, че тази търговия се е отразила и на тях. Виждали са децата си да оскотяват и да се провалят. Престъпността се шири. Имоти се излагат на опасност. Животът е несигурен. Нещастията по море и по суша се увеличават. Болести, които се развъждат в свърталища на мръсотия и престъпност, си пробиват път и към разкошните и богати домове. Подхранваните от покварени и престъпни деца пороци заразяват синовете и дъщерите на благородни и културни семейства. {СЗ 150.5}

Няма човек, чиито интереси да не са застрашени от търговията с алкохол. Няма човек, който да не е длъжен заради собствената си сигурност да ѝ се противопостави. {СЗ 150.6}

Би трябвало преди всичко местата, които имат работа със светски интереси, в които се създават закони и в които се говори за право, да бъдат свободни от проклятието на невъздържанието. Управници, сенатори, депутати, хората, в чиито ръце са законите на страната, трябва да са най-строги въздържатели. Само тогава разсъдъкът им може да е бистър, за да отстояват непоколебимо принципите. Само тогава ще могат да постъпват мъдро и справедливо и да показват милост. Но какво сочат статистическите данни? Колко много от тези хора са с размътен ум и с объркани разбирания за право и неправо поради употребата на спиртни напитки! Колко угнетяващи закони са били издадени, колко много невинни хора са пострадали поради неправдата на обичащи „чашката“ законодатели, свидетели, юристи, адвокати и съдии! Много от тях са „герои в пиенето на

вино“ и силни в „смесването на силни пития“. Наричат „злото добро и доброто зло“; за подкупи оправдават виновния и лишават хора от законното им право! За такива Господ казва: {СЗ 150.7}

„Горко на ония!... Както огнен пламък пояжда плявата и както сламата се губи в пламъка, така и техният корен ще стане като гнилото, и цветът им ще възлезе като прах, защото отхвърлиха поуката на Господа на силите и презряха думата на Светия Израилев“ (Исая 5:22, 24). {СЗ 151.1}

За да бъде Бог почитан, за да пребъдва нацията, за да има благополучие в обществото, в дома и в отделните личности, се изискват най-големи старания за разясняване на последиците от злото на невъздържанието. Скоро ще видим резултатите от това ужасно зло такива, каквито досега не сме ги виждали. Кой иска да вземе твърдо решение да се бори за възпирането на това гибелно дело? Борбата срещу него едва е започнала. Трябва да се образува армия, която да спре продаването на спиртните напитки, довеждащи хора до лудост. На народа трябва да се изяснят добре опасностите от спиртната търговия, за да поиска сам нейната забрана. На обезумелите от пиене мъже трябва да се даде възможност да се освободят от своето робство. Народният глас трябва да изиска от законодателите си да сложат край на тази позорна търговия. {СЗ 151.2}

„Избавяй ония, които се влачат на смърт, и гледай да задържиш ония, които политат към клане. Ако речеш: „Ето, ние не знаехме това!“, то Онзи, Който претегля сърцата, не разбира ли? Онзи, Който пази душата ти, не знае ли, и не ще ли въздаде на всеки според делата му“ (Пр. 24:11, 12). {СЗ 151.3}

Службата в дома

Възпитаването и въздигането на човечеството започва в дома. Дейността на родителите е в основата на всичко. Обществото е изградено от семейства и представлява това, което те са направили от него. От сърцето „са изворите на живота“ (Пр.4:23), а сърцето на обществото, на църквата и на нацията е семейството. Благополучието на обществото, успехът на църквата, преуспяването и пребъдването на нацията зависят от влиянието на дома. {СЗ 154.1}

Ролята и значението на домашния живот са представени много добре в живота на Исус. Той дойде от небето, за да бъде наш Пример и Учител. Преживя тридесет години като член на едно семейство в Назарет. Библейският доклад за тези години е много кратък. Никакви особени чудеса не привличат вниманието. Никакви любопитни тълпи не го следват и не слушат словото Му. И все пак през всички тези години Той изпълнява Своята Божествена мисия. Живее като един от нас, участва в домашния бит, подчинява се на семейната дисциплина, изпълнява налаганите му от нея задължения и носи бремето ѝ. Под закрилата на един скромен дом, в който споделя нашата човешка участ, Той „преуспяваше в мъдрост, в ръст и в благоволение пред Бога и човеците“ (Лука 2:52). {СЗ 154.2}

През всички тези години от Неговия живот се излъчват потоци от състрадание и готовност за помощ. Себеотрицанието и издръжливостта, куражът и верността Му, устояването на изкушенията, ненарушимият мир, спокойната ведрост са постоянно насърчение за околните. Той внася чиста, уютна атмосфера в дома и животът Му действа като квас сред слоевете на обществото. Никой не казва, че е извършил някакво чудо. Една невидима сила обаче - целебната, животворната сила на любовта - се излъчва от Него към изкушаваните, болните и наскърбените. Още от дете Той служи на другите, без да го изтъква, и затова всички обичат да Го слушат, когато започва Своята открита проповедническа служба. {СЗ 154.3}

Детските години на Спасителя са най-прекрасният пример за младежта. Те са поучителни и трябва да служат за насърчение на всички родители. Кръгът на семейните и съседските задължения представлява първото поле на дейност за тези, които искат да работят за издигането на нравственото и духовното равнище на ближните си. Няма по-важно работно поле от това, възложено на основателите и пазителите на дома. Никое дело, по-верено на човешки същества, не включва в себе си по-големи и по-важни последици от поверената на майките и бащите задача. {СЗ 154.4}

Бъдещето на обществото се определя от децата и младежите на днешното време. А какво ще стане от тях, зависи от дома. По-голямата част от болестите, мизерията и престъпленията, от които човечеството страда, може да се припише на липсата на правилно домашно възпитание. Ако домашният живот беше чист и истинен, ако децата, излизаци от него, бяха подготвени да се справят с отговорностите и опасностите на живота, колко различен щеше да изглежда светът! {СЗ 154.5}

Полагат се големи старания; време, пари и труд се влагат почти в неограничени размери за институции и заведения за жертвите на лошите навици. Но дори и тези старания не са в състояние да поправят голямото зло. Колко малък е успехът! Колко малко се избавят завинаги! {СЗ 154.6}

Много от тези нещастници жадуват за по-добър живот, но им липсват кураж и решителност да скъсат с навика. Те се плашат от усилията, труда и жертвите, които са необходими, и животът им е мизерен и провален. По такъв начин мъже с блестящ ум, с прекрасен външен вид, благородни и силни, които по природа са били надарени със способности да заемат отговорни длъжности, пропадат и биват изгубени и за този, и за бъдещия живот. {СЗ 155.1}

Колко тежко е за покаяните се да победят и да си възвърнат отново човешкото достойнство! Мнозина през целия си живот с разрушено телесно здраве, с колеблива воля и разсъдък, с отпаднали душевни сили, е трябвало да жънат плодовете на злото, което са сели в младостта си. А колко повече би могло да се направи, ако борбата със злото започнеше още в самото му начало! {СЗ 155.2}

Това дело до голяма степен лежи в ръцете на родителите. Ако в старанията, които се полагат за възпиране на растящото невъздържание и на други лоши прояви, подобно на рак разяждащи тялото на обществото, се обръщаше повече внимание на обучаването на родителите как да възпитават децата си, доброто би било сто пъти повече. В тяхна власт е да превърнат навика - една такава страшна злотворна сила, в сила за добро. {СЗ 155.3}

Родителите могат да поставят основата на здрав и щастлив живот за децата си. Могат да ги изпратят във от дома си с морални сили да противостоят на изкушенията, за да се справят успешно със задачите на живота. Могат да им помогнат да посветят живота си за прослава на Бога и за доброто на човечеството. Могат да им проправят пътища, които през слънце и сенки да водят към Славните Висини горе. {СЗ 155.4}

Нагледен урок

Мисията на дома се простира и извън неговите членове. Християнското семейство трябва да бъде образец, който да представя стойността на истинските принципи в живота. Така то ще бъде сериозна сила на доброто. Влиянието на добрия дом действа много по-силно върху човешките сърца и живот от всякаква проповед. Когато младежи излизат от такъв дом, те разпространяват усвоените вече навици и поуки. Така благородни житейски

принципи се въвеждат и в други семейства и навсякъде в обществото се разпръсва облагородяващо влияние. {СЗ 155.5}

Гостоприемството

Има много хора, за които нашият дом може да бъде благословение. Приемите и семейните ни срещи не бива да се ръководят от предписанията на светските нрави, но от Христовия Дух и от ученията на Словото Божие. Израилтяните са включвали във всичките си празници бедните, чужденците и левитите, които са били помощници на свещеника в светилището и религиозни учители и мисионери. Те били смятани за гости на народа и при всички обществени и религиозни празненства са се радвали на гостоприемство. За тях са се полагали много грижи при болест и нужда. Такива хора трябва да каним и ние в своите семейства. Колко много би спомогнало такова гостоприемство за насърчаването на болногледача или учителя, на обременени с грижи и изтощени от преумора майки или на немощни старци, които често са лишени от дом и трябва да се борят с лишения и несгоди! {СЗ 155.6}

„Когато даваш обяд или вечеря, недей кани приятелите си, ни братята си, ни роднините си, нито богати съседи, да не би и те да те поканят и ти бъде отплатено. Но когато даваш угощение, поканвай сиромаси, недъгави, куци, слепи; и ще бъдеш блажен, защото понеже те нямат с какво да ти отплатят, ще ти бъде отплатено във възкресението на праведните“ (Лука 14:12-14). {СЗ 155.7}

Посрещането на такива гости няма да ви струва скъпо. За тях няма да бъде нужно да пригответе свързани с много пари и труд обеда. Няма да е нужно да демонстрирате разкош и блясък. Сърдечното посрещане, местенцето до огнището ви, столът до вашата трапеза, възможността да участват заедно с вас във вашата семейна молитва за много души би била слънчев лъч от Небето. {СЗ 156.1}

Нашето състрадание трябва да прекрачи границите на собственото „аз“ и изолираността сред домашните стени. Чудесни случаи се предоставят на онези, които желаят да направят дома си благословение за други. Влиянието от общуването има чудодейна сила. Ако искаме, можем да го използваме, за да помагаме на заобикалящите ни. {СЗ 156.2}

Нашият дом трябва да бъде прибежище за изложената на изкушения младеж. Сред тях има такива, които са на кръстопът. Всяко влияние, всяко впечатление определя избора на сегашната и бъдещата им участ. Злото ги примамва отвсякъде. Неговите места са съблазнителни. Там всеки идващ

бива сърдечно приканван. Навсякъде наоколо има млади хора без дом и други, чийто дом с нищо не ги привлича и подпомага, затова затъват в зло, минават под сянката на нашите собствени порти и отиват към гибелта. {СЗ 156.3}

Те се нуждаят от ръка, която да се протегне към тях със съчувствие. Любезни думи, изказани простичко, малко, непретенциозно внимание ще разсеят натрупалите се в душите им облаци на изкушението. Искрената проява на вдъхнатото от Небето съчувствие притежава сила да разтваря сърцата на нуждаещите се с привлекателността на християнските слова и с простото нежно докосване с духа на Христовата любов. Ако показваме съчувствие към младите, ако ги каним в семействата си и ги обграждаме с добро влияние и готовност за помощ, ще срещнем много хора, които с радост ще се насочат към пътя, който води нагоре. {СЗ 156.4}

Случаите на живота

Нашето време тук е кратко. Можем да минем само един път през този свят. Затова нека изградим живота си тук по най-добрия начин. Делото, за което сме призвани, не изисква нито богатство, нито високо обществено положение, нито големи способности. Необходими са само доброжелателство, самопожертвателен дух и твърдо поставена цел. Една светлинка, колкото и малка да е, ако се поддържа постоянно да свети, може да бъде средство за запалване на много други. Обсегът на нашето влияние може да изглежда малък, способностите ни - нищожни, възможностите ни скромни, знанията ни ограничени. Но пред нас ще има чудесни възможности, ако използваме вярно случаите, давани ни в собствения ни дом. Ако поискаме да разтворим сърцата и дома си за Божествените принципи на живот, от нас ще се разпръснат във всички посоки животворни сили. От нашия дом трябва да изтичат целебни потоци, които да носят живот, красота и плодородие там, където сега цари суша и пустота. {СЗ 156.5}

Строителите на дома

Онзи, който дава Ева за помощничка на Адам, извършва първото Си чудо на една сватба. В залата на пиршеството са събрани приятели и роднини. Там Исус поставя началото на Своята публична служба. По такъв начин осветява брака и го признава за свещена връзка, основана от Самия

Него. Мъже и жени се свързват в свята брачна връзка, за да основат семейства, чиито членове, увенчани с почит, трябва да бъдат признати за членове на небесното семейство. {СЗ 157.1}

Христос почита брачната връзка, правейки я символ на връзката между Себе Си и Своите изкупени. Сам Той е Младоженецът, а невестата е църквата, за която говори като за Своя избраница: „Ти цяла си хубава, любима моя, и недостатък няма в тебе!“ (Песен 4:7). {СЗ 157.2}

„Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я е очистил ... за да я представи на Себе Си църква славна, без петно или бръчка“ (Ефес.5:25-27). {СЗ 157.3}

Семейната връзка е най-здравата, най-нежната и най-святата от всички връзки на земята. Тя е определена да бъде за благословение за човечеството и е благословение, когато в брак се встъпва със страх Божии и с истинско съзнание за лична отговорност. {СЗ 157.4}

Онези, които възнамеряват да встъпят в брак, трябва да размислят добре какви ще бъдат характерът и влиянието на основания от тях дом. Когато станат родители, на тях ще бъде поверено нещо свято. Те ще определят до голяма степен физическия и моралния образ, който децата им ще получат. А от характера на дома зависи състоянието на обществото. Влиянието на всяко семейство ще издига или ще сваля блюдото на везните. {СЗ 157.5}

Изборът на другар в живота трябва да бъде такъв, че да гарантира физическото, духовното и умственото благополучие на родители и деца. Трябва да бъде такъв, че родители и деца да бъдат благословение за съчовеците си и да прославят своя Създател. {СЗ 157.6}

Преди да поемат отговорностите на брака, мъжете и жените трябва да получат практическа подготовка за семейния живот, за да могат да изпълняват своите задължения и отговорности. Ранните бракове не са за препоръчване. Една толкова важна връзка, каквато е бракът, и с такива сериозни последици не бива да се предприема набързо, без достатъчна подготовка и преди да са се развили добре духовните и физическите сили. {СЗ 157.7}

Двамата партньори може да не притежават светски богатства, но трябва да притежават много по-голямото богатство - добро здраве. Обикновено е по-добре да няма голяма разлика във възрастта. Пренебрегването на това правило може да доведе до сериозни последици върху здравето на по-младия, а често и децата биват лишени от умствени и

физически сили. От стари родители децата не могат да получат онези грижи и приятелски отношения, от които така се нуждаят. Смъртта отнема майката или бащата във време, когато тяхната любов и напътствия са най-необходими. {СЗ 157.8}

Само под покровителството на Христос може да се встъпи със сигурност в брачна връзка. Човешката любов трябва да бъде здраво свързана с Божествената. Само там, където царува Христос, може да съществува дълбока, истинска, самопожертвователна обич. {СЗ 157.9}

Любовта е ценен дар, който получаваме от Исус. Чистата и свята обич не е чувство, а принцип. Онези, които са подбуждани от истинска любов, не са нито неразумни, нито слепи. Наставявани от Светия Дух, те обичат Бога над всичко и ближния си - както себе си. {СЗ 157.10}

Нека възнамеряващите да встъпят в брак да обръщат внимание на всяко чувство и на всяка проява на характера на лицето, с което искат да свържат живота си. Всяка стъпка към брачна връзка трябва да се характеризира с решителност, простота, искреност и сериозно желание да се живее според Божията воля и за Негова прослава. Бракът се отразява върху по-късния живот, както в този, така и в бъдещия свят. Един сериозен християнин няма да планира нещо, което Бог не би одобрил. {СЗ 158.1}

Ако Бог те е благословил с богобоязливи родители, търси техния съвет. Сподели с тях надеждите и плановете си. Приеми поуката, която ще ти предоставят от дългогодишния си житейски опит, и ще си спестиш много страдания в живота. Но преди всичко направи Христос свой Съветник. Изследвай Неговото слово с молитва. {СЗ 158.2}

При такова ръководство младата жена приема за другар в живота само човек, който притежава благородни, мъжествени черти на характера - трудолюбив, предприемчив и честен; който се бои от Бога и Го обича. А младежът ще търси за своя другарка и спътница в живота жена, която е трудолюбива и способна да носи своята част от житейското бреме, чието влияние ще го облагородява и възвисява и която ще го направи щастлив с любовта си. {СЗ 158.3}

„Благоразумната жена е от Господа“ (Пр. 19:14). „Сърцето на мъжа ѝ уповава на нея... тя ще му донесе добро, а не зло, през всичките дни на живота си“ (Пр. 31:11, 12). „Отваря устата си с мъдрост и законът на езика ѝ е благ. Добре внимава в управлението на дома си и хляб на леност не яде. Чедата ѝ стават и я облажават; и мъжът ѝ я хвали, казвайки: Много дъщери са се държали достойно, но ти надмина всичките“ (Пр. 31:26-29). Който е намерил

такава жена, „...намерил е добро и е получил благословение от Господа“ (Пр. 18:22). {СЗ 158.4}

По-късната опитност

Колкото и предпазливо и мъдро да е подходил човек към брака си, малко бракове ще бъдат наистина свършени в момента на сключването им. Истинското единение на двамата е дело на по-късните години. {СЗ 158.5}

Когато пред новобрачната двойка се изпречи животът със своите трудности, грижи и тревоги, романтиката, с която въображението така често е украсявало брака, изчезва. Мъжът и жената започват да опознават характерите си така, както при по-раншната им връзка не е било възможно - твърде критично време. Щастието и благополучието на целия им бъдещ живот зависи от това, дали в този момент ще могат да тръгнат по правилния път. Често те откриват един в друг неподозирани дотогава слабости и грешки. Но сърцата, свързани с любовта, ще открият и неподозирани добродетели. Двамата трябва да се стремят да откриват именно добродетелите, а не грешките. Често собственото ни поведение и атмосферата, с която се обкръжаваме, решават какво ще откриваме един в друг. Много хора смятат за слабост проявата на любов и демонстрират въздържаност, отблъскваща другия. Този дух спъва потока на взаимното чувство. Когато изразите на благородно взаимно влечение се потискат, сърцето се усамотява и изстива. От тази грешка трябва да се пазим. Любовта не може да съществува дълго, ако не ѝ се дава израз. Не оставяй сърцето, което е свързано с тебе, да чезне от липса на внимание и съчувствие. {СЗ 158.6}

Претърпяване с любов

Макар да се явят трудности, обърквания и обезсърчение, нито мъжът, нито жената трябва да допускат мисълта, че връзката им е била грешка и да се отчайват. Продължавайте да си оказвате един другиму същото внимание както в началото. Насърчавайте се по всякакъв начин. Мислете как да си доставяте повече щастие. Проявявайте взаимна любов и си отстъпвайте. Тогава вместо да се превърне в край на любовта, бракът ще бъде нейно начало. Топлотата на истинското приятелство, любовта, която свързва сърцата на двамата, е едно предвкусване на небесната радост. Всяко семейство е обкръжено от свещен кръг, чиито граници трябва да останат непристъпни. Нито мъжът, нито жената трябва да позволяват на някого да се ползва от доверието, което принадлежи само на тях. {СЗ 158.7}

Всеки трябва да се стреми повече да дава любов, отколкото да изисква. Развивайте всичко най-благородно у себе си и винаги бъдете готови да

признават доброто у другия. Съзнанието, че сме ценени, ни изпълва с въодушевление и удоволствие. Съчувствието и уважението насърчават стремежа към усъвършенстване, а и самата любов расте, когато се стремим към благородни цели. {СЗ 159.1}

Нито мъжът, нито жената трябва да оставят да позволяват да се заличи личността им. Всеки има свое лично отношение към Бога. Всеки трябва да Го пита: „Кое е право? Как мога най-добре да изпълня предназначението си в живота?“ Нека пълнотата на вашата любов да тече към Онзи, Който е отдал живота Си за вас. Направете Христос първия, последния и най-добрия във всичко. И колкото любовта ви към Него става по-дълбока и по-силна, толкова и любовта помежду ви ще става по-благородна и по-ярка. {СЗ 159.2}

Мъжът и жената трябва да проявяват помежду си духа, който Христос прояви към нас. „Както Христос ни е възлюбил“, „Ходете в любов“. „Както църквата се подчинява на Христос, така и жените нека се подчиняват във всичко на своите мъже. Мъже, обичайте жените си, както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея“ (Еф. 5:24, 25). {СЗ 159.3}

Нито мъжът, нито жената не трябва да упражняват произволна власт над другия. Не се опитвайте да карате насилствено съпруга(та) си да се подчинява на желанията ви. Не можете да правите това и да запазите взаимната любов. Бъдете внимателни, търпеливи, отстъпчиви, предпазливи и благородни. Чрез Божията благодат можете да имате успех във взаимното ощастливяване, както сте и обещали пред Господа в брачната клетва. {СЗ 159.4}

Щастие чрез несебелюбиво служене

Помнете, че щастието не се състои в това, да се затворите в себе си и да се задоволите само с подаряването на любовта си един на друг. Използвайте всеки случай да допринасяте с по нещо и за щастието на други хора. Помнете, че истинската радост се намира единствено в самоотверженото служене на другите. {СЗ 159.5}

Отстъпчивост, търпение и несебелюбие отличават думите и делата на всички, които водят нов живот в Христос. Ако се опитвате да живеете Неговия живот и се стремите да победите Аза и себелюбието си и да служите на другите, ще печелите победа след победа. По такъв начин влиянието ви ще бъде благословение за света. {СЗ 159.6}

Мъже и жени могат да постигнат идеала, завещан им от Бога, когато приемат Христос за свой помощник. Онова, което човешката мъдрост не може да направи, ще направи Божията благодат към посветилите Му се с

любов и доверие. Неговото Провидение може да съедини сърцата с връзка, която е от небесен произход. Любовта ще се състои не само в размяна на нежности и любезни думи. Небесният „тъкачен стан“ тъче с по-фини, но по-здрави основи и вътък, отколкото земните. И продуктът е тъкан, която може да издържи на всяко изпитание и да бъде трайна при носене. Сърцата ще бъдат свързани едно с друго със златната верига на любовта, траеща вечно. {СЗ 159.7}

Избор и уреждане на дома

Евангелието опростява невероятно всички житейски проблеми. Ако неговите учения се вземат под внимание, ще изчезнат много неясноти и ще се предпазим от много заблуди. То ни учи да ценим нещата според тяхната истинска стойност и да посвещаваме най-голямото си внимание на най-стойностните неща - непреходните. Това учение е особено необходимо за такива, на чиито плещи лежи отговорността да ръководят дома. Те не бива да допускат да бъдат отклонени от най-висшата цел. Трябва да помнят, че домът на земята е символ и подготовка за дома в небето. Животът е училище, в което родители и деца трябва да получат зрелостни свидетелства за по-висшите училища в Божиите обиталища. И когато човек си избира местожителство, неговият избор трябва да се ръководи от тази цел. Не се оставяйте да бъдете ръководени от желанието за трупане богатства или пък от изискванията на модата или обществените нрави. По-добре се съсредоточете в онова, което води към чистота, простота, здраве и към истински ценното. {СЗ 160.1}

По целия свят градовете се превръщат в свърталища на порока. Накъдето и да се обърнете, ще чуете стенания и прояви на зло. Навсякъде дебнат съблазни, подтикващи към разврат и прахосничество. Лавината на покварата и престъпността става все по-неудържима. Всеки ден носи нови сведения за насилие, убийства, грабежи, самоубийства и какви ли не престъпления. {СЗ 160.2}

Животът в градовете е фалшив и изкуствен. Голямата страст за трупане на пари, неспокойната суматоха и жаждата за удоволствия, желанието да се парадират с великолепия, лукс и разсипничество - всичко това са неща, които отклоняват мислите и вниманието на мнозинството от хората от истинската цел на живота и отварят вратите за хиляди грехове. {СЗ 160.3}

Едно от най-фините и опасни изкушения, което атакува младежта от всички страни, е жаждата за удоволствия. Устройват се безброй празненства; спортни игри и конни надбягвания примамват хиляди и въртележката на възбудата и удоволствията ги отклонява от простите задължения на живота. Пари, които би трябвало да се пестят за по-полезни неща, се прахосват за забавления. {СЗ 160.4}

Предстоят ни сериозни безредици и на много семейства ще се наложи да се изселят от градовете. {СЗ 160.5}

Условията на живот в градовете често представляват голяма опасност за здравето. Една от многото злини, които се срещат там, е, че човек постоянно е изложен на опасността да се зарази от различни болести. Въздухът е лош, водата е мръсна, храната е нечиста и жилищата са тесни и нехигиенични. {СЗ 160.6}

Божият план не е бил хората да живеят наблъскани като сардели в мрачни квартири, без слънце. В началото Бог е обкръжил нашите първи родители с всичко най-прекрасно за окото и ухото, на което и днес според желанието Му можем да се радваме. Колкото повече сме в хармония с първоначалния план на Бога, толкова по-благоприятно ще бъде нашето положение, за да бъдат тялото, душата и духът ни здрави. {СЗ 160.7}

Не скъпо жилище, разкошна мебелировка, блясък, лукс и удобства са условията, необходими за един щастлив живот. Исус идва на тази земя, за да извърши най-великото дело за хората. Идва като Божи пратеник, за да ни покаже как трябва да живеем, за да постигнем най-добрия успех в живота. Какви бяха условията на живот, които вечният Отец избра за Своя Син? Един уединен дом в планините на Галилея; домакинство, което се издържа с честен и почтен труд; скромен живот, всекидневна борба с трудности и проблеми; себеотрицание, пестеливост и търпелива, радостна служба; часове на обучение, ръководени от майката; разтворен свитък от Свещено писание; тишината на слънчеви изгреви и залежи сред зелените ливади; влиянието на природата, изучаването на творението и Провидението, общуването на душата с Бога - това са условията и обстановката на Исусовото детство. {СЗ 160.8}

Така е било и с по-голямата част от най-добрите и благородни хора на всички векове. Четете историята на Авраам, Яков и Йосиф, на Мойсей, Давид и Елисей. Разгледайте живота на мъже от по-късни времена, заемали доверени и отговорни служби, мъже, чието влияние е било от голямо значение за историята на света. {СЗ 161.1}

Колко много от тях са били отгледани и възпитани в малки селски къщи. Те са знаели малко за блясъка и великолепието на света. Не са прекарвали младостта си в удоволствия. Доста от тях са били принудени да се борят и трудът на чист въздух ги е правил силни и енергични. Принудени да се осланят само на собствените си сили и възможности, те са се учили да побеждават трудностите и да премахват пречките и така са се учили на кураж и издръжливост, на самостоятелност и самообладание. До голяма степен запазени от лоши човешки влияния, те са се задоволявали с радостите от природата и с добрите си приятели. Стремели са се към простота и умереност. Ръководели са се от призива за определеното им житейско поприще, израствали са физически и духовно здрави, с бистър, възприемчив ум, способни да съставят и провеждат планове, твърди и устойчиви на злото. Това ги е правило мощни поборници за доброто в света. {СЗ 161.2}

Нищо по-добро не бихте могли да дадете на децата си от крепкото здраве, бистрия ум и благородния характер. Онези, които знаят какво носи успехът в живота, ще постъпят умно. Когато си избират дом, ще имат предвид най-добрите неща в живота. Вместо да живеете там, където ще виждате само човешки дела, а постоянният шум и стресовите ще ви уморяват и дразнят, идете там, където можете да се наслаждавате на Божиите творения. Търсете спокойствие на душата в красотата, тишината и мира на природата. Нека очите ви се спират на зелените ливади, на горите и хълмовете. Заглеждате се в синьото небе, непомрачено от праха и пушеците на града, и дишайте животворния небесен въздух. Идете там, където далеч от суматохата и тревогите на градския живот ще можете да бъдете другари на децата си и ще ги учите да виждат Бога в делата Му, ще ги възпитавате в честност и ползотворност. {СЗ 161.3}

Простота в обзавеждането

Нашите изкуствени навици унищожават много от благословенията и радостите и ни правят неспособни да водим истински полезен живот. Разкошните и скъпи мебели са прахосничество не само на пари, но и на нещо, хиляди пъти по-ценно. Те ни налагат тежкото бреме на грижи, труд и главоболия в дома. {СЗ 161.4}

А как е в много домове, дори и там, където средствата са ограничени и домашната работа се извършва почти само от майката? Най-хубавите стаи са окупани с мебели, не винаги най-удобните и приятни за ползване от обитателите. Запълнено е всяко свободно местенце с какво ли не. А с какъв труд се поддържа всичко това в ред и чистота! Тази работа и всички останали изкуствени навици на семейството костват непосилен труд на домакинята. {СЗ 161.5}

В много домове жената и майката няма никакво време за четене, няма време да учи нещо и да бъде другарка на мъжа си, да се занимава с духовното развитие на децата си. Не ѝ остава време, а и място за Спасителя, за да ѝ бъде Той един обичан и доверен Другар. Постепенно се заробва в домакинството. Силите, времето и интересите ѝ се поглъщат от всекидневието и тя твърде късно осъзнава, че е почти чужда в собствения си дом. Ценните случаи, които някога са ѝ се предлагали да възпита своите мили за по-възвишен живот и които тя не е използвала, завинаги са отлетели. {СЗ 161.6}

Основателите на дома трябва да подредят живота си така, че основната им цел да бъде приятната обстановка. Старайте се да го подредите така, че да опростите работата си и да го поддържате лесно. Приемайте гостите, които Христос ви предлага и за които е казал: „Каквото сте направили на един от най-малките Мои братя, на Мене сте го направили“ (Матей 25:40). Мебелирайте дома си със скромни, прости неща, които не се развалят от употреба и които лесно се почистват, а когато се изхаят, могат да бъдат заместени от други без големи разноски. Ако притежавате добър вкус, ще можете да направите един скромен дом приятен и привлекателен, щом в него царят любов и доволство. {СЗ 162.1}

Красивата обстановка

Бог обича красивото. Той е облякъл небето и земята в красота и с бащинска радост гледа, когато чедата Му се възхищават на създадените от Него неща. Той желае да ограждаме домовете си с естествена красота. {СЗ 162.2}

Почти всички жители, колкото и бедни да са, могат да имат около къщите си зелени площадки, няколко сенчести дървета, разцъфнали храсти и благоухаещи цветя. Те допринасят много повече за щастието в дома, отколкото най-скъпите изкуствени украси. Действат успокояващо и облагородяващо върху семейния живот, усилват любовта към природата и свързват семейството по-тясно с Бога. {СЗ 162.3}

Майката

Децата до голяма степен стават такива, каквито са родителите им. Физическото състояние на родителите, техните предразположения и слабости, духовните и моралните склонности се повтарят в по-голяма или по-малка степен и в техните деца. {СЗ 163.1}

Колкото по-благородни са целите, колкото по-възвишени са духовните и умствените дарби и колкото по-добро е физическото състояние на родителите, толкова по-добро ще е младото поколение. {СЗ 163.2}

Бащите и майките трябва да съзнават своята отговорност. Светът е пълен с примки за нозете на младите. Огромен брой от тях се отдават на плътски наслади. Те не могат да видят скритите опасности и страшния край на пътя, смятан от тях за път на щастие. Разсипват силите си с чревоугодничество и угаждане на страстите си, така че милиони биват загубени за този и за бъдещия живот. Родителите трябва да помнят, че на децата им предстои да се срещат с подобни изкушения. Още преди раждането на детето трябва да започне подготовката, която ще го закали за борбата срещу злото. {СЗ 163.3}

Особено голяма е отговорността на майката. Тя, чиито жизнени сокове захранват детето ѝ и съграждат тялото му, му предава също и духовните и душевните си качества, допринасящи за оформянето на душата и тялото му. От еврейката Йохавед, жена силна във вярата, която „не се уплаши от царската заповед“, е роден Мойсей, освободителят на Израил. Анна, жена със силен молитвен живот и човек на себеотрицанието, следваща небесните внушения, дава живот на Самуил, когото Бог още от дете наставлява и поучава и който по-късно става неподкупен съдия и основател на свещените израилеви училища. Елисавета, кръвната и духовна сродница на Исусовата майка, става майка на предтечата на Спасителя. {СЗ 163.4}

Въздържание и самоконтрол

Писанието учи с каква загриженост майката трябва да изгражда собствените си навици. Когато Господ решава да издигне Самсон като освободител на Израил, ангел Господен се явява на майка му и ѝ дава

специални наставления относно нейното поведение, а също така и относно отглеждането на детето. Той казва: „Да не пиеш вино, нито спиртно питие, и да не ядеш нищо нечисто“ (Съдии 13:7,14). {СЗ 163.5}

Много родители не обръщат внимание на влиянията, които действат преди раждането. Небето обаче не ги смята за нищожни. Вестта, изпратена чрез Божи ангел и повторена два пъти най-тържествено, показва, че този проблем трябва да бъде предмет на най-сериозно обмисляне. {СЗ 163.6}

Чрез отправените към еврейската майка думи Бог говори на всички майки от всички времена. „Внимавай - каза ангелът - тя да изпълни всичко, което ѝ заповядах!“ Доброто здраве на детето зависи от навиците на майката. Тя трябва да подчинява желанията и страстите си на съответни принципи. Изпълни ли предназначението си, дадено ѝ от Бога - да стане майка, тя ще трябва да се откаже от много неща и да победи много неща. Ако преди раждането на детето тя си угажда с всичко, каквото ѝ хрумне, ако е себелюбива, нетърпелива и претенциозна, тези характерни черти ще се отразят върху предразположенията на детето. Затова много деца унаследяват някои почти непреодолими склонности. {СЗ 163.7}

Но ако майката отстоява твърдо добрите принципи, ако е въздържана и самопожертвователна, добра, любезна и несебелюбива, може да предаде тези прекрасни качества и на характера на детето си. Заповедта за забраната на спиртни напитки за майката през бременността охранява духовното, физическото и нравственото здраве на детето. Нарушаването му би било грях спрямо Създателя. {СЗ 163.8}

Мнозина съветват по време на бременността да се задоволява всяко желание на майката: да ѝ се угажда по отношение на храната, колкото и вредна да е тя. Подобни съвети са твърде погрешни. Това обаче не означава, че физическите ѝ нужди трябва да се пренебрегват. От нея зависят два живота и нейните желания и необходимиости трябва да се задоволяват старателно и правилно. В същото време тя трябва да избягва, особено в храната си, всичко, което би се отразило зле върху физическите и духовните ѝ сили. Сам Бог чрез заповед ѝ е наложил едно тържествено задължение - да бъде въздържана. {СЗ 164.1}

Преумора

Майката трябва грижливо да пази силите си. Трябва да бъде освободена от големи грижи и тежък труд. Често съпругът не познава здравните закони, с които би трябвало да е достатъчно наясно за доброто на семейството си. Сам ангажиран в борбата за издръжката на семейството или

съсредоточен в трупане на богатства, той оставя съпругата си да носи бреме, което е непосилно за нея. {СЗ 164.2}

Много съпрузи и бащи биха могли да се поучат от грижовността на добрия пастир Яков. Когато е принуден да предприеме бързо и тежко пътуване, той казва: {СЗ 164.3}

„Господарят ми знае, че децата ми са нежни и че имам със себе си дойни овци и говеда. Ако ги пресият само един ден, цялото стадо ще измре. Аз ще карам полека според вървежа на добитъка, който е пред мене, и според вървежа на децата“ (Бит. 33:13, 14). {СЗ 164.4}

Нека съпругът върви по трудния път на живота с такова темпо, на което би издържала и неговата съпруга. Нека сред безспирното лутане на света за обогатяване и власт той да се научи да смалява крачката, за да утешава и подкрепя близките си, вървящи заедно с него. {СЗ 164.5}

Настроението

Майката трябва да поддържа у себе си весело, приятно настроение. Всяко старание в тази насока ще бъде богато възнаградено както чрез духовното, така и чрез физическото благосъстояние на децата ѝ. Веселото настроение ще допринесе за щастието на семейството и ще се отразява много добре и на собственото ѝ здраве. {СЗ 164.6}

Нека мъжът да подкрепя жена си чрез своето съчувствие и постоянна любов. Ако иска да я запази свежа и жизнерадостна, така че тя да бъде като слънце в дома, трябва да ѝ помага да понася трудностите. Неговото внимание и изпълнените му с любов нежни обноски ще бъдат за нея ценна подкрепа. Щастието, което той ще ѝ дава, ще носи на собственото му сърце радост и мир. {СЗ 164.7}

Сърдитият, себелюбив и властолюбив съпруг и баща е не само нещастие за майката, но хвърля тъмна сянка и върху всички членове на семейството. Той ще пожъне последиците от поведението си, когато му се наложи да види жена си посырнала и болна, а децата си обременени от собствения му недостоен за обич характер. {СЗ 164.8}

Когато на майката не се оказва помощта и грижата, които би трябвало да има, и се допуска тя да изчерпи силите си от преумора или страхове и страдания, децата ѝ също се лишават от жизнени сили, от духовна издръжливост и жизнерадост, каквито би трябвало да наследят. Много по-добре би било, ако животът на майката е светъл и радостен, ако тя е предпазена от лишения, изнурителна работа и потискащи грижи и отделя

повече внимание на здравето физическо израстване на децата си, така че те да могат сами, със свои сили, да си проправят пътя в живота. {СЗ 164.9}

Голяма чест и отговорност са възложени на бащите и майките - да стоят на мястото на Бога в грижите за децата си. Техният характер, всекидневието, възпитателните им методи ще заместят Божиите слова за малките. Тяхното влияние ще допринесе за утвърждаването или погубването на детското доверие в Божествените обещания. {СЗ 165.1}

Привилегията на родителите при възпитанието на децата

Щастливи са родителите, чийто живот е върно отражение на Божия, така че Неговите обещания и заповеди да бъдат у децата им благодарност и страхопочитание. Щастливи са родителите, чиято нежност, правдивост и благост представят нагледно пред децата им любовта, правдивостта и дълготърпението на Бога и възпитават в тях обич към Небесния Отец, упование и послушание, учат ги да ги обичат, да им се доверяват и да ги слушат. Родители, които се успели да дадат това на децата си, са ги надарили с най-скъпо-ценното съкровище, по-голямо от всички богатства през всички времена - богатство с вечна трайност. {СЗ 165.2}

Всяка майка има един възложен ѝ от Бога дълг. „Вземи този син, тази дъщеря - казва Той, - и ги възпитай за Мене; дай им такъв характер, който да подобава на царски двор, за да могат да блестят в дворовете на Господа праз вечността.“ {СЗ 165.3}

Често майката мисли, че трудът ѝ е съвсем безполезен. Другите понякога не подозират всичките ѝ грижи и труд. Дните ѝ отминават в ред дребни задължения, които изискват работа, самообладание, нежност, мъдрост и самопожертвувателна любов. И все пак тя не може да се похвали, че е извършила нещо кой знае какво. Грижила се е само за това всичко в дома да върви спокойно. Често, уморена и изчерпана, се е опитвала да разговаря благо с децата си, да ги занимава и развлича и да напътства малките крачета по правия път. Смята, че не е направила нищо, но не е така. Небесни ангели бдят над загрижената майка и отбелязват всички трудности, които е трябвало да понася ден след ден. Нейното име може да не се разнася из света, но то е записано в Книгата на живота. {СЗ 165.4}

Възможностите на майката

Един е Бог на небето и светлината и славата от Неговия трон почиват над върната майка, когато тя се старае да възпитава децата си така, че да могат да противостоят на злото. Никое друго дело не може да се сравни по важност с нейното. Задачата ѝ не е като тази на художниците - да нарисува на платно

красива фигура, нито като на скулптора - да издяла от мрамор прекрасна статуя, или на оратора - да облече прекрасна мисъл в силата на словото, или на композитора - да изрази в мелодия вълнуващо чувство. Нейната цел е с помощта на Бога да извае в една човешка душа Божия образ. {СЗ 165.5}

Майката, която съзнава и знае стойността на тази задача, ще гледа на възможностите си като на неоченими. Ще се старае сериозно чрез собствения си характер и чрез възпитателните си методи да изгради в децата си най-високия идеал. Ще се стреми усърдно, търпеливо и храбро да усъвършенства собствените си способности, за да може да се съхрани и подготви за възпитанието на децата си. При всяка стъпка тя ще се пита сериозно: „Какво мисли Бог?“ Ще изследва грижливо Неговото Слово. Ще държи винаги погледа си отправен към Христос, та в ограничения кръг на грижите и задълженията нейните всекидневни преживявания и дела да бъдат вярно отражение на единствения истинен начин на живот. {СЗ 165.6}

Детето

Не само навиците на майката, но и възпитанието на детето е включено в наставленията, които преди хилядолетия ангелът дава на еврейската майка. Не е достатъчно детето Самсон, което по-късно ще освободи Израил, да получи добро наследство при раждането си. То трябва да е съпътствано и от много добро възпитание. Детето трябва да привикне още от най-ранна възраст към строго въздържание. {СЗ 166.1}

Подобни наставления се дават и за Йоан Кръстител. Преди раждането на детето бащата получава следната вест от небето: {СЗ 166.2}

„Той ще ти бъде за радост и веселие, и мнозина ще се зарадват на неговото рождение; защото ще бъде велик пред Господа; вино и спиртно питие няма да пие; и ще се изпълни със Светия Дух още от зачатие си“ (Лука 1:14, 15). {СЗ 166.3}

Спасителят казва, че между великите мъже, записани в книгите на Небето, няма по-голям от Йоан Кръстител. Възложеното му дело изисква не само физическа сила и издръжливост, но и най-високи душевни и духовни качества. Физическото възпитание е толкова важно за подготовката за делото му, че най-високостоящият небесен ангел е изпратен с вест - наставление до родителите му. Дадените упътвания за еврейските деца ни учат, че не бива да се гледа нехайно на нищо, което засяга физическото благополучие на детето. Нищо не е маловажно. Всичко, което упражнява някакво въздействие върху телесното здраве, дава отражение и върху духа и характера. {СЗ 166.4}

Възпитанието на детето от най-ранната му възраст е извънредно важно. Получените в първите години на детството впечатления и придобитите тогава навици упражняват по-голямо влияние върху формирането на характера и определянето на посоката в живота, отколкото всички поучения и наставления в по-късни години. {СЗ 166.5}

Родителите трябва добре да запомнят това. Трябва да разбират принципите, които лежат в основата на отглеждането и възпитаването на децата. Трябва да са в състояние така да ги възпитават, че те да станат физически, духовно и морално здрави. Родителите трябва да се запознаят с природните закони, добре да познават и устройството на човешкото тяло. Трябва да знаят функциите на различните органи, както и зависимостта помежду им. Трябва да разбират съотношението между духовните и физическите сили и условията, нужни за тяхната правилна дейност. Да се поеме отговорността на родителството без такава подготовка е грях. {СЗ 166.6}

На причините за смъртността, болестите и израждането днес дори в най-цивилизованите и облагодетелствани страни се обръща недостатъчно внимание. Човешката раса все повече се изражда. Близо една трета новородени измират в кърмаческа възраст. От онези, които стигат до зряла възраст, много повече от половината страдат от най-различни болести и само малцина достигат максимума на човешкия живот. {СЗ 166.7}

Повечето от злините, причиняващи страдания и гибел на човечеството, биха могли да се избегнат, ако родителите са подготвени. Не някакво „тайнствено Провидение“ отнема живота на малките дечица. Бог не желае те да умират. Той ги дава на родителите, за да ги възпитат като полезни хора тук, на земята, а после - и достойни за небето. Ако бащите и майките правеха онова, което е по силите им, за да осигурят на децата си добро наследство, и след това се стараеха чрез правилно възпитание да поправят евентуално унаследените недостатъци у тях, каква голяма разлика в положителен смисъл щеше да отбележи светът! {СЗ 166.8}

Грижата за бебетата

Колкото по-спокоен и прост е животът на детето, толкова по-добре е за неговото физическо и духовно развитие. Майката трябва да се старае да бъде винаги спокойна и кротка и да може да се владее. Множество малки деца са извънредно чувствителни към нервни възбуди. Вниманието и спокойствието на майката ще упражнява благотворно влияние върху детето. {СЗ 167.1}

Бебетата се нуждаят от топлина, но често родителите им вършат опасна грешка, като ги държат в извънредно затоплени стаи и ги лишават от чист въздух. Обичаят да се закрива лицето на детето, докато спи е вреден, защото така се пречи на свободното дишане. {СЗ 167.2}

От бебето трябва да се държи настрана всичко, което би повредило или отровило неговия организъм. Трябва да се полага най-голяма грижа всичко за него да бъде прясно и чисто. Добре е децата да се предпазват от внезапни промени в температурата; но трябва да се внимава и да получават чист, свеж въздух по всяко време - и когато спят, и когато са будни, денем и нощем. {СЗ 167.3}

Облеклото на детето

При приготвянето на дрехи за бебето трябва да се обръща внимание повече на това те да са удобни и хигиенични, отколкото на модата или на желанието да предизвикваме възхищение у околните. Майката не бива да губи време за разни бродерии и ръчни плетки, за да украсява малките си деца. Така тя се натоварва с ненужна работа за сметка на своето здраве и

здравето на децата си. Не бива да стои приведена над разни бродерии, които изморяват зрението и нервите ѝ във време, когато би трябвало повече да почива и да извършва друга полезна дейност. Трябва напълно да съзнава своя дълг да пази силите си, за да бъде в състояние да изпълнява задачите, които са ѝ възложени. {СЗ 167.4}

Когато облеклото на детето е пригодно да му осигури топлина, защита и удобство, ще бъде отстранена една от главните причини за възбуда и безпокойство. Така то ще се радва на по-добро здраве и отглеждането му няма да е толкова трудоемко за майката, че да надвишава силите и времето ѝ. {СЗ 167.5}

Стегнатите връзки или дрешки пречат на дейността на сърцето и на дробовете и трябва да се избягват. Никога не бива да се пристяга някоя част от тялото, тъй като може да се притисне някой орган или да се ограничи свободата на движението. Облеклото на децата трябва да е достатъчно свободно, да дава възможност за най-естествено и пълно дишане и така да е пригодно, че тежестта му да е носена от рамената. {СЗ 167.6}

В някои страни е обичай да се оставят голи вратът, ръцете и краката на малки деца. Това е крайно вредно. Отдалечените от центъра на кръвообращението органи имат нужда от по-голяма защита, отколкото останалите части на тялото. Кръвоносните съдове, които разнасят кръвта към крайниците, имат дълъг път, докато ги снабдят с достатъчно кръв и осигурят нужната топлина и изхранване. А когато тези части не са достатъчно защитени, артериите и вените се стесняват и кръвообращението се нарушава. {СЗ 167.7}

При растящите деца трябва да се използват всички благотворни природни сили, за да се изгражда тялото им възможно най-съвършено. Затова поради страх от простуда ги държат вкъщи, а те имат нужда от движение на чист въздух - и лете, и зиме. {СЗ 167.8}

Майки, които искат момченцата и момиченцата им да имат добро здраве, трябва да ги обличат правилно и да ги държат възможно повече навън. Отначало може да им е трудно да обличат и възпитават децата си здравословно, но резултатът ще възнагради богато всяко старание. {СЗ 167.9}

Храната на детето

Най-добрата храна за детето е предвидената от природата. Затова то не бива да бъде лишавано от нея освен поради много уважителни причини. Безсърдечно е от страна на майката да иска да се освободи от задължението

да кърми сама детето си само заради удобствата си или заради някакви удоволствия. {СЗ 168.1}

Майка, която допуска детето ѝ да бъде кърмено от друга жена, трябва добре да прецени какви последици може да има това. Кърмачката предава в по-голяма или по-малка степен своя характер и темперамент на кърменото от нея дете. {СЗ 168.2}

От извънредно голямо значение е у децата да се възпитат правилни навици на хранене. Трябва да се научат, че ядат, за да живеят, а не живеят, за да ядат. Възпитанието на детето трябва да започне от раждането. То трябва да бъде хранено през определени интервали в зависимост от възрастта. Не бива да свиква със сладкиши или с храни, които не може да смисла. Редовното хранене не само ще бъде от полза за здравето му и ще го прави спокойно и радостно, но ще положи и основата на навици, които в следващите години ще са му твърде полезни. {СЗ 168.3}

И след като излязат от бебешката възраст, децата трябва да се отглеждат много внимателно и да се обръща особено внимание на изграждането на техния вкус. Често им се позволява да ядат, когато поискат и каквото поискат, без да се мисли за здравето. Средствата, които често се прахосват за вредни лакомства, карат младите да мислят, че най-висшата цел и най-голямото блаженство в живота е да им се угажда. Това често предизвиква болезнено напъняване и разпуснатост, след което следват болести и приемане на отровни лекарства. {СЗ 168.4}

Родителите трябва да възпитават вкуса на децата си и да не им позволяват да консумират вредни храни. В старанията си обаче те трябва да внимават да не изпаднат в другата крайност - да ги карат да ядат неща, които не са им вкусни, или да ядат повече, отколкото е нужно. Децата си имат право на любими храни и когато не са вредни, желанието им трябва да бъде задоволявано. {СЗ 168.5}

Особено трябва да се внимава храненето да е редовно. Между отделните яденета не бива да се приема нищо. Нередовността в това отношение нарушава доброто състояние на храносмилателните органи, вреди на доброто здраве и на доброто самочувствие. И когато седнат на трапезата, децата се нахвърлят точно на онова, което би им навредило. {СЗ 168.6}

Майки, които отстъпват и задоволяват желанията на децата си за сметка на здравето им, засяват лошо семе, което ще поникне и ще даде плодовете си. Угаждането расте заедно с децата и духовните и физическите

сили биват застрашени. Майки, които постъпват така, жънат с болка плода на посято от самите тях семе. Децата им израстват негодни за работа, умствените, душевните и физическите им сили са недостатъчни поради влиянието на нездравата храна. Вследствие на това съвестта се притъпява и възприемчивостта към доброто намалява. {СЗ 168.7}

Децата не само трябва да бъдат поучавани правилно да се хранят, но и да им се обяснява, че е необходимо да се отказват само от онова, което би им навредило. Трапезата трябва да се приготвя така, че да възбужда апетита. Времето за ядене трябва да се прекара приятно. Нека изкажем чрез благодарствена молитва към Дарителя радостта си от Неговите дарове. {СЗ 168.8}

Грижи за децата по време на боледуване

В много случаи заболяванията на детето може да се дължат на погрешно гледане. Нередовно хранене, недостатъчно обличане навечер, когато захладнява, липсата на енергично движение на чист въздух, за да се поддържа правилното циркулиране на кръвта или липсата на достатъчно чист въздух за нейното пречистване могат да причинят заболяване. Родителите трябва да се стараят да открият причината за болестта и тогава колкото е възможно по-скоро да я премахнат. {СЗ 168.9}

Всички родители имат възможност да научат много за отглеждането, предпазването и лечението на децата си. Особено майките трябва да знаят какво да правят при обикновени заболявания в семейството. Трябва да умеят да се грижат за болното си дете. Тяхната любов и съобразителност трябва да ги правят способни да оказват такава помощ, каквато не биха могли да окажат никои чужди ръце. {СЗ 169.1}

Познаване на физиологията

Родителите трябва да се стремят децата им да бъдат запознати с устройството на човешкото тяло и с неговото правилно поддържане, а също и с най-простите физиологични принципи. Запознайте децата си с последиците от различните увреждания на здравето. Учете ги, че трябва да спазват природните закони, ако искат да са здрави и щастливи. Не се обезсърчавайте, ако не виждате веднага подобрене, продължавайте да работите в тази насока търпеливо. {СЗ 169.2}

Привиквайте децата си още от люлката на себеотрицание и самоконтрол. Учете ги да се радват на красотата на природата и системно да упражняват всичките си физически и духовни сили в полезни занимания. Възпитавайте ги така, че да получат здрава физическа конструкция и добър

нрав, весел характер и кротък дух. Внушавайте на крехкия им разум истината, че Бог не желае да живеем само за да угаждаме на себе си, а за да търсим всестранно доброто. Учете ги, че да се отстъпва на изкушението е слабост и грешка, но че трябва благородно и смело да му се противостои. Тези поучения ще бъдат като насадено в добра почва семе и ще дадат плодове, които ще радват сърцето ви. {СЗ 169.3}

Преди всичко родителите трябва да обграждат децата си с внимание и любов. Дом, в който цари любовта и където тя се изразява с поглед, думи и дела, е място, обичано от ангелите. {СЗ 169.4}

Родители, пуснете слънчевото сияние на любовта, вниманието и щастливото доволство да изпълни сърцата ви и го оставете да облъхва дома ви със своето кротко, благо влияние. Проявявайте грижовност и търпение и ги изграждайте и в своите деца. Развивайте всички добродетели, които разкрояват домашния бит. Създадената по такъв начин атмосфера ще бъде за децата онова, което са въздухът и слънцето за растенията. Тя ще укрепва здравето и силата на тялото и душата им. {СЗ 169.5}

Влиянията на дома

Домът трябва да бъде за децата най-хубавото място на света и присъствието на майката да бъде неговата най-голяма привлекателна сила. Децата по природа са чувствителни, любвеобилни. Те лесно стават щастливи или нещастни. Майките могат чрез нежност, мили думи и сърдечно отношение да привържат силно сърцата на рожбите си към себе си. {СЗ 170.1}

Малките деца обичат да има хора край тях и много рядко са доволни, когато са сами. Необходимо им е съчувствие и нежност. {СЗ 170.2}

Мислят, че онова, което им носи радост, радва и майката и затова за тях е естествено да отиват при нея със своите малки радости и скърби. Майката не бива да наранява нежните им сърца, като подценява или не обръща никакво внимание на незначителни за нея самата неща. В очите на децата ѝ те може да са от голяма важност. Чудодейната одобрителна усмивка, насърчителната дума или похвала биха стоплили техните сърчица и биха ги изпълнили с радост през целия ден. {СЗ 170.3}

Майката трябва да си отдели специално време за разговори, да намира леки и полезни занимания за работливите ръчички и за любознателните умове. {СЗ 170.4}

Тя може да спечели доверието на децата си, ако им съчувства, ако участва и ръководи разговорите и заниманията им. Тогава може много успешно да поправи лошите им навици или да потиска проявите на егоизъм или пристрастие. Една дума, прозвучала като съвет, изказана навреме, ще бъде от голямо значение. Чрез търпелива и бдителна любов тази, която им е най-близка, може да напътства мислите им в правилна посока и да изгражда характера. {СЗ 170.5}

Майките трябва да внимават да не култивират у децата си несамостоятелност и егоизъм. Никога не допускайте у тях да се появи мисълта, че са центърът на всичко и че всичко трябва да се върти около тях. Някои майки посвещават извънредно много време и внимание на децата си, но те трябва да се научат сами да се занимават, като развиват своята изобретателност и сръчност. Така ще могат да си създават прости радости и да са доволни от тях. Трябва да се научат и да понесат храбро малките си разочарования и изпитания. Вместо да обръщате вниманието им върху най-малката болка и най-дребното нараняване, отклонявайте мислите им от самите тях и ги учете лесно да отстраняват малките трудности и неудобства. Опитайте се в подобни случаи да отклонявате мислите им в друга посока. {СЗ 170.6}

Не бъдете небрежни с децата си. Понякога майки, отрупани с много грижи, мислят, че не биха могли да отделят от времето си, за да ги наставляват търпеливо. Но когато не намират у собствените си родители и в дома си онова, което би задоволило нуждата им от съчувствие и другарство, децата се обръщат и ги търсят на друго място, а то може да се окаже опасно за душата и характера им. {СЗ 170.7}

Поради липса на време и разбиране много майки отказват на рожбите си най-невинни удоволствия, докато работливите им ръце и уморените им очи са заети усърдно с неща, които служат само за украшение и в най-добрия случай насаждат суетност и разсипничество в младите сърца. Когато децата пораснат, тези примери ще принесат плод на гордост и морално недостойнство. Често майката се оплаква от грешките на децата си, без да съзнава, че те са узрелият плод от семето, което сама е посяла. {СЗ 170.8}

Някои майки са невинаги последователни. Понякога отстъпват ненужно на децата си; друг път им отказват най-невинни удоволствия, които

биха доставили радост на детските им сърца. Така не подражават на Христос! Той обича децата, разбира ги и споделя чувствата им. {СЗ 171.1}

Отговорността на бащата

Съпругът и бащата е глава на семейството. Жената очаква от него любов, съчувствие и помощ при възпитаването на децата и това е правилно. Децата принадлежат и на него толкова, колкото и на нея. И той има същия интерес те да бъдат добре възпитани. Децата търсят в баща си подкрепа и напътствие. Той трябва да има правилно разбиране за живота, за влиянията и поведението в семейството му. Преди всичко трябва да бъде ръководен от любов и страхопочитание към Бога и от ученията на Божието слово, за да може да насочва децата си по верния път. {СЗ 171.2}

Бащата е законодателят в своя дом и, подобно на Авраам, трябва да направи Божия закон основно правило в него. За Авраам Бог е казал: „Знам, че ще заповядва на децата си и на дома си след себе си“ (Бит. 18:19). Авраам не би съгрешил от небрежност да не реагира на зло; не би търпял и никакви слабости, злонамереност и немарливост. Не би жертвал убежденията и дълга си в името на криворазбраната любов. Бащата на вярващите не само би поучавал в правото, но и би запазил авторитета на справедливите закони. Бог е дал правила, за да се ръководим по тях. Не бива да отклоняваме децата си от сигурния път, който Той е начертал, за да тръгват по опасните и открити за всякакви влияния и пътища. На погрешните желания трябва да се отказва внимателно, но решително. Лошите склонности винаги трябва да се коригират. {СЗ 171.3}

Бащата в семейството трябва да насърчава добродетели като кураж, правдивост, честност, търпение, силна воля, трудолюбие и практичност. Но е необходимо и сам да ги притежава и да ги проявява в личния си живот и отношения. {СЗ 171.4}

Бащи, не обезсърчавайте децата си! Свързвайте любовта с авторитета, вниманието и съчувствието със съзнателна дисциплина. Посвещавайте някои от свободните си часове на децата си, опознайте ги, взимайте участие в техните работи и игри и спечелете доверието им. Поддържайте приятелство с тях, особено със синовете си. Това ще засилите вашето влияние за добро. {СЗ 171.5}

Бащата трябва да съдейства за щастието на дома. Каквито и да са неговите грижи и професионални ангажменти, не бива да допуска те да хвърлят сянка върху семейството му. Трябва да влиза в дома си с весело изражение на лицето и с думи на обич. {СЗ 171.6}

В известен смисъл бащата е свещеник в семейството, който извършва сутрешното и вечерното жертвоприношение на семейния олтар, а жената и децата трябва да се присъединяват към него в молитва и да вземат участие в хвалебните песни. Сутрин, преди да напусне дома и да поеме към всекидневната си работа, бащата трябва да събира децата си край себе си, за да ги предостави в молитва на грижата на Небето. Чрез благодарствени песни нека се изрази признателност за Божията грижа през деня. {СЗ 171.7}

Бащи и майки, не пренебрегвайте събирането на семейството си край Божия олтар, колкото и спешна да е работата ви. Молете се свети ангели да пазят дома ви. Помнете, че вашите любими са изложени на изкушения. Различни беди се изпречват всеки ден на пътя на млади и стари. Който иска да води живот, изпълнен с мир, спокойствие и любов, трябва да се моли. Само когато получаваме постоянна помощ от Бога, ще можем да победим собственото „аз“. {СЗ 171.8}

Домът трябва да е място, където царуват радост и любов. Там, където ги има, ще има трайно щастие и добруване. През прага на дома може да проникнат трудности, защото те са участта на човечеството. Търпение, благодарност и обич трябва да запазят слънчевото сияние в сърцата, колкото и мрачен да е денят. В такъв дом присъстват Божии ангели. {СЗ 171.9}

Мъжът и жената трябва да се грижат за общото щастие в дома и никога да не се лишават взаимно от малките жестове на внимание, които правят живота по-светъл и по-приятен. Между тях трябва да има пълно доверие. Те трябва заедно да размишляват за своите отговорности и да действат задружно за доброто на децата си. Никога единият не бива да критикува плановете, решенията и постъпките на другия в присъствието на децата. Жената трябва да внимава да не утежнява старанията на мъжа си по отношение на децата. Мъжът трябва да укрепва ръцете на съпругата си с добри съвети и изпълнени с любов насърчения. {СЗ 172.1}

Между родители и деца не бива да се поставят никакви прегради. Родителите трябва да познават своите деца, да се стараят да ги разбират, да вникват в чувствата им и да им изясняват онова, което им тежи. {СЗ 172.2}

Родители, позволявайте на децата ви да виждат, че ги обичате и се правите всичко, което е по силите ви, за да бъдат щастливи. Ако го постигнете, ограниченията, които ще се наложи да им налагате, ще влияят благотворно върху техните млади души. Ръководете децата с любов и съчувствие, като помните думите на Спасителя, че „техните ангели на небесата винаги гледат лицето на Моя небесен Отец“ (Матей 18:10). Ако

искате ангелите да вършат за децата ви делото, възложено им от Бога, съдействайте им, като и вие извършвате своята част. {СЗ 172.3}

Когато децата биват възпитавани под мъдрото и изпълнено с любов ръководство на един истински дом, няма да имат желание да търсят вън от него удоволствия и общество. Злото не ще ги привлича. Владеещият в дома дух ще оформи техните характери. Ще възприемат навици и принципи, които ще им бъдат силна опора срещу изкушенията, когато напуснат бащината закрила, за да заемат мястото си в света. {СЗ 172.4}

И децата, както и родителите, имат своите задължения. Те трябва да бъдат поучавани, че имат свой дял в осигуряването на благополучие в дома. В него те получават храна и облекло, любов и грижи и затова трябва да отговорят със същото и да носят своята част от домашните задължения, за да съдействат колкото е възможно повече за щастието в семейството. {СЗ 172.5}

Понякога децата са изкушавани да се сърдят за наложените им ограничения, но по-късно в живота си ще благославят родителите си за верността, грижите и строгата бдителност, с които са ги пазили и ръководили в годините на неопитност. {СЗ 172.6}

Истинското възпитание, мисионско обучение

Истинското възпитание е стъпало към мисионска служба. Всеки син и дъщеря са призвани да служат на Господа. Призвани сме да служим на Бога и на ближните си. Целта на възпитанието е да ни направи способни за този дълг. {СЗ 173.1}

Обучение за служене

Тази цел трябва да бъде винаги пред очите на християнските родители и учители. Не знаем в каква насока ще служат децата ни. Може би ще прекарат живота си в домашния кръг; може да се отдадат на някоя професия или да отидат като проповедници на евангелието в далечни езически страни. Но всички са еднакво призвани да бъдат мисионери на Бога, да носят на света вестта за Божията благодат и спасение. {СЗ 173.2}

Бог обича децата и младежите с техните вродени таланти, енергия, кураж и бърза възприемчивост. Иска да ги доведе в хармония с Божествените

инструменти. За това трябва да получат образование, което ще им помогне да стоят със самоотвержена любов на страната на своя Спасител. {СЗ 173.3}

За всички Свои чеда до края на света Христос казва, както и на първите Си ученици: „Както Ти Мене прати в света, и Аз ги пратих в света“ (Йоан 17:18), за да бъдат Божии представители, да изявят Неговия Дух, да показват Неговия характер и да вършат Неговото дело. {СЗ 173.4}

Нашите деца стоят на кръстопът. Примамките на света, възбуждани от егоизма, действат от всички страни, за да отклонят от пътя, определен за Господните изкупени. От избора, който ще направим, зависи дали животът ни ще бъде благословение или проклятие. Децата трябва да намерят на какво да отдадат своята излишна енергия, в какво до вложат непроявените си способности и преливащите си жизнени сили. Те ще трябва да вършат нещо, добро или зло. {СЗ 173.5}

Божие слово не отрича дейността, а я направлява. Бог не кара младежите да бъдат по-малко предприемчиви. Характерните качества, които правят един мъж истински човек, достоен и уважаван, несломимото желание за нещо по-висше, непобедимата воля, голямото трудолюбие, издръжливостта не трябва да бъдат отслабвани. Напротив, с Божията благодат те трябва да бъдат насочвани към постигане на неща, които са толкова по-високи от себелюбиви и земни интереси, колкото небето е по-високо от земята. {СЗ 173.6}

На нас като родители и християни е възложен дългът да даваме правилни напътствия на децата си. Те трябва да бъдат внимателно, мъдро и нежно подготвяни да служат на Христос. Наш пръв дълг е да ги насочваме към живот в служба на Бога. {СЗ 173.7}

„Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16); „Христос ни възлюби и отдаде Себе Си за нас“ (Еф. 5:2). Ако обичаме, трябва да даваме. Не да ни служат, а да служим - това е голямата поука, която да извяваме. {СЗ 173.8}

Нека на младите хора се внуши истината, че не принадлежат на себе си, а на Христос. Те са цената на Неговата кръв, отплатата за Неговата любов. И живеят, защото Той ги поддържа чрез Своята сила. Тяхното време, силите и способностите им принадлежат на Него и трябва да бъдат развити и употребени в служба за Него. {СЗ 173.9}

Освен ангелите човеците, създадени по Божия образ, са най-благородното от всички Негови творения. Бог желае те да станат онова, което

им е дал възможност да бъдат, и да вършат най-доброто със силите, които им е подарил. {СЗ 174.1}

Животът е тайнствен и свят. Той е откровение на самия Бог, Който е извор на живот. Предлаганите ни случаи са ценни и на тях трябва да се гледа сериозно. Веднъж пропуснати, те са завинаги загубени. {СЗ 174.2}

Бог поглежда в малкото семенце, което е създал, и вижда в него скрит прекрасен цвят, храст или високо, разпростиращо нашироко своите клони дърво. Така и във всяко човешко същество Той вижда неговите възможности. Ние сме дошли на този свят с определена цел. Бог ни е дал Своя план за нашия живот и иска да постигнем най-висока степен на развитие. {СЗ 174.3}

Той желае непрекъснато да растем в святост и щастие. Всички имат способности и трябва да се научат да ги възприемат като свещено благо, да ги ценят като дар от Господа и да ги използват правилно. Бог желае младите хора да развиват всяка своя способност. Исква те да се радват на всичко, което в този живот е полезно и ценно, да бъдат добри, да вършат добро и да си събират съкровища за бъдещия живот в небето. Техният постоянен стремеж трябва да бъде насочен да се отличават във всичко, което е несебелюбиво, възвишено и благородно. Нека гледат към Христос като към образец, според Който трябва да се оформят, да изграждат в себе си святата устременост на Неговия живот - постоянния стремеж животът да става по-добър благодарение на това, че те са живеели в съгласие с Бога. Ето делото, за което са призвани. {СЗ 174.4}

Широката основа

Най-висшата от всички науки е науката за спасението на душата. Най-висшето дело, в което човешки същества биха могли да участват, е извеждането на хора от греха и въвеждането им в святост. За осъществяването му е необходима широка основа на всестранно образование и възпитание, изискващи от родители и учители много повече мъдрост и старания, отколкото при простото обучение в обикновените науки. Възпитанието е свършено само тогава, когато тяло, ум и сърце се развиват в синхрон. Характерът трябва да бъде правилно възпитаван в духа на свършено и най-висше развитие. Всички умствени и физически способности трябва да бъдат правилно развивани. Наш дълг е да изграждаме в себе си всичко, което ни прави по-добри служители на Бога. {СЗ 174.5}

Истинското възпитание обхваща цялото същество. То учи как да се живее правилно. Позволява ни да използваме най-добре разума, физическите и духовните си сили. Духовните способности като по-висши

трябва да управляват физическите. Естествените желания и страсти трябва да бъдат под властта на съвестта и на духовните изисквания. Христос стои на върха на човечеството и Неговото желание е да ни води по възвишените и святи пътеки на чистота в служенето на Бога. Чрез чудодейното действие на благодатта Му трябва да станем съвършени в Него. {СЗ 174.6}

Исус получава Своето възпитание у дома. Неговата майка е и Неговата първа земна учителка. Той научава за небето от нейните уста и от писанията на пророците. Живее в къщата на беден човек в малко градче и изпълнява точно и с радост своята част от домашните задължения. Небесният Законодател става доброволен Служител и послушен Син. Той научава занаят и работи с ръцете Си заедно с баща Си Йосиф в дърводелската работилница. Облечен като прост работник, минава по улиците на малкото градче, когато отива на работа и когато се връща оттам. {СЗ 174.7}

Хората по онова време оценяват нещата според техния външен вид. Колкото повече религията запада по същност и сила, толкова повече се увеличава външното ѝ великолепие. Възпитателите по онова време се опитват да спечелят почит чрез демонстриране на разкош и блясък, докато животът на Исус е в ярко противоречие с всичко това. Той по-казва нищожността на нещата, които човеците считат за най-важни изисквания в живота. Той не посещава тогавашните училища, които възвишават нищожни неща и смятат за нищожни великите. Получава Своето образование от отредения Му от Бога източник: полезната работа, изучаването на Писанията, от природата и опитностите на живота. Това са Божиите учебници, изпълнени с поучения за всички, които пристъпват към тях с желание, с виждащи очи и с мъдрост. {СЗ 174.8}

„А Детенцето растеше, крепнеше и се изпълваше с мъдрост; и Божията благодат беше над Него“ (Лука 2:40). {СЗ 175.1}

Така подготвен, Той поема своята мисия. Навсякъде и винаги когато е в допир с хора, упражнява върху тях благотворно влияние, каквото светът дотогава не е виждал. {СЗ 175.2}

Домашните уроци

Домът е първото училище за детето и там трябва да се положи основата за живот - служене, чиито принципи се изучават не само на теория, а и оформят същината на целия живот. {СЗ 175.3}

Детето трябва още много отрано да се научи да обича и да помага. Щом физическите и умствените му сили станат достатъчни, трябва да започнат да му се възлагат различни домашни задачи. То трябва да свикне да помага на

баща си и майка си, да се учи на жертвоготовност и на себевладеене, да поставя доброто и удобствата на другите пред своите лични, да търси случаи да зарадва братята, сестрите и другарчетата си и да им помага, а също и да бъде внимателно и учтиво с възрастните и да обича да помага на стари, болни и нещастни. Колкото повече домът е пропит от дух на истинско служене, толкова повече той ще прониква и в живота на децата. Те ще се учат да намират радост в служенето и в жертването за доброто на другите. {СЗ 175.4}

Задачите на училището

Домашното обучение трябва да бъде допълнено от училищното. Необходимо е да се има предвид развитието на цялостното - физическо, умствено и духовно - развитие и възпитание в дух на служене и пожертвователност. {СЗ 175.5}

Извършването на дребните неща на всекидневния живот в името на Христос най-много от всичко способства за изграждането на характера и за напътстване към несебелюбиво служене. Развиването и насърчаването на този дух и насочването към правия път е дело на родители и учители. За тях не може да има по-важно нещо. Духът на служене е духът на Небето и ангели ще съдействат на всяко старание за неговото развитие и насърчение. {СЗ 175.6}

Подобно възпитание трябва да бъде основано на Словото Божие. Само в него са дадени в пълнота необходимите принципи. Библията трябва да бъде основа на обучението и възпитанието. Истинското познание е познание за Бога и за Онзи, Когато Той е изпратил. {СЗ 175.7}

Всяко дете, всеки младеж трябва да познава себе си, тялото, което Бог му е дал, както и законите, чрез които то се поддържа здраво. Трябва да са добре запознати с общообразователните предмети и да получат професионално образование, за да са годни за практическия живот и за задълженията си във всекидневието. Към всичко това трябва да се прибавят и познания, и практическа подготовка за различните видове мисионска работа. {СЗ 175.8}

Обучение чрез споделяне на опит

Младите хора трябва да напредват колкото е възможно по-бързо в овладяването на знанията. Полето на тяхното образование трябва да е толкова широко, колкото могат да понесат силите им. Те трябва да споделят с други наученото. По такъв начин знанията им ще се затвърдят и ще укрепят. От това как ги прилагат зависи стойността на полученото възпитание. Продължителното учене и несподелянето на наученото с други често се

оказва повече пречка, отколкото помощ за истинското развитие. Необходимо е в дома и в училището ученикът да схване как трябва да се учи и предава получените знания. Каквато и да е професията му, през целия си живот той трябва да бъде и ученик, и учител. По такъв начин може постоянно да напредва, да се уповава на Бога, да е в здрава връзка с Онзи, Който е безкраен в мъдрост и може да разкрива тайни, скрити от хилядолетия; Който може да разреши най-тежките проблеми пред вярващия в Него. {СЗ 175.9}

Влиянието на общуването

Словото Божие отдава голямо значение на влиянието на общуването с другите. А колко по-голяма е неговата сила върху развиващия се дух на детето и младия човек! Другарствата, които те поддържат, принципите, които приемат, навиците, които изграждат, ще разрешат въпроса за тяхната годност за небето и за техните бъдещи вечни интереси. {СЗ 176.1}

Един страшен факт, който би трябвало да стресне сърцата на родителите, е, че в много училища и учебни заведения се ширят влияния, покваряващи характера, отклоняващи духа от истинската цел в живота и принижващи морала. Когато влизат в допир с нерелигиозни, обичащи удоволствията и покварата другари, много млади хора загубват простотата и чистотата си, вярата си в Бога и духа на себеотрицание, които родителите им християни са култивирали в тях с грижливи поучения и сериозни молитви. {СЗ 176.2}

Много младежи, постъпващи в училище с цел да се подготвят за някой клон на самопожертвователна служба, биват напълно завладени от светските знания. У тях се събужда амбиция да се отличат сред другите ученици и да заемат високи постове, за да получат светски почести. Така загубват от погледа си целта, за която са постъпили в училището, и посвещават живота си на егоистични и светски стремежи. Често усвояват и навици, които погубват и този, и бъдещия им живот. {СЗ 176.3}

Обикновено мъже и жени, които притежават възвишени разбирания за живота, които имат несебелюбиви цели и благородни стремежи, са ги получили под влиянието на средата в най-ранното си детство. В целия си начин на общуване с Израил Бог учи Своя народ колко е важно всеки да внимава за средата, в която израстват децата му. Всички наредби за гражданския, религиозния и социалния живот са били дадени, да се предпазят хората от вредното влияние на околната среда и още от най-ранно детство да бъдат запознавани с предписанията и принципите на Божия закон. Поучението, дадено при раждането на Израилевия народ, трябва да

бъде дълбоко отпечатано в сърцето на всеки човек. Преди последната ужасна беда да сполети египтяните - измирането на техните първородни - Бог заповядва на народа Си да прибере децата си в домовете. Праговете на вратите на всеки дом се бележат с кръв и всички трябва да останат под закрилата, гарантирана по този начин. Така и днес родители, които се боят от Бога и Го обичат, трябва да доведат децата си във „връзките на завета“ и да ги запазят там под закрилата на светите влияния, които можем да имаме чрез изкупителната кръв на Христос. {СЗ 176.4}

Отделете се!

Христос казва на учениците си: „Аз им предадох Твоето слово... Те не са от света, както и аз не съм от него“ (Йоан 17:14). {СЗ 176.5}

Бог ни нарежда: „Недейте се съобразява с тоя век, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си“ (Римл. 12:2). {СЗ 176.6}

„Не се впрягайте заедно с невярващите; защото какво общо имат правдата и беззаконието?... И какво споразумение има Божия храм с идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както рече Бог: „Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; ще им бъда Бог, а те ще Ми бъдат люде. Затова „излезте изсред тях и отделете се... и не се допирайте до нечисто, и аз ще ви приема, и ще ви бъда Отец, а вие ще Ми бъдете синове и дъщери, казва всемогъщият Господ“ (2Кор. 6:14-18). {СЗ 176.7}

Обещания за благословение

„Съберете младенците!“ (Йоил 2:16). „И пояснявам им Божиите повеления и закони“ (Иzx. 18:16). {СЗ 177.1}

„Така да възлагат името Ми върху израилтяните; и аз ще ги благословя“ (Числа 6:27). {СЗ 177.2}

„И всичките племена на света ще видят, че ти се наричаш с Господното име и ще се боят от тебе“ (Втор. 28:10). {СЗ 177.3}

„Останалите от Якова ще бъдат всред много племена като роса от Господа, като леки дъждове на тревата; които не чакат човека, нито се бавят за човешките чедата“ (Михей 5:7). {СЗ 177.4}

Ние се числим към Израил. Всички дадени на древните израилтяни наставления относно възпитанието и образованието на децата, всички обещания за живот чрез послушание важат и за нас. {СЗ 177.5}

Словото Божие ни казва: „Ще те благословя... и ще бъдеш за благословение“ (Бит. 12:2). {СЗ 177.6}

За Своите първи ученици и за всички, които чрез тяхното слово трябваше да повярват в Него, Христос казва: „Славата, която Ти Ми даде, аз

я дадох на тях; за да бъдат едно, както Ние сме едно. Аз съм в тях и Ти в Мене, за да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил Мене“ (Йоан 17:22, 23). {СЗ 177.7}

Чудесни, ценни думи, които вярата почти не може да обхване! Творецът на всички светове обича онези, които се посвещават в Неговата служба, така, както обича Своя Син. Дори тук и в това време Неговата свършена благодат се излива над нас в изобилие! Той ни е дал Светлината и Величието на небесата и заедно с тях всички съкровища на небето. Макар и да ни обещава толкова много за бъдещия живот, дава ни царски дарове още в този живот. Иска ние като предмет на Неговата благодат да се радваме на всичко, което облагородява и възвишава характера ни. Чака възможност да изпълни младежта с Божията сила, за да може тя да застане под опръсканото с кръв Христово знаме, да действа подобно на Него за въвеждането на души в правия път и да накара мнозина да стъпят върху вечната Скала. {СЗ 177.8}

Божието уверение

Всички, които се стараят да действат в хармония с Божия възпитателен план, ще получат Неговата преобразяваща благодат, ще се радват на Неговото постоянно присъствие и на запазващата Му сила. На всеки такъв човек Бог казва: {СЗ 177.9}

„Бъди силен и смел: да не се плашиш и да не се страхуваш; защото Господ, твоят Бог, е с тебе, гдето и да идеш.“ „Няма да отстъпя от тебе, нито ще те оставя“ (Исус Навин 1:9, 5). {СЗ 177.10}

„Защото както слиза дъждът и снегът от небето, и не се връща там, но пои земята и я прави да поизраства, и да напъпва, та да дава семе на сеяча, и хляб на гладния. Така ще бъде Словото Ми, което излиза из устата Ми, не ще се върне при Мене празно, но ще извърши волята Ми, и ще благоуспее в онова, за което го изпращам, защото ще излезете с радост и ще бъдете изведени с мир; планините и хълмовете ще запяят пред вас радостно, и всички полски дървета ще изпляскаят с ръце. Вместо драка ще израсте елха, вместо трън ще израсте мирта; и това ще бъде на Господа за име, за вечно знамения, което няма да се изличи“ (Исаия 55:10-13). {СЗ 177.11}

Човечеството по целия свят е в хаос и се нуждае от основно преобразяване. Възпитанието, което младежта ще получи, ще трябва да преобрази цялата социална постройка. {СЗ 177.12}

„И ще съградят отдавна запустелите места, ще издигнат досегашните развалини. И ще се обновят пустите градове, опустошени от много родове“ (Исаия 61:4). {СЗ 178.1}

„А вие ще се казвате свещеници Господни; ще ви наричат служители на нашия Бог... Радостта им ще бъде вечна... А тях ще възнаградя с вярност и ще направя с тях вечен завет“ (Исаия 61:6-8). {СЗ 178.2}

„Потомството им ще бъде познато между народите и внуците им между племената; всеки, който ги гледа, ще познае, че те са род, който Бог е благословил. Защото както земята произвежда растенията си и както градина произраства посеяното в нея, така Господ Йеова ще направи правдата и хвалата да поникнат пред всичките народи“ (Исаия 61:9-11). {СЗ 178.3}

Истинско познание за Бога

Подобно на Спасителя и ние сме дошли на този свят да служим на Бога. Ние сме тук, за да станем по характер подобни на Бога и да Го изживим на света чрез живот на служене. За да бъдем Божии съработници, за да станем подобни на Него, за да изявяваме Неговия Характер, трябва да Го познаваме. Да Го познаваме Такъв, какъвто Той Сам се разкрива. {СЗ 182.1}

Познанието за Бога е основата на всяко добро възпитание и на всяко истинско служене. То е единствената истинска сигурност срещу изкушението. И единствено то може да ни направи подобни по характер на Христос. {СЗ 182.2}

От него се нуждаят всички, които работят за въздигането на своите ближни. Промяната на характера, чистотата на живота, способността за служене, твърдото придържане към правилните принципи - всичко това зависи от истинското познание за Бога. То е най-съществената подготовка за този и за бъдещия живот. {СЗ 182.3}

„Познаването на Светия е разум“ (Пр. 9:10). {СЗ 182.4}

„Понеже Неговата Божествена сила ни е подарила всичко, що е потребно за живота и за благочестието чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила“ (2Петрово 1:3). {СЗ 182.5}

Исус казва: „А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил“ (Йоан 17:3). {СЗ 182.6}

„Така казва Господ: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, силният да не се хвали със силата си и богатият да не се хвали с богатството си. Но който се хвали, нека да се хвали с това, гдето разбира и познава Мене, че съм Господ,

Който извършвам милост, правосъдие и правда на земята; понеже в това благоволя, казва Господ“ (Еремия 9:23, 24). {СЗ 182.7}

Трябва да изследваме Откровението, което Бог ни е дал. {СЗ 182.8}

„Сприятели се сега с Него и бъди в мир; от това ще дойде добро за тебе. Приеми прочее закона от устата Му и съхрани думите Му в сърцето си... И Всемогъщият ще ти бъде злато... Защото тогава ще се веселиш във Всемогъщия и ще въздигаш лицето си към Бога. Ще му се помолиш и Той ще те послуша, и ще изпълни обещанията Си, и каквото решение направил, ще ти бъде потвърдено; и светлина ще сияе по пътищата ти. Когато те унижат, тогава ще речеш: „Има въздигане!“ И Той ще спаси онзи, който има смирен поглед“ (Йов 22:21, 22, 25-29). {СЗ 182.9}

Бог, разкрит чрез природата

„... Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Бога, сиреч вечната Му сила и Божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията“ (Римл. 1:20). {СЗ 182.10}

Природата, която днес виждаме, ни дава само слаба представа за славата на рая. Грехът е опетнил красотата на земята. Върху всички творения може да се видят следите от делото на лукавия. И все пак са останали още много прекрасни неща. Природата свидетелства, че Един, Който е безкраен в мощ, велик в доброта, милост и любов, е сътворил земята и я е изпълнил с любов и блаженство. Дори в изроденото ѝ състояние всичко в нея изявява съвършеното изкуство на Великия Майстор. Накъдето и да се обърнем, можем да чуем Божия глас и да видим доказателствата за Неговата доброта. {СЗ 182.11}

От грандиозните тътнежи на гръмотевицата и непрестанното бучене на огромния океан до веселите песни, които изпълват гората с музика - всички неизброими гласове на природата сътворяват химни на славословие. Земята, морето и небето с техните чудни багри и нюанси, варирайки в ярки контрасти или сливайки се в прекрасна хармония, изявяват славата на Бога. Вечните планини разказват за Неговата мощ. Дърветата, които люлеят зелените си върхове, облени в слънчева светлина, и цветята, разкриващи нежната си красота, говорят за своя Творец. Свежата зеленина, която покрива голата земя като с килим, разказва за Божията грижа и за най-скромните Му творения. Морските дълбини и земните недра пазят Неговите съкровища. Този, Който е сътворил бисерите в океана и скъпоценните камъни в планините, обича красотата. Изгряващото на небето слънце символизира Онзи, Който е животът и светлината за всичко, сътворено от Него. Цялата

слава и красота, която украсява земята и блести на небето, говори за Бога. {СЗ 182.12}

„Славата Му покри небето“ (Авакум 3:3). {СЗ 183.1}

„Земята е пълна с Твоите творения“ (Пс. 104:24). {СЗ 183.2}

„Ден на ден казва слово и ноц на ноц изявява знание. Без говорене, без думи, без да се чуе гласът им, тяхната вест е излязла по цялата земя и думите им до краищата на вселената“ (Пс. 19:2-5). {СЗ 183.3}

Всичко говори за Божията нежна бащинска грижа и за желанието Му да направи чедата Си щастливи. {СЗ 183.4}

Личният Бог

Великата Сила, Която действа в цялата природа и поддържа всичко, не е, както някои хора на науката смятат, някакъв всепроникващ принцип или привещаща всичко в движение енергия. Бог е Дух; но Той е Лично Същество и се е изявил като такова: {СЗ 183.5}

„Господ е истинският Бог, живият Бог и вечният Цар... Ония богове, които не са направили небето и земята, да! те ще изчезнат от земята и изпод това небе... Оня, Който е делът на Якова, не е като тях; защото Той е Създател на всичко.“ „Той направи земята със силата Си, утвърди света с мъдростта Си и разпротря небето с разума Си“ (Еремия 10:10-16). {СЗ 183.6}

Природата не е Бог

Божии дела в природата не са самият Бог. Нещата в природата са израз на характера и силата Му. Не бива да смятаме природата за Бог. Изкусната сръчност на човешките ръце създава много прекрасни неща, които радват окото и откриват по нещо от мисълта на техния Творец; но творението не е тъждествено на Твореца. Не произведението, а онзи, който го е сътворил, е достоен за почит. Макар природата да е израз на Божията мисъл, не самата природа трябва да се величае, а Богът на природата. {СЗ 183.7}

„Дойдете да се поклоним и да припаднем, да коленичим пред Господа, нашия Създател“ (Пс. 95:6). „В Неговата ръка са земните дълбочини и височините на планините са Негови. Негово е морето, Той го е направил; и ръцете Му създадоха сушата“ (Пс. 95:4, 5). „Потърсете Този, Който прави Плеядите и Ориона, Който обръща мрачна сянка в зора и помрачава деня, та става ноц“ (Амос 5:8). „Той е, Който гради сферите Си на небето, и основа свода на земята... Йеова е името Му“ (Амос 9:6). „Той е, Който образува планините и създава вятъра, и явява на човека мисълта му“ (Амос 4:13). {СЗ 183.8}

Сътворението на земята

Сътворението не може да се обясни от науката. Коя наука може да разкрие тайната на живота? {СЗ 183.9}

„С вяра разбираме, че световите са били създадени с Божието слово; тъй щото видимото не стана от видими неща“ (Евреи 11:3). {СЗ 183.10}

„Аз създавам светлината и творя тъмнината... Аз, Господ, Съм, Който правя всичко това... Аз създадох земята и сътворих човека на нея. Аз, да! Моите ръце разпростряха небето, Аз дадох заповеди на цялото му множество“ (Исаия 45:7, 12). „Да, Моята ръка основа земята и десницата Ми разпростря небето. Когато извикам, те всички се представят“ (Исаия 48:13). {СЗ 184.1}

При сътворението Бог не си е служил със съществуваща материя, „Той каза и стана; Той заповяда и затвърди се“ (Пс.33:9). Всички неща, материални и духовни, са се явили по заповед на Господа и са били сътворени със специална цел. Небесата и всичките им множества, земята и всичко, което е по нея, са били извикани за съществуване чрез диханието на Бога. {СЗ 184.2}

Сътворението на човека

Сътворението на човека изявява съществуването на Бога. Когато Бог е сътворил човека по Свой образ, човешкото тяло е било във всяко отношение съвършено, но без живот. Тогава един личен, самосъществуващ Бог вдъхнал в създадената форма диханието на живота и човекът станал живо, надарено с разум същество. Всички части на човешкия организъм били приведени в действие. Сърцето, артериите, вените, езикът, ръцете, нозете, сетивата, умът - всичко заработило и всичко започнало да функционира по определени закони. Човекът станал жива душа. Чрез Христос, Словото, живият Бог сътворил човека и му дал разум и сила. {СЗ 184.3}

Нашето същество не Му е било непознато, когато ни е създал. Окото Му е виждало нашето тяло, когато то е било още неоформено. И в книгата Му са били отбелязани всички части на нашето тяло, когато още нито една от тях не е съществувала. {СЗ 184.4}

Човекът, венецът на творението, изразява мисълта на Бога и разкрива славата Му, но не трябва да се възвеличава като Бог. {СЗ 184.5}

„Възкликнете на Господа, всички земи! Служете Господу с веселие; дойдете при Него с радост! Познайте, че Господ е Бог; Той ни е направил и ние сме Негови; Негови люде сме и овци на пасбището Му Влезте в портите Му със славословие и в дворовете Му с хваление! Славословете Го и благославяйте името Му!“ (Псалм 100:1-4). „Възвишавайте Господа, нашия

Бог, и кланяйте се в светия Му хълм, защото Господ, нашият Бог, е свят“ (Пс. 99:9). {СЗ 184.6}

Природните закони са Божии служители

Бог непрекъснато поддържа нещата, които е създал, и си служи с тях като със Свои инструменти. Той действа чрез природните закони. Те действат не със своя сила. Природата във всичките си прояви свидетелства за съществуването и непрекъснатата дейност на едно интелигентно Божествено Същество, което управлява всичко по Своята воля. {СЗ 184.7}

„Господи, Твоето Слово е утвърдено на небето до века. Верността Ти пребъдва из род в род; Ти си основал земята и тя стои. Колкото за Твоите наредби, те и до днес стоят, защото всички са Твои слуги“ (Пс. 119:89-91). „Господ прави всичко, що Му е угодно на небето и на земята, в моретата и във всичките бездни“ (Пс. 135:6). „Той заповяда и те се създадох; и утвърди ги от века и до века, като издаде постановление, което няма да премине“ (Пс.148:5, 6). {СЗ 184.8}

Не от присъща на самата нея сила земята дава година след година своите блага и продължава да се върти около слънцето. Ръката на Безпределния е постоянно заета да ръководи тази планета. Непрекъснато подаваната Божия сила поддържа земята в състояние на въртене. Бог е, Който прави слънцето да изгрява на небето. Той отваря небесните прозорци и дава дъжда. {СЗ 184.9}

„Той дава сняг като вълна, разпръсква сланата като пепел“ (Пс. 147:16). „Когато издава гласа Си, водите на небето шумят, и Той издига пари от краищата на земята; прави светкавици за дъжда и изважда вятър от скровищата Си“ (Еремия 10:13). {СЗ 184.10}

Неговата сила прави растителността да се развива, да се появява всеки лист, да разцъфва всеки цвят, да зрее всеки плод. {СЗ 185.1}

Устройството на човешкото тяло никога не може да бъде напълно разбрано; то крие тайни, които омайват и най-големите умове. Ударите на сърцето и вдишванията следват едно след друго не поради някакъв механизъм, който, веднъж задействан, продължава работата си. Туптящото сърце, биещият пулс, всеки нерв и всеки мускул в живия организъм действат и функционират правилно чрез силата на всеприсъстващия Бог. {СЗ 185.2}

Грижата на Божието Провидение

Библията ни показва Бога на Неговия свят и възвишен трон не в състояние на бездействие, нито кротуващ в усамотение, а заобиколен от десетохиляди по десетохиляди и хиляди по хиляди свети същества, всички

очакващи да изпълняват волята Му. Чрез Духа Си Той присъства навсякъде. Чрез дейността на Духа и ангелите Си Той служи на хората. {СЗ 185.3}

Над хаоса на земята Бог седи на Своя престол; всичко е разкрито пред Неговия Божествен поглед и от Своята велика и спокойна вечност Той нарежда онова, което Божественото Провидение намери за най-добро. {СЗ 185.4}

„Пътят на човека не зависи от него и не е дадено на човека, който ходи, да оправя стъпките си“ (Еремия 10:23). „Уповавай на Господа от все сърце... Във всичките си пътища признавай Него и Той ще оправя пътеките ти“ (Пр. 3:5, 6). „Окоето на Господа е върху ония, които Му се боят, върху ония, които се надяват на Неговата милост, за да избави от смърт душата им и в глад да ги опази живи“ (Пс. 33:18, 19). „Колко е скъпоценно Твоето милосърдие, Боже! Затова човешките чеда прибягват под покроба на крилата Ти“ (Пс. 36:7). „Блажен оня, чийто помощник е Якововият Бог, чиято надежда е в Господа, неговия Бог!“ (Пс. 146:5). „Господи, земята е пълна с Твоята милост!“ (Пс. 119:64). „Той обича правда и правосъдие“ (Пс. 33:5). „Боже, Избавителю наш, Надеждо на всички земни краища и на ония, които са далеч по море; Ти, Който със силата Си утвърждаваш планините, препасан с могъщество; Който правиш да утихва шума на морето, бученето на вълните му и размирието на племената“ (Пс. 65:5-7). „Развеселяваш излиянията на зората и на вечерта“ (Пс. 65:8). „Върху годината на благодтта Си туряш венец и от следите Ти капе тлъстина“ (Пс. 65:11). „Господ подкрепя всичките падащи и изправя всичките сгърбени. Очите на всички гледат към Тебе и Ти им даваш храна навреме. Отваряш ръката Си и удовлетворяваш желанието на всичко живо!“ (Пс. 145:14-16). {СЗ 185.5}

Божията Личност, разкрита в Христос

Като личност Бог ни се е разкрил в лицето на Своя Син. Исус Христос, Сиянието на славата на Отца и „отпечатък на Неговото същество“ (Евреи 1:3), дойде на този свят като личен Спасител и се възнесе на небето. Като личен Спасител се моли в небесните дворове за нас. Пред Божия трон за нас стои Един, „подобен на Човешкия Син“ (Откр. 1:13). {СЗ 185.6}

Христос, Светлината на света, прикри ослепителното великолепие на Своята Божественост и дойде като човек да живее сред хората, за да могат да бъдат огрени от блясъка на Неговата слава и да познаят своя Творец. Откакто грехът внася разделение между човека и неговия Създател, никое човешко същество никога не е виждало Бога освен така, както Той се е изявил в Христос. {СЗ 185.7}

„Аз и Отец едно сме“ - заяви Исус (Йоан 10:30). „И освен Отца, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Синът, и оня, комуто Синът би благоволил да Го открие“ (Матей 11:27). {СЗ 185.8}

Христос дойде, за да поучи човешките същества на онова, което желае те да знаят. На небето горе, на земята долу и в безкрайните води на океана виждаме Божиите дела. Всички творения свидетелстват за Неговата мощ, мъдрост и любов. И все пак чрез звездите, моретата или водопадите не можем да опознаем Божията Личност така, както тя е изявена в Христос. {СЗ 185.9}

Бог знаеше, че е нужно по-ясно откровение от това, което природата може да даде, за да ни представи Своята личност и Своя характер. Той изпрати Сина Си на света, за да изяви, доколкото е възможно за човешкото възприятие, естеството и качествата на невидимия Бог. {СЗ 186.1}

Изявен на учениците

Нека да размислим над думите, които Христос изговаря в стаичката през нощта преди разпятието Си. Часът на Неговото изпитание приближава и Той се опитва да утеши учениците Си, които ще бъдат тежко изкушени и изпитани. {СЗ 186.2}

Той се обръща към тях с думите: „Да се не смущава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мене. В дома на Отца Ми има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа; защото отивам да ви приготвя място...“ {СЗ 186.3}

„Тома Му казва: „Господи, не знаем къде отиваш, а как да знаем пътя?“ Исус му каза: „Аз съм Пътят, Истината и Животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене. Ако бяхте познали Мене, бихте познали и Отца Ми; отсега Го познавате и сте Го видели.“ {СЗ 186.4}

„Филип му казва: „Господи, покажи ни Отца и достатъчно ни е!“ Исус му казва: „Толкова време съм с вас и не познаваш ли Ме, Филипе? Който е видял Мене, видял е Отца. Как казваш ти: Покажи ми Отца? Не вярваш ли, че Аз съм в Отца и че Отец е в Мене? Думите, които Аз ви казвам, не от Себе Си ги говоря; но пребъдващият в Мене Отец върши Своите дела“ (Йоан 14:1-10). {СЗ 186.5}

Учениците още не разбират Христовите думи относно Неговото отношение към Бога. Много от Неговите учения са им още неясни, а Христос иска те да имат по-ясно, по-определено познание за Бога. Казва им: „Това съм ви говорил с притчи. Настава час, когато няма вече да ви говоря с притчи, а ясно ще ви известя за Отца (Йоан 16:25). {СЗ 186.6}

Когато на Петдесетница над тях се излива Светият Дух, те разбират по-добре истините, които Христос им е говорил чрез притчи. Много учения, които дотогава са за тях тайна, им стават съвсем понятни. Но дори и тогава учениците не получават цялостното изпълнение на Христовото пророчество. Получават толкова познание за Бога, колкото могат да понесат; а цялото изпълнение на пророчеството, че Христос ще им покаже ясно Отца, ще дойде по-късно. Така е и днес. Имаме само частично, несъвършено познание за Бога. Когато борбата бъде завършена и Синът Човешки изповяда пред Отца Своите верни служители, които в един пълен с грях свят са свидетелствали вярно за Него, те ще разберат по-ясно всичко, което сега е все още тайна. {СЗ 186.7}

Христос взима със Себе Си на небето Своето прославено човешко естество. На всички, които Го приемат, дава власт да станат Божи чедра, за да може Бог в края да ги приеме като Свои и да живеят с Него през вечността. Ако през този живот Му бъдат верни, в края „ще гледат лицето Му; и Неговото име ще бъде на челата им“ (Откр. 22:4). И какво представлява небесното царство, ако не да видят Бога? Каква по-голяма радост би могло да има за един грешник, спасен чрез Христовата благодат, от тази, да гледа Божието лице и да смята Бога за Баща? {СЗ 186.8}

Свидетелството на Писанието

Писанието ни показва ясно родството между Бога и Христос, а също и личността и индивидуалността на всеки от Тях. {СЗ 186.9}

„Бог, Който при разни частични съобщения и по много начини е говорил в старо време на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори нам чрез Сина... Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество, и държейки всичко чрез Своето могъщо слово, след като извърши чрез Себе Си очищение на греховете, седна отдясно на Величието нависоко и стана толкова погорен от ангелите, колкото името, което е наследил, е по-горно от тяхното. Защото кому от ангелите е рекъл Бог някога: „Ти Си Мой Син, Аз днес Те родих!“ И пак: „Аз ще Му бъда Отец и Той ще Ми бъде Син!“ (Евреи 1:1-5). {СЗ 186.10}

Личността на Отца и на Сина, както и единството, което съществува между Тях, са изявени в 17-та глава на Евангелието от Йоан, в молитвата на Христос за учениците: „И не само за тях се моля, но и за ония, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение; да бъдат всички едно; както Ти, Отче, Си в Мене и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас, за да повярва светът, че Ти Си Ме пратил!“ (Йоан 17:20, 21). {СЗ 187.1}

Единството, което съществува между Христос и учениците Му, не нарушава индивидуалността на никого от тях. Те са едно в своите намерения, в дух и характер, но не са една личност. По този начин са едно с Бога и с Христос. {СЗ 187.2}

Божият характер, разкрит в Христос

Христос приема човешки вид и идва, за да бъде едно с човечеството и в същото време да изяви Своя Небесен Баща на грешните хора. Само Този, Който отначало е бил в присъствието на Отец, Който е бил изявеният образ на невидимия Бог, е единственият, Който може да разкрие на човечеството характера на Божеството. Той се уподобява във всичко на Своите братя, става плът, каквато сме ние. Огладнява, ожаднява и се изморява. Поддържа се чрез храна и се подкрепя чрез сън. Споделя участва на човечеството и все пак си остава неопетнен Божи Син. Той е чужденец и странник на земята - в света, но не от света. Изкушаван е и изпитван, както мъже и жени днес са изкушавани и изпитвани, но въпреки това живее един безгрешен живот. Нежен, съчувстващ, състрадателен, винаги загрижен за другите, Той представя Божия характер и през цялото време е отдаден на службата за Бога и за хората. {СЗ 187.3}

„Господ Ме е помазал - каза Той - да благовествам на кротките, пратил Ме е да превържа сърцесъкрушените, да проглася освобождение на пленниците“ (Исаия 61:1). „... и проглеждане на слепите“ (Лука 4:18). „... да проглася годината на благоволенията Господно... и да утеша всичките наскърбени“ (Исаия 61:2). {СЗ 187.4}

„Обичайте неприятелите си - ни заръчва Той - и молете се за тия, които ви гонят, за да бъдете чеда на вашия Отец, Който е на небесата“ (Матей 3:44, 45). „Защото Той е благ към неблагодарните и злите“ (Лука 6:35). „Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите, и дава дъжд на праведните и на неправедните“ (Матей 5:45). „Бъдете прочее милосърдни, както и Отец ваш е милосърден“ (Лука 6:36). „Поради милосърдието на нашия Бог, с което ще ни посети зора отгоре, за да осияе седящите в тъмнина и мрачна сянка, така щото да отпрати нозете ни в пътя на мира“ (Лука 1:78, 79). {СЗ 187.5}

Славата на кръста

Откровението на Божията любов към хората достига своята връхна точка на кръста. Езикът не е в състояние да изрази същността му, нито перото може да го опише, нито човешкият разум може да обхване неговото пълно значение. Когато гледаме кръста на Голгота, можем само да кажем: „Бог

толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16). {СЗ 187.6}

Христос, разпнат за нашите грехове, Христос възкръснал от мъртвите, Христос възнесен на небето - това е науката за изкуплението, която трябва да научим и да проповядваме. {СЗ 187.7}

Това бе Христос

„Христос, като беше в Божия образ, не счете, че трябва твърдо да държи равенството си с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците. И като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст“ (Фил. 2:6-8). {СЗ 187.8}

„Христос Исус, Който умря, а при това и биде възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога и Който ходатайства за нас“ (Римл. 8:34). „Затова и може съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее да ходатайства за тях“ (Евреи 7:25). {СЗ 188.1}

„Защото нямаме такъв Първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях“ (Евреи 4:15). {СЗ 188.2}

Това е безкрайна мъдрост, безкрайна любов, безкрайна правда, безкрайна милост! „О, колко е дълбоко богатството на премъдростта и знанието на Бога!“ (Римл.11:33) {СЗ 188.3}

Неизразимият дар

Чрез Дара Христос получаваме всяко благословение. Чрез този Дар над нас ден след ден се излива неизчерпаемият поток на Божиите добрини. Всяко цвете с нежните му багри и прекрасен аромат ни е дадено за наша радост чрез този Дар. Слънцето и луната са сътворени от Исус. Няма звезда, украсяваща небето, която да не е сътворил Той. Всяка дъждовна капка, която пада, всеки слънчев лъч светлина, който се спуска над нашия неблагодарен свят, свидетелства за Божията любов в Христос. Всичко ни е дадено чрез неизразимия Дар - Любовта. Божият единороден Син бе прикован на кръста, за да може да потече към нас цялата тази пълнота от Божии благословения. {СЗ 188.4}

„Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божии чеда, а такива и сме!“ (1Йоаново 3:1). {СЗ 188.5}

„От древността не се е чуло, до уши не е стигнало, око не е видяло друг Бог, освен Тебе, да е извършил такива дела за ония, които Го чакат“ (Исая 64:4). {СЗ 188.6}

Познанието, което преобразява

Познанието за Бога, така както е разкрито в Христос, е знанието, което всички изкупени трябва да притежават. То преобразява характера. Когато бъде прието, то ще пресътвори душата по Божи образ. Ще придаде на цялото същество духовна сила, която е от Бога. {СЗ 188.7}

„А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен“ (2Кор. 3:18). {СЗ 188.8}

Спасителят казва за собствения Си живот: „... Аз опазих заповедите на Отца Си“ (Йоан 15:10). „Този, Който Ме е пратил, с Мене е, не Ме е оставил Сам; Аз върша всякога онова, което е Нему угодно“ (Йоан 8:29). Какъвто беше Исус в човешко естество, такива Бог иска да бъдат и последователите Му. С Неговата сила трябва да водим същия живот на чистота и благородство, какъвто и Спасителят. {СЗ 188.9}

Ап. Павел казва: „Затова прекланям коленете си пред Отца на нашия Господ Исус Христос, от Когото носи името си всеки род на небесата и на земята, да ви даде според богатството на славата Си да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек. Чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца, тъй че закоренени и основани в любовта, да бъдете силни да разберете заедно с всичките светии, що е широчината и дължината, височината и дълбочината, и да познаете Христовата любов, която никое знание не може да обгърне, за да се изпълните в цялата Божия пълнота“ (Еф. 3:14-19). {СЗ 188.10}

„Затуй и ние, от деня, когато чухме за това, не преставаме да се молим за вас и да искаме от Бога да се изпълните с познанието на Неговата воля чрез пълна духовна мъдрост и проумяване, за да се обхождате достойно за Господа, да Му угаждате във всичко, като принасяте плод във всяко добро дело и като растете в познаването на Бога, подкрепявани с пълна сила, според Неговото славно могъщество, за да издържите и дълготърпите всичко с радост“ (Кол. 1:9-11). {СЗ 188.11}

Това е познанието, което Бог ни кани да приемем, и извън което всичко останало е суета и нищожност. {СЗ 189.1}

Опасност от спекулативно знание

Една от най-големите злини, които придружават жаждата за знания и научните изследвания, е склонността да се въздига човешката мисъл над нейната реална стойност и над същинска сфера на действие. Мнозина се опитват да съдят за Създателя и за Неговите дела според собствените си несъвършени научни познания. Те се стараят да обяснят естеството, качествата и предимствата на Бога, като се впускат в спекулативни теории относно Безконечния. Всички, които се отдават на подобни проучвания, навлизат в забранена зона. Техните изследвания не ще доведат до никакви ценни резултати и само ще застрашат собственото им спасение. {СЗ 190.1}

Нашите първи родители са били подведени в грях, поддавайки се на желанието да узнаят нещо, което Бог не е искал да знаят. Като се решили да получат това познание, изгубили всичко, което си струва да се притежава. Ако Адам и Ева не бяха се докоснали до забраненото дърво, Бог би им дал познание, но не такова, върху което да тегне проклятието на греха, а познание, което да им носи постоянна радост. Всичко спечелено от това, че са послушали изкушителя, е запознаването с греха и с неговите последици. Чрез непослушанието си човечеството се отдалечи от Бога и земята се отдели от небето. {СЗ 190.2}

Това би трябвало да ни служи за урок. Областта, в която Сатана е съблазнил нашите първи родители, е същата, в която и днес примамва човечите. Наводнява света с приятни басни. С цялото си присъщо коварство изкушава хората в спекулативни мъдрувания относно Бога. Чрез това се стреми да ги държи настрана от спасителното за тях познание за Бога. {СЗ 190.3}

Пантеистични теории

Днес спиритичните учения проникват навсякъде в училища и църкви и подкопават вярата в Бога и в Неговото Слово. Мнозина претендиращи, че вярват в Писанието, приемат теорията, че Бог е една проникваща в цялата природа сила. Но тази теория е измамна, колкото и прекрасна да е нейната външна одежда. Тя Го представя фалшиво и безчести Неговото величие. Не само заблуждава хората, но ги и унижава. Тъмнината е нейният елемент и чувствеността - нейната сфера. Приемането ѝ отделя от Бога. А за падналото човешко естество това означава гибел. {СЗ 190.4}

Чрез греха нашето състояние е станало противоестествено и възстановяващата сила трябва да бъде свръхестествена; иначе няма никаква стойност. Съществува само една сила, в чиито възможности е да разкъса

връзките, с които злото е вплело човешкото сърце. И това е Божията сила в Исус Христос. Само чрез кръвта на Разпнатия ние се очистваме от своите грехове. Само Неговата благодат може да ни направи способни да противостоим на склонностите на падналото си естество и да ги побеждаваме. Спиритичните теории относно Бога обезсилват Неговата благодат. Щом Бог е една живееща в цялата природа сила, тогава Той живее и във всички хора; и човек трябва само да развива тази живееща в него сила, за да постигне святост. {СЗ 190.5}

Следваме ли подобни теории до техния логичен край, те ще разрушат цялата християнска постройка, защото премахват необходимостта от изкупление и правят човека спасител на себе си. Тези теории за Бога правят Словото Му безсилно. Който ги приема, е в голяма опасност да стигне дотам, че да гледа на цялата Библия като на обикновено съчинение. Такива хора може да смятат добродетелта за по-желана от порока; но, изключвайки Бога от Неговото истинско положение на Владетел, стават зависими от човешка сила, която без Бога няма никаква стойност. Неподкрепената от Господа човешка воля няма никаква действителна сила да противостои на злото. Защитните стени на душата са съборени. Човек няма никаква бариера срещу греха. Премахнат ли се веднъж ограниченията, поставени от Словото и Божия Дух, не се знае до какви дълбочини човек може да потъне. {СЗ 190.6}

„Всяко слово Божие е опитано. Той е щит на тия, които упоават на Него. Не притурай на Неговите думи, да не би да те изобличи и се окажеш лъжец“ (Пр. 30:5, 6). „Нечестивият ще бъде хванат от собствените си беззакония и с въздетата на своя грях ще бъде държан“ (Пр. 5:22). {СЗ 191.1}

Изследване на Божиите тайни

„Скритото принадлежи на Господа, нашия Бог, а откритото принадлежи на нас и на чедата ни до века“ (Втор. 29:29). Даденото в Словото откровение на Бога за самия Него е разкрито, за да го изучаваме. Можем да се стараем да разбираме; но извън него не бива да се опитваме да проникнем. И най-острият ум може да се изчерпи в предположения относно естеството на Бога, но усилията му ще бъдат безплодни. На нас не е дадено да разрешим този проблем. Никой човешки ум не може да обхване Бога. Никой не бива да се впуска в предположения относно Неговото естество. Тук мълчанието е най-доброто красноречие. Същината на Всевишния лежи вън от обсега на човешките схващания. {СЗ 191.2}

Дори на ангелите не е било позволено да участват в съвещанията между Отец и Сина, когато е бил съставян изкупителният план. И човешки

същества не бива да искат да проникнат в тайните на Всевишния. Знаем толкова малко за Бога, колкото малките деца; но можем като тях да Го обичаме и да сме Му послушни. Вместо да спекулираме с различни теории по отношение на Неговото естество и атрибути, нека да обърнем внимание на словата, които е изрекъл: {СЗ 191.3}

„Можеш ли да избродиш Божиите дълбочини? Можеш ли да издириш Всемогъщия напълно? Тия тайни са високи до небето; що можеш да сториш? По-дълбоки са от преизподнята; що можеш да узнаеш? Мярката им е по-дълга от земята и по-широка от морето“ (Йов 11:7-9). „Но мъдростта, где ще се намери? И где е мястото на разума? Човек не познава цената ѝ и тя не се намира в земята на живите. Бездната казва: „Не е в мене!“ И морето казва: „Не е у мене.“ Не може да се придобие със злато; и сребро не може да се претегли в замяна на нея, не може да се оцени с офирско злато, със скъпоценен оникс и сапфир. Златото и кристалът не могат се сравни с нея, нито може да се размени с вещи от най-чисто злато. Не ще се спомене корал или кристал за покупката ѝ. Защото цената на мъдростта е по-висока от скъпоценни камъни. Топаз етиопски не ще се сравни с нея; не ще се оцени с чисто злато. Отгде, прочее, дохожда мъдростта? И где е мястото на разума?... Бездната и смъртта казват: „С ушите си чухме слух за нея.“ Бог разбира пътя ѝ, и знае мястото ѝ. Понеже Той гледа до земните краища и вижда под цялото небе... Когато направи закон за дъжда и път за светкавицата на гърма, тогава Той я видя и изяви; утвърди я, да, и я изследва; и каза на човека: „Ето, страх от Господа, това е мъдрост, и отдалечаване от злото, това е разум!“ (Йов 28:12-28) {СЗ 191.4}

Мъдростта не се намира нито в изследването на земните дълбини, нито в безполезните старания да се проникне в тайните на Божественото естество. Ще я намерим по-скоро, ако смирено приемем откровението, което Бог е благоволил да ни даде, и когато оформим живота си според Неговата воля. {СЗ 191.5}

Тайните на природата

Хора с най-големи умствени способности не могат да разберат Божиите тайни в природата. Божественото вдъхновение поставя много въпроси, на които и най-големите учени не могат да отговорят. Но тези въпроси не са зададени, за да им отговорим, а само да обърнат вниманието ни върху дълбоките Божии тайни и да ни покажат колко ограничена е човешката мъдрост. В нашия всекидневен живот има много неща, които не се поддават на умствените възможности на смъртни същества. {СЗ 192.1}

Скептиците отказват да вярват в Бога, защото не могат да разберат необхватната сила, в която Той се разкрива. Но Бог иска да бъде признат както въз основа на неоткритото от Него за Себе Си, така и въз основа на понятното за нашите ограничени умствени възможности. Както в Божественото откровение, така и в природата Бог е дал тайни, изискващи от нас вяра. Това трябва да бъде така. Можем постоянно да търсим, все по-задълбочено да изследваме, все повече да учим и все пак ще остане безкрайно много за постигане. {СЗ 192.2}

„Кой е премерил водите с шепата си, измерил небето с педя, побрал в мярка пръстта на земята и претеглил планините с теглилка и хълмовете с везни? Кой е упътил Духа Господен или като съветник Негов Го е научил?... Ето, народите са като капка от ведро и се считат като ситен прашец на везните; ето, островите са като ситен прах, що се дига. Ливан не е достатъчен за гориво, нито стигат животните му за всеизгаряне. Всичките народи са като нищо пред Него, считат се пред Него за по-малко от нищо, да, за празнота! И тъй, на кого ще уподобите Бога? Или какво подобие ще сравните с Него?... Не знаете ли? Не сте ли чули? Не ви ли е известно отначало? От основаването на земята не сте ли разбрали Онзи, Който седи над кръга на земята, пред Когото жителите ѝ са като скакалци, Който простира небето като завеса и го разпъва като шатър за живеене... На кого ще Ме уподобите, та да му бъде равен? - казва Светият. Дигнете очите си нагоре, та вижте: Кой е създал тия светила и извежда множеството им с брой? Кой ги вика всичките по име? Чрез величието на силата Му и понеже е мощен във власт, ни едно от тях не липсва. Защо говориш, Якове, и казваш, Израилю: „Пътят ми скрит от Господа и правото ми се пренебрегва от моя Бог. Не знаеш ли? Не си ли чул, че вечният Бог Йеова, Създателят на земните краища, не отслабва и не се уморява? Неговият разум е неизследим!“ (Исаия 40:12-28). {СЗ 192.3}

Величието на нашия Бог

Нека да се запознаем с величието на нашия Бог и с изявленията, които Светият Дух е дал на пророците. {СЗ 192.4}

Пророк Исаия пише: „В годината, когато умря цар Озия, видях Господа, седнал на висок и издигнат престол, и полите му изпълниха храма. Над него стояха серафимите, от които всеки имаше по шест крила - с две покриваше лицето си, с две покриваше нозете си и с две летеше. И викаха един към друг, казвайки: Свят, свят, свят Господ на силите! Славата Му пълни цялата земя! И основите на праговете се поклатиха от гласа на оня, който викаше, и домът се напълни с дим. Тогава рекох: Горко ми, защото загинах; понеже съм човек

с нечисти устни и живея между люде с нечисти устни, понеже очите ми видяха Царя, Господа на силите. Тогава долетя при мене един от серафимите, като държеше в ръката си разпален въглен, който бе взел с щипци от олтара. И като го допря до устата ми, рече: Ето, това се допря до устните ти и беззаконието ти се отне, и грехът ти се умилостиви“ (Исая 6:1-7). {СЗ 192.5}

„Няма подобен на Тебе, Господи! Велик си и велико е името Ти в сила. Кой не би се боял от Тебе, Царю на народите? Защото на Тебе се пада това, понеже между всичките мъдри на народите и във всичко, що мъдростта им владее, няма подобен на Тебе!“ (Еремия 10:6, 7). {СЗ 192.6}

„Господи, опитал си ме и познал си ме. Ти познаваш сядането ми и ставането ми, разбираш помислите ми отдалеч, издирваш ходенето ми и лягането ми и знаеш всичките ми пътища. Защото докато думата не е още на езика ми, ето, Господи, Ти я знаеш цяла. Ти си пред мен и зад мен и турил си върху мене ръката Си. Това знание е пречудно за мене; високо е, не мога да го стигна“ (Пс. 139:16). „Велик е нашият Господ и голяма е силата Му! Разумът Му е безпределен“ (Пс. 147:5). „Пътищата на човека са пред очите на Господа; Той внимателно измерва всичките му пътеки“ (Пр. 5:21). „Той открива дълбоките и скрити неща; Той познава онова, което е в тъмнината; и светлината обитава с Него“ (Даниил 2:22). „... Който прави да е известно това от века“ (Деян. 15:18). „Кой е познал ума на Господа? Или кой Му е бил съветник? Или кой от по-напред Му е дал нещо, та да Му се отплати? Защото всичко е от Него, чрез Него и за Него. Нему да бъде слава до векове“ (Римл. 11:34-36). {СЗ 192.7}

„Величието Му не ще ли ви уплаши и ужасът Му не ще ли ви нападне?“ (Йов 13:11). „Бог не е ли на небесните висоти? Сега гледай височината на звездите - колко са нависоко!“ (Йов 22:12) „Имат ли брой войнствата Му? И върху кого не изгрява Неговата светлина? (Йов 25:3). {СЗ 193.1}

„Бог гърми чудно с гласа Си, върши велики дела, които не можем да разбираме; защото казва на снега: Вали на земята! Също и на проливния дъжд, и на поройните си дъждове. Запечатва ръката на всеки човек, така щото великите човеци, които е направил, да разбират силата Му... Простира нашироко светкавичните Си облаци, които според Неговото наставление се носят наоколо, за да правят всичко, що им заповядва, по лицето на земното кълбо. Било за наказание, или за земята Си, или за милост ги докарва. Слушай това... Застани, та размисли върху чудесните Божии дела! Разбираш ли как им налага Бог волята Си и прави светкавицата да свети от облака Му?

Разбираш ли как облаците увисват, чудесните дела на Съвършения в знание? - Ти, чиито дрехи стават топли, когато земята е в затишие поради южния вятър, може ли като Него да разпростреш небето, което като леяно огледало е здраво? Научи ни що да Му кажем, защото поради невежество ние не можем... И сега хората не могат да погледнат на светлината, когато блести на небето, като е заминал вятърът и го е очистил, та е дошло златозарно сияние от север; а как ще погледнат на Бога, у Когото е страшна слава? Всемогъщ е, не можем да Го проумеем; превъзходен е в сила; а правосъдието и преизобилната правда Той няма да отвори. Затова Му се боят хората“ (Йов 37:5-24). {СЗ 193.2}

„Кой е като Йеова, нашия Бог, Който, макар седалището Му да е нависоко, пак се снизхожда да преглежда небето и земята?“ (Пс. 113:5, 6). „Пътят на Господа е във вихрушка и буря и облаците са праха на нозете Му“ (Наум 1:3). {СЗ 193.3}

„Велик е Господ и твърде достохвален, и величието Му е неизследимо! Едно поколение ще хвали делата Ти на друго и ще разкажат Твоето могъщество. Ще размишлявам за славното величие на Твоето достойнство, и за твоите чудесни дела; и когато хората говорят за мощта на Твоите страшни дела, то и аз ще разказвам Твоето величие. Ще разгласявам спомена на Твоята голяма благодат и ще възпявам Твоята правда... Всичките Твои творения ще Те хвалят, Господи, и Твоите светии ще Те благославят; ще говорят за славата на царството Ти и ще разказват за Твоето могъщество, за да изявят на човешките чедра мощните Ти дела и славното величие на царството Ти. Твоето царство е вечно и владичеството Ти трае през всички родове! Устатата ми ще изговарят хваление на Господа и всяка твар нека благославя свящото Му име от века до века! (Пс.145:3-21). {СЗ 193.4}

Предупреждения относно дързостта

Колкото повече осмисляме какво е Бог и какво сме ние в Неговите очи, толкова по-голямо страхопочитание ще изпитваме към Него. Нека участта на онези, които в по-ранни времена са се одързостявали да постъпват нехайно и своеволно с неща, считани от Бога за свети, да бъде предупреждение за хората днес. {СЗ 193.5}

Когато при завръщането си от страната на филистимците израилтяните дръзнали да отворят ковчега на завета, тяхната недостойна постъпка била наказана видимо. {СЗ 193.6}

Нека да обърнем внимание и на съдбата, която постигнала Оз. Когато при царуването на Давид ковчегът на завета бил превозван в Ерусалим, Оз

прострял ръка, за да го подпре. Заради дързостта му да докосне символа на Божието присъствие той бил поразен от внезапна смърт. {СЗ 194.1}

Светостта на Божието присъствие

Когато при горящия храст Мойсей пристъпва да разгледа странното явление, неподозиращ Божието присъствие там, му бива заповядано: „Да се не приближиш тука! Изуй обувката от нозете си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя „...И Мойсей затули лицето си, защото се боеше да погледне към Бога“ (Изх. 3:5, 6). {СЗ 194.2}

„Яков прочее излезе от Вирсавее и отиде към Харан. И като стигна на едно място, пренощува там, защото слънцето беше залязло; и взе от мястото един камък, та го тури за възглавница, и легна да спи на това място. И сънува, и ето, стълба, изправена на земята, чийто връх стигаше до небето; и Божи ангели се качваха и слизаха по нея. И Господ стоеше над нея и каза: „Аз съм Господ, Бог на баща ти Авраам, и Бог на Исаак. Земята, на която лежиш, ще дам на тебе и на потомството ти... Ето, Аз съм с тебе и ще те пазя, където и да идеш, и ще те върна пак в тази земя; защото няма да те оставя, докле не извърша всичко това, за което ти говорих.“ А като се събуди Яков от съня си, рече: „Наистина, Господ е на това място, а аз не съм знаел!“ И убоя се, и рече: „Колко е страшно това място! Това не е друго, освен Божи дом; това е врата небесна!“ (Бит. 28:10-17). {СЗ 194.3}

В скинията в пустинята и в храма - земният символ на Божието обиталище, едното отделение е било осветено от Неговото присъствие. Завесата на входа, в която били втъкани изображения на херувими, можела да бъде отдръпната само от една-единствена ръка. Да се дръпне тази завеса и без позволение да се проникне в светата тайна на Светая светих, означавало смърт. Защото над престола на благодатта обитавала славата на Пресветия - слава, която човек не можеше да види и да остане жив. На определения за служба в Светая светих ден първосвещеникът веднъж годишно със страх и трепет влизал в Божието присъствие, докато облаци от тамян скриват от погледа му славата. Във всички храмови дворове стихвал всякакъв шум. Никакви свещеници не служели на олтарите. Множеството поклонници, преклонени в богобоязливо мълчание, се молели за Божията милост. {СЗ 194.4}

„А всичко това им се случи за пример и се написа за поука нам, върху които са стигнали последните времена“ (1Кор. 10:11). {СЗ 194.5}

„Господ е в светия Си храм, млъкни пред него, цяла земя!“ (Авакум 2:20). „Господ царува, нека треперят племената! Той обитава между

херувимите, нека се потресе земята! Господ е велик в Сион и високо е издигнат над всички племена. Нека славословят Твоето велико и страшно име! Бог е свят!“ (Пс. 99:1-3). „Господ е в светия Си храм, Господ, чийто престол е на небето; очите Му гледат, клепачите Му изпитват човешките чедра“ (Пс. 11:4). „Той надникна от Своята свята висина, от небето Господ погледна на земята“ (Пс. 102:19). „От местообиталището Си гледа на всички земни жители Онзи, Който създаде сърцата на всички тях, Който познава всичките им работи“ (Пс. 33:14, 15). „Нека се бои от Господа цялата земя! Нека благоговейт с боязън пред него всичките жители на вселената!“ (Пс. 33:8). {СЗ 194.6}

Човек не може да разгадае Бога чрез изследване. Никой не бива да се опитва с дръзка ръка да повдигне завесата, която закрива Неговата слава. „Колко са непостижими Неговите съдби и неизследими пътищата Му!“ (Римл. 11:33) Това, че е прикрил Своята мощ, е доказателство за Неговата милост; защото вдигането на завесата, която закрива Божественото присъствие, означава смърт. Никой смъртен ум не може да проникне в тайната, в която Всевишният живее и действа. Можем да разбираме само онова, което Той е намерил за добре да ни разкрие. Нашият разум трябва да признае един по-високостоящ от него Авторитет. Сърцето и умът трябва да се преклонят пред великия АЗ СЪМ. {СЗ 194.7}

Фалшивото и истинското в образованието

Властният дух, който действа в царството на лукавия, влияе постоянно, за да отклонява погледа ни от Божиите слова към човешки мнения. Той не иска да слушаме Божия глас, който казва: „Този е пътят, ходете по него!“ (Еремия 30:21) Чрез погрешни възпитателни методи прави всичко възможно, за да затъмни небесната светлина. {СЗ 195.1}

Чрез философски спекулации и научни изследвания, в които Бог не се признава, хиляди стават скептици. Днес в училищата старателно се изучават и обясняват теориите на учени, до които те са стигнали в резултат на научните си изследвания. При това се идва до извода, че ако тези учени мъже имат право, Библията не може да има право. Съмнението има особена привлекателна сила за човешкия дух. Младежта вижда в него една независимост, която пленява въображението и мамии. Сатана триумфира. Той подхранва всяко семе на съмнение, посято в младите сърца. Грижи се то да расте и да принася плодове и скоро се получава богатата жетва от неверие. {СЗ 195.2}

Затова е така опасно да се сеят семената на съмнението в младите сърца, които са много склонни към злото. Всичко, което отслабва вярата в Бога, ограбва силата на душата да противостои на изкушението. То премахва едничката действителна защита срещу греха. Нуждаем се от училища, където младежта да бъде обучавана, че е велико да се почита Бога, като изявяваме Неговия Характер във всекидневния си живот. Трябва да опознаваме Бога от Неговото Слово и от Неговите дела, за да може в живота ни да се реализират Божиите планове. {СЗ 195.3}

Безбожни писатели

Мнозина намират, че е много важно за образованието им да изучават съчиненията на невярващи в Бога писатели, защото в тях се съдържали блестящи и ценни зародиши на мисли. Но от кого произхождат тези бисери от мисли? От Бога и само от Бога! Той е изворът на всяка светлина. Защо трябва тогава заради няколко мисловни истини да се лутаме из множеството заблуди, съдържащи се в произведенията на невярващите, когато пълната истина ни е дадена на разположение? {СЗ 195.4}

Как става, че хора, които са в борба с Божието управление, притежават толкова мъдрост, колкото понякога разкриват? Сам Сатана е получил своето образование в небето и има толкова познания за доброто, колкото и за злото. Той смесва ценното с нечистото и това му дава такава сила да мами. Но трябва ли да приемем Сатана като ангел на светлината затова, че се е наметнал с одежда на небесна слава? Изкусителят си има свои инструменти, които са подготвени за неговите методи, изпълнени с неговия дух и обучени за неговото дело. Трябва ли да им сътрудничим? Трябва ли да считаме съчиненията на сатанинските инструменти за необходими при получаването на образование? {СЗ 195.5}

Ако времето и старанията, употребени за изучаване на блестящите идеи на невярващи писатели, се използват, за да се изучават ценните бисери на Словото Божие, хиляди, които сега са в сянката и тъмнината на смъртта, биха се радвали на яснотата на Божествената светлина в живота. {СЗ 195.6}

Историческа и богословска наука

За да се приготвят за служба в делото на Господа, мнозина смятат за необходимо да получат обширни познания върху историческите и богословските съчинения. Те смятат, че тези познания ще им бъдат от помощ при проповядването на евангелието. Но тяхното усърдно изучаване на човешки мнения по-скоро ще ги изтощи за службата им, отколкото да ги подкрепи. Когато гледам библиотеки, изпълнени с огромни томове от исторически и богословски научни съчинения, аз си мисля: „Защо да се харчат пари за нещо, което не е хляб?“ Шестата глава от Евангелието на Йоан дава много повече, отколкото може да се получи от такива съчинения: „Аз съм хлябът на живота. Който дойде при Мене, няма да оладнее; и който вярва в Мене, никак няма да ожадне.“ „Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее вечно“; „Който вярва в Мене, има вечен живот“; „Думите, които ви говоря, са дух и живот“ (Йоан 6:35, 47, 51, 63). {СЗ 196.1}

Има един вид историческо изследване, което не е за осъждане. Свещената история е била един от предметите, изучавани в пророческите училища. От докладите за това, как е постъпвал Бог с народите, могат да се видят Неговите следи. Така и ние днес трябва да изучаваме как Бог постъпва с народите на земята. В историята трябва да виждаме изпълнението на пророчествата, в реформаторските движения - да видим действието на Провидението и да разбираме какво означава продължаващото въоръжение на народите за последния голям конфликт от великата борба. {СЗ 196.2}

Такова изучаване ще даде големи, обширни познания и широк поглед върху живота. Ще ни помогне да разберем някои неща върху отношенията и зависимостите в живота, да видим как чудесно сме свързани в голямото братство на човешкото общество от различни народности и до каква степен потискането и унижението на един негов член означава загуба за всички. {СЗ 196.3}

Историята, както обикновено се изучава, се занимава с човешките постижения, с победоносните битки, с човешките успехи в постигане на власт и величие. А Божието действие в човешките дела се изгубва от погледа. Само малцина проследяват изпълнението на Божиите намерения в издигането и падението на народите. {СЗ 196.4}

До голяма степен и теологията (както се изучава и преподава) е само едно изложение на човешки мъдрости, които „помрачават разума с безсмислени думи“. Много често причината, поради която някои се затрупват с толкова много книги, не е толкова желанието да се получи храна за ума и душата, колкото честолюбивата амбиция да се запознаят с повече философи и теолози, желанието да се проповядва християнството с учени изрази и фрази. {СЗ 196.5}

Не всички написани книги служат да направят живота свят. „Научете се от Мене - казва Великият Учител, - вземете Моето иго на себе си“, научете се на кротост и смирение. Вашата интелектуална гордост няма да ви помогне при общуването ви с душите, загиващи за хляба на живота. Когато изучавате тези книги, вие ги оставяте да заемат мястото на практическите поучения, които би трябвало да научите от Христос. С резултатите от това изучаване хората не могат да се хранят. Съвсем малко от изследванията, които толкова много изморяват ума, дават онова, което може да помогне на някого да стане успешен работник в спасението на души. {СЗ 196.6}

Спасителят дойде, за „да проповядва евангелието на бедните“. В поученията Си Той си служеше с най-прости изрази и с най-ясни образи. Казва ни се: „И народът обичаше да Го слуша“ (Марк 12:37). Всички, които желаят да вършат Неговото дело за това време, имат нужда да разучат по-дълбоко ученията, които Той е дал. {СЗ 196.7}

Словата на живия Бог са най-висшето от всички образования. Онези, които искат да служат на хората, трябва сами да се хранят с Хляба на живота. Това ще им даде духовна сила и така те ще бъдат приготвени да служат на всички класи от народа. {СЗ 196.8}

Сензационна литература

Много от популярните издания в днешно време гъмжат от сензационни истории, които възпитават младежите на нечестие и ги водят по пътя на гибелта. Още деца по години, но вече „стари“ в познанията си за престъпленията, те са подтиквани към злото от разказите, които четат. Във въображението си действат според прочетеното, докато в душите им изкрystalизират амбицията да видят какво действително могат да постигнат, вършейки престъпление и избягвайки наказанието. {СЗ 197.1}

За активните умове на младежите сцените, описани във въображаемите откровения за бъдещето, са реалност. Когато се предсказват революции и всякакви събития, събарящи бариерите на себеобузданиято, постановени от закона, мнозина „сграбчват“ духа на представеното в тези книги. По този начин биват доведени дотам, че да извършат престъпления дори по-лоши от онези, които сензационната литература представя. Чрез влияния като тези обществото се деморализира. Семената на беззаконието биват разсявани нашироко. {СЗ 197.2}

Класиците

В коледите и университетите хиляди младежи прекарват голяма част от най-хубавите години на живота си, като изучават гръцки и латински език. И докато се занимават с това учене, духът и характерът им се оформят според гибелното влияние на езическата литература, четенето на която се счита за част от изучаването на тези езици. {СЗ 197.3}

Онези, които познават класиците, казват, че гръцките трагедии са пълни с кръвосмешение, убийства и човешки жертвоприношения, принасяни на сластолюбиви и отмъстителни божества. За света би било много по-добре, ако почерпаното от подобни източници образование се изоставеше. „Може ли някой да ходи по разпалени въглища и нозете му да се не опекаат?“ (Пр. 6:28). {СЗ 197.4}

„Кой може да извади чисто от нечисто? - Никой!“ (Йов 14:4) Можем ли тогава да очакваме, че младежта ще развие християнски характер, когато възпитанието ѝ се оформя от ученията на хора, които явно не почитат принципите на Божия закон? {СЗ 197.5}

Когато се отказват от всякакво въздържание и се впускат в безразсъдни удоволствия, разсипничество и пороци, студентите само подражават на нещата, които са се задържали в ума им от тези учения. Има призвания, които изискват познания по гръцки и латински език; някои хора трябва да изучават тези езици. Обаче познанията, необходими за тяхната практика,

биха могли да се придобият и без изучаването на литература, която е покварена и действа покваряващо. {СЗ 197.6}

А и не са много хората, нуждаещи се от познания по гръцки и латински. Изучаването на тези мъртви езици би трябвало да остава едва на второ място след изучаването на предмети, които дават познание за правилното приложение на физическите и умствените сили. Глупаво е младите хора да посвещават толкова от времето си на изучаване на мъртви езици и на най-различни книги, а да се пренебрегва възпитанието им за практическите задължения в живота. {СЗ 197.7}

Какво получават студентите от училището, когато го напускат? Къде отиват? Какво ще правят? Притежават ли знания, които да ги правят способни да учат другите? Възпитани ли са да бъдат добри бащи и майки? Могат ли да станат глави на семейство и да го ръководят правилно? Едничкото възпитание, заслужаващо да се нарече такова, е това, което прави младите мъже и жени подобни на Христос, подготвя ги да носят отговорностите на живота и да ръководят семействата си. Такова възпитание обаче никога не може да се получи чрез изучаването на езическите класици. {СЗ 197.8}

Романи

Романите, леките, пикантни четива са не малка проклетия за читателите. Авторът може да претендира, че иска да даде някаква морална поука; може да е вплел в съчинението си дори религиозни мисли, но те често служат само за прикритие на факта, че тези произведения нямат никаква стойност. {СЗ 198.1}

Светът е наводнен от книги, пълни със съблазняващи заблуди. Младежта приема за истина онова, което Библията отбелязва като фалшиво, и се привързва към измами, гибелни за душата. {СЗ 198.2}

Съчинения от висока класа

Има съчинения, написани с цел да поучат в истината или да разобличат някое голямо зло. Някои от тези съчинения са извършили добро. Но са причинили и неизброими вреди. {СЗ 198.3}

Те съдържат изказвания и описания, които възбуждат въображението и водят мислите по път, който е опасен, особено за младежите, постоянно преживяващи в мисълта си описаните сцени. Такова четене прави ума негоден за полезна работа и неспособен за духовен живот. То унищожава интереса към Библията. Небесните неща намират малко място в ума. Когато

мисълта се занимава с представените нечисти сцени, страстите се събуждат и краят е грях. {СЗ 198.4}

Дори съчинения, които не съдържат никакви подбуди към нечисти мисли и имат за цел да поучават на добри принципи, са вредни. Те създават навик да се чете бързо и повърхностно само за да се проследи историята. По този начин се стига дотам, че силата за последователно и сериозно мислене отслабва. Това прави душата неспособна да преценява големите задачи на този живот и вечното им предназначение. {СЗ 198.5}

Четенето на съчинени истории оставя неохота към практическите задължения в живота, като подхранва любов към удоволствията. Тяхната възбуждаща, опияняваща сила често е причина за душевни и телесни заболявания. Колко много нещастни, занемарени домакинства, колко много доживотни инвалиди, колко много обитатели на лудници са само последица от четенето на романи. {СЗ 198.6}

Често се възразява, че за да се предпази младежта от четене на сензационна или лека литература, трябва да ѝ се предостави по-добра. Все едно, че някой се опитва да излекува пияница, като вместо уиски и бренди му дава по-леки спиртни напитки, макар да е наясно, че единственият сигурен начин е в пълното въздържание. {СЗ 198.7}

Митове и приказки

При възпитаването на децата се отделя голямо място на разказите, повестите, митовете и приказките - и в училищата, и в дома. Как могат християнски родители да позволяват децата им да четат книги, пълни с толкова много измислици? Когато децата питат за значението на историите, толкова противоречащи на онова, на което са ги учили родителите им, отговаря им се, че тези истории не били верни. Но това не премахва лошите последици от тях. Представените в тези книги идеи заблуждават децата. Внушават им погрешни възгледи за живота, будят и подхранват у тях желание за пренасяне в недействителна обстановка. {СЗ 198.8}

Широкото разпространение на подобни книги днес е една от хитрите измами на Сатана. Той се стреми да отклони мислите на стари и млади от важното дело по оформянето на характера. Целта му е нашите деца и младежи да бъдат унищожени от пагубните за душата измами, с които е изпълнил света. Затова се опитва да отклони мислите им от Словото Божие и по този начин да им попречи да стигнат до разбирането на истините, които биха им били закрила. {СЗ 198.9}

Никога не бива да се дават в ръцете на децата книги, които съдържат някакво изкривяване на истината. Нека, получавайки образование, децата не приемат идеи, които могат да се окажат семе на греха. Ако здраво разсъждаващите хора нямаха нищо общо с подобни книги, самите те биха били много по-сигурни, а и техният правилен пример и добро влияние биха помагали на младежта да противостои по-лесно на изкушението. {СЗ 198.10}

Един по-чист източник

Дадено ни е в изобилие онова, което е реално, което е Божествено. Жадуващите за познания не е нужно да отиват при замърсени извори. Господ казва: {СЗ 199.1}

„Приклони ухото си, та чуй думите на мъдрите и вземай присърце Моето знание..., за да бъде упованието ти в Господа. Аз те научих на тях днес...“ (Пр. 22:17-19). {СЗ 199.2}

„Не писах ли ти хубави неща от съвет и знание, за да познаеш верността на думите на истината, та да отговаряш с думи на истина на ония, които те пращат?“ (Пр. 22:20, 21). {СЗ 199.3}

„Той постави свидетелство в Яков и положи закон в Израил, за който заповяда на бащите ни да ги възвестяват на чедата си“ (Пс. 78:5). {СЗ 199.4}

„Благословието Господно обогатява“ (Пр.10:22). {СЗ 199.5}

Христови поучения

Христос е изложил принципите на истината в Евангелието. Неговото учение можем да открием в чистите потоци, изтичащи от Божия трон. Христос би могъл да даде на хората познания, надминаващи всички дотогавашни открития и поставящи в сянка всяко по-нататъшно постижение и откритие. Би могъл да разкрие тайна след тайна и около тези научни откровения биха могли да се концентрират изследванията на бъдещите поколения до края на света. Но Спасителят на човечеството не е искал да употреби нито миг, за да учи хората на нещо друго, освен на науката за спасението. Той е ценял и изразходвал Своето време, способности и живот само като средство за спасение на човешките души. Дошъл е да търси и да спаси погиналото и не е допуснал да бъде отклонен от тази си задача. Не е допуснал нищо да Го отдалечи от нея. {СЗ 199.6}

Христос дава само знания, които могат да бъдат полезни. С поученията Си към народа Той е целял да задоволи нуждите на реалния живот. Не задоволява любопитството на всички задаващи Му въпроса, а обикновено се възползва от случая, за да отправи важни, сериозни действени апели. На жадуващите да откъснат плода от дървото на познанието предлага плода от

дървото на живота. Така пред тях се открива един-единствен път - пътя към Бога. Всички останали източници освен този на вечния живот са затворени. {СЗ 199.7}

Нашият Спасител не е насърчавал никого да посещава равинските училища по онова време, и то тъкмо поради това, че там развитието на ума би пострадало поради постоянното повтаряне на „казват“ или „казано е“. Защо трябва да се приемат непостоянните човешки мисли за велика истина, когато имаме на разположение най-великата и най-сигурната мъдрост? {СЗ 199.8}

Онова, което видях за вечните неща, и онова, което съм видяла за човешката слабост, ме впечатли дълбоко и се отрази на цялата ми понататъшна дейност и живот. Не виждам нищо, за което човек трябва да се хвали и величае. Не виждам никаква причина мненията на световно известни учени и тъй наречени велики мъже да се ползват с такова доверие и слава. Как могат човеци, лишени от Божествено просветление, да знаят Божиите планове и пътища? Те или изобщо отричат Бога и не се съобразяват с Неговото съществуване, или представят силата Му според своето човешко въображение. {СЗ 199.9}

Нека предпочетем училището на Великия Учител, Който е създал небето и земята, и да се поучаваме от Този, Който е поставил съзвездията на небосвода и Който е показал на слънцето и на луната тяхната работа. {СЗ 199.10}

Познанието, което може да бъде оползотворено

Правилно е младежите да се стремят да постигнат най-високо развитие на своите умствени сили. Не искаме да ограничим образованието, на което сам Бог не е поставил граници. Но всичко постигнато не ще ни бъде от полза, ако не го употребим за прослава на Бога и за доброто на човечеството. {СЗ 199.11}

Няма защо да претоварваме ума със знания, трупани с неимоверни усилия, но неизползваеми на практика. Такова образование означава само загуба на време и средства за оня, който го е получил. Защото тези познания ще потиснат желанието и влечението към истинските знания, които ще го направят годен за ползотворен живот и ще му помогнат да се справи с отговорностите си. В никакъв случай не е достатъчно само да се притежават знания; те би трябвало и да се използват правилно. {СЗ 200.1}

Времето, средствата и трудът, които толкова много млади хора влагат за едно сравнително безполезно образование, би трябвало да се пренасочат

за постигането на другото образование, което би ги направило практични мъже и жени, годни да носят отговорностите на живота. Подобно възпитание би имало висша стойност. {СЗ 200.2}

Възпитаване на сърцето

Онова, от което се нуждаем, е познанието, укрепващо ума и душата, правещо ни по-добри. Възпитанието на сърцето е много по-важно от едни чисто книжни знания. Добре е и дори необходимо е да имаме познание за света, в който живеем. Но ако изоставяме настрана вечността, ще извършим непоправима грешка! {СЗ 200.3}

Един студент може да вложи всичките си сили в натрупване на знания; но ако няма познание за Бога, ако не се вслушва в законите, които управляват собственото му същество, ще погуби себе си сам. Чрез лоши навици той ще изгуби самоуважението си, ще изгуби и способността да се владее. Не би могъл да стигне до същността на нещата, които го засягат най-дълбоко. Ще се отнася лекомислено и неразумно с душата и тялото си. Занемарявайки основни принципи, ще погуби и този, и бъдещия си живот. {СЗ 200.4}

Ако младите хора разбираха собствената си слабост, биха намерили своята сила у Бога. Ако се стремят да бъдат поучавани от Него, ще станат мъдри чрез Неговата мъдрост и животът им ще бъде богато благословение за света. Но ако занимават ума си само със светски и спекулативни учения и по такъв начин се отчуждават от Бога, ще изгубят всичко, което обогатява истински живота. {СЗ 200.5}

Необходимостта да се търси истинско познание

Трябва много по-ясно, отколкото досега, да вникнем в онова, около което се води голямата борба - а ние всичките сме участници в нея. Трябва много по-задълбочено да осмисляме стойността на истините в Словото Божие, както и дебнешката ни опасност, ако позволяваме големият измамник да отклонява мислите ни от него. {СЗ 201.1}

Огромната цена на жертвата, нужна за нашето изкупление, показва какво зло е грехът. Поради него целият човешки организъм се разцентрова, мислите се объркват, а въображението се покварява. Грехът убива душевните способности. Изкушенията отвън намират отзвук в сърцето и нозете незабелязано се отправят към злото. {СЗ 201.2}

Както принесената за нас жертва беше съвършена, така и нашето възстановяване от опетняването с греха трябва да бъде съвършено. Божият закон не ще извини никое зло дело; никоя неправда не ще избегне Неговата присъда, нравственото учение на евангелието не признава друго освен съвършенството по подобие на Божия характер. Христовият живот беше пример за съвършено изпълнение на всяко предписание на Закона. Исус казва: „Както Аз изпълних заповедите на Отца Си“ (Йоан 15:10). Неговият живот е за нас образец за послушание и служене. Само Бог може да обнови сърцето. „Бог е, който според благоволения Си действа във вас и да желаете това, и да го изработвате“ (Фил. 2:13). Нам е заповядано: „Изработвайте спасението си!“ (Фил. 2:12) {СЗ 201.3}

Делото, което изисква сериозен размисъл

Неправдите не могат да се отстранят, нито лошото поведение - да се промени чрез незначителни, епизодични усилия. Изграждането на характера не става за ден-два, нито за година, то трае цял живот. Борбата със собственото „аз“ за святост и Божествени добродетели е доживотна. Без дълготрайно усилие и постоянство не може да има напредък в живота, посветен на Бога, не може да се придобие победната корона. {СЗ 201.4}

Най-силното доказателство, че човек е изгубил голяма част от доброто в себе си, е фактът, че за връщането към него трябва да минем през толкова мъки, и то само чрез упорита борба, стъпка по стъпка и час по час, защото можем чрез едно прибързано, необмислено деяние за миг да попаднем във властта на лукавия; а е нужно много търпение, за да разкъсаме оковите и да постигнем свят живот. Може да сме взели решение за това и да сме започнали делото; обаче изпълнението му изисква труд, време, издръжливост, търпение и жертва. {СЗ 201.5}

Не бива да допускаме да ни движат моментни подбуди. Трябва непрекъснато да бъдем нащрек, тъй като сме заобиколени от безброй изкушения, и трябва да устояваме твърдо или ще бъдем победени. А стигнем ли до края на живота си, без да сме завършили делото си, това ще е вечна загуба за нас. {СЗ 201.6}

Животът на апостол Павел е постоянна борба със собственото му Аз. Той казва: „Всеки ден умирам“ (1Кор. 15:31). Неговата воля и желание ежедневно се сблъскват с дълга и с Божията воля, но вместо да следва своите склонности, той намира сили да върши Божията воля, колкото и чувствително да е съпротивлението. {СЗ 201.7}

Затова в края на своя изпълнен с борба живот, поглеждайки назад към борбите и по-бедите си, може да каже: „Аз се подвизавах в доброто войнстване, попрището свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът (правдата), който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в оня ден“ (2Тимотей 4:7, 8). {СЗ 201.8}

Животът на християнина е битка и поход. Никой не е освободен от тази борба; усилията трябва да продължават докрай. Само чрез упоритост ще постигнем победа над сатанинските изкушения. С непобедима енергия трябва да се стремим към християнска чистота и да я пазим с решителна твърдост. {СЗ 202.1}

Не ще бъде взет горе човек, който не е показал твърдост, но е допуснал да бъде сломен. Всеки трябва лично да участва в тази борба; никой не може да се бори заради друг. Всеки лично отговаря за изхода от тази борба; макар да бяха спасени, Ной, Даниил и Йов не можеха да спасят чрез своята правда нито сина, нито дъщеря си. {СЗ 202.2}

Науката, която трябва да владеем

Има една наука християнството, която трябва да овладеем - наука, която е толкова по-дълбока, по-широка и по-висока от която и да е човешка наука, колкото е по-висока разликата между небето и земята. Разумът трябва да се възпитава, да се упражнява и развива; защото трябва да служим на Бога по начин, който не е в хармония с нашите вродени склонности. Унаследените и придобитите склонности за лошото трябва да се побеждават. {СЗ 202.3}

Често трябва да се отхвърли възпитанието и образованието от цял един живот, за да може човек да стане ученик в Христовото училище. Нашите сърца трябва да бъдат обучени на твърдост в Бога. Трябва така да оформяме навика си да мислим, че да бъдем в състояние да устояваме на изкушението. Трябва да се научим да гледаме нагоре. Трябва да се научим да разбираме принципите на Словото Божие - принципи, възвишени като небето, които обхващат вечността - да ги разбираме, съотнасяйки ги към нашия всекидневен живот. Всяка постъпка, всяка дума, всяка мисъл трябва да бъдат в хармония с Христос и да му бъдат подчинени. {СЗ 202.4}

Скъпоценните благодатни дарби на Светия Дух не се развиват за миг. Куражът, издръжливостта, кротостта, вярата, непоклатимото доверие в Божията мощ да спасява се придобиват чрез опита на годините. Божиите чеда запечатват участта си чрез живот на свети старания и придържане към правото дело. {СЗ 202.5}

Няма време за губене

Нямаме никакво време за губене. Не си даваме сметка колко скоро ще завърши благодатното ни време - имаме най-много нашия кратък земен живот тук, докато към нас бъде отправен зовът да оставим света и всичките си интереси. И пред нас ще се окаже вечността. Завесата, която я е закривала, ще бъде дръпната. Няколко кратки години и всеки, който е между живите, ще чуе заповедта: „Който е нечист, нека бъде и занапред нечист!... И светият нека бъде и занапред свят!“ (Откр. 22:11). {СЗ 202.6}

Готови ли сме? Получили ли сме достатъчно познание за Бога, Господаря на небето, Законодателя, и за Исус Христос, Когото Той е изпратил като Свой представител в света? Когато животът ни завърши, ще можем ли и ние да кажем като Христос, нашия пример: „Аз Те прославих на земята, като свърших делото, което Ти ми даде да върша... Изявих името Ти на човеците“ (Йоан 17:4-6). {СЗ 202.7}

Ангели Божии се опитват да ни отклонят от самите нас и от земните неща. Нека не допускаме техните старания да останат напразни. {СЗ 202.8}

Умове, които са имали нечисти помисли, трябва да се променят. „Препашете се през чреслата на вашите помисли, бъдете въздържани и имайте пълна надежда за благодатта, която ще ви се даде, когато се яви Исус Христос. Като послушни чеда не се съобразявайте с първите страсти, които сте имали във време на незнанието си; но както е свят Тоя, Който ви е призовавал, така бивайте святи и вие в цялото си държание; защото е писано: „Бъдете святи, понеже Аз съм свят!“ (1Петрово 1:13-16). {СЗ 202.9}

Нашите мисли трябва да бъдат съсредоточени в Бога; трябва да полагаме сериозни усилия, за да побеждаваме лошите склонности на естеството си. Старанията, самоотвержеността и издръжливостта ни трябва да съответстват на неизмеримо високата цел, която преследваме. Можем да получим венеца на живота само тогава, когато побеждаваме, както Христос победи. {СЗ 203.1}

Нужда от себеотрицание

Най-голямата опасност за човека е личната самоизмама, подхранването на егоизма, което води до отделяне от Бога, от Източника на

неговата сила. Ако нашите природни наклонности не са сред одобряваните от Божия Дух, те носят в себе си семето на морална смърт. Ако не влезем в жива връзка с Бога, не можем да устоим на лошите влечения на егоизма, себелюбието и изкушението да грешим. {СЗ 203.2}

Но за да получим помощ от Христос, трябва да осъзнаем към какво се стремим. Трябва добре да се опознаем. Христос може да спаси само онзи, който съзнава, че е грешник. Само когато проумеем пълната си безпомощност и се откажем от упованието в себе си, ще можем да получим божествена сила {СЗ 203.3}

Отказът от упование в себе си е нужен не само в началото на християнския живот. Този отказ трябва да се подновява при всяка крачка напред по пътя към небето. Всичките ни добри дела зависят от Силата, намираща се извън нас; затова сърцето трябва да е непрекъснато устремено към Бога, постоянно и сериозно да се изповядва грехът и да се смирява душата пред Господа. Ние сме заобиколени от опасности; и сме сигурни само когато чувстваме собствената си слабост и се държим здраво за своя Спасител с ръката на вярата. {СЗ 203.4}

Христос - основният източник на истинското познание

Трябва да се отдръпваме от хилядите неща, които могат да отклонят вниманието ни. Някои неща, които ангажират много от нашите време и старания, но от които няма никаква полза. Най-висшите интереси изискват цялото ни внимание и енергия, а те често биват посвещавани на сравнително маловажни неща. {СЗ 203.5}

Приемането на нови теории само по себе си не дава нов живот на душата. Дори научаването на действително важни факти и теории е от малко значение, ако не носи практическа полза. Трябва да се чувстваме отговорни за осигуряването на храна за душата си, която укрепва духа. {СЗ 203.6}

„Да приклониш ухото си към мъдростта и да предадеш сърцето си към разума... Ако го потърсиш като сребро и го подириш като скрити съкровища, тогава ще разбереш страха от Господа и ще намериш познанието за Бога... Тогава ще разбереш правда, правосъдие, правдивост, да, и всеки добър път. Защото мъдрост ще влезе в сърцето ти, знание ще услажда душата ти, разсъждение ще те пази, благоразумие ще те закриля“ (Пр. 2:2-11). {СЗ 203.7}

Въпросът, който трябва сериозно да си изясним, е: Що е истина - истината, с която трябва да се съобразяваме, която трябва да бъде пазена, обичана, зачитана и следвана? Посветилите се на науката са претърпявали поражения и са бивали обезсърчавани в старанията си да изследват Бога.

Онова, което е необходимо за тях днес, е да изследват истината, чрез която ще бъдат в състояние да спечелят спасението на душите си. {СЗ 203.8}

„Какво мислите за Христос?“ - е най-важният въпрос. Приемате ли го вие за свой личен Спасител? На всички, които Го приемат, Той дава сила да станат синове на Бога. {СЗ 203.9}

Христос е разкрил на учениците Си Бога по начин, който е оставил особен отпечатък в сърцата им. Той би желал същото да се получи и в нашите сърца. За мнозина животворната сила на Христовия пример се е отдалечила съвсем, тъй като се занимават твърде много с човешки теории. Те са заличили в съзнанието си примера на смирения, самопожертвователния Исус. Онова, от което се нуждаят, е да Го видят. Нуждаем се всекидневно от ново и ново откровение на Неговото присъствие. Трябва да следваме по-точно Неговия пример на себеотрицание и посвещение. {СЗ 203.10}

Нуждаем се и от опитността на ап. Павел, когато пише: „Съразпнах се с Христос, и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене“ (Гал. 2:20). {СЗ 204.1}

Познанието за Бога и за Исус Христос, което се извява в характера, е извисяване, надминаващо всичко ценно на небето и на земята. Това е най-висшето образование. То е ключът, отварящ портите на Небесния град. Божието желание е всички, които приемат Христос, да притежават това познание. {СЗ 204.2}

Познанието, получено чрез Словото Божие

Цялата Библия е откровение на Божията слава в Христос. Когато човек я приеме, повярва в нея и ѝ се покори, тя става главен инструмент за преобразяването на неговия характер. Подтиква го, дава му енергия, която съживява неговите физически, умствени и духовни сили и извежда живота му на прав път. {СЗ 205.1}

Причината, поради която толкова млади, а и по-възрастни хора биват така лесно подвеждани към изкушение и грях, е, че не изучават Божието слово и не размишляват върху него, както би трябвало да бъде. Липсата на твърдост, на целенасочена воля се дължи на занемаряването на светите учения на Словото Божие. Не се полагат сериозни старания за насочване на

мислите към онова, което ще ги направи чисти и святи и ще ги отклонява от всичко нечисто и неистинно. Малцина са избирали добрата част, седнали като Мария край Исус, за да се учат от Божествения Учител. Малцина са съхранявали Неговите думи в сърцата си и са ги прилагали в живота си. {СЗ 205.2}

Библейските истини извисяват ума, духа и душата. Ако Словото Божие се знаеше така, както би трябвало, млади и стари щяха да притежават онази вътрешна искреност и твърдост в принципите, с които биха се противопоставили на изкушението. {СЗ 205.3}

Нека хората се поучават в духа на скъпоценните истини на Свещеното писание. Нека мислите, способностите, най-добрите умствени сили бъдат посветени на изучаването на Божиите слова. Не търсете философията на човешки предположения, а философията на Онзи, който е Истината. Никоя друга литература не може да бъде сравнена по ценност с тази. {СЗ 205.4}

Плътският ум не намира удоволствие в изучаването на Божието слово; но обновеният чрез Светия Дух открива в светите страници Божествена красота и небесна светлина. Онова, което за земния ум е било само пустиня, за обновения от Бога е земя, изпълнена с живи потоци. {СЗ 205.5}

Познанието за Бога, разкрито в Неговото Слово, е познанието, необходимо на нашите деца. От момента на проблясването на искрица разум в тях трябва да бъдат запознавани с името и живота на Исус. Първите им уроци трябва да ги учат, че Бог е техен Баща. Първото, което трябва да усвоят, е послушанието от обич. Нека Божието слово да им се чете със страхопочитание и с чувство да им се повтаря на части, подходящи за тяхното ниво и адаптирани така, че да събудят интереса им. Но преди всичко нека узнаят за Божията любов, изявена в Христос, а също и великата истина: „Понеже така ни е възлюбил Бог, то и ние сме длъжни да любим един другито“ (1Йоаново 4:11). {СЗ 205.6}

Нека младите направят Словото Божие храна за ума и душата си. Нека Христовият кръст бъде центърът на всяко възпитание и образование. Фокусът на всички учения и на всяко знание нека бъде впитан във всекидневните изживявания на практическия живот. Така Спасителят ще стане другар и приятел на младите. Мислите им ще бъдат насочени в послушание на Христос и те ще могат да кажат с апостол Павел: „А далеч от мен да се хваля, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът за мене е разпнат, и аз за света“ (Гал. 6:14). {СЗ 205.7}

Познание от личен опит

Така чрез вяра те опознават на практика Бога. Проверяват за себе си истинността на Неговото слово и верността на Неговите обещания. Докосват се до Него и разбират, че Господ е благ. {СЗ 206.1}

Любимият ученик Йоан получава познание от личен опит. Той можа да свидетелства: „Това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което изгледахме и ръцете ни попипаха за Словото на живота (защото животът се яви и ние видяхме и свидетелстваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше у Отца и се яви нам) - това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас. А нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос“ (1Йоаново 1:1-3). {СЗ 206.2}

Така всеки може от личен опит „да потвърди с печата си, че Бог е истинен“ (Йоан 3:33). Може да свидетелства за това, което сам е видял, чул и опитал относно Христовата сила. Може да каже: „Аз се нуждаех от помощ и я намерих в Исус. Всяка моя нужда бе задоволена, гладът на душата ми бе утолен. За мене Библията е едно откровение на Христос. Вярвам в Исус, защото Той е за мен Божествен Спасител. Вярвам в Библията, защото съм намерил, че тя е Божият глас, който говори на душата ми.“ {СЗ 206.3}

Помощ при изучаване на природата

Който е получил чрез личен опит познание за Бога и за Неговото Слово, е подготвен да се занимава с изучаването на природните науки. За Христос е писано: „В него беше животът и животът стана светлина за човечите“ (Йоан 1:4). Преди навлизането на греха в рая Адам и Ева са били заобиколени от ярко красиво сияние, от светлината на Бога. Тя е озарявала всичко, до което са се доближавали. Нищо не е помрачавало тяхната способност да възприемат характера или думите Божии. Но когато отстъпили пред изкушителя, тази светлина изчезнала от тях. Лишавайки се от закрилата на славата, те изгубили светлината, осветляваща природата. Вече не можели да я разбират правилно. Не можели да виждат Божия характер в Неговите дела. Затова и днешният човек не може сам да разбира правилно поуците на природата. Ако не бъде ръководен от Божествената мъдрост, той издига природата и природните закони над Бога, нейния Създател. По тази причина човешките мнения често противоречат на ученията на Словото Божие относно природата. Но за онези, които приемат светлината на Христовия живот, природата бива отново просветлена. В светлината, изхождаща от кръста, можем да тълкуваме правилно поуците на природата. {СЗ 206.4}

Който от личен опит е получил познание за Бога и за Неговото Слово, има твърдо установена вяра в Божествеността на Свещеното писание. Има в себе си доказателството, че Словото Божие е истина и знае, че истината никога не може да си противоречи. Той не проверява Библията чрез човешки научни идеи, но проверява тези идеи чрез съпоставянето им с непогрешим образец. Знае, че в истинската наука не може да има нищо, което да противоречи на ученията на Словото Божие, тъй като и двете имат един и същ Автор. Правилното осмисляне на двете показва, че са в хармония. Всичко, което в така наречените научни догми противоречи на твърденията на Словото Божие, е само човешко предположение. {СЗ 206.5}

За такъв човек научните изследвания представляват широко поле за размишления и информация. Разбирайки повече за нещата в природата, той ще получава нови разбирания и за истината. Книгата на природата и Свещеното Писание се осветляват взаимно. Дават по-добри познания за Бога, като му откриват Неговия характер и законите, по които Той действа. {СЗ 206.6}

Духовният опит на псалмиста

Опитността на псалмиста трябва да получат всички, като приемат Божието слово чрез природата и чрез откровението: {СЗ 206.7}

„Защото си ме развеселил, Господи, с деянията Си, ще се радвам в делата на ръцете Ти“ (Пс. 92:4). {СЗ 207.1}

„Господи, Твоето милосърдие стига до небето, верността Ти - до облаците; правдата Ти е като великолепните планини, съдбите Ти са бездна голяма!“ (Пс. 36:5, 6). {СЗ 207.2}

„Колко е скъпоценно Твоето милосърдие, Боже! Затова човешките чеда прибъгват под покрова на крилете Ти. И от реката на Твоите сладости ще им дадеш да пият. Защото у Тебе е изворът на живота, в Твоята светлина ще видим светлина“ (Пс. 36:7-9). {СЗ 207.3}

„Блажени ония, които са правдиви в пътя, които ходят в закона на Господа. Блажени, които пазят изявленията Му и Го търсят от все сърце.“ {СЗ 207.4}

„Как ще очисти младежът пътя си? Като му дава внимание според Твоето Слово.“ „Пътя на истината избрах; Твоите съдби поставих пред себе си“ (Пс. 119:1, 2, 9, 30). {СЗ 207.5}

„В сърцето си опазих Твоето слово, за да не Ти съгрешавам“ (Пс. 119:11). {СЗ 207.6}

„Ще ходя на широко, защото потърсих Твоите правила“ (Пс. 119:45). {СЗ 207.7}

„Отвори очите ми, за да гледам чудесните неща в Твоя закон!“ {СЗ 207.8}

„Твоите свидетелства наистина са моя наслада и мои съветници.“ {СЗ 207.9}

„Законът на Твоите уста е за мене по-желателен от хиляди злато и сребро.“ {СЗ 207.10}

„Колко обичам Твоя закон! Цял ден се поучавам в него.“ „Чудесни са Твоите свидетелства! Затова душата ми ги пази“ (Пс. 119:18, 24, 72, 97, 129). {СЗ 207.11}

„Твоите повеления ми станаха песен в дома, дето странствам.“ {СЗ 207.12}

„Твоето слово е добре пречистено, затова слугата Ти го обича.“ {СЗ 207.13}

„Същността на Твоето слово е истина и Твоите праведни съдби до една траят до века.“ {СЗ 207.14}

„Нека живее душата ми и ще Те хвали; и нека ми помагат съдбите Ти!“ (Пс. 119: 54, 140, 160, 175). {СЗ 207.15}

„Много мир имат ония, които обичат Твоя закон, и за тях няма спънки, та да се препъват. Надявах се за Твоето спасение, Господи, и изпълнявах Твоите заповеди. Душата ми опази Твоите свидетелства и аз ги любя твърде много!“ (Пс. 119:165-167). {СЗ 207.16}

„Изясняването на Твоето слово просвещава, вразумява простите“ (Пс. 119:130). {СЗ 207.17}

„Твоите заповеди ме правят по-мъдър от неприятелите ми, защото те са винаги с мене. По-разумен съм от всичките си учители, защото се поучавам в Твоите свидетелства. По-разумен съм от старите, защото опазих Твоите правила.“ {СЗ 207.18}

„Чрез Твоите правила станах разумен; затова мразя всеки лъжлив път.“ {СЗ 207.19}

„Възприех Твоите свидетелства за свое наследство довека, защото те са радост на сърцето ми“ (Пс.119:98-100, 104, 111). {СЗ 207.20}

Ясните Божии откровения

Наша привилегия е да се издигаме все по-високо и по-високо и да получаваме все по-ясни изявления на Божия характер. Когато Мойсей се моли: „Покажи ми, моля, славата Си!“ (Изх. 33:18), Господ не го укорява за

това, а изпълнява молбата му. Казва на служителя Си: „Ще сторя да мине пред тебе всичката Моя благодост и ще проглася пред тебе името Йехова“ (Изх. 33:19). {СЗ 207.21}

Грехът е, който помрачава нашия разум и възможностите ни да възприемаме. Когато той бъде премахнат от сърцето ни, светлината на познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос, осветляваща Неговото Слово и природата, ще изявява все по-пълно Онзи, Който е „жалостив и милосърд, дълготърпелив, Който изобилства с милост и с вярност“ (Изх. 34:6). {СЗ 207.22}

Нека се оставим да ни огрява Неговата светлина, докато умът, сърцето и душата ни бъдат преобразени по подобие на Неговата святост. {СЗ 208.1}

За всички, които по такъв начин приемат уверенията на Словото Божие, има чудесни възможности. Пред тях се разкриват обширните области на истината и дълбоките извори на силата. Славни неща биват разкрити. Привилегии и задължения, които те не са и по-дозирали, че съществуват в Библията, ще им се явят. Всички, които вървят по пътя на смиреното послушание и изпълняват Божиите предписания, ще разбират все повече и по-вече от Неговите тайни. {СЗ 208.2}

Нека изследователят вземе Библията за свой водач и се придържа към принципите ѝ, тогава може да очаква, че ще постигне всяка висота. Всички човешки философии са водили само до объркване и посрамване, когато Бог не е бивал признаван за всичко във всичко. Но скъпоценната вяра, дадена от Бога, дава сила и облагородява характера. Когато човек пребъдва в Неговата доброта, благодат и любов, разбирането му за истината ще става все по-ясно и по-ясно - стремежът за сърдечна чистота ще става все по-възвишен и мисълта му - просветлена. Душата, пребъдваща в атмосферата на свети мисли, се преобразява чрез общуване с Бога и чрез изучаване на Неговото Слово. Истината е така велика, обширна и дълбока, че собственото „аз“ се стопява. Сърцето омеква и се изпълва със смирение, грижливост и любов. {СЗ 208.3}

А вследствие свящото послушание естествените сили се увеличават. От изучаването на Словото Божие учениците могат да излязат с обогатени, възвишени и облагородени умствени сили. Ако, подобно на Даниил, са слушатели и изпълнители на Божието слово, ще напреднат във всички области на знанието. Ако са с чисти сърца, ще станат силни по дух. Всяка тяхна умствена способност ще бъде съживена. Могат да бъдат така възпитавани и образовани, че всички, с които влизат в допир, да виждат

какво може да бъде и да върши човек, когато е във връзка с Бога на мъдростта и силата. {СЗ 208.4}

Образованието и вечният живот

Нашата доживотна работа тук е подготовка за вечния живот. Започнатото на земята няма да бъде завършено в този живот, но ще продължава през цялата вечност - постоянно, непресхващо, безкрайно. Божията мъдрост и любов все повече и повече ще се разкриват в изкупителния план. Водейки Своите чеда към живите извори, Спасителят ще им дава все по-богати съкровища от знания. Ден след ден чудодейните Божии дела - доказателства за мощта Му да твори и поддържа вселената, ще се разкриват пред тях във все по-нова светлина. В сиянието, идващо от Божия трон, ще изчезнат всички тайни и душата ще бъде изпълнена с удивление поради простотата на нещата, които дотогава никога не е можела да разбере. {СЗ 208.5}

Сега виждаме като през стъкло, мътно; а тогава ще виждаме на живо; сега познаваме отделни части, а тогава ще познаем така, както сме познати. {СЗ 208.6}

Помощ във всекидневния живот

В тихия, последователен живот на един истински християнин има повече убеждаваща сила, отколкото в най-убедителните слова. Онова, което един човек е, оказва по-силно влияние, отколкото онова, което казва. {СЗ 212.1}

Слугите, изпратени при Исус, се връщат обратно с доклада, че никога човек не е говорил така, както Той. Но причината за това е, че е живеел така, както никой дотогава не е живял. Ако Неговият живот не е бил такъв, не би и могъл да говори така, както е говорил. Неговите думи съдържат убеждаваща сила, защото идват от чистото Му и осветено сърце, пълно с любов, съчувствие, доброжелателност и истина. {СЗ 212.2}

Нашият личен живот и постъпки определят влиянието ни върху другите. За да ги убедим в силата на Христовата благодат, трябва да сме я изпитали в собствените си сърца и живот. Евангелието, което проповядваме за спасение на души, трябва да бъде същото, чрез което нашата собствена

душа е спасена. В този обезверен свят само чрез жива вяра в Христос като личен Спасител е възможно да се почувства влиянието ни. Ако искаме да изтръгваме грешници от водовъртежа на греха, трябва собствените ни нозе да са стъпили здраво върху скалата Исус Христос. {СЗ 212.3}

Знакът на християнството не е никакъв външен белег, не е носене на кръст или корона, а онова, което разкрива връзката на човека с Бога. Чрез силата на Неговата благодат, изявена в преобразяването на характера, светът може да бъде убеден, че Бог е изпратил Своя Син за наш Изкупител. Никое друго влияние над човешката душа не може да окаже такава сила, както влиянието на един самопожертвователен живот. Най-силното доказателство в полза на християнството е изпълненият с любов и достоен за любов християнин. {СЗ 212.4}

Дисциплината при изпитанията

Воденето на такъв живот, упражняването на такова влияние е свързано с много усилия, с жертване на собственото „аз“, със самодисциплина. Точно неразбирането на всичко това отчайва мнозина по пътя им в християнския живот. Мнозина искрено решили да се посветят в служба на Бога остават изненадани и се обезсърчават, когато се видят изправени пред сериозни пречки, каквито никога дотогава не са срещали. Те се молят за христоводен характер и за годност да служат в Господното дело, а биват поставени в обстоятелства, сякаш предизвикващи проявата на всичко лошо в характера им. Разкриват се недостатъци, за чието съществуване ни най-малко не са подозирали. И тогава започват да питат, подобно на древния Израил: „Ако Бог ни води, защо ни постига всичко това?“ {СЗ 212.5}

Всичко това ги постига точно защото Бог ги води. Изпитанията и пречките са избрани от Господа методи за възпитание и са определени от Него условия за успех. Този, Който чете в сърцата на хората, познава техните характери по-добре от самите тях. Той вижда, че някои притежават сили и способности, които, направлявани правилно, биха способствали за напредъка на Неговото дело. Такива хора Той поставя чрез Провидението Си в различни ситуации, за да могат да открият в характера си иначе скритите недостатъци. Дава им възможност да ги коригират. Често допуска да ги опърли огънят на скръбта, за да бъдат очистени. {СЗ 212.6}

Фактът, че сме призвани да понасяме изпитания, ни показва, че Господ Исус вижда в нас нещо ценно, което иска да усъвършенства. Ако не виждаше нищо, с което би могъл да прослави името Си, не би губил време, за да ни пречиства. В Своята пещ Той не хвърля камъни, които нямат никаква

стойност. Ценната руда се очиства. Ковачът хвърля желязо и стомана в огъня, за да изпита качеството на метала. Господ допуска избраните да бъдат поставени в пещта на страданията, за да изпита какъв е характерът им и дали могат да бъдат пригодни за Неговото дело. {СЗ 212.7}

Грънчарят взема глината и я оформя според волята си. Омесва я и обработва. Разкъсва я на парчета и отново я смесва. Навлажнява я и отново я подсушава. Остава я известно време да отлежи, без да се докосва до нея. И когато стане достатъчно еластична, започва да работи и да извайва от нея съда. Придава ѝ форма, оглажда я и я шлифова на колелото. Изсушава я на слънцето и я изпича в пещта. Така тя се превръща в годен за употреба съд. По същия начин Великият Майстор желае да ни преобразува и оформи. И както е глината в ръката на грънчаря, така сме ние в Неговите ръце. Не бива да се опитваме да вършим работата на грънчаря. Нашата част е да се оставим напълно в ръцете на Майстора, за да бъдем оформени от Него. {СЗ 213.1}

„Възлюбени, не се чудете на огнената изпития, която дохожда върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно; но радвайте се, защото с това имате общение в страданията на Христа, за да се зарадвате премного и когато се яви Неговата слава“ (1Петрово 4:12, 13). {СЗ 213.2}

Птичката в клетка не иска да научи песента, която нейният господар иска да му чурулика, когато наоколо е светло и чува и други гласове. Тя научава само част от нея, една извивка - но никога мелодията не е завършена, не е цялостна. Ако господарят иска да я научи, закрива кафеза ѝ с покривка и го поставя там, където тя ще чува само неговата песен. Там, в мрака, тя си чурулика, докато я научи цялата. Тогава вече се изнася навън и винаги ще може да изпее песента и на светло. Така и Бог постъпва със своите чеда. Той иска да ни научи да пеем песента; и ако сме я научили в сянката на изкушенията, ще можем да я пеем винаги и навсякъде. {СЗ 213.3}

Божият избор в нашата работа

Много хора са недоволни от живота си. Може би обстановката им е неуютна, може би времето им е твърде много заангажирано с труд, а те смятат, че биха могли да носят по-висши отговорности. Често им се струва, че усилията им не се оценяват или са непразни; бъдещето им изглежда несигурно. {СЗ 213.4}

Нека помним, че работата, която вършим, трябва да приемаме като избрана от Бога за нас. Трябва да изпълняваме преките си задължения, независимо дали са ни приятни, или не. „Всичко, що намери ръката ти да

прави според силата ти, направи го; защото няма ни работа, ни замисъл, ни знание, ни мъдрост в гроба, дето отиваш“ (Еклисиаст 9:10). {СЗ 213.5}

Ако Бог желае да занесем вест в Ниневия, не ще Му бъде приятно да отидем в Йопия или Капернаум. Господ има причини да ни посочи мястото, към което насочва нозете ни. Точно там може да има някой, нуждаещ се от нашата помощ. Този, Който изпрати Филип при висшия етиопски съветник, Петър - при римския военачалник и малкото израилско момиче - при сирийския пълководец, и днес разпраща мъже, жени и младежи като Свои представители при души, нуждаещи се от Божествена помощ и напътствие. {СЗ 213.6}

Божиите планове са най-добрите

Нашите планове не винаги съвпадат с Божиите планове за нас. Бог може би намира, че най-доброто за нас и за Неговото дело е да отхвърли най-свидните ни намерения, както беше в случая с Давид. Но в едно можем да сме сигурни - Той ще благослови и ще използва за напредъка на делото Си онези, които искрено посвещават себе си и всичко, което притежават, за Негова прослава. Ако намира за добре да не задоволява техните горещи желания, Той ще компенсира лишението, като им даде доказателства за Своята любов и като им повери друга служба. {СЗ 213.7}

Господ, Който ни разбира по-добре, отколкото ние разбираме себе си, в Своята нежна грижа и заинтересованост много пъти не ни позволява да се устремяваме егоистично към задоволяване на личните си амбиции. Не ни позволява да отминаваме простите, но святи задължения, пред които сме изправени. Често изпълнението именно на тези задължения е необходимото за нас обучение, подготовката ни за едно по-висше дело. Често нашите планове пропадат, за да могат да успеят Божиите планове за нас. {СЗ 214.1}

Никога не сме принуждавани да принасяме Богу истинска жертва. Разбира се, Той ни кани да Му отдаваме много неща, но като го правим, само даваме онова, което ни спъва по пътя към небето. Дори когато сме подканени да се откажем от неща, които сами по себе си са добри, можем да бъдем сигурни, че с това Бог цели нещо още по-добро за нас. {СЗ 214.2}

В бъдещия живот ще ни бъдат разкрити тайните, които тук са ни тревожили и разочаровали. Тогава ще видим, че неполучилите отклик молитви и привидно нереализираните надежди са имали това развитие за наше най-голямо благословение. {СЗ 214.3}

Трябва да приемаме за свято всяко задължение, колкото и нищожно да ни се вижда то, защото е част от службата ни за Бога. Всекидневната ни

молитва трябва да бъде: „Господи, учи ме да върша най-доброто, което мога. Учи ме как да го върша най-добре. Дай ми кураж и радост. Помогни ми да служа така, както служеше с любов Спасителят!“ {СЗ 214.4}

Един урок от живота на Мойсей

Разгледайте живота на Мойсей. Като внук на фараона и предполагаем наследник на трона той получава много добро образование. Не е пропуснато нищо, което се е смятало за необходимо, за да стане мъдър според както египтяните са разбирали мъдростта. Получил е най-висше гражданско и военно образование. Мислел си е, че е напълно подготвен да избави Израил от робство. Но Бог е разсъждавал по друг начин. Неговото Провидение е отредило за Мойсей четиридесетгодишно обучение в пустинята като пастир. {СЗ 214.5}

Образованието, което Мойсей получава в Египет, донякъде му помага. Но най-ценната подготовка за неговата мисия е онази, която получава, докато служи като пастир. Мойсей е бил буен по природа. В Египет е свикнал (като способен военачалник и любимец на фараона и народа) да получава похвали и ласкателства. Спечелил е сърцата на хората. Мислил е да извърши със собствени сили освобождаването на Израил. Но уроците, които е трябвало да научи като Божи представител, са съвсем различни. Водейки стадата си през дивите планински усои и по зелените пасища из долините, той се учи на вяра и кротост, на търпение и смирение. Учи се да забравя себе си, да се грижи за слабите, да помага на болните, да търси изгубените, да носи немощните, да отглежда агънцата. {СЗ 214.6}

С тази си дейност Мойсей се приближава до великия Пастир. Свързва се по-гясно със Светия Израилев. Вече не мисли да върши велики дела. Старае се да извършва точно, като за пред Божиите очи, възложеното му. Цялата природа му говори за Невидимия. Той опознава Господа като личен Бог, изучава все по-пълно проявите Му, чувства Неговото присъствие и намира прибежище във Вечните Обятия. {СЗ 214.7}

След тази подготовка Мойсей получава от Небето призванието да замени пастирската тояга с жезъла на владетеля; да остави стадото овце и да поеме водачеството на Израил. Божествената заповед го заварва вече неразчитащ само на себе си, немногословен, боязлив и неуверен. Изпълва го чувството, че е неспособен да бъде Божия уста. Но той приема възложеното му дело и полага цялото си упование на Господа. Величието на мисията му събужда за дейност най-добрите му духовни сили. Бог благославя доброволното му послушание и той става красноречив, изпълнен с надежда,

с изключително самообладание, способен за най-великото дело, възлагано някога на човек. За него е писано: „Не се издигна вече в Израил пророк като Мойсей, когото Господ познаваше лице с лице“ (Втор. 34:10). {СЗ 214.8}

Нека всички, които мислят, че тяхната работа не се оценява, и които се стремят към служба с по-голяма отговорност, да помнят, че „нито от изток, нито от запад, нито от планинската пустиня иде съд; но Бог е Съдията - едного Той унижава, а друго издига“ (Пс. 75:6, 7). Всеки човек има своето място във вечния план на Небето. Дали ще изпълним този план, зависи от нашата вяроност в сътрудничеството ни с Бога. {СЗ 215.1}

Трябва да се пазим от самосъжаление. Никога не подхранвайте чувството, че не сте уважавани толкова, колкото заслужавате, че старанията ви не са оценени, че работата ви е много тежка. Нека споменът за това, което Христос претърпя за нас, сподавят роптанията ни. С нас се отнасят по-добре, отколкото се отнесоха с нашия Господ. „А ти търсиш за себе си големи неща? Не търси!“ (Еремия 45:5). В Своето дело Господ няма място за такива, които желаят да получат короната, без да носят кръста. Той се нуждае от хора, стремящи се преди всичко да изпълнят дълга си, отколкото да получават награди - хора, които да се грижат повече за спазването на принципите, отколкото за успеха си . {СЗ 215.2}

Смирнените хора, работещи като пред Бога, може да не са толкова велики, колкото парадирещите с блясъка и със самонадеяността си, но тяхната работа се цени повече. Често придаващите си голяма важност и обръщащите вниманието върху себе си застават между хората и Бога и работата им се оказва неуспешна. „Главното е мъдрост; затова придобивай мъдрост. И при всичко, що си придобил, придобивай разум. Въздигай я и тя ще те въздигне; когато я прегърнеш, ще ти докара слава“ (Пр. 4:7, 8). {СЗ 215.3}

Понеже не са достатъчно решителни да се захванат сериозно с превъзпитанието си, мнозина загрузват със своите погрешни начини на действие, а не трябва да е така. Трябва да се развиват, да се стремят към по-добро служене. И тогава ще бъдат търсени. Ще бъдат ценени толкова, колкото заслужават. {СЗ 215.4}

Ако някои са способни да заемат по-висока длъжност, Господ не ще натовари само тях, а и онези, които вече ги знаят, познават качествата им и могат разумно да ги ръководят. Само тези, които ден след ден извършват точно възложеното им дело, ще чуят в часа на Бога Неговия глас: „Ела по-високо!“ {СЗ 215.5}

Докато овчарите пазели стадата си по витлеемските хълмове, при тях слезли ангели от небето. И днес Божии ангели стоят край скромния Божи служител, изпълняващ работата си. Те слушат думите му, наблюдават как върши делото си, за да разберат дали може да му се поверят по-големи отговорности. {СЗ 215.6}

Истинското величие

Бог цени човеците не по тяхното богатство, възпитание или положение, а според чистотата на подбудите и красотата на характерите им. Гледа колко от неговия Дух притежават и доколко животът им е подобен на Божествения. Да си голям в царството Божие, значи да си като малкото дете в смирението си, в простотата на вярата и в чистотата на любовта си. {СЗ 215.7}

„Вие знаете - казва Исус, - че управителите на народите господарстват над тях, и големците им властват над тях. Но между вас не ще бъде така; но който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител“ (Матей 20:25, 26). {СЗ 215.8}

От всички дарби, които Небето може да даде на човека, общението с Христос в Неговите страдания е най-голямата поверена Му чест. Не Енох, който бе взет на небето, или Илия, който се възнесе на огнена колесница, са били по-големи или по-почетени от Йоан Кръстител, посечен в тъмницата. „Вам е дадено не само да вярвате в Христос, но и да страдате за Него“ (Фил. 1:29). {СЗ 215.9}

Планове за бъдещето

Мнозина не са в състояние да правят определени планове за бъдещето си. Те са в неизвестност относно живота си. Не могат да предвидят изхода на нещата и често ги изпълват страх и безпокойство. Нека помним, че животът на Божиите чеда в този свят е страннически. Ние нямаме мъдростта да планираме собствения си живот. Не можем да подреждаме бъдещето си. „С вяра Авраам послуша, когато бе повикан да излезе и да отиде на едно място, което щеше да получи в наследство; и излезе, без да знае къде отива“ (Евреи 11:8). {СЗ 216.1}

В Своя земен живот Христос не е правел никакви планове за Себе Си. Приемал е Божиите планове и Отец Му ги е разкривал ден след ден. Така и ние трябва да се оставяме на Бога, за да бъде животът ни само отражение на Неговата воля. Предадем ли пътищата си, Той ще направлява стъпките ни. {СЗ 216.2}

Твърде много хора правят голяма грешка, като съставят планове за блестящо бъдеще. Оставете Бог да прави планове за вас. Доверете се като малко дете на ръководството на Онзи, който „ще пази нозете на светиите Си“ (1Царе 2:9). Бог никога не води Своите деца по друг начин, освен както те сами биха избрали да бъдат водени, ако биха могли да видят края от началото и предназначението си на Божии съработници. {СЗ 216.3}

Наградата

Когато призовава учениците Си да Го следват, Исус не им представя никакви примамливи картини за този живот. Не им дава никакви обещания за печалби или светска слава, нито пък те сключват договор с Него за това, което трябва да получат. На Матей Спасителят казва: „Върви след Мене!“ И той остави всичко, стана и тръгна след Него“ (Лука 5:27, 28). Матей не изчаква да заеме службата, чрез която си осигурява добра заплата. Просто последва Исус, без да задава въпроси и без да се колебае. За него е достатъчно да бъде със Спасителя, да слуша думите Му и да работи заедно с Него. {СЗ 216.4}

Така е и с призованите по-рано ученици. Когато Исус поканва Петър и неговите другари да Го последват, те незабавно оставят лодките и мрежите си. Някои от тези ученици имат близки, които издържат; но не се колебаят и не се питат: „Как ще живея сега и как ще издържам семейството си?“ Откликват на призива. И когато по-късно Спасителят ги пита: „Когато ви пратих без кесия, без торба и без обуца, останахте ли лишени от нещо?“, те могат да отговорят: „От нищо!“ (Лука 22:35). {СЗ 216.5}

Днес Спасителят призовава нас, както някога е призовавал апостолите Матей, Йоан и Петър. Ако сърцата ни са докоснати от Неговата любов, няма първата ни мисъл да е възнаграждението. Трябва да се радваме, че ще можем да бъдем съработници на Христос и да не се страхуваме да се доверим на Неговата грижа. Когато направим Бога своя сила, ще имаме ясна представа за дълга и за неегоистичните стремежи; животът ни ще се ръководи от благородна цел, която ще ни издига над низките подбуди. {СЗ 216.6}

Господ ще промисли

Много хора, изповядващи, че са Христови последователи, са с изплашени и смутени сърца, защото се страхуват да се доверят на Бога. Те не му се доверяват напълно, понеже се боят от последиците на подобно отдаване. Но докато не Му се доверят напълно, не могат да намерят мир. {СЗ 216.7}

Много сърца пъшкат под тежестта на грижите, защото се стараят да се издигнат до стандартите на света. Те са се ориентирали към света и са се

натоварили със светските тегаби, приели са светските нрави. Характерът им се е опетнил и животът им е станал тежък. Непрестанните грижи и страхове изчерпват жизнените им сили. Господ желае тези хора да отхвърлят това иго на робство. Той ги кани: да вземат на себе си Неговото иго: „Моето иго е благо и Моето бреме е леко“ (Матей 11:30). Страховете и грижите заслепяват и правят бъдещето неясно; а Исус вижда края от началото. За всяка трудност Той е приготвил изход и помощ. „Господ няма да лиши от никакво добро ходещите с незлобие“ (Пс. 84:12). {СЗ 216.8}

Нашият Небесен Баща има хиляди начини да ни помага, за които ние дори не подозираме. Всички, които приемат единствения принцип да поставят службата на Бога пред всичко останало, ще намират трудностите за нищожни и ще открият прав път за нозете си. {СЗ 217.1}

Насърчителна вяра

Вярното изпълнение на днешния дълг е най-добрата подготовка за утрешното изпитание. Не прибавяй всичките си утрешни задължения и грижи към днешните си товари. „Доста е на деня злото, което му се намери“ (Матей 6:34). {СЗ 217.2}

Нека да бъдем изпълнени с надежда и кураж. Греховно и неразумно е да сме неуверени и колебливи в Божията служба. Нашият верен на завета Си Бог свързва всемогъществото на Царя на царете с добротата и грижата на нежния пастир. Неговата сила е неограничена и е гаранция за изпълнението на обещанията Му към всички уповаващи се на Него. Той има средства и начини да отстрани всяка трудност, за да подкрепи хората, които Му служат и се уповават на Него. Любовта Му е по-силна от всяка друга. Тя е безгранична и вечна. {СЗ 217.3}

В най-мрачните дни, когато изгледите са най-малко обещаващи, имайте вяра в Бога! Той действа по Своята воля и прави всичко за доброто на Своя народ. Силата на онези, които Го обичат и Му служат, ден след ден ще се обновява. {СЗ 217.4}

Бог може и желае да даде на Своите служители всяка помощ, от която се нуждаят. Желаете да им даде мъдростта, необходима за техните нужди. {СЗ 217.5}

Ап. Павел, претърпял толкова много изпитания, заявява: „Той ми рече: Доволно ти е Моята благодат, защото силата Ми в немощ се показва свършена. И тъй, с преголяма радост по-добре ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила. Затова намирам удоволствие в

немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христа; защото когато съм немощен, тогава съм силен“ (2Кор. 12:9, 10). {СЗ 217.6}

Контактът с другите

Всяка връзка в живота изисква проява на самоконтрол, търпение и съчувствие. Ние сме толкова различни по предразположение, навици, възпитание, че гледаме съвсем различно на едни и същи неща. Преценяваме различно. Разбиранията ни за истината, за начина ни на живот не са еднакви. Няма двама души, чийто опит в живота да е напълно еднакъв. Изпитанията на един не са изпитания за друг. Задълженията, които са леки за един, са много тежки и мъчни за друг. {СЗ 218.1}

Човешката природа е толкова крехка, невежа, лесно заблудима, че всеки трябва да бъде много внимателен в отношенията си с другите. Знаем малко за това, как нашите постъпки се отразяват на другите. За нас може да е от особено значение онова, което вършим или говорим; ако обаче очите ни се отвореха, щяхме да видим как те са въздействали за добро или за зло. {СЗ 218.2}

Бремето на живота

Много хора са носили толкова малко товари в живота и са изпитвали толкова малко мъка, тревога и скръб за други, че не могат да разберат истински страдация. Те не са в състояние да оценят неговите натоварвания, както детето не е в състояние да разбере грижите на изнемогващия баща. То може да се учудва на страховете и затрудненията му; да му изглеждат ненужни. Но когато с течение на годините придобие опит в живота, когато само започне да носи товари, ако погледне назад, ще разбере онова, което някога му е било така непонятно. Горчивият опит го е направил способно за това. {СЗ 218.3}

Работата на много обременени с грижи хора остава неразбрана, трудът им не се цени, докато смъртта ги отнеме. Но когато след това други поемат товара им и се сблъскат със същите трудности, ще разберат на какви изпитания са били подлагани вярата и куражът им. Тогава лесно ще бъдат извинени грешките, за които прибързано са били осъждани. Житейският

опит ни учи на съчувствие. Бог допуска някои хора да заемат отговорни длъжности. Когато грешат, Той има сила да ги поправи или да ги отстрани. Но ние трябва да бъдем внимателни, да не се нагърбваме да осъждаме, защото осъждането принадлежи само на Бога. {СЗ 218.4}

Поведението на Давид спрямо цар Саул съдържа добър урок за нас. Саул е избран за цар на Израил по Божия заповед. Но по-късно Господ заявява, че поради неговото непослушание царството трябва да му се отнеме. И все пак колко внимателен, колко грижовен и търпелив е Давид към Саул! С намерението да погуби живота на Давид Саул отива в пустинята и влиза незабелязано в пещерата, където се е скрил Давид с другарите си. „И мъжете на Давид му рекоха: Ето денят, за който Господ ти каза: Ето, Аз ще предам неприятеля ти в ръката ти, и ще му сториш както ти се вижда за добро... И рече Давид на мъжете си: Да ми не даде Господ да сторя това на господаря си, Господния помазаник - да вдигна ръка против него; защото е Господният помазаник!“ (1Царе 24:4-6). {СЗ 218.5}

Спасителят ни заповядва: „Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери“ (Матей 7:1, 2). Помнете, че докладът за вашия живот скоро ще бъде представен пред очите на Бога. Помнете и това, че Той е казал: „Затова и ти си без извинение, о, човече, който и да си, когато съдиш друго... понеже ти, който съдиш, вършиш същото“ (Римл. 2:1). {СЗ 218.6}

Снизхождение, търпение към съгрешилите

Не бива да допускаме духът ни да се бунтува при действителна или предполагаема неправда. Личното „аз“ е врагът, от който най-много трябва да се боим. Никой порок не води до по-страшни последици върху характера от човешката страст, неподчинена на Светия Дух; и никоя победа, която сме извоювали, не е толкова ценна, колкото тази над личното „аз“. {СЗ 219.1}

Не бива да позволяваме чувствата ни да се нараняват лесно. Живеем, за да спасяваме души, а не за да пазим чувствата или самоуважението си. Ако сме заинтересувани от спасяването на души, ще престанем да обръщаме внимание на малките недоразумения, които толкова често се появяват в отношенията помежду ни. Каквото и да мислят или да вършат другите за нас, то не бива да нарушава нашето единство с Христос, общението ни с Духа. „Защото каква похвала, ако понасяте търпеливо, когато ви бият за престъпленията ви? Но когато вършите добро и страдате, ако понасяте търпеливо, това е угодно пред Бога“ (1Петрово 2:20). {СЗ 219.2}

Не се стремете към търсене на разплата. Отстранявайте, доколкото е възможно, всяка причина за недоразумения. Избягвайте всякакво зло. Правете всичко, което е по силите ви, за да помирявате другите, без да нарушавате принципите. „Като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против тебе, остави дара си там, пред олтара, и иди първо се помири с брата си, тогава дойди и принеси дара си“ (Матей 5:23, 24). {СЗ 219.3}

Ако към вас се отправят прибързани думи, никога не отвърщайте в същия дух. Помнете, че благият „отговор отклонява от ярост“ (Пр. 15:1). В мълчанието лежи чудодейна сила. Думите, които се изричат в отговор на разгневения, често служат само за да го разгневят още повече. Но отговори ли се на гнева с мълчание, кротко, снизходително, той скоро изчезва. {СЗ 219.4}

При всяко избухване отправяйте мисълта си към Божието слово. Нека умът и сърцето ви бъдат изпълнени с Божиите обещания. Когато с вас се отнасят зле или ви обвиняват несправедливо, повтаряйте си ценните обещания, вместо и вие да отвърщате с гняв. {СЗ 219.5}

„Не се оставяй да те побеждава злото, но ти побеждавай злото чрез доброто“ (Римл. 12:21). {СЗ 219.6}

„Предай на Господа пътя си и се уповай на Него, и Той ще извърши очакването ти; и ще направи да се яви правдата ти като светлината и съдът ти като пладнѐ“ (Пр. 37:5, 6). {СЗ 219.7}

„Няма нищо покрито, което не ще се открие, и тайно, което не ще се узнае“ (Лука 12:2). {СЗ 219.8}

„Направил си да яздат човеци върху главите ни; преминахме през огън и вода; но Ти ни изведе на богато място“ (Пс. 66:12). {СЗ 219.9}

Ние сме много склонни да търсим съчувствие и подкрепа у човеци, вместо да гледаме към Исус. В своята милост и вярност Бог често допуска да бъдем мамени от онези, на които сме се доверявали, за да научим какво безумие е да се уповаваме на човеци и да правим от плътта своя опора. Нека да се доверим на Бога напълно, смирено и несебелюбиво. Той познава нашите най-съкровени грижи и мъки, които не можем да изразим. Когато всичко ви се вижда мрачно и необяснимо, спомнете си Христовите думи: „Това, което Аз правя, ти сега не знаеш, но отпосле ще разбереш“ (Йоан 13:7). {СЗ 219.10}

Разгледайте историята на Йосиф и на Даниил. Господ не отстранява атаките на човеци, които искат да им причинят зло; но Той направи така, че

всички зли и лукави замисли да послужат за доброто на онези, които опазиха вярата и верността си въпреки изпитанията и борбите. {СЗ 219.11}

Докато живеем, ще срещаме вражда. Ще идват предизвикателства, за да бъде изпитан характерът ни. Когато ги посрещаме както подобава, у нас ще се развиват християнските добродетели. Ако Христос живее в нас, ще бъдем търпеливи, любезни и снизходителни, спокойно ще устояваме на гнева и раздражението. Ден след ден и година след година ще побеждаваме себе си и ще израстваме. И това е целта ни. Тя обаче не може да бъде постигната без помощта на Исус, без твърда решителност, непоколебимо постоянство, неуморима бдителност, непрестанна молитва. Всеки трябва да извоюва в себе си по-бедата с лична борба. Дори сам Бог не може да направи характера ни благороден и живота ни полезен, ако не Му сътрудничим. Хората, които се отклоняват от тази борба, загубват силата и радостта на победата. {СЗ 219.12}

От нас не се иска сами да водим сметка за своите изпитания, трудности, мъки и грижи. Всички те се вписват в книгите и за тях има грижа небето. Докато изброяваме неприятностите, много други неща, на които би трябвало да спрем вниманието си (например Божията милостива благодат, която ни обкръжава във всеки момент, любовта Му, на която се удивляват и ангелите, чрез която Бог пожертва Сина Си за нас), се изплъзват от погледа ни. Ако вие като Христови служители чувствате, че сте обременени с по-големи грижи и несгоди от стоварващите се върху повечето хора, помнете, че ви очаква мир, непознат за боящите се от подобни натоварвания. В служенето на Христос има утеха и радост. Оставете светът да види, че животът с Него не е грешка. {СЗ 220.1}

Ако сте тъжни и със свито сърце, не говорете за своите чувства. Не помрачавайте живота на околните. Една студена, помръкнала религия никога не привлича души при Христос. По-скоро ги отблъсква от Него и ги гласка в мрежата, поставена от Сатана за нозете на заблуждаващите се. Вместо да мислите за несгодите си, мислете за силата, която можете да получите в името на Христос. Доверявайте се в духа си на невидимите неща. Спирайте мислите си върху доказателствата за голямата Божия любов към вас. Вярата може да понесе изпитания, да противостои на изкушения и да устои на обезсърчения. Исус е наш Застъпник; Той може да ни осигури всичко. Не вярвате ли, че Христос цени онези, които са Му се посветили? Не вярвате ли, че е при онези, които подобно на любимия ученик Йоан в заточението, се намират заради Него в тежки условия и изпитания? Бог няма

да допусне никой от Неговите верни съработници да бъде оставен сам да се Бори с много по-силни от него врагове и да бъде победен, Той пази като скъпоценен камък всеки, чийто живот е скрит с Христос в Него. За всяка такава душа казва: „Ще те положи като печат, защото те избрах“ (Агей 2:23). {СЗ 220.2}

И тогава говорете за обещанията; говорете за Исусовата готовност да благославя. Той не ни забравя нито за миг. Ако въпреки неприятностите си се отдаваме на Неговата любов и оставаме насаме с Него, усещането за присъствието Му ще ни дари с дълбока и тиха радост. Христос казва: „... От Себе Си нищо не върша, но каквото Ме е научил Отец, това говоря. И Този, Който ме е пратил, с Мене е; не Ме е оставил сам. Аз върша всякога онова, което е Нему угодно“ (Йоан 8:28, 29). {СЗ 220.3}

Присъствието на Отца е обкръжавало Христос и не е можело да Му се случи нищо, освен онова, което Безкрайната Любов е допускала за благо на света. Там е бил изворът на Неговата утеха, там трябва да бъде изворът и на нашата. Човекът, изпълнен с Христовия Дух, пребъдва в Христос. Каквото и да му се случва, то идва от Спасителя, Който го обгражда със Своето присъствие. Без волята на Господа нищо не може да го докосне. Всички наши страдания и скърби, изкушения и изпитания, нещастия и мъки, преследвания и лишения са допуснати за наше добро. Преживяванията и обстоятелствата са Божии сътрудници. {СЗ 220.4}

Не говорете лошо

Ако можем да си представим Божието дълготърпение към нас, никога не ще си позволим да съдим или обвиняваме други. Как биха се чувствали Исусовите приятели през времето на Неговия земен живот, ако, след като са се запознали с Него, Го чуят да изрича обвинения, да осъжда или да проявява нетърпение. Нека никога не забравяме, че онези, които Го обичат, трябва да Го представят чрез своя характер. {СЗ 220.5}

„В братолюбието си обичайте се един друг като сродници; надпреварвайте да си отдавате един на друг почит“ (Римл. 12:10). {СЗ 221.1}

„Не въздавайте зло за зло или хула за хула, а напротив, благославяйте; понеже на това бяхте призовани, за да наследите благословение“ (1Петрово 3:9). {СЗ 221.2}

Взаимно уважение

Господ Исус иска от нас да признаваме правата на всички хора. Социалните и християнските им права трябва да се уважават. Към всички трябва да се отнасяме с почит и внимание, като към синове и дъщери на Бога.

Християнството прави от човека истински благородник. Христос е учтив дори и към онези, които Го преследват. Неговите истински последователи ще проявяват същия дух. Спомнете си ап. Павел, изправен пред владетелите. Неговото слово пред Агрип е образец на истинско уважение и на убедително красноречие. Евангелието не насърчава формалната учтивост, с която си служи светът, но уважението, което е истинско и от сърце. {СЗ 221.3}

Изтънчената външна благопристойност и добрите обноски не са достатъчни, за да заличат избухливостта и коравосърдечие в характера. Докато личното „аз“ се смята за най-важното, не може да става дума за каквото и да е благородство. Любовта трябва да живее в сърцето. Подбудите на истинския християнин се коренят в дълбоката му и сърдечна любов към неговия Учител. От корените на обичта му към Христос се ражда здравият интерес към събратята. Любовта придава привлекателност, благородство и благоприличие. Одухотворява лицето, прави гласа благ, облагородява цялостния облик. {СЗ 221.4}

Няма дребни неща

Животът е изграден обикновено не от велики случки, събития и дела. Доброто и злото най-често се предизвикват от дребни наглед неща, на които понякога дори не обръщаме внимание. Като не устояваме на изпитанията в малкото, у нас се създават лоши навици. И когато по-късно дойдат поголемите изпитания, ни заварват неподготвени. Преодоляването на всекидневните дребни изпитания чрез принципите на доброто ще ни направи силни и твърди, за да останем верни и в най-опасните и трудни положения. {СЗ 221.5}

Самодисциплина

Никога не сме сами. Винаги има Един, Който ни придружава, независимо дали го желаем, или не. Помнете, че където и да сте и каквото и да правите, Бог присъства. Нищо, което се казва, върши или мисли, не може да убегне от Неговото внимание. За всяка своя дума и за всяко дело имате свидетел - светия, мразец греха Бог. Мислете винаги за това, преди да говорите или да действате. Като християни вие сте членове на царско семейство, деца на небесния Цар. Не изричайте нито дума и не правете нищо, което би осквернило доброто ви име. {СЗ 221.6}

Изследвайте внимателно характера на Богочовека и винаги си задавайте въпроса: „Какво би направил Христос на мое място?“ Това трябва да бъде стандартът за вашия дълг. Не влизайте без уважителна причина в обществото на хора, които със своите изкусни примамки ще ви разколебаят

в желанието ви да вършите добро и ще опетнят съвестта ви. Не си позволявайте никъде - било на улицата, било във влака, било у дома, нищо, което би могло да хвърли и най-малка сянка върху вас. {СЗ 221.7}

Всеки ден правете по нещо, за да подобрите, облагородите и разкрасите живота, изкупен от Христос със собствената Му кръв. {СЗ 221.8}

Постъпвайте винаги според принципите си, а не според моментни хрумвания. Въздържайте естествената си избухливост, заменете я с кротост и внимание. Не се отдавайте на лекомислени постъпки или на дребнавости. Не допускайте устата ви да изричат неприлични остроумия. Пазете се дори да им давате място в ума си. Те могат да бъдат потиснати и подчинени на Христос. Спирайте вниманието си на свети неща. Тогава и мислите ви ще бъдат чрез Христовата благодат чисти и истинни. {СЗ 222.1}

Трябва винаги да съзнаваме облагодияващата сила на мислите. Единствената сигурност за всяка душа е добрата мисъл. Каквото мисли човек в сърцето си, такъв е и той самият. Самообладанието се засилва, когато се упражнява. Онова, което отначало изглежда трудно, чрез постоянно повтаряне става лесно. Така добрите мисли и постъпки ще ни станат навик. Ако се отклоним от всичко низко и недостойно и се издигнем до по-високо ниво, ще бъдем уважавани от човеците и обичани от Бога. {СЗ 222.2}

Похвалата и насърчението

Създавайте си навик да говорите добро за другите. Спирайте вниманието си върху добрите качества на хората, с които общувате, и се взирайте колкото е възможно по-малко в техните грешки и недостатъци. Когато сте изкушавани да са оплаквате от нещо казано или сторено от някого, опитайте се да похвалите друго от неговия характер. Старайте се да бъдете благодарни. Благодарете на Бога за Неговата чудодейна любов, чрез която принесе Христос в жертва за вас. Никога не си струва да се задълбочавате в своите нещастия. Бог ни кани да мислим за Неговата милост и неизмерима любов, за да бъдем изпълнени с благодарност. {СЗ 222.3}

Сериозните Божии съработници нямат време да се занимават с грешките на другите. Не можем да се храним с „отпадъците“ от несполуките или недостатъците на другите. Клеветата е двойно проклятие, което пада по-тежко върху изричания, отколкото върху слушащия. Сеещият семето на разединението ще пожъне неговите ужасни плодове в собствената си душа. Търсенето на зло в другите развива зло в търсещия го. Когато се занимаваме с грешките на другите, ние се преобразяваме в тяхно подобие. Ако гледаме към Исус, ако говорим за Неговата любов и за съвършенството

на характера Му, се преобразяваме по Неговия образ. Чрез осмисляне на възвишения идеал, който Той ни е оставил, се издигаме в чиста и свята атмосфера, в самото Божие Присъствие. И ако пребъдваме в тази атмосфера, от нас ще се излъчва светлина, озаряваща всички свързани с нас. {СЗ 222.4}

Вместо да критикувате и съдите другите, казвайте си: „Аз трябва да работя за собственото си спасение. Ако съдействам на Онзи, Който иска да спаси душата ми, трябва много да внимавам за себе си. Трябва да премахна всичко лошо от живота си. Трябва да победа всяка греховна склонност, да стана ново създание в Христос. Тогава ще мога с насърчителни думи да подкрепям онези, които се борят срещу зло, вместо да ги тласкам към пропадане. {СЗ 222.5}

„Ние сме много равнодушни един към друг. Твърде често забравяме, че нашите ближни се нуждаят от сила и насърчение. Старайте се да ги уверявате в своето съчувствие и интерес. Помагайте им чрез молитвите си и им казвайте, че го правите. {СЗ 222.6}

Търпение с грешащите

Не всички, които казват, че са Христови съработници, са истински Негови ученици. Между носещите Неговото име и дори между смятащите се за Негови служители има такива, които не го представят достойно чрез характера си. Те не се ръководят от Неговите принципи. Такива хора често са и причина за страдания и обезсърчение на околните, на по-млади от тях в християнската опитност. Но никой не бива да позволява да бъде мамен. Христос ни е дал съвършен пример и ни кани да Го последваме. {СЗ 222.7}

До края на времето сред пшеницата ще има и плевели. Когато служителите на Бога в ревността си за Неговата чест Го помолват за позволение да изкоренят плевелите, Учителят казва: {СЗ 223.1}

„Не искам; да не би като плевите плевелите, да изскубете заедно с тях и житото. Оставете да растат и двете заедно до жетва. А във време на жетва ще река на жетварите: Съберете първо плевелите и вържете ги на снопове за изгаряне, а житото приберете в житниците ми!“ (Матей 13:29, 30). {СЗ 223.2}

В Своята милост и доброта Бог има търпение към закоравелите и неверните. Между избраните апостоли на Господа е бил и Юда, предателят. Тогава трябва ли да се чудим и обезсърчаваме, че и днес има неверни между работниците Му? Ако Този, Който е познавал така добре сърцата, е могъл да понесе съратник, за когото е знаел, че ще Го предаде, с колко по-голямо търпение трябва да понасяме просто грешащите! {СЗ 223.3}

И все пак, не всички, дори между онези, които изглеждат най-грешни, са като Юда. Пламенен, бърз и самонадеян Петър често се явява в по-лоша светлина от Юда. Той често е бил укоряван от Спасителя. А колко богат е бил неговият живот в служба и жертва! Какви свидетелства дава за силата на Божията благодат! Трябва, доколкото можем, да бъдем за другите онова, което Христос е бил за Своите ученици, когато е живял тук, на земята, и е поучавал. {СЗ 223.4}

Възприемайте себе си като Божии мисионери, особено сред своите съработници. Често се изисква много време и труд, за да се спечели една душа за Христос. Но когато тя се обърне от греха към правдата, настава радост между ангелите. Мислите ли, че на служебните духове, които бдят над всяка душа, се харесва, когато виждат колко са равнодушни към заблудените души хора, претендиращи, че са християни? Ако Христос би постъпвал с нас така, както ние често постъпваме един към друг, кой от нас би бил спасен? {СЗ 223.5}

Помнете, че вие не можете да четете в сърцата. Не познавате подбудите, довели до постъпките, които ви се струват неправилни. Много са хората, неполучили необходимото възпитание; техният характер е осакатен, те са жестоки и груби и изглеждат във всички отношения не такива, какъвто би трябвало да бъде един човек. Но Христовата благодат може да ги преобрази. Никога не ги подтиквайте към обезсърчаване и отчаяние, като им казвате: „Ти ме разочарова и аз няма да се мъча да ти помагам!“ Няколко прибързани думи, за които може и да сме били предизвикани и според нас да са заслужени, може да скъсат нишката на влиянието. {СЗ 223.6}

Постоянството, търпението, запазването на спокойствие винаги са най-решителните доказателства и убедителни молби. Ако ти си имал възможности и привилегии, които не са били дадени на други, имай го предвид и бъди винаги мъдър, грижлив и внимателен учител. {СЗ 223.7}

Ако искате да получите ясен отпечатък върху вощък, не удръте печата върху него бързо и силно, а го натискате спокойно и равномерно, докато затвърде. Постъпвайте по същия начин и с човешките души. Постоянството на християнското влияние е тайната на неговата сила, а тя зависи от постоянното изявяване на Христовия характер. Помагайте на грешащите, като им разказвате за своя духовен опит. Показвайте им как търпението, вниманието и помощта са ви давали кураж и надежда, когато сте допусkali сериозни грешки. {СЗ 223.8}

До съда никога не ще видите влиянието на вниманието и такта при допира с непоносимите, неразумните и недостойните. Когато се сблъскваме с неблагоприятно предателство на светите истини, се възмуцаваме и сме склонни да покажем своето презрение или негодувание. И виновните очакват точно това, те са подготвени за него. Но когато бъдат изненадани от тактична снизходителност, често у тях се пробуждат най-добрите чувства и желание да заживеят по-добър живот. {СЗ 223.9}

„Братя, даже ако падне човек в някое прегрешение, вие, духовните, поправяйте такъв с кротък дух... Пази себе си, да не би ти да бъдеш изкушен. Един другиму теготите си носете и така изпълнявайте Христовия закон“ (Гал. 6:1, 2). {СЗ 224.1}

Всички, които претендират да са Божии чеда, трябва да помнят, че като мисионерите те са в допир с всички слоеве на обществото - и с възпитани, и с груби хора, със смирени и горди, с религиозни и със съмняващи се, с образовани и невежи, и с богати, и с бедни. С толкова различните хора не можем да се отнасяме еднакво; но те всички се нуждаят от любов и съчувствие. При общуване нашите мисли трябва взаимно да се облагородяват и да стават по-възвишени. Ние сме зависими един от друг и свързани с връзката на общо-човешкото братство. {СЗ 224.2}

Чрез всекидневните си контакти християнството е в постоянна връзка със света. Всеки мъж и всяка жена, които са получили Божествено просветление, трябва да пръскаат светлина върху мрачния път на онези, които не познават по-добрия. Силата, действаща в нашите взаимоотношения с другите, трябва, осветена чрез Христовия Дух, да се прилага, за да се привличат души при Христос. Бог не бива да се потуля в сърцето като желано съкровище, свято и любимо, на което да се радва само притежаващият го. Христос трябва да бъде в нас като извор на вода, извираща за вечен живот и съживяваща всичко около себе си. {СЗ 224.3}

Развитие и служба

Християнският живот е не само внимание, търпение, кротост и доброта. Тези добродетели са съществени; но не по-маловажни са куражът, силата, енергията и издръжливостта. Пътят, който Исус е предназначил, е

тесен и изисква самоотверженост. За да се върви по него през трудности и обезсърчения е необходима сила. {СЗ 225.1}

Силата на характера

Не трябва да се чака, докато други проправят пътя и отстранят всяка пречка от него. Слабите усилия трябва да се насърчават, сърцата - да се изпълват с християнска любов, а ръцете - да бъдат в състояние да вършат делото на своя Учител. {СЗ 225.2}

Някои от назначените на мисионска служба са слаби, немощни, лесно се обезсърчават. Липсва им енергия за работа. Не притежават необходимите качества, а също и онзи дух и енергия, които възпламеняват сърцата. Който иска да има успех, трябва да бъде храбър и изпълнен с надежда. Трябва да се развиват не само пасивните, но и активните добродетели. Докато, от една страна, трябва да отговарят с кротост, за да усмирят гнева, от друга, служителите в Божието дело трябва да притежават и куража на героя, за да противостоят на злото. Покрай християнската любов, която изтърпява всичко, те се нуждаят и от силата на характера, която дава особена мощ на влиянието им. {СЗ 225.3}

Някои не са достатъчно твърди. Техните планове и намерения нямат никаква определена форма и цел. Затова от тях светът не може да има особена практическа полза. Нерешителността и безсилието трябва да бъдат победени. В християнския характер има една непреклонност, която никакви външни влияния не могат да пречупят или сломят. Трябва да притежаваме морален „гръбнак“, чистота, която не може да се накръни нито от ласкателства и подкупи, нито от заплахи. {СЗ 225.4}

Ум и култура

Бог иска да използваме всеки случай, за да се подготвяме за Неговото дело. Очаква да посветим всичките си сили и да поддържаме в сърцата си живо съзнанието за Неговата святост и за голямата ни отговорност. {СЗ 225.5}

Мнозина, способни да извършат големи неща, вършат съвсем малко, защото опитват малко. Хиляди хора минават през живота без никаква съществена цел, за която си струва да се живее; не се стремят към някакво ниво на развитие. Една от причините за това е ниската самооценка. Христос заплати огромна цена за нас и желае да се оценяваме съобразно нея. {СЗ 225.6}

Не се задоволявайте с малкото. Ние не сме това, което бихме могли да бъдем или което би трябвало да бъдем според Божиата воля. Бог ни е дарил с умствени способности, които не бива да останат без приложение, както и

не бива да се използват само за земни цели, но да се развиват до висша степен, да се облагородяват, освещават, усъвършенстват и използват за интересите и преуспяването на Божието царство. {СЗ 225.7}

Никой не бива да допуска да е само машина, действаща по внушенията на другите. Бог ни е дал способността да мислим. Ако сте внимателни, ако се вглеждате в Него за мъдрост, ще сте способни да понасяте големи натоварвания. Запазвайте дадената ви от Бога индивидуалност. Не бъдете сянка на други. Чакайте Господ да действа чрез и във вас. {СЗ 225.8}

Никога не мислете, че сте научили достатъчно и можете да намалите темпото си. Човекът се оценява според културата и ума си. Вашето образование трябва да продължава през целия ви живот; трябва да научавате по нещо всеки ден и да прилагате на практика получените познания. {СЗ 225.9}

Помнете, че на каквато и служба да сте, вие се изявявате и разкривате характера си. Каквото и да работите, вършете го стриктно, с усърдие; побеждавайте склонността си да търсите по-лесното. {СЗ 226.1}

Духът и принципите, които се влагат във всекидневната работа, белязват целия живот. Търсещите лесното, а същевременно стремящи се към високо заплащане, разчитащите на показност, без да положат труд, без стремеж да се самоусъвършенстват и развиват, не са сред призованите от Бога в Неговото дело. Онези, които мислят само как да изразходват по-малко физически, духовни и морални сили, не са работниците, над които Той може да излее благословенията Си. При тях личният интерес е главната подбуда. Този тип хора работят само когато всичките им задължения са точно определени. Те не могат да се нарекат добри и верни. Нужни са съработници с изявена енергия, чистота и трудолюбие; хора, готови да вършат всичко необходимо. {СЗ 226.2}

Мнозина остават бездейни поради страха да не срещат. Така свикват да избягват всякаква отговорност, без да си дават сметка, че се лишават от възможността да натрупват опит, който четенето и ученето не могат да им дадат. {СЗ 226.3}

Човек може да променя обстоятелствата, но никога не бива до допуска те да променят него. Трябва да ги приемаме като средства за по-успешна работа, да ги овладяваме, като не допускаме те да ни владеят. {СЗ 226.4}

Най-силни са тези, които са се сблъскали със съпротива, които са бивали осмивани и на които са се противопоставяли. Изпречващите се препятствия се оказват благословение, тъй като чрез тях се увеличава

енергията им и се научават да се справят с всякакви ситуации. Борбите и трудностите водят до упование в Бога и създават съпротивителна сила. {СЗ 226.5}

Подбудата за служене

Христос никога не е извършвал нещо половинчато. Не е измервал работата Си с часове. Неговото време, душа, сърце и сили са били посветени на човешкото добруване. Денем е работил до сетни сили, а през дългите нощи се е скланял в молитва за благодат и издръжливост, за да може да извърши още по-големи дела. С вопъл е отправял молбите Си към Бога, за да бъде подкрепено Неговото човешко естество и да е в състояние да посрещне лукавия враг във всичките му измамни лица, та да изгълни мисията Си, да помогне на човечеството да се извиси. Той казва на Своите служители: „Защото ви дадох пример, да правите и вие, както Аз направих за вас“ (Йоан 13:15). {СЗ 226.6}

Апостол Павел казва: „Христовата любов ни принуждава“ (2Кор. 5:14). Това е бил действащият принцип на неговия живот; такава е била подбудата за неговата дейност. Дори някога стремежът му по пътя на дълга за миг да е бил застрашаван, достатъчен е бил един поглед към кръста, за да впрегне духа си и да продължи по пътя на себеотрицанието. В служенето за братята си той се уповава на изявата на Безкрайната Любов в Христовата жертва с нейната подчиняваща и завладяваща сила. {СЗ 226.7}

Как сериозно и убедително звучи апелът му: „Защото знаете благодатта на нашия Господ Исус Христос, че богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия“ (2Кор. 8:9). Знаете висотата, от която Христос се снишава, познавате дълбочината на смирението, до която слиза. Той тръгва по пътя на саможертвата и не се отклонява от него, докато не отдава и живота Си. Няма почивка в пътя Му от небесния трон до кръста. От любов към човеците е бил готов да понесе всеки укор и да претърпи всяко оскърбление. {СЗ 226.8}

Ап. Павел ни увещава: „Не гледайте всеки само за своето, но и за чуждото“. Умолява ни: „Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса; Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството Си с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците. И като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст“ (Фил. 2:5-8). {СЗ 227.1}

Ап. Павел е положил максимални усилия унижението на Христос да бъде видяно и разбрано. Бил е убеден, че ако хората осъзнаят удивителната жертва, която Величието на небесата е принесло, всякакво себелюбие би изчезнало от сърцата им. Апостолът спира вниманието ни точка по точка върху всичко това, за да можем поне донякъде да схванем страхотното унижение на Спасителя заради грешниците. Спира мислите ни най-напред на положението, което Христос е заемал в небето при Отца Си. Посочва ни как Той оставя настрана славата Си, доброволно се излага на униженията на човешкия живот, поема отговорностите на един роб и става послушен до смърт - и то до най-позорната и противната, до най-мъчителната - смърт на кръст. Можем ли да мислим за това чудно изявление на Божията любов без благодарност и обич? Без да осмислим, че не принадлежим на себе си? На такъв Спасител не бива да се служи от амбиция или от себелюбиви подбуди. {СЗ 227.2}

„Като знаете - казва ап. Петър, - че не с тленни неща - сребро или злато - сте изкупени от суетния живот, предаден вам от бащите ви“ (1Петрово 1:18). О, ако сребро и злато би било достатъчно, за да се изкупят човеците, как лесно би могъл да го стори Този, Който казва: „Среброто е Мое и златото е Мое!“ (Агей 2:8). Но грешникът можеше да бъде изкупен само чрез скъпоценната кръв на Божия Син. А онези, които стоят настрана от Христовата служба, защото не ценят тази невероятна жертва, ще погинат в собственото си себелюбие. {СЗ 227.3}

Искреност в подбудите

В живота на Христос всичко е било изцяло подчинено на Неговото дело, на великото дело на изкуплението, за чието изпълнение Той е дошъл. Същото себеотдаване, същото себеотрицание и саможертва, същото подчинение на изискванията на Словото Божие трябва да проявяват и Неговите последователи. {СЗ 227.4}

Всеки, който приеме Христос за свой личен спасител, ще жадува за привилегиата да служи на Бога. Когато вижда какво е направил Бог за него, сърцето му ще се изпълва с безкрайна обич, преклонение и благодарност. Ще се старее да изрази благодарността си, като посвети способностите си на службата за Бога. Ще се стреми да показва любовта си към Христос и към изкупените с Неговата кръв. Ще гори от желание да работи, да се труди и жертва. {СЗ 227.5}

Истинският служител на Бога ще върши най-доброто, на което е способен, ще изпълнява Божиите изисквания, защото така може да прослави

своя Спасител. Ще се старае да развива всичките си способности, ще изпълнява дълга си. Единственото му желание ще бъде да служи съвършено и със страхопочитание на своя Господ. {СЗ 227.6}

Има една картина, на която е изобразен млад вол, застанал между плуга и олтара, с надпис: „Готов и за двете!“ Готов да отиде да оре на нивата, готов и да се пожертва на жертвения олтар. Това е положението на истинското Божие чадо - готово да отиде там, където го зове дългът, да се откаже от себе си, да се пожертва за делото на Изкупителя. {СЗ 227.7}

Едно по-висше преживяване

Ние постоянно се нуждаем от нови откровения на Христос, от нови духовни преживявания, които да са в съгласие с Неговите учения. В нашите възможности е да се извисим и да постигнем святост. Божият план за нас е постоянно да напредваме в познанието и в добродетелта. Неговият закон е ехото на гласа Му, отправящ до всички поканата: „Изкачвайте се все по-високо! Бъдете свети и все по-свети!“ Можем всеки ден да напредваме в усъвършенстването на християнския характер. {СЗ 228.1}

Всички, които се посветят на Учителя, се нуждаят от много по-висша и по-дълбока опитност, отколкото мнозина мислят, че притежават. Много хора - вече членове на голямото Божие семейство - започват да осъзнават какво означава да гледаш Неговата слава и да се преобразяващ от слава в слава. Мнозина имат слаба представа за величието и съвършенството на Христос. Те копнеят за по-пълно и по-дълбоко разбиране на любовта на Спасителя и трябва да подхранват този копнеж на душата си за Бога. Светият Дух действа в желаещите да Го допуснат вътре в себе си; Той оформя и преобразява искащите да бъдат преобразени. Подхранвайки духовни мисли и свято общение с Бога, започваме да виждаме първите лъчи от зазоряването на Божията слава. Когато продължаваме да опознаваме Господа в тази насока, ще видим, че „пътят на праведните е като виделото на разсъмване, което се развиделява, докато стане съвършен ден“ (Пр.4:18). {СЗ 228.2}

Радостта в Господа

„Това ви говорих - казва Исус, - за да бъде Моята радост във вас и вашата радост да стане пълна.“ {СЗ 228.3}

Христос винаги е виждал пред Себе Си успеха на Своята мисия. В земния Му живот, изпълнен с работа и жертви, Го е крепяла мисълта, че трудът Му няма да бъде напразен. Отдавал е живота Си за живота на хората с надеждата, че така ще възстанови отново Божия образ в човека, ще ни вдигне от калта, ще ни преобрази по подобие на Себе Си и ще ни прослави съобразно Своята слава. {СЗ 228.4}

Христос е виждал извършеното и е бил доволен. Поглеждал е към безкрайната вечност и е виждал щастие то на онези, които чрез Неговото смирение ще получат опрощение на греховете си и вечен живот. Нараняван е бил заради техните престъпления и е бил бит заради техните беззакония; наказван е бил в името на техния мир и чрез Неговите рани те са били изцелявани. Чувал е ликуванията на изкупените; чувал ги е да пеят песента на Мойсей и на Агнеца. Макар в началото да е трябвало да понесе кървавото кръщение, макар греховете на света да са били стоварени на Неговата невинна душа и сянката на неизказана скръб да Го е угнетявала, Той все пак е избрал кръста заради радостта, която Му е предстояла. И не се е побоял от позора. {СЗ 228.5}

Тази радост трябва да споделят всички Негови последователи. Колкото велико и славно да е бъдещето, все пак нашата награда не трябва да се ограничава само за времето на избавлението в края. Чрез вяра още тук можем да се влеем в радостта на Спасителя. Трябва да устояваме като Мойсей, гледайки към Невидимия. {СЗ 228.6}

Църквата сега се бори. Изправени сме срещу свят, потънал в тъмнина и почти изцяло отдаден на идолопоклонство. Но иде денят, когато тази борба ще свърши и победата ще бъде спечелена. Божията воля ще се изпълни на земята, както е на небето. Множеството на спасените няма да познава друг закон освен закона на Небето. Всички те, изпълнени с хвала и благодарност, облечени в одеждата на Христовата правда, ще образуват щастливо, единно семейство. Цялата природа в своята прекрасна слава ще принесе на Бога химн на възхвала и славословие. Светът ще бъде потопен в небесни зари. Светлината на луната ще бъде като слънчевата, а светлината на слънцето - седем пъти по-силна от сега. Годиците ще текат в блаженство. Над такива прекрасни сцени утринните звезди ще пеят заедно и Божиите чеда ще ликуват от радост, докато Бог и Христос ще оповестят: „Отсега нататък не ще има нито грях, нито смърт!“ {СЗ 228.7}

Тази картина на бъдещата слава, нарисувана от Божията ръка, трябва да е много скъпа за Неговите чедра. {СЗ 229.1}

Застани на прага на вечността и чуй милостивите думи на посрещане, отправени към онези, които в този живот са били Христови съработници, които са смятали за своя привилегия и за чест да страдат заради Него. Заедно с ангелите те полагат короните си пред нозете на Изкупителя и извикват: „Достойно е Агнето, Което е било заклано, да приеме сила и богатство, премъдрост и могъщество, почит, слава и благословение!... На Този, Който седи на престола, и на Агнето да бъде благословение и почит, слава и господство до вечни векове!“ (Откр. 5:12, 13). {СЗ 229.2}

Там изкупените ще поздравят доведените от тях при възкръсналия Спасител. И те се сливат в славословие на Онзи, Който умря, за да могат смъртни човеци да имат вечен живот, измерван с Божия живот. Борбата е приключена. Всички скърби и вражди са в миналото. Победни песни изпяват небесата, когато изкупените застават около Божия трон. Всички подхващат радостната песен: „Достойно е Агнето, Което е било заклано и ни изкупи за Бога!“ {СЗ 229.3}

„След това видях, и ето, голямо множество, което никой не можеше да изброи, от всеки народ, и от всичките племена, люде и езици, стоящи пред престола и пред Агнето, облечени в бели дрехи, с палмови клони в ръцете си, и викаха с висок глас, казвайки: „Спасение на нашия Бог, Който седи на престола, и на Агнето!“ (Откр. 7:9, 10). {СЗ 229.4}

„Това са ония, които идат от голямата скръб; и са опрали дрехите си и са ги избелили в кръвта на Агнето. Затова са пред престола на Бога и Му служат денем и нощем в Неговия храм. И Седящият на престола ще разпростре скинията Си върху тях. Няма да огладнеят вече, нито ще ожаднеят вече, нито ще ги удари слънцето, нито някой пек. Защото Агнето, Което е пред средата на престола, ще им бъде пастир и ще ги заведе при извори с текущи води; и Бог ще обърше всяка сълза от очите им“ (Откр. 7:14-17). „И смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина“ (Откр. 21:4). {СЗ 229.5}

Винаги пред погледа ни трябва да е това видение на невидимите неща. Така ще бъдем в състояние да преценяваме правилно вечното и временното според тяхната истинска стойност. То ще ни дава сила да печелим други за по-висшия живот. {СЗ 229.6}

На планината с Бога

Бог ни кани: „Елате при Мене на планината!“ Преди Мойсей да е станал Божи инструмент за освобождението на Израил, са му били определени четиридесет години за общуване с Бога в усамотение сред планините. Преди да представи Божията вест пред фараона, той е говорил с ангела от горящата къпина. Преди да получи Божия закон като представител на своя народ, е бил повикан на планината, за да види славата на Господа. Преди да извърши съда над идолопоклонниците, е бил скрит в планинската цепнатина и Господ му е казал: „Ще проглася пред тебе името Йехова“ (Изх. 33:19). „Господ, Господ Бог жалостив и милосърд, дълготърпелив, Който изобилства с милост и с вяроност... но никак не обезвинява виновния“ (Изх. 34:6, 7). {СЗ 229.7}

Преди да бъде отнето заедно с живота му бремето на Израил, Бог го е повикал на върха и му е показал славата на обещаната земя. {СЗ 229.8}

Преди учениците да тръгнат по пътя на мисионерството, Исус ги взима със Себе Си на планината. Преди тържеството и славата на Петдесетница идва нощта, когато те празнуват Господната вечеря, после - събранието на планината в Галилея, раздялата на Елеонския хълм, където получават обещанието на ангелите, и дните в горницата, прекарани в единомушие и молитва. {СЗ 230.1}

Когато Исус се е подготвял за някое голямо изпитание или за важно дело, се е уединявал в планината и е прекарвал нощта в молитвено общение с Отца Си. Ръкополагането на апостолите, Планинската проповед, преображението, страшната нощ в двора на преторията, кръстът и възкресението в слава са предшествани от нощ, прекарана в молитва. {СЗ 230.2}

Силата на молитвата

Трябва да отделяме време за размишление, молитва и получаване на духовно освежаване. Не ценим силата и мощта на молитвата така, както би трябвало. Молитвата и вярата ще извършат онова, което никоя земна сила не е в състояние да стори. Непрекъснато сме подложени на нови и нови изпитания и проблеми, за които миналият опит не може да бъде задоволителен водач. Нуждаем се от постоянната светлина, идваща от Бога. {СЗ 230.3}

Христос винаги изпраща вести на вслушващите се в Неговия глас. През нощта на предсмъртната душевна борба в Гетсимания спящите ученици не чуват Исусовия глас. Имат смътно усещане за присъствието на ангела, но пропускат да видят силата и славата на онази сцена. Поради сънливост и

немарливост те лишават себе си от доказателството, което би подкрепило душите им за предстоящите страшни събития. Така и днес точно най-много нуждаещите се от Божествено поучение често биват лишени от него, защото не се свързват с Бога. Изкушенията, на които всеки ден сме изложени, правят молитвата необходимост. Навсякъде ни дебнат опасности. Всички опитващи се да избявят други от пороци и поквара са особено изложени на изкушения. Намирайки се в постоянен допир със злото, те се нуждаят от твърда опора в Бога, за да не бъдат самите те подведени. Никак не е трудно човек да се смъкне от високите и святи пътища към низостта. За миг могат да бъдат взети решения, които ще определят вечната участ на човека. Не се ли оказва сериозна съпротива, лошият навик се превръща в желязна верига, която бързо оковава. {СЗ 230.4}

Причината толкова много хора да бъдат изоставени сами на себе си и подложени на изкушенията е в това, че не винаги имат Господа пред себе си. Допуснем ли връзката ни с Бога да бъде прекъсната, закрилата се оттегля от нас. Всичките ви добри намерения и решения не ще помогнат да устоите на злото. Не трябва да подценявате молитвата. При това молитвите не бива да бъдат вяли и случайни - да прибъгвате до тях само когато имате особена нужда, а сериозни, настоятелни и постоянни. Не е необходимо винаги да падате на колене, за да се молите. Изработете си навика да разговаряте със Спасителя, когато сте сами, когато сте навън или вършите всекидневната си работа. Нека сърцето ви постоянно да е извисено в тиха молитва за помощ, за светлина, сила, познание. Нека всяко ваше дихание да е молитва! {СЗ 230.5}

Като Божии работници ние трябва да намираме човеците там, където те са обгърнати в тъмнина, потънали в пороци или опетнени от покварата. Но докато вътрешният ни поглед е отправен към Бога, Който е нашето слънце и нашият щит, заобикалящото ни зло не може ни най-малко да ни опетни. Когато работим за спасението на души, оказали се на ръба на гибелта, ние не ще се опозорим, ако се уповаваме на Бога. Христос в сърцето, Христос в живота ни - това е нашата сигурност. Атмосферата на Неговото присъствие ще изпъхва душата ни с отвращение към всичко лошо. Вашият дух може да бъде така съединен с Неговия, че и в мислите, и в целите си да бъдете едно с Него. {СЗ 230.6}

Чрез вяра и молитва Яков, по природа човек със слабости и грехове, става княз Божи. По същия начин и вие можете да станете мъже и жени с възвишени и свети стремежи, да водите благонравен живот; в никакъв случай

да не се оставяте да ви отклонят от истината, правото и справедливостта. {СЗ 230.7}

Всички сме обременени с много грижи, трудности и задължения, но колкото по-тежко е положението ни, колкото по-големи са товарите ни, толкова по-голяма нужда имаме от Исус. {СЗ 231.1}

Голяма грешка е да се пренебрегва публичното богослужение. Ползата от богослужението не бива да се омаловажава. Хора, които се грижат за болни и в даден момент не могат да се възползват от подобна привилегия, трябва да се стремят да не отсъстват без нужда от дома за богослужение. {СЗ 231.2}

Успехът при обслужването на болни зависи много повече от духа на посвещение и себеотдаване, отколкото при която и да е друга светска професия. Всички носещи отговорности за някого или нещо имат нужда да прекарат известно време там, където могат да бъдат дълбоко повлияни от Божия Дух. Колкото поверената ви длъжност е по-отговорна, толкова по-силен трябва да бъде стремежът ви към помощта на Светия Дух и за познание на Бога. {СЗ 231.3}

В нашето дело няма нищо по-необходимо от практическите резултати на общуването с Бога. Трябва във всекидневния си живот да имаме мир и спокойствие в Спасителя. Тогава лицето ни ще излъчва Неговия мир, живеец в сърцето ни. Той ще придава на гласа ни убедителна сила. Общението с Бога ще облагородява характера и живота ни. Ще личи както при първите ученици, че сме били с Исус. От Него ще получаваме сила, каквато нищо на света не може да ни осигури. Не бива да допускаме тази сила да се загуби. {СЗ 231.4}

Трябва да водим двойк живот - живот на размисъл и на активна дейност, на тиха молитва и на усилена работа. Силата, която получаваме чрез общение с Бога, придружена със сериозен стремеж за възпитаване на духа в размисъл и грижовност, ще ни подготвят за всекидневните ни задължения и ще запазват духа ни в мир при всички обстоятелства, колкото и трудни да са. {СЗ 231.5}

Божественият Съветник

Много хора мислят, че когато са в затруднено положение, трябва да отидат при земен приятел, да му доверят бедата си и да го помолят за помощ. В тежки ситуации сърцата им се изпълват със съмнения и пътят им се вижда мрачен. През цялото това време обаче до тях стои Мощният Съветник на всички времена и ги кани да положат упованието си в Него. Исус, великият

Бременосец, им казва: „Елате при Мене и Аз ще ви успокоя!“ Трябва ли да Му обръщаме гръб и да разчитаме на несигурните човешки същества, които са също толкова зависими от Бога, колкото и ние? {СЗ 231.6}

Вие вероятно чувствате своето несъвършенство и нищожност в сравнение с величието на делото, на което сте се посветили. Но дори да притежаваште най-големия ум, какъвто някога е имал човек, и той не би бил достатъчен за вашето дело. „Без Мене не можете да сторите нищо“ - казва Спасителят (Йоан 15:5). Успехът на всичко, което вършим, е в Божиите ръце. Каквото и да ви се изпречи, оставете се на Него с пълно, непоклатимо доверие. {СЗ 231.7}

Започвайте всичко, което предприемате - в работата си, в свободните часове и в житейските си връзки - със сериозна, смирена молитва. С това ще покажете, че почитате Бога. Тогава и Бог ще ви почете. Молете се, когато се чувствате слаби. Когато сте обезверени, затворете устата си пред хората, не хвърляйте никаква сянка по пътя на другите, а казвайте всичко само на Исус. Протягвайте към Него ръце за помощ. Хващайте се в слабостта си за Безкрайната Сила. Молете се за смирение, мъдрост, кураж, за повече вяра, за да видите светлина в Божиата светлина и да се радвате в Неговата любов. {СЗ 231.8}

Посвещение, упование, доверие

Когато сме смирени и съкрушени, ние сме там, където Бог желае и може да ни се открие. Нему е угодно, като се позоваваме на минали изявления на Неговата милост и благословения, да се надяваме, че може да излее и по-големи благословения над нас. Господ ще изпълни очакванията на онези, които възлагат изцяло упованието си напълно на Него, и ще им даде и повече. Исус Христос знае точно от какво се нуждаят Неговите чеда, колко Божествена сила им е нужна, за да бъдат за благословение на ближните си, и ще им дава всичко, което искат да използват за доброто на другите и за усъвършенстването на собствената си душа. {СЗ 232.1}

Трябва да се осланяме по-малко на онова, което сами можем да направим и да имаме по-голямо доверие в това, което Господ може да извърши за нас и чрез нас. Вие сте заети не със своя работа - вие вършите Божието дело. Предайте волята и пътя си на Него! Не задържайте нищо, не правете ни най-малки уговорки със собственото си „аз“. Разберете какво означава да бъдеш свободен в Христос. {СЗ 232.2}

Слушането на проповеди събота след събота, четенето на Библията или разясняването на стих след стих няма да бъдат от полза нито за нас, нито

за слушателите ни, ако не превръщаме библейските истини в лична опитност, в житейски дела. Нашите разбирания, воля, склонности трябва да бъдат подчинени на властта на Словото Божие. Тогава чрез действието на Светия Дух предписанията на Словото ще се превърнат в принципи на живота ни. {СЗ 232.3}

Когато молите Господа де ви помага, прославяйте Спасителя чрез вярата, че сте приели Неговото благословение. Всяка сила, всяка мъдрост ни се предлагат на разположение, трябва само да се помолим за тях. {СЗ 232.4}

Ходете винаги в Божията светлина. Размишлявайте ден и нощ върху характера на Исус. Тогава ще видите красотата Му и ще се радвате на Неговата доброта. Сърцето ви ще се възпламени. Със силата и светлината, която Той дава, ще можете да разберете и извършите много повече, отколкото някога сте смятали за възможно. {СЗ 232.5}

„Пребъдвайте в Мене!“

Христос ни заповядва: „Пребъдвайте в Мене и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от самосебе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мене... Който пребъдва в Мене и аз в Него, той дава много плод; защото отделени от Мене, не можете да сторите нищо... Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдат във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде. В това се прославя Отец Ми - да принасяте много плод; и така ще бъдете Мои ученици. Както Отец възлюби Мене, така и Аз възлюбих вас. Пребъдвайте в Моята любов!... Не вие избрахте Мене, но Аз избрах вас и ви определих да излезете в света и да принасяте плод; и плодът ви ще бъде траен; та каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви даде“ (Йоан 15:4-16). {СЗ 232.6}

„Ето, стоя на вратата и хлопам, ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене“ (Откр. 3:20). {СЗ 232.7}

„На тогова, който победи, ще дам от скритата манна; ще му дам и бяло камъче, и на камъчето ново име написано, което никой не познава, освен оня, който го получава“ (Откр. 2:17). {СЗ 232.8}

„На този, който победи,... ще дам зорницата“ (Откр. 2:26-28) „...и ще напиша на него името на Моя Бог, новия Ерусалим...и Моето ново име“ (Откр. 3:12). {СЗ 232.9}

„Но едно ви казвам...“

Който полага упованието си в Бога, може да каже заедно с ап. Павел: „Всичко мога чрез Оня, Който ме укрепява!“ Каквито и да са били

недостатъците или прегрешенията ни в миналото, можем с Божията помощ да се издигнем над тях. Можем с ап. Павел да кажем: „... Но едно правя - като забравям задното и се простирам към предното, пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса“ (Фил. 3:13, 14). {СЗ 232.10}